

Hồn Đồn Than

Contents

Hồn Đồn Than	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	39
7. Chương 7	50
8. Chương 8	60
9. Chương 9	69
10. Chương 10	79
11. Chương 11	88
12. Chương 12	96
13. Chương 13	105
14. Chương 14	112
15. Chương 15	119
16. Chương 16	129
17. Chương 17	137
18. Chương 18	143
19. Chương 19	149
20. Chương 20	159
21. Chương 21	166

Hồn Đồn Than

Giới thiệu

Biên tập: Bạch Biên Bức Thể loại: hiện đại đô thị, mỹ công suất thụ, xuyên không (từ quá khứ tới hiện tại), nhất công n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-don-than>

1. Chương 1

Con phố nhỏ rất dài, kiến trúc hai bên phố nhỏ vì kết cấu, phong thái khác biệt tự nhiên lộ rõ nét cách biệt giàu nghèo. Hai đầu phố nhỏ là đường cái rất rộng, đường bên phía đông nam gọi là Đông Đầu, phía bên tây nam gọi là Tây Đầu.

Đông Đầu phố nhỏ, gần như ở phương bắc những căn nhà xoay về hướng nam là một công trình cổ chiếm hàng trăm mẫu đất, bên trong là đình đài lầu các, còn có cả cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước, cây cối xanh

um.

Tòa nhà cổ này tên là Lý Viên, nghe nói là nơi ở của quan lớn thời xưa. Lý Viên được quốc gia chọn làm trọng điểm cho công tác bảo hộ tài sản văn hóa, trong đó có một phần nhỏ được ngăn ra thành điểm du lịch của thành phố, phần lớn còn lại nghe nói vẫn do người đời sau dòng họ Lý quản lí.

Từ phố nhỏ nhón chân nhìn sang có thể thấy vài công trình cận hiện đại mới xây giữa những bức tường vây đồ sộ cao hơn trượng, giữa những um tùm bóng bóng cây xanh, nghe nói người đời sau nhà họ Lý sinh sống ở đó.

Bên phải Lý Viên chính là phố nhỏ Tây Đầu được chia thành năm, sáu kết cấu nhỏ, trong mỗi kết cấu nhỏ đều có san sát những biệt thự kiểu tây nhỏ có hoa viên, nghe đâu là nơi ở của vài ông quan lớn đương nhiệm của thành phố này.

Mà Lý Viên và biệt thự nhỏ kiểu tây đối diện nhau lại đối lập với một dãy những nhà dân cũ kĩ bình thường cao năm, sáu tầng lầu, và kẹp giữa nhà dân cũ kĩ và trường trung học thứ năm mươi một của thành phố còn có vài công trình sót lại sau công cuộc quy hoạch của thành phố — là Tứ Hợp Viện[1] cổ. Mà nguyên nhân Tứ Hợp Viện cổ còn được giữ lại là do chúng quá cổ, đến mức có thể trở thành văn vật.

Văn vật thì văn vật, bên trong bình thường vẫn có mấy chục hộ dân sinh sống.

Bởi vì trong phố nhỏ có trường trung học thứ năm mươi một, hơn nữa phố nhỏ lại rất gần phần đông dân cư cho nên phía nam phố nhỏ hầu như bị những kẻ buôn bán nhỏ chiếm dụng hết. Mà càng tiện hơn là, ở giữa trường trung học và nhà dân cũ còn có một chợ thức ăn khá lớn, trừ mấy ngày tết ra, mọi ngày đều vô cùng náo nhiệt.

Phố nhỏ rất dài. Đi từ đông đầu đến tây đầu phố nhỏ với tốc độ bước chân bình thường mất khoảng hai mươi phút.

Phố nhỏ có tên là “Thập Bảo”, nghe nói tám trăm năm trước toàn bộ con phố này đều thuộc về phủ đệ của một ông quan lớn họ Lý. Thủ hạ của Lý đại quan đa số cũng sống gần Lý phủ nên đã hình thành con phố hiện nay này.

Chuyện kể rằng một ngày nọ tám trăm năm về trước, khi Lý đại quan hồi phủ, dọc đường đi không cẩn thận đánh mất miếng ngọc bội tổ truyền, cô gái làm nghề giặt đồ thuê Xảo Tả Nhị sống trên đoạn đường dẫn đến Lý phủ vừa may nhặt được.

Xảo Tả Nhị không tham của, không cần nghĩ ngợi liền đuổi theo, trả miếng ngọc bội lại cho ngài Lý. Kết quả được thanh niên góa vợ Lý đại quan hợp ý, hai người người hữu tình ta hữu ý, tiến xa đến mức cô gái giặt áo thuê Xảo Tả Nhị được thu nhận làm thê tử.

Tuy rằng Xảo Tả Nhị nguyên xuất thân không cao, không thể nhận vị trí chính thất, nhưng Lý đại quan tình cảm kiên trung, vừa tôn trọng Xảo Tả Nhị lại hết mực sủng ái, trọn đời không hề cưới thêm người thê thiếp nào, cho nên Xảo Tả Nhị xuất thân nghèo hèn, thân phận vợ nhỏ nhưng đến trăm tuổi vẫn có thể yên ổn ngồi vào vị trí nữ chủ nhân của Lý phủ.

Hai người tình thâm ý hậu, mối duyên quý như tìm thấy bảo vật nhất thời truyền tụng thành giai thoại, hơn những rất nhiều dân nữ bình thường mong muốn trở thành phượng hoàng bay lên cảnh cao, càng thêm thất vọng chút cảnh mộng huyền tưởng. Về sau cũng không biết từ khi nào phố nhỏ được gọi là “phố Thập Bảo[2]”.

“Tất nhiên đó chỉ là truyền thuyết thôi. Tám trăm năm qua nhân thế tang thương vật đổi sao dời, con phố này không ít thì nhiều cũng đã được tu sửa lại, sao có chuyện tám trăm năm không thay đổi! Gọi là phố Thập Bảo chẳng qua nghe rất hay mà thôi!

“Anh xem hai bên đường cái Đông Đầu và Tây Đầu, cứ cách mấy ngày lại khoa trương xây dựng lại, khi Lão Cung tôi mở quán hoành thánh này hai bên đường còn chưa có tên nữa, chỉ là hai con đường lộ nhỏ thôi, Tây Đầu còn có một cây cầu nhỏ bắc ngang nữa.

“Bây giờ thì sửa lại hết rồi, ngoài con sông kia, cây cầu kia, toàn bộ đều bị phá đi xây lại. Nói là muốn xây ngân hàng bên Đông Đầu, muốn xây khu dân cư bên Tây Đầu, không biết bao giờ mới xây xong nữa. Tôi

thấy phố Thập Bảo này sớm hay muộn cũng sẽ bị thành phố quy hoạch lại! Đây, hoành thánh của anh.”

“Ông gọi là lão công[3] sao? Ha ha, tên này thật dễ gây hiểu lầm nha.” Vị khách cười, cầm thìa ăn hoành thánh.

“Ha ha! Lão Cung tôi nửa đời chế biến hoành thánh như thế, cũng đã nổi danh với cái tên này. Tôi cũng phải đợi gần bốn mươi năm mới được người khác gọi một tiếng lão Cung đây!” Lão Cung cười to.

“Con phố này thật đúng là không thay đổi gì, tôi còn nhớ rõ mấy chục năm trước khi tôi tới nó cũng như vậy, không ngờ sau mấy chục năm nó vẫn cứ như thế.” Vị khách buông thìa thở dài.

“Đúng vậy. Từ khi cải cách mở cửa, thành phố càng ngày càng thay đổi mạnh mẽ, nghe nói thành thị vùng duyên hải còn khoa trương hơn nữa! Chỉ có mỗi phố Thập Bảo chúng ta là vẫn như vậy, tám trăm năm khác gì một ngày? Ô! Con trai tan học về rồi đây à!” Lão Cung quay mặt về hướng Tây Đầu vậy tay.

Vị khách nhìn theo hướng mắt của lão Cung, thấy một cậu trai nhỏ tuổi đang vác trên vai túi sách vàng xanh, chậm chạp chạy tới.

“Con của ông?”

“Con lớn nhất của tôi, Cung Trường.” Lão Cung khom lưng thêm than vào lò.

“Ông có mấy đứa con? Nước ta không phải đã đề ra kế hoạch hóa gia đình rồi sao?” Vị khách sững sốt.

Lão Cung cười, “Thằng nhỏ này sinh ra thiếu chút nữa đã chết, chính quyền đồng ý cho sinh thêm một đứa. Kết quả lần sau lại sinh hai, cái song thai kia sinh ra trước nó thì tốt rồi. Vốn đứa trẻ này cũng không phải tên Cung Trường, vì mong muốn mệnh nó dài thêm nên tôi mới sửa tên lại.”

“Ba đứa con nhỏ, vậy chắc vất vả lắm.”

“Đúng vậy, đã nghèo lại còn đông con...” Trên mặt lão Cung lộ ra biểu cảm có chút u phiền.

Vị khách có thể cảm nhận được đề tài này thật không thích hợp, cũng không nói thêm gì nữa, chuyên tâm ăn hoành thánh.

“Ba, giấy mời họp phụ huynh.” Nhóc Cung Trường lấy một tờ giấy khỏi túi sách đưa cho ba.

Những đứa trẻ tan học trở về ngày càng nhiều, quán hoành thánh nhỏ cũng náo nhiệt hơn.

“Cung Trường! Cho tao một bát hoành thánh, không cay.” La Dục bạn học của Cung Trường chiếm lấy một chỗ ngồi rồi lập tức gào lên.

“Cung Trường! Tao cũng muốn! Tao còn muốn bánh nướng nữa!” Đây lại là Từ Thiên một cậu bạn học khác của Cung Trường.

“Muốn bánh nướng thì tự mình đi mua!” Cung Trường đập Từ Thiên một phát.

“Chú Cung! Cung Trường bắt nạt cháu!”

“Ai bắt nạt mày? Mày cứ méc đi! La Dục giúp tao đè nó lại! Coi ông chơi đàn pi-a-nô này!”

La Dục tuân lệnh, lập tức dùng hai tay khống chế Từ Thiên, khiến cho hai bên sườn Từ Thiên lộ ra. Cung Trường cười quái dị vươn mười ngón tay chọc loạn hai bên sườn Từ Thiên một hồi. Từ Thiên chịu không nổi loại kích thích vừa ngứa ngáy vừa tê dại này, vừa la hét vừa âm ỉ kêu to cứu mạng.

“Được rồi, được rồi! Đừng làm ồn nữa! Khách khác cũng muốn mà! Cung Trường đi mua mười cái bánh nướng về đi, mau lên!” Ông Cung trừng mắt.

Cung Trường lè lưỡi một cái, nhanh như chớp chạy vụt đi.

“Ồ đây trẻ nhỏ nhiều thật, cái trường cũ kĩ vẫn chưa bị dỡ bỏ sao?” Vị khách vừa nãy nghe nói có bánh nướng, cũng muốn một cái.

“Chưa dỡ, chưa dỡ, anh nói cái trường tiểu học Đông Nam phải không? Mấy thập kỉ rồi đâu có dỡ đi, nhưng mà người ta có nói muốn xây dựng lại trường vùng này, có thể bọn họ đợi con tôi tốt nghiệp đợt này đã rồi

trường Đông Nam mới bị dỡ bỏ, cái khu đất ấy cũng phải tới năm mươi mốt. Anh hồi trước là người ở đây à?”

Một hồi không lâu sau, hai cái bàn dài của quán hoành thánh nho nhỏ đã có đầy người ngồi. Cung cha vừa vội vừa tiếp chuyện khách.

“Ừ.” Vị khách ừ một tiếng không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Đúng rồi, người nhà họ Lý có còn sống ở bên trong không?”

“Lý Viên? A, người của Lý Viên. Không biết nữa, hẳn là còn ở trong đó chứ. Thường thấy có người có xe ra vào mà.” Cung cha thuận miệng nói.

“Thật vậy sao... Anh có nhìn thấy một vài đứa trẻ nhỏ không, ý tôi là trẻ nhỏ nhà họ Lý chơi đùa ở gần đây ấy?”

“Trẻ nhỏ nhà họ Lý? Nhà Lý có trẻ nhỏ sao? Việc này... không để ý lắm, bắt quá nghe nói có không ít người sống bên trong, chợ thức ăn hình như có mấy nhà chuyên chịu trách nhiệm giao lương thực, rau quả cho bọn họ. Có muốn tôi giúp anh dò hỏi một chút không?”

“A! Không cần, cảm ơn. Tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.” Vị khách vội vã lắc đầu.

“Tôi có thể giúp anh hỏi thử con trai tôi, thằng nhỏ rất ham chơi, thường tụ tập một đám quỷ nhỏ chạy rong khắp nơi. Nó cũng trèo qua Lý Viên mấy lần rồi, phạt cảnh cáo nó cũng vô dụng, về sau người ta nuôi chó mới không dám thế nữa.”

“Ha ha, trẻ con thôi mà. Nó từng trèo qua tường Lý Viên? Tường cao như vậy nó trèo tới sao?”

“Cái thằng! Nó ở chỗ nào mà không trèo lên được! Ngay cả ở trên cầu đá tay vịn nhẵn mịn như vậy nó cũng dám chạy tới chạy lui! Tường nhà họ Lý cũng cao thật, mấy đứa trẻ khác một đám trèo không lên nổi. Mắng chửi nó mấy bận cũng vô dụng!” Cung cha ngoài miệng chửi rủa, trên mặt rõ ràng lại mang chút đắc ý. Con trai lớn nhất nhà ông chính là “hài tử vương”[4] của con phố Thập Bảo này!

“À, vậy sao...” Vị khách ngược mặt lên, không tự chủ mà tìm kiếm bóng dáng Cung Trường.

“Anh biết người của Lý gia?” Cung cha dò hỏi.

“Ách...”

“Lão Cung! Bảo con của ông giao qua một bát hoành thánh! Nhanh một chút!” Phía sau quán hoành thánh từ trên cửa sổ lầu năm, đột nhiên có một đầu người hướng xuống hô lớn.

“Ai! Nghe rồi! Là dùng nồi buổi sáng kia sao? Cung cha ngẩng đầu, đã rất quen gào lên phía trên đáp trả.

“Đúng! Nhanh lên chút! Buổi tối tôi còn phải làm ca đêm!”

Năm mươi cái hoành thánh, đếm thấy còn thiếu, ông Cung lập tức nhanh tay nhanh chân gói hoành thánh, không tán dóc thêm nữa.

Thấy Cung cha không hỏi nữa, vị khách dường như có vẻ nhẹ nhõm.

“Ba! Bánh nướng đây. Còn nữa, bác Dương cửa hàng bánh nướng nói lát nữa qua đây ăn hoành thánh, bảo ba gói trước nhiều chút.” Nhóc Cung Trường mang một gói to chạy trở về.

“Biết rồi. Thằng này mày qua đây giúp tao đi! Giúp tao hạ hỏa lại, đừng chốc chốc lại chạy đi không thấy bóng dáng đâu nữa!”

“Biết rồi! Vâng, bánh nướng của mày đây!”

Cung Trường đưa bánh nướng cho Từ Thiên, ngay khoảnh khắc tay Từ Thiên chìa ra đón lấy, cậu không kiên dè dặt một miếng lớn bánh nướng, rồi mới đưa cho Từ Thiên đang rất giận mà không dám nói gì.

La Dục bắt chước Cung Trường, cũng đánh bạo lộ đầu ra cắn, bị Từ Thiên lửa giận tràn đầy tát cho một tát.

“Nhóc Trường, người có biết bên trong Lý Viên có trẻ con hay không không?” Tay ông Cung vẫn không ngừng nhón nặn từng viên hoành thánh.

Cung Trường thu dọn thìa bát xong vừa rửa bát vừa suy nghĩ.

Vị khách vừa húp canh hoành thánh, gặm bánh nướng vừa trầm ngâm lắng nghe, như là sợ nghe sót chi tiết nhỏ nào.

“Dạ... Không biết. Không thấy! Ba hỏi việc này làm gì?”

Trong mắt vị khách xẹt qua tia thất vọng.

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi. Khi nào thì thi giữa kì? Mày đừng chơi bời nữa! Thi rớt rồi tao coi mày còn coi được không!”

“Con chơi bời lúc nào! Con thi rớt lúc nào! Ông Trường đừng có quên, ông nếu không đến cảm ơn thầy giáo sẽ đến thăm nhà! Đến lúc đó bà nội mắng ông cũng không phải chuyện của tôi. Tôi mặc dù không thấy trẻ em bên trong, nhưng mà có một lần tôi nghe thấy tiếng trẻ em, giống như có một số đứa.”

“Cháu nói cháu nghe thấy bên trong có tiếng trẻ em?” Vị khách thiếu chút nữa nghe sót câu sau cuối.

Cuộc nói chuyện với hai cha con này tại sao lại nhảy tới nhảy lui không có trật tự gì như vậy?

“Dạ? Đúng vậy.” Nhóc Cung Trường liếc vị khách một cái, trung thực gật đầu.

“Cháu còn nhớ rõ là lúc nào không?” Vị khách không ăn, tỏ vẻ truy hỏi nói.

“Dạ... Mùa thu năm ngoái. Trước khai giảng hai ngày.”

“Cháu nói là vào khoảng ngày ba tháng chín năm ngoái sao?” Về mặt vị khách biến đổi.

“Đại khái là vậy.”

“Cái đám đều giả kia... dám gạt tao...”

“Ông nói cái gì?” Nhóc Tiểu Cung không nghe rõ, ngẩng đầu lên.

“Cảm ơn cháu. Cháu giúp tôi rất nhiều. Đây là tiền hoành thánh, không cần thối lại.” Vị khách bỏ lại một tờ bốn đầu người[5], nhanh bước rời đi.

“Oa! Bốn đầu người! Một chén hoành thánh, một cái bánh nướng mà một trăm nguyên! Má ơi! Cung Trường, nhà mày mỗi ngày đều gặp loại khách thế này thì giàu to rồi!” La Dục thèm muốn kêu lên.

Khách hàng hai bàn đều đưa mắt về phía tờ xanh trị giá một trăm nguyên kia. Những năm đầu của thập kỉ chín mươi, tờ một trăm nguyên chính là quan to khó gặp! Ông Cung vội vàng nhận lấy tờ tiền.

“Chú Cung đãi khách!” Nhóc Từ Thiên đập bàn gào to.

“Mơ đi!” Không đợi ông Cung lên tiếng, Cung Trường đã ném giẻ lau qua.

Em tên là Cung Trường, năm nay mười một tuổi, học lớp năm trường tiểu học Đông Nam.

Nhà của em có cả thầy bảy miệng ăn, ông bà, ba má, em, còn có em trai và em gái em nữa.

Ba của em có một quán hoành thánh ở trên phố Thập Bảo, mỗi ngày đều có rất nhiều người đến ăn. Em cũng rất thích ăn món hoành thánh của ba, nhưng lớn lên em không muốn ba em vẫn cứ bán hoành thánh sống qua ngày như vậy. Người bán hoành thánh rất nghèo, mỗi ngày đều rất cực khổ nhưng tiền kiếm được lại chẳng bao nhiêu, suốt ngày còn phải lo quản lí thành phố để ý đến. Hơn nữa không có triển vọng! Bị người khác khinh thường!

Cho nên lí tưởng của em là trưởng thành sẽ trở thành một ông quan thiết lớn! Lớn đến mức có thể quản được tất cả các ông quan khác! Em muốn mọi người ở phố Thập Bảo đều giàu có sung túc hơn, em muốn tất cả các thành viên trong gia đình cùng sống trong một căn nhà to, không bằng Lý Viên thì cũng phải là một căn giống với khu biệt thự đối diện phố Thập Bảo ấy.

Em muốn giúp em trai, em gái không phải buồn phiền vì phải nộp học phí, em muốn giúp bà nội luôn khâm phục em, tán dương em, em muốn giúp mẹ và bà nội sẽ không vì hai mao tiền chợ mà cãi nhau, muốn giúp ba không vì nộp trễ học phí cho em mà phải cúi đầu quỳ lạy thầy hiệu trưởng.

Em muốn một cái túi sách mới, em còn muốn giống như những gia đình khác cả nhà chủ nhật có thể đi chơi vườn bách thú, em còn muốn cùng ba đi xem chiếu bóng, em muốn...

Gãi gãi đầu, suy nghĩ tới lui, Cung Trường cầm cục gôm tẩy bớt hai đoạn cuối.

Viết ra việc đó thật rất mất mặt!

Coi như là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng cậu đi, dù cậu còn rất nhỏ, cậu cũng hiểu rằng việc này không thể nói thẳng ra như vậy, vì như thế rất mất thể diện.

Cung Trường mười một tuổi nhưng đã trưởng thành hơn những đứa trẻ nhỏ rất nhiều, rất nhiều.

Cầm lấy cây bút chì, Cung Trường viết như thế này: lý tưởng của em chính là làm một người giống như Bao Thanh Thiên, thanh bạch liêm khiết, xử án như thần, vì dân vì nước làm một ông quan tốt.

Cổ nhân có nói, lưu hạ đan tâm chiếu hân thanh[6], em không cầu danh lưu sử sách mà chỉ mong sống cả đời không thẹn với lương tâm.

Hai câu này là Cung Trường đọc được trong cuốn tiểu thuyết võ hiệp cha cậu thuê, cậu chữ hiểu chữ không, chẳng qua cảm thấy đó là lời hay ý tốt, cho nên thuận tay dùng luôn.

Buông bút, Cung Trường vát óc suy nghĩ làm thế nào có thể chế ra đủ năm trăm chữ.

Ba!

Đập chết một em muỗi hoa hút máu xong, Cung Trường lấy dầu cù là xoa lên cánh tay. Sợ muỗi lại bay tới chích, cậu dứt khoát xoa dầu cù là lên toàn bộ mặt, cánh tay và hai cẳng chân lộ ra.

Dù sao cũng sắp mười hai giờ, con đường nhỏ đã không còn ai qua lại nữa. Không có khách đến ăn hoành thánh, tự nhiên sẽ không sợ làm ngạt thở người khác.

Chờ qua mười hai giờ, Cung cha sẽ đến thu dọn quán. Cậu chỉ cần đợi thêm mười mấy phút đồng hồ nữa là được rồi.

Cắn đầu bút cố nghĩ ngợi, Cung Trường muốn tranh thủ hoàn thành đề tập làm văn này trong mười mấy phút.

Một bóng đen nhỏ xíu, bé tí từ trong bóng mờ trên vách tường xuất hiện.

Từng chút, từng chút nó di chuyển đến dưới ánh đèn đường mờ nhạt trước quán hoành thánh.

Đứng trước quán hoành thánh, bóng dáng nho nhỏ nhìn không chớp mắt vào chiếc bếp lò đang toả ra thứ ánh lửa ấm cúng, tựa như lấy làm lạ vì sao có một cái đèn gánh, một cái bếp lò và hai cái nồi ở trên bếp lò ở cùng một chỗ.

Cung Trường chú ý tới cậu ta.

“Này, người lớn nhà người đâu rồi? Trễ như thế chạy ra ngoài không sợ ông kẹ[7] bắt đi à!”

Cung Trường rút đầu bút đang ngậm trong miệng ra, hù dọa đứa trẻ nhỏ. Không có ai ở đây, đùa giỡn với trẻ nhỏ cũng vui.

Đứa trẻ nhỏ rất ít tuổi nghiêng đầu nhìn cậu, biểu cảm có chút mu muội. Dường như không biết cái từ “ông kẹ” có nghĩa là gì hoặc cũng có thể đó là biểu cảm không quen trò chuyện với người lạ.

“Người bao nhiêu tuổi rồi?” Cung Trường vẫy tay về phía cậu ta ý bảo cậu ta hãy lại gần đây. Đứa trẻ nhỏ có chút cảnh giác nhìn cậu hồi lâu.

“Lại đây, đứng giữa đường nguy hiểm lắm. Lát nữa có xe chạy tới không cẩn thận đụng phải là thảm đấy.”

Đứa trẻ nhỏ do dự một chút, di chuyển một bước nhỏ về phía trước.

“Lại đây! Ta không phải là người xấu!”

Không biết là có phải biểu cảm sốt ruột của Cung Trường đã dọa sợ đứa trẻ hay không, đứa trẻ nhỏ cứ đứng tại chỗ không di chuyển thêm bước nữa.

Cung Trường có chút hiếu kỳ về đứa trẻ nhỏ này.

Có rất ít đứa trẻ con nào có thể chống lại mệnh lệnh của cậu, cậu luôn được yêu mến trong đám trẻ nhỏ. Mỗi lần quay về đứa lớn đứa nhỏ đều thay nhau vây quanh cậu, ngay cả hai đứa em trai em gái của cậu hàng ngày cũng tranh nhau muốn cậu dẫn chúng cùng đi chơi. Cậu chính là lần đầu nhìn thấy một đứa trẻ nhỏ cảnh giác, dè chừng cậu đến vậy.

Nhóc Cung Trường đứng lên, đi về phía đứa trẻ nhỏ.

Ngay khi cậu tiếp cận đứa trẻ, chìa hai tay muốn ôm lấy cậu ta thì đứa trẻ nhỏ thế mà lại xoay người bỏ chạy. Đôi chân nhỏ nhắn nhưng lao đi vẫn rất nhanh.

Đáng tiếc là đứa trẻ nhỏ có chạy nhanh hơn, rốt cuộc cũng không thể nhanh bằng Cung Trường “hài tử vương” mười một tuổi, rất nhanh đã bị cậu đuổi kịp, cũng một phen bị nhấc bổng ôm lấy.

Đứa trẻ nhỏ không suy nghĩ nữa, ngay lập tức thu nắm tay bịch một tiếng đầm tới, không hề khách khí đánh Cung Trường.

“Đừng...” Đau!

Nắm đầm bé của tiểu hài tử thối vẫn rất mạnh, không thua đứa em nhỏ hơn cậu ba tuổi chút nào.

Cung Trường giận vô cùng. Cậu chưa bao giờ khi không lại bị đánh, lại càng sẽ không thèm đánh trả khi bị đánh trúng. Nhưng thấy tiểu hài tử thối này có lẽ chưa đến năm tuổi nữa, tạm tha cho cậu ta lần này vậy.

Cung Trường không ôm nữa, nhẹ buông đứa trẻ xuống mặt đất.

Ngay khoảng khắc Cung Trường buông tay, dưới ánh đèn đường mờ nhạt cậu trông thấy rõ ràng trên tứ chi trần trụi của đứa trẻ nhỏ đầy những vết thương xanh tím, có nhiều chỗ nặng đến nỗi còn đang chảy máu.

Đây là làm sao?

Cung Trường không cần hỏi han nhiều cũng có thể đoán được đứa trẻ nhỏ gặp phải chuyện gì.

Cung Trường lại ngồi xổm xuống.

“Đây là mẹ của người đánh sao? Người có phải là không nghe lời ba mẹ không? Người tên gì? Đừng sợ, ta không đánh người đâu.”

Nhóc Cung Trường vươn tay muốn sờ đầu đứa trẻ nhỏ, đầu đứa trẻ nhỏ liền nghiêng tránh sang một bên, còn làm tư thế đề phòng.

Cung Trường phì cười một tiếng, một tay rất nhanh chạm lên cái đầu nhỏ của đứa trẻ nhỏ ra sức vò vò. Sờ lên tóc mềm thực rất thoải mái.

“Người xem ti-vi nhiều quá đấy! Ta cũng vờ ta là She-Ra[8] nhé! Hay là người muốn làm người biến hình[9]?” Nhịn không được lại sờ sờ. Thật sự sờ rất thích.

Đứa trẻ nhỏ lần này không né, hơn nữa trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện lên biểu cảm kỳ quái. Đợi bàn tay Cung Trường buông xuống, cậu ta mới đột nhiên vươn cánh tay nhỏ lên đỉnh đầu sờ sờ.

“Ha ha!” Cung Trường bị dáng điệu ngây ngô của đứa trẻ nhỏ làm cho cười nghiêng cười ngả, khom lưng ôm lấy cậu ta. Lần này đứa trẻ nhỏ không trốn, tùy theo ý muốn để Cung Trường ôm đến ngồi trước quán hoành thánh.

Để đứa trẻ nhỏ ngồi trên đùi mình, Cung Trường giống như một người lớn trẻ tuổi, vừa sờ đầu đứa trẻ nhỏ vừa hỏi: “Anh tên là Cung Trường, Cung Trường nghĩa là cung tiễn rất dài ấy. Em cứ gọi anh anh Trường là được. Còn em thì sao? Em tên gì? Năm nay mấy tuổi rồi? Em đói bụng không? Muốn ăn hoành thánh không? Anh làm hoành thánh cho em ăn nhé?”

Ước chừng năm giây sau, đứa trẻ nhỏ ép vào lòng ngực Cung Trường, ngẩng đầu lên, đôi mắt to nhìn cậu, khẽ gật đầu.

Cung Trường cười vui vẻ, cậu biết không đứa trẻ nào có thể cự tuyệt được cậu mà.

“Tiểu Hàng, ba tuổi.” Đứa trẻ chìa ra ba ngón tay mềm mại nho nhỏ.

“Hóa ra em tên là Tiểu Hàng.”

Đó là lần đầu tiên Cung Trường gặp Tiểu Hàng. Sau đó mỗi lần cậu nhìn thấy Tiểu Hàng gần như đều là vào thời điểm đêm khuya yên tĩnh. Và lần nào cũng vậy, trên người Tiểu Hàng cũng mang đầy những thương tích mức độ nặng nhẹ khác nhau.

[1] Tứ Hợp Viện là một hình thức tổ hợp kiến trúc nhà ở dân dụng ở miền Hoa Bắc (bao gồm Hà Bắc, Sơn Tây và thành phố Bắc Kinh, Thiên Tân). Những căn nhà được xây theo hình ô vuông mà mỗi cạnh là một gian phòng, tất cả các phòng quay quanh khoảng sân nằm chính giữa. Nhìn từ trên xuống Tứ Hợp Viện giống như một cái hộp, bên trong được trang trí bằng nhiều hoa.

[2] Thập Bảo – có nghĩa là món bảo vật được tìm thấy.

[3] Từ dùng để gọi thái giám.

[4] Vua của lũ trẻ.

[5] Chính là từ một trăm nguyên này:

Từ Tiền “Bốn Đầu Người” – Một Trăm Nguyên

[6] – lưu lại sử sách tấm lòng trung thành.

[7] Nguyên văn là “lão quái tử” - – lão già què.

[8] She-Ra (- Hi Thụy) là nhân vật giả tưởng và là nữ nhân vật chính trong sê-ri phim hoạt hình She-Ra: Princess of Power (tạm dịch: She-Ra: công chúa quyền năng) của hãng Filmation được sản xuất năm 1985. Bộ phim hoạt hình “ăn theo” thành công vang dội của He-Man and Masters of the Universe. She-Ra là em song sinh của He-Man.

[9] Nguyên Hán Việt: Biến hình kim cương - – the transformers là đồ chơi và se-ri phim hoạt hình/phim nhựa hãng Hasbro Hoa Kỳ và TAKARA Nhật Bản sản xuất từ năm 1984.

2. Chương 2

“Đến tuổi này mà còn không biết chừng mực ý tứ! Con cái cũng đều lớn cả rồi, không nghĩ đến mình, cô cũng phải nghĩ đến mấy đứa con! Cái ngữ gì suốt ngày chạy sang nhà người ta! Tiểu Âm, cháu lớn lên không nên giống mẹ mình, cháu xem cô ta gần bốn mươi mà còn bôi son trát phấn! Cái mặt già thoa phấn trông như cái mồng khỉ! Xấu hổ cũng xấu hổ chết mất!”

“Hô hô.” Cung Âm mới lên lớp năm tiểu học không hiểu lắm bà nội đang nói giỡn hay đang nói thật, chỉ đơn giản cảm thấy rất buồn cười.

“Cháu đi tới nhà Từ Thiên làm bài tập, làm xong cháu đi thẳng đến chỗ của ba thay cho ba.” Cung Trường buông bát đĩa, xoạt một tiếng đẩy ghế dựa, cầm lấy túi sách đặt bên xó nhà đi ra ngoài.

“Mày cũng vậy! Cả ngày chạy qua nhà người khác! Có thời gian giúp em trai, em gái mày xem bài thì hơn. Tiểu Võ là em trai mày, bài làm của nó kém như vậy mà mày cũng chẳng giúp nó phụ đạo chút. Vinh quang chỉ mình thì có ích lợi gì? Tiểu Võ, cháu nói có đúng không? Bảo anh cháu giúp cháu xem bài tập.” Bà nội chỉ thị đứa cháu mình.

Nghe chỉ đích danh, Tiểu Võ không tình nguyện mà nâng mặt khỏi chén cơm, nhìn nhìn anh trai.

“Chị sẽ giúp cháu xem. Anh còn phải đi coi quầy mà.”

“Chị cháu lát nữa còn phải qua nhà thầy Hà học khóa nâng cao, nó làm sao có thời gian giúp cháu xem!” Thấy cháu yêu không nói giúp mình, bà nội có chút mất hứng.

“Đợi lát nữa nếu nó làm không được thì bảo nó đến sạp tìm cháu, cháu hẹn chắc với Từ Thiên rồi, đi trước đây.”

“Cháu trưởng! Chờ chút! Gọi mẹ mày ra dùng cơm đi! Trốn ở trong phòng tính làm cái gì! Ba mày trở về lại tưởng tao đánh đập gì cô ả nữa!” Bà nội Cung đột nhiên cao giọng.

Cung Trường dừng bước, “Mẹ nói mẹ chờ ba về cùng ăn. Mọi người ăn phần mọi người đi.”

“Cô ta không ra ăn, còn muốn tao bưng tới cho cô ta ăn hay sao!” Bà nội Cung buông bát đĩa tức giận nói.

“Mẹ cháu...”

“Được rồi, được rồi, cháu trai trưởng không phải đã nói mẹ nó chờ ba nó quay về cùng ăn sao, con dâu cũng không bảo bà bưng cơm tới, chúng ta ăn phần của chúng ta, bọn nhỏ đều ở nhà, bà bớt cãi vả đi.”

Ông Cung Trường ít khi lên tiếng, cũng không thích làm người hòa giải mối quan hệ giữa người bạn đời già và nàng dâu, đối với người bạn đời già còn có phần kính sợ, hai câu sau nói rất nhỏ giọng.

“Cháu trai trưởng, cháu mau đi đi. Đợi lát nữa nếu không thấy cháu, nhóc Thiên nhất định sẽ chạy qua đây tìm cho xem.”

“Dạ, ông nội, cháu đi đây.” Cung Trường hướng ông nội kêu lên, bật người chạy ra ngoài cửa chính.

Tám giờ tối, làm xong bài tập, Cung Trường rời khỏi nhà Từ Thiên đi đến quán hoành thánh ở đầu phố, định bụng thay ba làm việc để ba có thể quay về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi.

Năm giờ sáng đến tám giờ tối là ba Cung Trường phụ trách trông quầy, mẹ Cung Trường khoảng chiều tối sẽ qua giúp đỡ. Trong khoảng thời gian tám giờ tối đến mười hai giờ là Cung Trường đến trông quán. Khoảng mười hai giờ cha hoặc mẹ cậu sẽ qua đón cậu cùng thu dọn quán rồi về nhà.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, bất kể phong ba bão táp, ngoài Tết đầu năm ra, quán hoành thánh của nhà họ Cung ở phố Thập Bảo chưa nghỉ làm bao giờ.

Trước bữa tối, mẹ và bà nội lại cãi nhau.

Nội dung cãi nhau đơn giản là chút việc nhỏ vặt vãnh, giống như mọi ngày.

Buổi chiều, mẹ nhân khoảng thời gian rảnh rỗi hiếm có khi mấy đứa nhỏ đều đi đến trường qua khoảng sân nhà bác Phương đối diện ngồi nói chuyện một chút.

Bác Phương là một người rất dễ bắt chuyện, nói chuyện tuy rằng không dí dỏm nhưng bởi vì bác là thầy giáo dạy địa lí ở trường trung học, hiểu biết rất phong phú, người lớn, trẻ nhỏ trong khoảng sân nhỏ đều yêu thích nghe bác kể những câu chuyện kì lạ về phong thủy.

Mẹ hôm nay đi một lượt hai tiếng đồng hồ, mãi đến qua giờ làm bữa tối mới về nhà.

Tính tình bà nội rất bảo thủ, không muốn thấy nhất chính là mẹ và một vài ông chú nói chuyện phiếm cười đùa, càng không thích mẹ qua nhà chú Phương chơi. Mà lần này còn hơn hai tiếng đồng hồ! Bà nội quay về, lập tức đứng ở cửa phòng bếp bắt đầu day nghiêng ám chỉ, mẹ chịu không nổi hai phút đã bùng phát.

Em trai, em gái cũng đã quen trốn ở chỗ ông nội chơi đùa, làm bài tập, Cung Trường lại chọn chịu đựng đến ăn xong cơm tối mới chạy qua nhà Từ Thiên. Từ Thiên ở ngoài Tứ Hợp Viện trên lầu năm, vừa ra khỏi cửa đã có thể gặp.

Hỏi nhỏ cậu cũng giống như em trai, em gái, nghĩ rằng cuộc cãi vã giữa và nội và mẹ chẳng qua là người lớn nói đùa, giống như khi cậu to tiếng to giọng với ba mẹ, em trai, em gái vậy. Nhưng mà bây giờ...

Có phải là trong thiên hạ mọi mẹ chồng, nàng dâu đều khó có thể sống chung như vậy?

Từ rất xa đã trông thấy ba hình như đang phấn khởi trò chuyện cùng ai đó.

“Cậu xem con của tôi thì biết! Đứa nhỏ học võ tôi dạy chứ đâu! Nhớ tôi năm đó một người đánh bốn, là cái hồi tôi còn là sinh viên trí thức bị dân bản xứ ức hiếp. Bây giờ thân thể, xương cốt tuy không còn tốt nhưng đối phó với các cậu mấy tên thanh niên trẻ tuổi vẫn không thành vấn đề, muốn tới thử sức chút không? Ha ha!”

Cung Trường vừa nghe liền biết ba lại đang khoác lác. Thứ nhất, cậu chưa từng học qua võ thuật, cha càng không có dạy cậu. Thứ hai, người ở gần đây đều biết cha Cung Trường khi còn trẻ chưa từng thi đại học, trình độ phổ thông cũng chỉ đến tốt nghiệp trung học cơ sở.

Có lẽ cha nghe được mấy người sinh viên nói chuyện phiếm, tâm trạng ngứa ngáy, lại khẳng định đối phương không biết lai lịch của mình, liền thổi phồng lên tận trời xanh.

Không có cách nào khác, ai bảo ba cậu hơn nửa đời là chủ quán hoành thánh, vẫn luôn thích xem anh hùng trượng nghĩa bất kể xuất thân nghèo hèn, sự tình gì cũng đều có thể là tiểu thuyết võ hiệp thành hiện thực, tinh thần không thỏa mãn, chỉ có thể dựa vào khoác lác mà giữ cái tôi lớn.

“Chủ quán, ông lợi hại như thế mà gói hoành thánh đi bán sao?” Mấy thanh niên sinh viên hỏi cũng khá thất đức.

Cha Cung Trường chặc lưỡi một cái, “Cậu nghĩ rằng tôi gói hoành thánh bán thiệt sao! Nói cho cậu biết, cao ốc tòa thị chính hiện tại kia chính là bản vẽ của tôi thời trẻ! Nếu như không vì có kẻ tì tiện hãm hại, tôi làm sao... Ồi, không nói đến nữa, không nói đến nữa!”

“Ai! Ông chủ thật lợi hại! Thiệt hay giả vậy? Cao ốc tòa thị chính là thiết kế của ông?” Bọn thanh niên cười hô hô bán tín bán nghi.

“Có muốn tôi lấy bản vẽ để ở nhà ra cho các cậu xem không?” Cha Cung Trường vung tay, mười sáu viên hoành thánh rơi vào nồi.

“Ba, ” Cung Trường kịp lúc tiếp lời: “Mẹ chờ ba về ăn cơm. Quán để con trông đi.”

“Ô! Con trai đã tới! Mấy người bọn họ còn chưa trả tiền; cô gái bên kia còn chờ nồi này, sôi rồi thì vớt ra, không cay.” Cha Cung Trường vừa quay đầu thấy con trai tới liền bàn giao nhiệm vụ.

“Dạ, biết rồi. Ba nhanh nhanh về nhà đi, mẹ đang đợi ba, mẹ còn chưa ăn cơm nữa.” Cung Trường nhỏ giọng dặn một câu.

“Được, được, ba đi. Con cẩn thận một chút, có chuyện gì gọi người đến kêu ba. Ai, mấy người các cậu từ từ ăn, ăn ngon thì lần sau lại tới.”

Cha Cung Trường lè nhè với mấy tay thanh niên sinh viên, để lại một chút tiền lẻ, cất lượng tiền buôn bán được từ sáng đến giờ vào trong túi áo quay về nhà.

“Ai, thằng quỷ, ba của mày trước kia có thật là làm kiến trúc không? Nếu như thật thì thật trùng hợp, bọn tao cũng là dân kiến trúc.” Người thanh niên nói với Cung Trường.

“Ba của tôi trước đây làm gì liên quan gì các anh?” Cung Trường vớt hoành thánh khỏi nồi.

“Thằng, nhãi ranh nói chuyện kiểu đó là sao hả?” Mấy tên thanh niên kêu lên.

Một đám đần độn! Chẳng qua là muốn gây sự chú ý của bà chị xinh đẹp kia.

Dân kiến trúc thì sao? Quán hoành thánh này của tui tôi còn từng được lãnh đạo thành phố đến ăn nữa cơ!

Nhóc Cung Trường trong lòng vẫn luôn coi thường bọn họ.

Cung Trường không hé môi, sau khi đưa hoành thánh cho bà chị xinh xắn kia quay trở lại trước bếp lò, lấy sách giáo khoa ra học thuộc từ vựng tiếng Anh.

Mấy tên thanh niên kia có lẽ là muốn giữ thể diện trước mặt cô gái, không muốn để cho cô gái trẻ đánh giá bọn họ là bất nạt con nít, thấy Cung Trường phớt lờ bọn họ, lão bà hai câu rồi tính tiền rời đi.

Sau mười một giờ khuya, phố Thập Bảo không còn thấy ai đi đường nữa, các quán hàng rong trên phố bắt đầu dọn quầy chuẩn bị trở về nhà.

Dần dần, đông đầu con phố cũng chỉ còn có quán hoành thánh nhà họ Cung. Cung Trường thấy cũng sắp đến giờ rồi, giảm nhỏ lửa bếp lò, chỉ chừa lại một đóm nhỏ phòng khi cần đến. Sau khi thu dọn xong tất thấy liền ngồi trên băng ghế dựa vào cột đèn, dựa vào đèn đường cố gắng học xong từ vựng tiếng Anh.

Thời gian từng giây từng phút qua đi. Trong bóng tối góc đường, một đứa trẻ nhỏ chừng năm, sáu tuổi xuất hiện.

“A Trường.” Đứa trẻ nhỏ nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Là em đây à, lại lén chạy đến đây? Không sợ người nhà lại đánh sao?”

Đứa trẻ nhỏ nhìn thấy Cung Trường ngoác mình, lập tức chạy đến bên cạnh.

Vừa gặp người quen, Cung Trường liền buông sách giáo khoa xuống, nhanh nhẹn cời lửa đóm cháy vừa vùi xuống không bao lâu vài cái, rất nhanh làm bùng sáng lại ngọn lửa trong lò.

“Hai mươi cái đủ không?” Cung Trường vừa chú ý nước đủ sôi vừa tiện tay cầm lấy hai mươi viên hoành thánh thả vào nồi.

“Đủ ạ.” Đứa trẻ nhỏ ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế dài, đợi Cung Trường làm hoành thánh cho cậu ta ăn.

“Mặt em sao lại thế này? Người nhà em sao mạnh tay quá vậy? Lại đây anh xem.”

Cung Trường chú ý thấy trên mặt Tiểu Hàng có vết thương rất dài, như là bị cái gì đó rất dẻo quắt vào.

Tiểu Hàng nhảy xuống băng ghế, rất nghe lời đi tới trước mặt Cung Trường, nâng khuôn mặt nhỏ lên để cậu xem rõ.

“Đau không?” Cung Trường đau lòng hỏi. Muốn sờ lại sợ làm dơ miệng vết thương của đứa nhỏ.

Tiểu Hàng lắc đầu, sau nhìn thấy Cung Trường trừng mắt mình lại vội gật đầu.

“Người lớn nhà em cũng thật là! Đánh con cái sao lại đánh đến mức này! Cái này lưu lại sẹo cả đời đấy! Ba mẹ không đưa em đi bệnh viện sao?” Nước sôi rồi, Cung Trường thả hoành thánh vào giữa nồi.

Tiểu Hàng không trả lời.

Cung Trường dường như cũng đã quen với sự trầm mặc của cậu ta, tự suy xét tự nói: “Lại để anh nhìn thấy những miệng vết thương đã xuất hiện trên người của em lần trước, anh thật sự muốn đưa em đến cục cảnh sát! Người nhà em có hiểu biết Pháp luật không? Có biết thế này gọi là ngược đãi không?”

“Hôm nay không cho dầu ớt, tránh động chạm đến vết thương. Đây, ăn đi cho nóng.”

Đợi Cung Trường đặt hoành thánh trước mặt mình, Tiểu Hàng cầm thìa múc lấy một muống đặt lên môi thổi, đưa vào trong miệng.

“Em cũng gần cả tháng rồi không đến phải không? Lần này lâu nhất, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?” Cung Trường lại ngồi chồm hổm trên mặt đất lấp đóm lửa đi.

“... Em gái bị ốm rồi.”

“Em gái? Em có em gái sao?”

“Dạ.”

“Nó mấy tuổi rồi? Tên gọi là gì?”

Tiểu Hàng nhìn cánh tay nhỏ của mình không nói lời nào. Thấy đứa trẻ kia tựa hồ không muốn nói chuyện gia đình, Cung Trường đổi đề tài trò chuyện.

“Được rồi, em tuổi này rồi hẳn phải đi học lớp tiền tiểu học rồi chứ? Trường tiểu học nào? Đông Nam đã bị dỡ bỏ rồi, trường tiểu học trên đường Trung Sơn của phố Cách Điều?”

“Lớp tiền tiểu học? Cái gì là lớp tiền tiểu học?” Tiểu Hàng nghiêng đầu hỏi.

Cung Trường há hốc, “Đừng nói với anh người nhà em ngay cả đi học cũng không cho!”

“Em có học mà, mỗi ngày phải học thiệt nhiều, thiệt nhiều thứ. Học lớp tiền tiểu học có phải phải học càng nhiều thứ không? Em không muốn đi.” Tiểu Hằng lắc đầu ngoàỵ ngoàỵ.

Ha ha. Cung Trường vui cười, nghĩ thầm trong nhà cậu ta có lẽ thực hiện giáo dục mầm non tại gia, mà nói gì thì nói, học lớp tiền tiểu học cũng không nhất thiết. Hơn nữa nghe nói hiện nay rất nhiều trường tiểu học đã không còn lớp tiền tiểu học nữa rồi.

Tiểu Hằng không biết có phải là lắc đầu quá mạnh rồi không, tay run lên, thìa đánh vào bát sứt phát ra tiếng động lạnh lạnh, cơ thể cũng theo sau đó dao động một hồi.

Cung Trường nhìn cậu ta một thoáng. Tiểu Hằng cũng nâng gương mặt lên nhìn cậu.

Nhưng vào lúc này, Tiểu Hằng thoát nhìn rất khỏe mạnh đột nhiên kêu to một tiếng rồi ngã xuống ghế, “bịch” một tiếng ngã trên mặt đất.

“Tiểu Hằng, em làm sao vậy?” Cung Trường sợ đến quẳng xẻng xúc than đi, vội vàng xông qua.

Chỉ thấy Tiểu Hằng nằm trên mặt đất giống như đã mất đi cảm giác, Cung Trường vội ôm cậu ta vào ngực, không ngừng gọi tên cậu ta.

Trời ơi! Thân thể em ấy tại sao cứng đờ như thế này?

Đột nhiên đầu Tiểu Hằng ngửa mạnh về phía sau, cầu mắt mở ra trợn ngược, cổ họng phát ra tiếng thì thào khó hiểu.

“Tiểu Hằng.” Cung Trường choáng váng.

Đây là làm sao? Cơ thể thẳng đờ gắt gao co rúm trong lòng ngực cậu, lại lập tức bật lên. Sau đó lại xuất hiện những cơn co giật mãnh liệt ngắn, hết đợt này đến đợt khác.

Miệng, môi Tiểu Hằng dần dần biến xanh, biến tím, hai con ngươi trũng to, khóe môi trào ra máu và nước bọt.

Cung Trường sợ ngây người. “Tiểu Hằng? Tiểu Hằng!” Trong lòng khẩn trương, ôm Tiểu Hằng hét to.

Cả người đã báo động rồi, ngẩng đầu nhìn bốn phía có người hay không, vừa muốn gọi điện thoại kêu xe cứu thương vừa muốn kêu người tới cứu mạng, Tiểu Hằng trong lòng ngực đã co quắp đến hai mắt trắng dã, mồ hôi trên trán Cung Trường từng giọt, từng giọt thi nhau rơi xuống.

“Tiểu Hằng? Tiểu Hằng em tỉnh lại đi! Tiểu Hằng em làm sao vậy!” Cậu mười ba tuổi lần đầu gặp phải tình huống hiểm nghèo thế này, trong tình thế cấp bách không ngừng vỗ mặt Tiểu Hằng, hi vọng cậu ta có thể nói với mình điều gì đó.

Thời gian từng phút từng phút qua đi, khoảng thời gian bình thường chỉ như một cái nháy mắt bây giờ lại cảm thấy dài đằng đằng.

“Có ai...”

“A Trường...”

Mới vừa mở miệng định kêu cứu chợt nghe một tiếng gọi nhẹ rất yếu ớt. Cúi đầu nhìn đứa trẻ nhỏ trong lòng ngực, đã thấy Tiểu Hằng một môi đưa tay dụi dụi mắt, lại sờ sờ miệng mình.

“Tiểu Hằng?”

“Dạ?” Tiếng rên như làm nũng.

Cung Trường một phen ôm chặt lấy Tiểu Hằng. Vừa nãy thật là hù chết cậu mà!

Tiểu Hằng đã lấy lại bình tĩnh lại như người bình thường không có việc gì, cậu ta dường như không chỉ không nhớ rõ việc mới xảy ra còn rất lầy lăm lạ tại sao mình lại nằm trong lòng ngực của Cung Trường.

Chớp chớp mắt, cái đầu nhỏ như là nhớ ra điều gì đó, biến sắc, biểu cảm có vẻ u ám hơn rất nhiều.

“Tiểu Hàng? Vừa nãy... Em có sao không? Có chỗ nào thấy khó chịu không? Anh đưa em đi bệnh viện được không?” Cung Trường sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Tiểu Hàng, lau máu và nước bọt tràn ra trên khóe miệng cậu ta.

Vừa rồi Tiểu Hàng thật sự khiến Cung Trường sợ hãi, lại lo lắng cậu ta sẽ lập tức phát tác lần thứ hai.

Lén nhìn trộm Cung Trường qua khóe mắt, đứa trẻ nhỏ rõ ràng rất quan tâm lại giả ra dáng vẻ chẳng để ý, nói: “Em không sao. Anh Trường, em dọa sợ anh rồi?”

Cung Trường gượng cười, ôm Tiểu Hàng đến ngồi trên băng ghế: “Em quả thật dọa anh sợ chết khiếp. Vừa nãy bộ dạng em như vậy, anh thiếu chút nữa nghĩ em đang mắc chứng động kinh. Sao, Tiểu Hàng?”

Tiểu Hàng rũ mí mắt xuống, cúi đầu ừ một tiếng.

“Sao, thật là?”

Đứa trẻ lần này không lên tiếng.

Cung Trường ngẩn người, thật sự là chứng động kinh? Như thế nào Tiểu Hàng còn nhỏ như thế, đáng yêu như thế lại mắc chứng động kinh? Hơn nữa sao em ấy biết mình mắc chứng động kinh? Em ấy mới có năm tuổi a!

... Đây có phải là do người nhà em ấy đối xử với em ấy không tốt?

Tiểu Hàng nép vào trong lòng ngực Cung Trường, thu vào mắt toàn bộ biểu cảm của Cung Trường, hai ngón trỏ của hai bàn tay nhỏ chọc chọc vào nhau.

“Tiểu Hàng, mở miệng ra. A ”

Mở miệng ra? Làm chi? Tiểu Hàng không hiểu nhưng vẫn cứ nghe lời mở cái miệng nho nhỏ ra.

“Chắc! Quả nhiên em cần phải rồi. Không đau sao? Đầu lưỡi ấy.” Cuối cùng cũng hiểu Tiểu Hàng vừa nãy vì sao lại chảy nước bọt lẫn máu rồi.

Tiểu Hàng không trả lời, len lén nhìn nhìn, quan sát vẻ mặt Cung Trường, đợi đối phương chỉ cần lộ ra chút biểu cảm chán ghét, bài xích, thì cậu ta định bụng sẽ ba chân bốn cẳng chạy trốn, hơn nữa về sau sẽ không đến nữa.

Cung Trường mới mười ba tuổi, hiển nhiên không thể biết được trong lòng đứa trẻ nhỏ kia suy nghĩ gì, chỉ xem xét một lượt đầu lưỡi đứa trẻ nhỏ kia bị thương có nặng không.”Anh đưa em đi bệnh viện nhé, giống như vẫn còn chảy máu. Em đợi anh một chút, ba của anh sắp tới, chờ ba tới, anh bảo ba đưa em đi khám gấp.”

Tiểu Hàng bỗng dưng đưa tay đẩy Cung Trường ra, chạy khỏi lòng ngực cậu.

“Tiểu Hàng?”

“Trong nhà có thuốc.” Đứa nhỏ kia nói năng mơ hồ, nói xong nhanh chân bỏ chạy.

“Tiểu Hàng!” Cung Trường đứng lên lo lắng nhìn theo bóng dáng đứa trẻ kia, tuy là đã quen cậu ta chột đến, chột đi nhưng mới nhìn thấy cậu ta phát bệnh, trong lòng thực sự có chút lo lắng.

Dưới ánh đèn đường cách đó không xa, đứa trẻ nhỏ dừng bước chân, quay đầu lại khoát tay áo với cậu, dáng vẻ tựa như bảo Cung Trường không cần lo nghĩ.

Cung Trường ngẩn người. Cậu dường như lần đầu tiên trông thấy đứa trẻ kia cười với cậu, hơn nữa lại cười đến... đáng yêu như vậy.

Cung Trường nhin không được cũng cười, cũng giơ tay vẫy vẫy đứa trẻ kia.

Tiểu Hàng thấy rõ khuôn mặt tươi cười của Tiểu Hàng, quay đầu nhanh như chớp biến mất trong bóng đêm.

Cung Trường và Tiểu Hàng từng ngày từng ngày lớn lên, phố Thập Bảo cũng vì hai người khôn lớn mà dần thay đổi, ngày qua ngày, năm tiếp năm, cho dù biến đổi cũng rất chậm rãi khiến người ra không thể cảm nhận được.

Đáng nhắc đến chính là, thời gian sau theo quy hoạch lại bức tranh thành phố, khu đất phố Thập Bảo này trở trung tâm của trung tâm thành phố. Nhưng không biết có phải do phố Thập Bảo nhiều kiến trúc văn vật không, mãi đến những năm cuối thập kỉ chín mươi, phố Thập Bảo này vẫn không dỡ bỏ một tòa nhà nào, một căn phòng nào.

Theo thời gian trôi qua, Cung Trường phát hiện vết thương trên người Tiểu Hàng ngày càng ít, cũng chú ý đến Tiểu Hàng nhỏ tuổi kiến thức đã sâu rộng hơn cậu rất nhiều, rất nhiều. Cậu thường nghĩ, không biết có phải là vì Tiểu Hàng mắc chứng bệnh động kinh, còn nhỏ tuổi mà vẻ mặt đã cứng nhắc, dù trước mặt cậu cũng ít khi hé ra nụ cười.

Bất quá nói đến chứng bệnh này trên người Tiểu Hàng, hình như mấy năm nay cũng chỉ phát tác trước mặt cậu một lần như vậy, sau đó không còn phải chứng kiến nữa.

Về sau cậu có hỏi, Tiểu Hàng mới ấp úng nói cho cậu biết, thỉnh thoảng cậu ta vẫn phát bệnh nhưng mức độ đã giảm đi rất nhiều rồi.

Nghe Tiểu Hàng nói như vậy, Cung Trường lúc này mới yên lòng.

Năm Tiểu Hàng mười tuổi, có một tối đột nhiên chạy tới nói với cậu phải đi xa rồi. Hỏi cậu ta đi đâu, cậu ta chỉ nói là đi ra ngoài học nhưng rốt cuộc là đi đâu vẫn chẳng nói cho cậu biết.

Năm ấy là năm một chín chín bảy. Cung Trường nhớ rất rõ, năm ấy có sự kiện Hồng Kông chuyển giao chủ quyền cho Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa rất nổi bật.

Hồng Kông — thành phố đoạt lại này đối với Cung Trường mà nói rất xa xôi, còn Tiểu Hàng rất gần lại rời xa cậu.

Sống gần nhau bảy năm, bóng dáng nho nhỏ kia đã khắc rất sâu vào lòng Cung Trường, đối với cậu, Tiểu Hàng không cười như thế nhưng khi cười lộ lên lại vô cùng đáng yêu, lại thường bị thương và bệnh tật. Cung Trường muốn thân thiết với cậu ta hơn cả em trai ruột Tiểu Võ của mình, điều đó khiến cậu nhớ Tiểu Hàng da diết.

Cậu thậm chí còn nghĩ nếu cậu có tiền, cậu sẽ đưa Tiểu Hàng rời khỏi chỗ cha mẹ đối xử hung ác kia, sang đây ở, yêu thương cậu ta như là em trai ruột, không bao giờ để cậu ta chịu tổn thương nữa.

Nhưng cậu không biết, ngay vào đêm Tiểu Hàng nói phải rời đi, có người đã dẫn Tiểu Hàng đến cạnh một cái giếng cũ ở Lý Viên, hè nhau đẩy cậu ta xuống dưới... Và, bùm!

Tiểu Hàng đi rồi, khi Tiểu Hàng đi không chỉ mang đi một chút mong nhớ, một chút vui vẻ mà còn giống như mang đi cả vận may của Cung Trường.

Từ năm Tiểu Hàng rời đi, nhà họ Cung cũng có những biến đổi trời long đất lở.

“Anh yên tâm! Tôi và hần là anh em cũ, hồi trước đều ăn cơm công trường! Chuyện con của anh cứ giao cho tôi!”

Chính là cha Cung Trường nói một câu như vậy, rước lấy rắc rối vô tận về sau.

Gia cảnh Cung Trường dù không tốt nhưng cậu chưa từng ý thức được điều ấy, mãi đến khi cậu lên trung học.

Sau khi nhập học trung học, tầm nhìn mở rộng, những thứ được học càng nhiều, môi trường xung quanh càng phức tạp, bạn học cũng không còn là những người bạn tốt cùng lớn lên từ nhỏ, trải qua rất nhiều chuyện bất minh, không thể lí giải, Cung Trường không ít thì nhiều cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Trước đây cậu nghĩ cha mình là một nhân vật tuyệt vời nhất thế giới, cho dù ông chỉ mở quán hoành thánh nhưng thời gian qua đối xử với cậu và em trai, em gái rất tốt, không giống như cha mẹ khác đánh trẻ nhỏ trút giận, lại càng không suốt ngày truy hỏi thành tích của cậu ra sao.

Cho nên sau khi cậu nghe đến cha mình chẳng qua là một tên đàn ông yếu đuối, vô lực, vừa thích nói mạnh miệng vừa thích khoác lác, không che dấu dùng tiền “chùi dít” cho người ta, cậu mới cảm thấy áp lực trên vai mình.

Chẳng trách hàng xóm thường xuyên nhìn cậu bằng cùng một ánh mắt, chẳng trách bọn họ thường xuyên tụ lại một chỗ xì xào bàn bạc, nhìn thấy cậu đến lập tức tản ra.

Trước kia cậu rất thích ông nội vẫn luôn mang tới thức ăn vặt hay là đồ chơi nhỏ, đôi khi cậu còn có thể cùng em trai, em gái lục lọi rất nhiều thứ đủ loại, đủ kiểu ông nội mang tới, tìm lấy thứ mình thích.

Từ sau khi cậu biết những thứ ông nội thường mang đến đều là “đồ phế thải”, cậu mới biết miệng người khác thường nói “mót đồng nát” chính là chỉ những người như ông nội cậu.

Về sau, cậu không còn đòi ông nội bất cứ thứ gì nữa, lại càng không muốn cùng em trai, em gái lục lọi “kho báu” của ông nữa.

Người có tiền nhất nhà này là bà nội cậu. Chỉ có bà nội mới có bảo hiểm người già, mỗi tháng cố định nhận được bốn trăm nguyên lương hưu. Bốn trăm nguyên này đối với nhà họ Cung lúc đó là khoản thu nhập ổn định nhất, là bốn trăm nguyên tiền không thể thiếu được.

Cho nên lời nói của bà nội là có uy lực nhất nhà họ Cung, cho nên bà nội ở nhà họ Cung là lớn nhất.

So ra thì, mẹ cậu vừa chăm lo sinh hoạt hằng ngày của ba đứa con nhỏ vừa giúp chồng trông nom quán hoành thánh, nên là người có vị trí không cố định nhất trong nhà họ Cung.

Nhưng mẹ cũng không phải loại phụ nữ nhần nhịn, vì vậy mỗi khi bà nội có soi mói việc gì thì mẹ cũng không chịu yếu thế phản bác trở lại, thậm chí chửi lời khó nghe, nói năng rất quá đáng. Nhà này tự nhiên đã không bao giờ có được ngày nào yên tĩnh.

Vốn dĩ gia đình đã mưa gió không ngừng, tràn ngập nguy cơ, cuối cùng sau câu nói nọ của cha thì đã sụp đổ hoàn toàn.

Mở đầu sự kiện là ở tiệc rượu.

Ở tiệc rượu đám cưới nhà họ Lưu, vợ chồng già nhà họ Kỷ cũng không biết bị ai bỏ bùa mê thuốc lú, gặp ai cũng nói chỉ cần có người có thể đem đứa con trai duy nhất ra khỏi nhà giam hoặc giúp hắn giảm tội sẽ tạ lễ người đó ba đến năm vạn tiền, mà lấy ra được cả tiền của con họ thì lại tính khác.

Ở tiệc rượu, mọi người nghe thấy chỉ cười cười, thực sự không ai cho là thật. Tuy rằng ba, năm vạn tiền khi đó là một số tiền lớn nhưng đem người ra khỏi tù hay là giảm hình phạt, những người tham dự đều thừa nhận rằng đó là một tội tày đình, bị nghe thấy là coi như xong.

Nhưng giữa tiệc thực sự có người nghe vào trong tai, lưu vào trong lòng.

Cũng không biết là muốn làm cho người ta chú ý, hay là ba hoa đã quen thói, cha Cung Trường nghe được lời như thế mở miệng nói: “Trường ngục nhà tù kia tôi có quen, bảo hắn giúp hai người hay là giảm hình phạt gì đó, khẳng định không thành vấn đề!”

Khi mọi người nghe thấy cha Cung Trường lại khoe khoang không cần kịch bản, cả đám châm biếm ông không nên nói giỡn loại việc này, để người ta tưởng thật thì rất nguy hiểm.

Cha Cung Trường bị người ta cười đùa xuống đài không được, càng thối phồng, gian dối, càng nói về sau, chính ông cũng bắt đầu tin mình thực sự quen tên ngục trưởng nhà giam kia.

Người ta nghe thấy ông chỉ tay lên trời thề thốt như vậy, vốn không tin cũng bắt đầu bán tín bán nghi, mà vợ chồng già nhà họ Kỷ cưng con, sốt ruột đến lú lẫn rồi, bắt lấy rơm rạ mà xem như Bồ Tát cứu mạng, đem đó mời cha Cung Trường tới nhà.

Năm vạn nhân dân tệ! Không ai biết cha Cung Trường cầm năm vạn nhân dân tệ của nhà họ Kỷ, mãi đến khi cảnh sát tìm đến tận cửa.

Hai tháng trước, cha Cung Trường đột nhiên nói với người nhà ông muốn đi thăm người bạn cũ, hôm sau liền mang theo một va li hành lí mới mua rời đi. Khi đó, Cung Trường đang chuẩn bị thi đại học. Đối với

Cung Trường mà nói, lần thi đại học này là một cơ hội vô cùng quan trọng để cậu rời khỏi gia đình này tạo lập tương lai cho mình.

Người trong nhà cũng biết tầm quan trọng của cuộc thi vào đại học này, hơn nữa Cung Trường là đứa học giỏi nhất trong ba đứa con nhà này, cũng là người hy vọng thi đậu vào đại học nhất, bà nội Cung Trường vô cùng sợ mất thể diện vì muốn cháu trai trưởng thi đậu đại học trọng điểm mang vinh quang về cho gia đình, ngay cả ra quán trông quán bà cũng không cho cậu đi mà giao cho đứa cháu cưng Tiểu Võ luôn được bà nuông chiều nhất.

Không nghĩ cha lại vào lúc đó đột nhiên đi thăm bạn, cũng không nghĩ ông lại đi một khoảng thời gian lâu như vậy. Không thể không ra quầy duy trì quán hoành thánh gia đình, rồi cuộc gánh nặng tự nhiên rơi hết lên người mẹ Cung Trường.

Cung Trường tuy thương tiếc mẹ vất vả nhưng mẹ Cung Trường cũng bảo hắn coi trọng việc học, việc trong nhà đừng lo gì hết, bảo cậu vượt qua cuộc thi đại học trước rồi tính.

Khi Cung Trường bước vào những chặng nước rút cuối cùng, thời điểm còn hai tuần nữa là thi đại học, cảnh sát tìm đến cửa nhà.

Cảnh sát tới nhà, chuyện này chẳng vẻ vang gì thoắt chốc đã truyền sang hàng xóm láng giềng.

Chuyện thất đức cha Cung Trường lừa nhà họ Kỷ năm vạn đã bị người ta biết. Bà nội Cung Trường vô cùng sĩ diện ngay khi đó tức giận đến nổi thở không ra hơi, từ ngày cảnh sát ghé nhà bắt đầu có chết cũng không chịu ra khỏi nhà gặp người.

Theo điều tra xâm nhập của cảnh sát, chuyện cha Cung Trường lừa gạt tiền bỏ chạy đã chính thức được xác nhận là tội lừa đảo. Hơn nữa số tiền không nhỏ, ảnh hưởng rất lớn, sở trưởng của cục cảnh sát cũng nói lần này cha Cung Trường mà bị bắt sẽ bị phán án năm năm tù trở lên.

Cục cảnh sát đồng thời cũng cử người đến thông báo nhà họ Kỷ đồng ý giải quyết riêng, đều là láng giềng quen biết lâu năm, miễn là nhà họ Cung trả năm vạn nguyên còn lại, sẽ bãi bỏ vụ án này.

Nhà họ Cung nếu có số tiền kia, bà nội Cung Trường rất sĩ diện đã sớm đem số tiền này đến nhà họ Kỷ, chứ chẳng để việc này huyên náo cho mọi người đều biết?

Nhà họ Cung rối loạn. Quán hoành thánh mở cửa cũng không ai tới mua bán, hàng ngày đều có người tới nhà thăm dò nghe ngóng, trong khoảng thời gian ngắn chuyện mà phố Thập Bảo đem ra bàn trong lúc “trà dư tửu hậu” đều là vụ án thất đức lừa bịp hàng xóm này.

Bà nội một bụng tức tối không có chỗ xả, toàn bộ đều đổ lên người mẹ Cung Trường.

“Nếu như không phải cô không tốt, Chiêu Tài có thay đổi thành như thế sao? Trước khi nó đem cô về, tôi đã biết về sau gia đình này bại hoại đều do cô cả! Cô xem cái vẻ mặt bạc bẽo của cô kia! Lúc nào cũng trát phấn như con mụ lẳng lơ ấy!”

“Hắn trở thành như vậy đâu liên quan đến tôi! Bà sao không nói bà sinh ra đứa con tốt lành quá? Chỉ có bà cái loại cổ lỗ cay nghiệt mới có thể sinh ra cái loại con cái vô đạo đức đó! Trịnh Khúc tôi gả đến nhà các người thật đúng là vận xui tám kiếp!”

Mẹ Cung Trường không chịu yếu thế vừa rửa bát vừa chửi lại.

“Xui?” Giọng bà nội cao đến quăng tám, “Chúng tôi nhà họ Cung cho cô vào nhà mới gọi là xui xẻo! Con đàn bà ngang ngược! Không biết xấu hổ! Cứ cách vài ngày lại chạy sang nhà đàn ông khác! Chồng của mình thì không quan tâm! Từ khi nào cô còn chẳng ra quán nữa, trốn trong nhà muốn tôi dưỡng cô!”

“Ra quán cái gì! Đứa con ngoan của bà đã bôi xấu cái sạp kia rồi! Mở cửa cũng chỉ phí phạm tiền than! Muốn mở bà đi mà mở! Tôi không đi ra ngoài mất mặt lắm! Chỉ bằng mấy đồng lương hưu của bà mà muốn nuôi sống cái nhà này? Tôi khinh! Nếu không nhờ Trịnh Khúc tôi, con của bà đã sớm phá nát cái nhà này rồi!”

“Mày... Mày là mụ đàn bà đáng chết, muốn bức tao chết ngay nhà tao có phải không!”

“Bức chết bà? Nếu như bà chết thật rồi nhà này sẽ an bình biết bao! Càng sớm chết càng sớm yên ổn!”

“Mày! Trịnh Khúc! Con đ* mày đừng tưởng rằng Chiêu Tài không có ở nhà sẽ không có ai quản được mày! Tao cho mày biết...”

“Đủ rồi! Đã lúc nào rồi mà còn ồn ào như thế! Các người không biết xấu hổ, tôi thì còn phải giữ thể diện! Nếu cãi thì đi ra ngoài mà cãi! Ba đứa nhỏ ngày mai còn phải đi học! Tiểu Trường lại sắp thi đại học rồi, các người điên hết rồi phải không!”

Cung Trường ngẩng đầu nhìn thoáng qua ông nội, ông nội luôn không nổi nóng giờ tức giận đã hoàn toàn khiến người ta sợ hãi. Nhưng này có ích lợi gì? Nhiều lắm yên lặng được một khắc đồng hồ, qua được một chốc thì ông nội trở về phòng, bà nội và mẹ vẫn sẽ tiếp tục khẩu chiến.

“Thi vào trường đại học? Thi vào trường đại học thì có ích lợi gì! Cho dù thi đỗ thì cũng không có cách đóng tiền học phí cho nó! Bà sợ mất sĩ diện, bà không muốn để cho người ta truy nã con bà, kết quả tiền gửi ngân hàng cầm đến trả cho nhà họ Kỷ hết! Bà dựa vào cái gì! Một vạn nguyên kia có đến một nửa là tiền tôi gửi vào! Là tôi cho con tôi lên đại học dùng! Bà dựa vào cái gì mà rút ra!”

“Bà dựa vào cái gì không nói với tôi một tiếng đã cầm nó đi chuộc người! Bây giờ bà đi mà trả tiền cho con tôi học đại học! Trả đây! Bà... Cái bà già kia... Tôi hận bà đến chết! Bà tại sao không chết sớm một chút!”

“Mẹ!” Cung Trường nghe không lọt, vừa kéo vừa đẩy người mẹ đang khóc trở về phòng của bà và bố.

“Mày đừng đẩy tao! Mày đi hỏi bà ta ấy! Mày hỏi cái bà già kia kia! Hỏi bà ta làm thế nào đóng tiền học phí cho mày! Bà ta hại con mình bốn mươi mấy năm còn chưa đủ, còn muốn hại con tao! Ô ô...”

“Mẹ... Mẹ bớt tranh cãi đi, bà nội có cách riêng của bà.”

“Bà ta thì có cách gì? Trong mắt bà ta chỉ có đứa con trai bảo bối của bà! Bại hoại đến đâu thì cũng là con bà!”

“Mẹ... Tiểu Âm, Tiểu Võ, tụi bây kéo mẹ vào trong phòng giữ mẹ lại đi.” Cung Trường quay đầu giao phó cho em trai, em gái.

Tiểu Âm và Tiểu Võ rất hiểu chuyện, vẫn luôn trốn ở trong phòng không lộ diện, nghe anh cả gọi mới từ trong phòng đi ra, đứa bên phải, đứa bên trái, túm người mẹ khóc lóc đầy nước mắt, nước mũi trở về phòng an ủi.

Bà nội thấy Cung Trường không lên tiếng. Một lúc sau mới hắng giọng nói: “Bà nghe người ta nói các trường đại học đều có học bổng, thành tích của cháu lại tốt, trường học biết hoàn cảnh của cháu nhất định sẽ miễn cho cháu học phí, đến lúc đó cháu sẽ không cần phải làm công nhân quèn nữa, lại còn có tiền sinh hoạt.”

Cung Trường cười khổ. Bà nội còn xem đại học giống như giáo học trung học dạng nhỏ chín năm, không có tiền van xin hiệu trưởng là có thể học tiếp. Trước phải đề cập đến cậu có thể thi đỗ đại học mơ ước hay không, cho dù trúng tuyển rồi, cậu làm thế nào đóng học phí học kì thứ nhất, phí nhà ở kí túc xá? Còn nữa, cậu không còn ở đây nữa, gia đình này phải làm sao bây giờ? Học phí Tiểu Âm và Tiểu Võ thì chi trả như thế nào?

Bà nội khẳng khẳng muốn thay bố trả tiền lại, không muốn cảnh sát truy nã ba, không muốn cảnh sát lập chuyên án, bốn vạn nguyên còn lại kia phải hoàn trả như thế nào? Nhà họ Kỷ bị lừa làm sao có lòng tốt để cho bà nội kéo dài thêm vài năm mà không tăng lãi? Đứa con nhà họ Kỷ kia bị chộp ở bên ngoài khi không học hành đàng hoàng nhập bọn với lưu manh, những anh họ, em họ của hắn cũng vậy, những người bị hắn gạt sẽ hiền lành bãi bỏ, cho qua sao?

“Nói sau đi. Không còn sớm nữa, ông bà cũng đi nghỉ sớm một chút đi. Sạp hàng vẫn mở như bình thường, mấy ngày tới Tiểu Âm và Tiểu Võ cũng nghỉ hè rồi, đến lúc đó gọi bọn chúng giúp cháu và mẹ mở cửa là được rồi.”

“Cháu trai trưởng... Cháu có thể thi đậu đại học trọng điểm đúng không?” Bà nội ôm tay Cung Trường, run rẩy, khẩn thiết nói: “Nhà họ Cung chúng ta đều nhờ vào cháu, cháu nhất định phải thi đậu đại học Thanh Hoa hoặc Bắc Kinh, Phục Đán cũng được! Chỉ miễn là cháu thi đậu, bọn họ sẽ không coi thường nhà chúng ta nữa!”

“Cháu trai trưởng, cháu không thể bỏ nhà họ Cung! Cháu nhất định phải thi đậu! Nhất định phải đậu!”

Cung Trường không nói gì, chậm rãi rút tay ra, gật đầu trở về phòng.

3. Chương 3

Hai tuần sau, cuộc thi vào đại học mỗi năm một lần đã đến.

Cung Trường không có ai đi kèm, tự mình mang theo túi sách vải bố xanh vàng cậu đeo mười năm qua đi tham gia thi.

Người xưa mười năm gian khổ học tập, người nay mười hai năm, sau đó còn có bốn năm giày vò, mà bất luận công sức mười mấy năm hoa có giá trị hay không, những thứ học hữu dụng hay không, nó ít nhất đánh đổi được một loại địa vị trong xã hội biến tướng.

Vậy vì được một chút địa vị xã hội thậm hại như thế, cũng đáng không phải sao?

Cuộc thi qua đi, Cung Trường cũng không nói với người khác mình thi đỗ hay không, ngay cả Từ Thiên hỏi cậu, cậu cũng chỉ nhún vai không đáp như vậy.

Cung Trường cũng không muốn thay cha trả tiền, cậu cũng không có khả năng đó. Hiện tại cậu nghĩ cách làm thế nào xoay sở học phí học kì mới cho ba anh em, cũng không thể làm gì ngoài việc mở quán đều đặn.

Mấy ngày vừa rồi buồn bán ế ảm cực kì, cậu vẽ ngoài không để ý, trong lòng lo lắng vô cùng.

Trong nhà mâu thuẫn giữa bà nội và mẹ đã đạt đến đỉnh điểm.

Trước kia mẹ đi qua khoảng sân nhà chú Phương chơi, bà nội cùng lắm mắng mẹ một chút, bây giờ bà nội dứt khoát đến đứng trước cửa, chỉ vào mũi chú Phương bảo chú đừng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, khiến cho chú Phương hết sức xấu hổ.

Mẹ tức giận đến nổi trở về liền đập vỡ bình hoa bảo bối của bà nội.

Việc này không chỉ bà nội tức giận, mà ngay cả ông nội cũng trở mặt với mẹ, nói vài câu nặng nề.

Từ lần cãi nhau đó về sau, mẹ có chút trở nên trầm lắng hơn, mấy ngày nay đáng vẻ càng như là có tâm sự, cứ nhìn Cung Trường muốn nói gì lại thôi.

Cung Trường biết rõ mẹ vay tiền chú Phương, nhưng bà nội lại mắng chửi như vậy, khiến cho nếu như vay tiền chú Phương, lại sẽ giống như thật có ý tứ gì bên trong, ban đầu muốn mượn, giờ không dám mượn. Cũng khó trách mẹ phẫn nộ, về nhà liền đập bể lọ hoa lớn nghe đâu là của thời Thanh -Mạt, vật giá trị duy nhất trong nhà, cũng là thứ bà nội yêu thích nhất.

Cha gặp phải chuyện như vậy, bà nội cũng không nỡ bán lọ hoa đó đi, đủ thấy bà quý lọ hoa bà gọi là vật gia truyền này bao nhiêu. Bây giờ để cho mẹ cứ như vậy đập vỡ đi, đương nhiên là phải hết sức đau lòng, kêu trời, oán đất rồi.

“Anh, anh!”

“Sao? Chuyện gì?”

Cung Trường lấy lại tinh thần, hỏi em trai đứng bên.

“Bọn anh Từ Thiên đến.”

Tiểu Võ ngẩng đầu hất hàm về phía một đám trẻ.

Cung Trường trông thấy liền nở nụ cười.

“Đám người các người, mỗi ngày ăn hoành thánh không chán sao! Buổi sáng đi chơi ở đâu vậy?”

Từ Thiên khoát khoát tay, kéo cái ghế dài đặt móng ngồi xống. Đám theo sau kia cũng nhón nháo rồi tự tìm ghế ngồi thành một vòng.

“Buổi sáng tụi tao đi hồ nhân tạo bơi, vốn định gọi mày, Từ Thiên nói mày đang bận nên đã không gọi. Ai, thế này là sao? Lão Đại, hôm nay gói xuống tay rồi hả?” La Dục vỗ vỗ vai Cung Trường, cà lơ phất phơ hỏi.

Ánh mắt Cung Trường lộ ra một tia hung dữ, đưa tay tát La Dục một cái.

“Bố mày gói xuống tay còn có thể ở đây mở quán bán hoành thánh! Ăn nói hồ đồ!”

Một cái tát này khiến cho La Dục hét thảm một tiếng.

“Lão Đại! Không phải tức giận như vậy! Ngày nóng coi chừng xuất huyết não! Tiểu Võ người cười cái gì, còn không đi mua bánh nướng cho La đại ca đi!”

“Được, Tiểu Võ, em đi mua cho hần, nhớ thu hần phí vận chuyển!”

Từ Thiên đưa cho Tiểu Võ mười đồng tiền, nháy mắt bảo Cung Trường sang nói chuyện. Cung Trường kéo La Dục sang nấu hoành thánh giúp, sau đó thoảng chốc đã đi đến góc nhà.

“Việc gì?” Cung Trường bỏ hai tay vào túi áo trùm mắt hỏi.

“Đây. Khi nào trả lại cũng được.” Từ Thiên dúm vào tay Cung Trường một phong bì thật dày.

“Ở đâu ra đây?” Cung Trường không nhận, dù Từ Thiên rất khẩn thiết.

“Mày cần chi biết tao lấy ở đâu ra! Không ăn trộm, không ăn cướp là được! Nhiều đây mày dùng trước, đợi vượt qua khoảng thời gian này mày có tiền trả lại cho tao là được rồi!”

“Không cần!” Cung Trường lập tức từ chối.

“Sao không cần?” Từ Thiên trừng mắt.

“Tiền bố mẹ mày, không cần!”

“Tiền bố mẹ tao chẳng phải cũng cho tao xài sao? Mày cầm đi!”

“Tao nói không cần là không cần!”

“Mày bướng làm gì? Lúc nào rồi mà mày còn ngang ngược được!”

“Từ Thiên, mày đừng chọc tao nổi giận.” Cung Trường nhìn vào mắt Từ Thiên nói.

Từ Thiên càng thêm buồn bực, mắng một câu: “Tính khí mày lúc nào cũng nóng nảy!”

“Tiền này rút ra bố mẹ mày không biết phải không?”

Từ Thiên không lên tiếng.

“Tao không muốn bố mẹ mày chửi rửa sau lưng tao, lấy về đi, nếu có gì gấp, tao sẽ mở miệng nói với mày.”

Cung Trường ngoài miệng không nói, trong lòng lại vô cùng xúc động.

Từ nhỏ đến lớn cậu đã kết bạn với hai tên bạn rất tốt Từ Thiên và La Dục này, người ta nói trong hoạn nạn mới thấy chân tình, nhà Từ Thiên không giàu có, vào lúc này Từ Thiên đột nhiên cầm đến một cái phong bì như vậy, là người có lẽ đều sẽ hoe đỏ hốc mắt.

Cung Trường cứng rắn chịu đựng.

Từ Thiên đúng là Từ Thiên, kết bạn cùng cậu bao năm, nếu như cả tâm tình Cung Trường bây giờ như thế nào cũng nhìn đoán không ra, vậy hần chẳng phải đã giống như La Dục vô tâm kia rồi.

“Tao giữ trước cho mày, qua khai giảng nửa tháng rồi, nếu mày tính thấy không xoay sở được, đừng giả khách sáo với tao nữa, mày không tính cho mày thì còn hai đứa em mày coi như của báu kia nữa!”

“Ai giả khách sáo!” Cung Trường cười mắng.

Dựa vào sự giúp đỡ của bạn học cũ, việc buôn bán của quán hoành thánh cũng dần dần khởi sắc, mặc dù không nhiều khách như trước, nhưng ít ra mỗi ngày có thể thu hồi vốn.

Hôm nay, Cung Trường đang vừa nấu hoành thánh, vừa cân nhắc cùng mẹ cậu bàn bạc chuyện sau khi vào đại học.

Nghĩ tới nghĩ lui, đại học thì muốn học thật, nếu không thì tốt nghiệp trung học lại không có trong tay một nghề thành thạo, tương lai chỉ sợ càng thêm rối bời. Cũng không thể thật sự cả đời gói hoành thánh đi?

Nếu như cậu lên đại học, có thể phải làm khổ mẹ một chút. Cậu tính vừa học đại học vừa đi làm, đồng thời tranh thủ đạt học bổng, như vậy tiền làm công có thể trợ giúp cho chi phí trong nhà.

Thành tích Tiểu Võ không tốt, so với miễn cưỡng cho nó lên đại học, không bằng để nó vào học trường kỹ thuật hay chuyên ngành, học kỹ thuật tương lai cũng không sợ không có cơm ăn.

Tiểu Âm thì để cho nó tiếp tục lên học trường nghệ thuật, lại nói Tiểu Âm thực không hổ thẹn với tên nàng, những thứ khác không có gì đặc sắc, đối với âm nhạc lại chỉ kém những thiên tài xuất chúng đây là lời châm biếm mà ông anh cả cậu thường nói với cô em gái, mà trong lòng cậu biết rõ em gái nếu được bồi dưỡng từ nhỏ, nàng sẽ thực sự là một thiên tài âm nhạc chân chính.

Nhưng đáng tiếc là trong nhà không có tiền nhân rồi để nàng có thể phát triển, nếu như không có con mắt tinh tường của thầy giáo âm nhạc của nàng nhận ra người tài, để cử Tiểu Âm vào trường nghệ thuật, còn cho nàng tranh thủ được học bổng, đừng nói các khoản tiền phụ trợ, chỉ tiền học phí cũng đủ đắt cắt cổ.

Nghệ thuật rất nuốt tiền!

Cung Trường thở dài. Nhưng đồng thời cũng cảm thấy đắc chí với tài năng nghệ thuật của em gái, tương lai sau này nói không chừng có thể trở thành “cô gái của mọi nhà” gì đó. Đúng là em gái của Cung Trường đây! Làm gì cũng không thể để cho em gái mai một.

Về phần Tiểu Võ, dù sao thằng nhóc kia cũng không có chí cầu tiến, miễn là nó không gây chuyện sinh sự, bình thường, vui vẻ sống hết đời là tốt rồi.

“Anh!” Giọng Tiểu Võ có chút khản trương ngày thường hiếm thấy.

“Làm sao vậy?” Có khi nào thằng nhóc này nhìn thấu sự bất công của ông anh nó rồi không? Cung Trường nói thầm ở trong lòng.

“Kỷ đầu to đến.” Tiểu Võ hạ giọng.

Kỷ đầu to, anh em họ nhà họ Kỷ, không ở trên con phố này, nhưng thường xuyên sang giở trò. Về sau đứa con nhà họ, Kỷ Như Thân vì sử dụng và buôn lậu thuốc phiện bị bắt đi lao động cải tạo, lúc này mới không thể nào lui tới.

Nhân tiện nói một câu, nhà họ Kỷ là theo họ mẹ, ông Kỷ là ở rể.

Cung Trường nhú mày. Kỷ đầu to không biết được bà Kỷ giao phó thể nào, trong khoảng thời gian này thường tới, ăn không trả tiền hoành thánh của cậu không tính đi, nhiều lúc còn nổi khùng thúc giục nhà họ Cung cậu trả tiền lại.

“Tiểu Võ, em về trước đi!”

“Anh...”

“Em về trước đi, nếu như chờ nửa tiếng anh không cho người gọi em, em đi đến cục cảnh sát gọi người. Đừng quanh quẩn chỗ này, biết không!” Cung Trường bày ra uy phong người làm anh.

Tiểu Võ không sợ trời không sợ đất chỉ sợ hai anh chị của nó, vừa thấy anh cả ra oai, cũng không dám nói gì, lẳng bầm tránh khỏi mấy người Kỷ đầu to, tạt qua hẻm tắt đi khỏi.

“Cung Trường! Mở quán chưa?”

Nói nhảm!

Kỷ đầu to và mấy tên bạn bè chó má hít thuốc phiện đến nỗi mắt xanh mặt đen của nó, không khách sáo ngồi một vòng trong quán hoành thánh.

“Năm bát hoành thánh! Nhiều một chút, mỗi bát ba mươi cái, mỗi bát mười sáu cái nhét không đủ kê rặng! Có bánh nướng không? Em mày đâu? Gọi nó lại tới mua chút bánh bao tới nữa. Nhanh lên một chút!”

Kỷ đầu to ngồi xuống một cái liền thúc giục.

“Em trai không có ở đây, bánh nướng tự mình đi mua.”

“Eo! Tuổi nhỏ tính tình không nhỏ nha! Vô ích, đừng nhiều lời, gói hoành thánh trước!”

Cung Trường quét quét bọn họ, không muốn gây thêm chuyện sinh sự, theo lời bọn chúng gói hoành thánh.

“Tao nói này Cung Trường, ba mày đâu?”

“Không biết.”

“Mẹ mày đâu?”

“Ở nhà.”

“Tiền kia khi nào có thể gom đủ?”

“Không biết. Còn phải chờ một chút.”

Kỷ đầu to gãi gãi mép quai hàm, “Tao nói này Cung Trường, mày sao lại có loại cha thất đức như vậy? Hắn cho rằng lừa tiền nhà họ Kỷ rồi bỏ đi là xong sao? Hắn cũng không ngẫm lại mấy người còn lại các người? Hay là hắn nghĩ người nhà họ Kỷ dễ bị khi dễ?”

Cung Trường không lên tiếng.

“Mày nói cha mày bị tóm sẽ bị phán mấy năm? Đến lúc đó muốn tao bảo người quen trong lao chiếu cố hắn chút không? Giúp hắn cải tạo tốt một chút?”

Mấy người bên cạnh Kỷ đầu to bật cười.

“Cục cảnh sát không phải nói chỉ cần chúng tôi hoàn tiền, sẽ không phán cha của tôi sao?”

“Cục cảnh sát nói? Cục cảnh sát cũng nói các người mau chóng trả tiền! Các người tại sao không nghe?” Kỷ đầu to gân cổ nói, cùng với bộ dáng mấy người bên cạnh kia, những người khác không dám ngồi xuống.

Cung Trường nhin cơn giận xuống. Không có cách nào, ai bảo sai đều ở trên người nhà cậu, huống chi Kỷ đầu to nói cũng đúng.

“Nhà chúng tôi hiện tại không có tiền trong tay. Đợi tôi tốt nghiệp đại học tìm được việc làm, lập tức trả tiền lại cho các người. Di Kỷ cũng đồng ý rồi, nói chỉ cần chúng tôi chịu trả lại, sẽ không bức chúng tôi nữa.”

Kỷ đầu to ngơ ngác cầm lông gà giả làm lệnh tiễn, chẳng qua muốn đến đây ăn không trả tiền hoành thánh, lợi dụng nhà bọn tao thôi! Đừng cho là tao không biết!

Hít thuốc phiện nhưng không có tiền nên lợi dụng nhà bọn tao! Không bằng cả bọn lưu manh!

Trong lòng Cung Trường tuy là nghĩ như vậy, nhưng biết đắc tội với đám người kia về sau buôn bán càng thêm khó khăn, hơn nữa em trai, em gái còn nhỏ, nếu để bọn chúng ngăn ở cổng trường, vậy cậu không phải mỗi ngày đều lo chết mất? Cho nên trong lòng cậu mắng chửi thì mắng chửi, vẫn nấu hoành thánh đặt ở trước mặt đám người kia.

Một chén ba mươi cái không thừa không thiếu.

Đám người ăn xong hoành thánh, lau miệng, phủi mông bước đi.

“Đợi đã! Tổng cộng tám đồng, thêm cả ghi sổ những lần trước, hết thấy bốn mươi hai đồng.”

Cung Trường chìa tay.

Kỷ đầu to quay đầu cười nhạo.

“Lần sau trả! Nhà mày nợ Kỷ gia bọn tao nhiều như vậy còn chưa bảo mày trả mà! Gấp cái gì! Ghi sổ, ghi sổ.”

“Vẫn ghi sổ thôi! Cái này gọi là lợi tức biết không? Ăn hoành thánh của hần là để cho hần trả tiền lời!”
Bạn bè Kỷ đầu to nói chêm lời.

“Đúng vậy! Chính là vậy! Đi thôi.”

Đám Kỷ đầu to đá văng ghế ngồi rồi rời đi.

Cung Trường thu bàn tay thành nắm tay, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không biết làm thế nào. Đang nghĩ có phải da mặt dày nói chuyện với hai ông bà nhà họ Kỷ hay không, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng trêu đùa của Kỷ đầu to.

“Đây chẳng phải là Tiểu Âm sao! Càng lớn càng xinh đẹp nha!”

“Tiểu Âm!” Cung Trường hét lớn một tiếng về phía bóng lưng đám kia.

Đám người tản ra, Tiểu Âm từ bên trong lách ra khỏi.

“Anh.” Trên mặt Tiểu Âm có cả sợ hãi và tức giận.

“Em sao lại chạy tới đây? Bây giờ an ninh trật tự không tốt, không phải đã bảo em buổi tối đừng tới sao?”
Cung Trường hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng đám người kia, nhỏ giọng trách em gái.

“Không phải, anh! Anh về nhà nhanh nhìn xem đi! Mẹ và bà nội... Bọn họ, bọn họ...”

“Bọn họ làm sao?” Cung Trường nghe được nỗi bất an và khổ sở của em gái, hiểu ra sợ hãi trên mặt em gái không chỉ vì bọn Kỷ đầu to.

“Bọn họ... đánh nhau rồi! Mẹ đẩy ngã bà nội, bà nội nằm trên mặt đất rên hừ hừ, ông nội bạt tai mẹ, mẹ khóc chạy đi rồi! Ô... Anh, anh mau về nhà xem đi! Ô ô...” Tiểu Âm ôm tay anh trai khóc lớn.

Cung Trường chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Tự định thần xong, cậu bình tĩnh vỗ vỗ đầu em gái.

“Đừng khóc, đừng khóc, anh bây giờ quay về với em liền.”

Cung Trường gọi ông chủ cửa hiệu cắt tóc phía đối diện, nhờ giúp trông sạp một chút rồi lập tức kéo em gái chạy về nhà.

Lý Ứng Nhân đi tới thế giới này đã gần bảy năm. Cho tới hôm nay y gần như hoàn toàn thích ứng với thế giới này rồi, mặc dù có lúc y vẫn hoài niệm cuộc sống đã qua.

Lại nói tiếp tựa như giấc mộng, đêm hôm đó y tản bộ ở hoa viên, bởi vì trời nóng lại lười gọi người hầu, liền tự mình đi tới giếng nước cũ trong viên mức nước uống. Kết quả trượt chân.

Bùm!

May mà thời điểm y ngã xuống bắt được sợi dây thừng ròng rọc kéo nước, may mà trong miệng giếng kia có thang tre thợ đào giếng lưu lại. Một bước tiến lại trượt ba bước, chờ y thật vất vả mới túm được dây ròng rọc kéo nước, đạp lên bức tường được đặc biệt đào rỗng bỏ ra thì mới phát hiện, sự tình có chút bất thường.

Y rõ ràng đã hai mươi chín tuổi rồi. Nhưng thân thể y...

Phát sinh chuyện gì rồi? Ý nghĩ đầu tiên của y chính là mình đang nằm mơ, một giấc mộng hoang đường tốt cùng, chân thật đến có thể đánh lừa toàn bộ cảm quan của y!

Khi y còn đang ở bên giếng nước ngỡ vực, có người đi tới đưa cho y một túi đeo nhỏ.

“Mày sao còn ở đây? Bọn họ đã xuất phát, chỉ còn mỗi mình mày. Cả người sao ướt thế này? Bỏ đi! Đến giờ rồi, mày nhất định phải rời khỏi chỗ này đi hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của mày! Đi thôi. Để tao tiễn mày đoạn đường cuối.”

Người đi tới một nam nhân tóc ngắn ăn vận phi thường kỳ quái cau mày, hết sức nghiêm túc nhìn y, nói xong điều mình muốn nói, kéo y chạy ra khỏi hoa viên.

Y nghe không hiểu người nam nhân này đang nói gì, cũng như không biết thứ giầy trên chân y phát ra tiếng kêu kút kít này là gì.

Lý Ứng Nhân cảm thấy quái lạ, quyết định tùy cơ ứng biến, y thật muốn xem giấc mơ hoang đường này của y sẽ thành cái dạng gì!

Sau đó y nhìn thấy một... quái vật.

Lại sau đó y thấy được rất nhiều thứ kỳ quái, lại bị mang lên một con thuyền rất... vô cùng thần bí.

Sau khi thuyền đi được nửa vòng trăng, y một thân một mình bị đưa đến một dị nhân quốc hoa hộc sắc sỡ.

Sau khi y cuối cùng cũng chấp nhận mình không phải đang nằm mơ, y trong cơn mộng lại gặp một nam hài.

Nam hài kia nói tất cả những điều y phải biết.

Một nam hài rất thông minh. Lý Ứng Nhân quen nếp sờ sờ cảm của mình nghĩ ngợi.

Thực kỳ diệu, kỳ diệu như y đi đến thế giới này, từ khi y mơ thấy tiểu nam hài kia, từ sau khi y nói chuyện với nam hài kia, y liền từ tình trạng vừa điếc vừa câm lại không biết chữ, tự nhiên tiến đến có thể lý giải, có thể vận dụng được, thật giống như một phần của nam hài kia dung hòa vào y.

Vì vậy, một người đàn ông hai mươi chín tuổi sinh hoạt trong thân thể một đứa trẻ nhỏ mười tuổi, dùng trí khôn và sự trưởng thành người lớn của y và toàn bộ tri thức đứa trẻ được học trong mười năm, Lý Ứng Nhân bắt đầu cuộc phiêu lưu trên thế giới này. Nói cách khác, y hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của Lý Hàng.

Trong mười năm đi khắp thế giới, ở nước ngoài bất luận là ngân hàng nào gửi tiết kiệm ít nhất năm trăm vạn đô la. Không có sự hỗ trợ nào từ gia đình, sau khi đạt tới mục tiêu, từ bỏ công việc ở nước ngoài, một lần nữa về nhà tiếp nhận nhiệm vụ thứ hai.

Lý gia, một đại gia tộc nghe nói có lịch sử đã hơn ngàn năm, mọi nơi trên thế giới đều có các nhánh gia đình của bọn họ.

Mỗi một cuộc tuyển chọn người thừa kế thay mặt Lý gia, có thể nói là thách đấu lớn nhất đối với con cháu nhà họ Lý, cũng là thống khổ lớn nhất.

Muốn gánh vác hưng vinh một đại gia tộc, gia trưởng của y quả quyết phải có đầu óc khôn khéo, tinh táo nhất, một mình có thể tiếp nhận tất cả áp lực, trách nhiệm, không hành động vì cảm tình, trái tim cứng nhắc, kiên cường, đồng thời còn phải có khí phách mạnh mẽ có thể bảo vệ mình và chống lại kẻ thù ngoan cố.

Để chọn lựa ra người thừa kế thích hợp nhất, mỗi gia trưởng, trước khi thối lui hai mươi năm, sẽ bắt đầu chọn từ mỗi nhánh gia đình ra một nhóm trẻ con trai lẫn gái có tư chất, tiến hành huấn luyện tới luyện kéo dài đến hai mươi năm.

Thế hệ Lý Hàng này tổng cộng chọn ra mười một đứa trai lẫn gái. Những đứa trẻ được chọn này ngay từ đầu đều ở Lý Viên tiếp nhận đủ loại tôi luyện, chỉ có đạt được một trình độ nhất định tri thức và thể năng mới có thể tiến tới nhiệm vụ thứ nhất.

Từ khi y tiếp nhận làm Lý Hàng thực hiện nhiệm vụ thứ nhất, mười một đứa nhỏ lúc đầu đã chỉ còn lại sáu đứa. Có hai đứa thương thể nghiêm trọng rút khỏi, ba đứa mất mạng trong cuộc huấn luyện thể năng đáng sợ và đầy bất trắc.

Khi Lý Ứng Nhân xoay sở được chừng năm trăm vạn Mỹ kim, cũng đã đi được một vòng trái đất, quyết định hồi hương tiếp nhận nhiệm vụ thứ hai thì, một con cháu của chi nhánh khác của Lý gia đã về tới Lý Viên trước y.

Mà lần này người có thể trở về Lý Viên cũng chỉ còn hai người bọn họ. Bốn người khác, một đắc tội xã hội đen bị đổ xi măng, một dựa vào mại *** kiếm tiền cuối cùng chết khi đang tiêm ma túy, một người không biết tung tích, còn một người bị Lý Ứng Nhân... làm thịt cho heo ăn.

Mĩa mai thay, năm đó y tựa hồ cũng đã tiếp nhận qua loại tội luyện tương tự mới đạt được vị trí đương chúa nhà Lý gia, giờ lại trải qua... Y cũng không biết nên tính thời điểm này là gì, y lại phải trải qua một cuộc tranh đoạt thừa kế giống hệt!

Lý gia, thật đúng là ngàn năm như một ngày!

Lý Ứng Nhân cười lạnh.

Đáng thương nhất chính là đám người thừa kế, bị phân loại xuất sắc, yếu kém, có lẽ bọn hắn khi tiểu học căn bản không biết cái gì gọi là tranh quyền đoạt lợi nhưng sau khi trải qua giáo dục tẩy não mười mấy năm, tranh đoạt vị trí làm chúa nhà Lý gia đã trở thành mục tiêu duy nhất của bọn hắn!

Đáng hận nhất chính là, cho dù chính bọn hắn muốn rời khỏi, nếu nhánh gia đình hỗ trợ bọn hắn không chịu đồng ý, bọn hắn cũng chỉ có thể chịu đựng đến chết, chịu đựng đến lúc bị đối thủ tiêu diệt mới thôi!

Sở dĩ ở Lý gia, hạnh phúc nhất không phải là người có năng lực mà là hạng người vô danh lại tầm thường. Cha mẹ chân chính bảo vệ con mình, khi đối mặt việc chọn lựa người thừa kế, sẽ cố tình giấu giếm năng lực của con mình, giấu tài của nó, giấu sự sắc sảo của nó.

Thực đáng tiếc, cha mẹ Lý Hàng không phải là gia trưởng yêu thương con họ. Vì quyền lợi bọn họ và nhánh gia đình, họ đem đẩy Lý Hàng nhỏ tuổi vào giữa cuộc tranh đoạt vị trí gia chủ vô cùng khắc nghiệt.

Lý Ứng Nhân có đôi khi nghĩ, nếu như không phải là y mặc danh kì diệu nhập vào trong cơ thể Lý Hàng, Lý Hàng có thể đã chết ngay trong nhiệm vụ thứ nhất hoặc là chết trong cuộc sinh tồn tàn khốc, hoặc là chết trong âm toán của những người được ứng tuyển kế tục kia.

Y đã giết một người trong số đó, thì bởi vì đối phương không nên dùng cái thứ gọi là tình huynh đệ, lừa lấy năm trăm vạn Mỹ kim y thật vất vả mới tích góp được, càng không nên đối với y âm thầm hạ độc.

May mà y không phải Lý Hàng, may mà là y, Lý Ứng Nhân sớm đã trải qua rất nhiều phản bội và lừa dối, Lý Ứng Nhân đương chúa thứ hai mươi mốt của Lý gia!

Y đã giết tên kia, thì cũng giống như trước kia xử trí những tên mưu đồ hại y hay đắc tội y vậy, vứt cho heo ăn, còn y chỉ ở một bên nhìn. Y thích ăn thịt heo như vậy, cảm thấy thiên hạ không có loại thịt nào ngon bằng.

Vẫn còn một Lý Tranh, sớm hay muộn y cũng đem cái tên họ Lý đó ném vào chuồng heo. Cả gan thuê người đẩy y vào bồn a-xít sun-phu-rit...

“Cay hay không cay?”

“Cái gì?” Lý Ứng Nhân lấy lại tinh thần.

Cung Trường sốt ruột hỏi lại một lần: “Tôi hỏi cậu ăn hoành thánh cay hay không cay?”

“... Cay. Cho tôi bánh nướng nữa.”

Lý Viên, cách xa bảy năm, y đã trở về.

“Bánh nướng? Oắt con, mày coi bây giờ là mấy giờ rồi mà còn bánh nướng bán? Vậy mày có ăn hoành thánh không?” Hoành thánh vốn định thả vào trong nồi lại trở về trong bát Cung Trường.

“Khụ, ông chủ, ông chủ buôn bán như vậy sao? Nói chuyện dữ tợn như vậy.” Lý Ứng Nhân hiền hòa cười.

“Ngại quá, tôi sẽ sửa! Cậu rốt cuộc có ăn hoành thánh không? Không ăn phiền nhượng lại chỗ ngồi, còn có người chờ!” Cung Trường cao cao tại thượng dứt khoát sẽ không làm bát hoành thánh này, chuyển sang đi rửa chén.

Lý Ứng Nhân cũng chẳng muốn so đo với loại tiểu thương này, y đói bụng, mà gần bên này còn bán đồ ăn cũng chỉ còn lại có một quán này. Lại nhìn xem quán, quả thực có người đang chờ.

“Ông chủ, cho tôi dùng hai phần. Cay một chút. À, đừng cho hành.”

“Đừng cho hành? Oắt con, mày có biết ăn hành rất có lợi không? Chẳng những có thể tiêu khuẩn kháng độc mà còn có thể bổ não nữa! Thấy mày vẫn còn là học sinh trung học, anh đây cho thêm nhiều hành chút, không thu thêm tiền.”

Cung Trường nhếch miệng cười, nhanh nhẹn đứng lên, dùng khăn mặt vắt ở đầu đòn gánh lau lau tay, thoáng chốc đã đếm thấy ba mươi hai cái hoành thánh được ném vào trong nồi.

Tiếp theo là phối hợp nguyên liệu, rõ ràng đã ném cả một nắm hành to vào trong bát.

Giở một nửa hai cái nồi, đổ nước sôi vào trong bát, thấy hoành thánh sắp trở mình rồi, dùng cái muôi đảo đi đảo lại hoành thánh trong nồi rồi vớt tất cả lên.

“Đây, đang còn nóng ăn đi. Cẩn thận bỏng lưỡi.”

Cầm bát đặt ở trước mặt Lý Ứng Nhân, nghe thấy có người kêu tính tiền, lập tức đi qua tính tiền, dọn bát, lau bàn, bảo khách nhân đang chờ ngồi xuống, toàn bộ động tác tốn chưa tới một phút đồng hồ.

Lý Ứng Nhân xoa trán, nếu như thị lực y không tệ, vừa rồi ngón tay cái chủ quán hoành thánh kia tuyệt đối có chạm vào bên trong nước dùng hoành thánh.

Bất quá... Người thấy hoành thánh thơm ngát, y nghĩ đến ngay cả hamburger người ta cắn một nửa rồi y cũng đã ném qua, việc này thực sự không tính là gì.

Dùng thìa vớt ra toàn bộ hành xanh nổi phía trên ra, bỏ chúng vào hai tờ giấy cuộn y kéo ra. Nhìn thấy trong bát không còn màu xanh nữa, lúc này y mới từ từ chậm rãi ăn bữa tối.

Nhưng khi tính tiền lại bị ông chủ quán hoành thánh kia mắng cho một trận, nói y lãng phí, không chịu ăn lương thực tốt, còn nói y lãng phí hai tờ giấy cuộn của quán!

Lý Ứng Nhân dở khóc dở cười.

Người ta gọi y một tiếng oắt con. Quả thực nhìn bên ngoài bộ dạng y mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng chân chính bàn về tuổi tác, y có thể lớn hơn ông chủ quán hoành thánh thoát nhìn ước độ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi kia ít nhất mười tuổi!

Một mặt ở trong lòng nói thầm tính khí ông chủ quán hoành thánh kia nóng nảy, một mặt cảm thấy bát hoành thánh vừa này để lại dư vị vô cùng.

Cũng đã hơn mười một giờ khuya, quán hùn đồn này của ông chủ cũng không thiếu người đang chờ, xem ra tay nghề của ông chủ cái kính cũng không tệ lắm.

Lý Ứng Nhân nghĩ lần sau sẽ tới chiều cố việc buôn bán của quán.

Mà khi Lý Ứng Nhân nghĩ như vậy, vạn không nghĩ tới lần sau đó sẽ đến nhanh như vậy.

4. Chương 4

Lý viên, lần trước rồi đi, y chưa hề ngắm kỹ.

Tường vây màu đỏ vừa ngang qua ôm trọn một vòng, cho cảm giác diện tích Lý viên so với khi y còn chường quần nhỏ hơn thập bội. Nếu như tính cả núi rừng và khu vực săn bắn trong khu cổ thành vốn là của Lý gia thì Lý viên còn lại hiện tại quả thực đã nhỏ lại rất nhiều.

Đương nhiên, qua nhiều năm học hỏi y cũng hiểu đây là kết quả của lập trường chính trị biến đổi. Lý gia dưới sự quản chế của chế độ xã hội chủ nghĩa còn có thể bảo tồn được một khoảng thổ địa tư nhân lớn như vậy, đã là quý hóa đây còn nhất định đáng ghi nhận.

Dựa vào bố trí đã quen đi xem, mảnh Lý viên còn lại này phải là chúa ốc thời đó.

Bước thong thả đến trước đại môn màu đỏ của Lý viên hiện tại, Lý Ứng Nhân nhẹ gõ vòng cài cửa tròn bằng đồng trên hai cánh cửa chính.

Đồng chạm đồng phát ra tiếng vang trong trẻo.

Cánh cổng mở ra một khoảng đủ cho một người ra vào.

“Vị này?” Gác cổng trẻ tuổi mặt không biểu tình hỏi.

“Tôi, Lý Hàng.” Lý Ứng Nhân hé nụ cười dối già gạt trẻ.

Tiếp đến phải nghiệm xét thân phận. Sau khi trải qua kiểm chứng vân tay và vòng mặc, thân phận y là Lý Hàng được xác định.

Qua một đêm sửa soạn và nghỉ ngơi, sáng tinh mơ ngày hôm say, Lý Ứng Nhân thay sang phục sức y cho là thích hợp, dưới sự hướng dẫn của người giúp việc tiến vào đại sảnh đường Lý gia.

Lý Ứng Nhân tò mò đánh giá Lý viên một lượt, ngàn năm biến chuyển hoàn toàn trong một đêm, đến khi nhìn thấy đại sảnh đường Lý gia, Lý Ứng Nhân nhin không được phụt một tiếng bật cười.

Thật đúng là con mẹ nó chẳng ra cái gì!

Đại sảnh đường tựa hồ đã bị tu sửa không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn bảo trì vị trí và kết cấu nguyên bản. Nội đường cũng tận khả năng duy trì bốn chữ “cổ sắc, cổ hương”.

Bên trong đại đường có thể chứa trăm người ngoài tường cột chống đỡ hai bên là hai dãy ghế bành bằng gỗ đỏ xếp thành hai hàng, giữa hai ghế bành còn có một bàn trà nhỏ bằng gỗ đỏ. Từ hai hàng ghế bành nhìn về phía trước, có thể nhìn thấy ghế bành lưng cao tương khảm đá vân mẫu.

Tại đây bày một bức hoành treo cao trên ghế thái sư đại diện quyền lực cao nhất Lý gia, trên gỗ đỏ thẫm chạm trổ bốn chữ nạm vàng rồng bay phượng múa, khí thế bằng bạc.

“Thiên thu vạn đại!” Lý Ứng Nhân khê tuôn bốn chữ này khỏi miệng.

“Lý Hàng, ngươi còn sống?” Một câu hỏi không rõ là có ý gì, truyền đến từ phía ghế bành gần nhất phía bên phải.

Lý Ứng Nhân như không nghe thấy có người hỏi đến mình, hứng thú tràn đầy quan sát tranh thủy mặc treo trên hai vách tường trong đại đường.

“Lý Hàng, mấy năm không gặp, ngươi sẽ không thành cảm thành diếc đó chứ?” Tiếng cười châm biếm.

“Anh, nói bớt đi.” Theo giọng nói lạnh lạnh, một người con gái tóc dài tuổi chừng mười lăm, mười sáu đi vào đại sảnh.

“Anh Hàng, đã lâu không gặp!”

Lý Ứng Nhân thông thả quay người lại, nhìn cô gái vui vẻ phía sau đang mỉm cười với y.

“Cô là?”

“Anh Hàng, anh không nhớ em sao? Em là Tiểu Ngân, em họ của anh. Chúng ta từ nhỏ đã chơi chung!” Cô gái gặp được y dường như rất vui mừng.

“À, là Tiểu Ngân.” Nghĩ lại, tên tiểu quỷ từng dặn y phải chiều cổ tốt một cô gái, nhưng không ngờ tới cô gái này lại là em ruột của Lý Tranh.

“Anh Hàng, anh trưởng thành thật nhiều!” Lý Ngân cười lấy tay so chiều cao hai người.

“Vậy sao? Em thì vẫn ‘nắm lùn’ như xưa.” Lý Ứng Nhân cười ha ha, tiện thể kéo tay cô gái trẻ đi tới ghế bành phía bên trái.

“Anh Hàng! Ai nắm lùn chứ! Người ta đã một mét sáu lăm rồi!” Lý Ngân dường như có quan hệ rất tốt với Lý Hàng, bị nắm tay cũng không hề bài bác, sẵn sàng bị lôi đi.

“Anh Hàng, em cảm thấy tính cách của anh thay đổi rất nhiều, trở nên hay cười và cởi mở hơn. Trước đây anh tuy thương em nhưng không pha trò với em như vậy.”

“Vậy sao? Có thể là mấy năm nay ở bên ngoài quan sát nhiều đã nghĩ thoáng hơn rồi. Đúng rồi, em bây giờ học lớp mấy rồi?”

Lý Tranh ngồi đối diện, nhìn em gái ruột và đối thủ duy nhất của mình thân thân thiết thiết ngồi cùng bàn chuyện gia đình, cũng không làm gì ngăn trở.

Lý Ngân đang định nói gì đó, trong lúc vô tình nhìn ra bên ngoài, ánh mắt bỗng sáng lên.

“Ông nội tới!”

Lý Ứng Nhàn và Lý Tranh cùng nhìn về hướng ông già đang đến.

Người Lý Ngân gọi ông nội, Lý Điển Thuận, là một là ông già ngoài sáu mươi tuổi bề ngoài có vẻ vô cùng hòa ái, đồng thời cũng là người quyền lực cao nhất của Lý gia hiện tại.

Lý Ứng Nhàn chính là lần đầu tiên trông thấy vị này, cụ già một tay điều khiển toàn bộ Lý gia gần bốn mươi năm.

Lý Điển Thuận, vô luận là ở Lý gia, hay là trên sử sách nền kinh tế Trung Hoa Dân Quốc đều là một nhân vật truyền kỳ. Sinh trước năm kiến quốc [trước 1949], lớn lên trong thời kì bấp bênh, đại cách mạng văn hóa thì dựa vào thực lực bản thân, mượn quyền hạn ở trong quân ngũ của ông khi ấy, bảo vệ khoản lớn tài sản Lý viên không bị tổn hại thêm.

Sau đại cách mạng văn hóa ông ta rời Trung Quốc, ở In-đô-nê-xi-a gây dựng một thế giới. Sau khi về nước đầu những năm tám mươi, lợi dụng nền kinh tế khi ấy nổi sóng, ở trong nước một lần nữa làm thế lực Lý gia thêm bất rỗi, càng về sau trong cơn sốt bất động sản, trở thành đại vương bất động sản ẩn hình của Trung Quốc, cải cách kinh tế hai năm ngắn ngủi, ông ta lần nữa khiến Lý gia trở thành một nhà tư bản hùng hậu.

Đây chỉ mới là mở rộng của ông ta ở trong nước. Ở nước ngoài, ông sớm đã bước vào hàng ngũ năm mươi người giàu nhất thế giới, là một người giàu người Hoa người ta quen tai quen mắt trên các tạp chí kinh tế.

Rất lợi hại. Thời thế tạo anh hùng, anh hùng cũng tạo được thời thế! Lý Ứng Nhàn đánh giá Lý Điển Thuận rất cao. Là tổ tông Lý gia, nhìn thấy Lý gia giữa những năm tháng bất ổn cũng có thể giữ lại biểu hiện này, thành thật mà nói, y đối với Lý Điển Thuận này không chỉ vừa mắt mà còn là rất vừa mắt.

“Lý Tranh, Lý Hàng.” Cụ già ngồi xuống ghế thái sư lớn ở trên cùng.

“Thưa ông nội.” Lý Tranh hơi khom người trên chiếc ghế dựa.

Lý Ứng Nhàn chấn chỉnh tư thế người, ngại ngùng cười cười với cụ già.

Lý Ngân cũng vội vàng chào hỏi ông nội, rồi lại ngoan ngoãn ngồi lại bên anh trai mình.

Lý Điển Thuận không trò chuyện, lặng lẽ đánh giá hai người ứng cử kế thừa phía dưới.

Lý Tranh, con trai của con ông, là cháu ruột. Là đứa có năng lực và khả năng nhất nhánh gia đình bọn họ. Năm đó tự tay ông chọn lựa nó.

Lý Tranh năm nay hai mươi ba, khuôn mặt di truyền từ cha nó hiện là tướng lĩnh lực quân Trung Hoa. Đường nét anh tuấn mạnh mẽ, ánh mắt sắc bén, quai hàm vuông; tóc ngắn không qua tai, chiều cao trung bình, thân hình ngồi trên ghế rất nghiêm chỉnh, kèm theo toàn thân âu phục được may đo riêng càng thể hiện tư cách, cả người cũng tỏa ra khí thế bức người.

Trong lòng ông rất vừa ý đứa bé này. Đặc biệt là khi thấy nó sau huấn luyện địa ngục mười lăm năm, vẫn có thể ngồi lại trong đại đường Lý gia.

Nhưng vẫn còn một Lý Hàng.

Lý Hàng, một đứa trẻ ở một phân nhánh khác. Cũng coi như rất có tư chất, nhưng về tính nết có một khuyết điểm không thể xem nhẹ – trọng tình! Lợi dụng chỉ điểm này cũng có thể dẫn nó vào đường chết, hơn nữa nó còn có một căn bệnh bí mật không thể tiết lộ – chứng động kinh!

Cho nên ngay từ đầu ông không hề xem trọng đứa trẻ này, nếu như không phải vì cha mẹ nó và bác sĩ gia đình che giấu bệnh tình của nó, ông ngay cả danh sách ứng cử cũng không cho đứa trẻ này vào.

Tuy rằng sau đó ông biết được, nhưng đứa trẻ đã lọt vào danh sách ứng cử, mà còn vẫn luôn vùng vẫy sống sót được.

Ông vẫn luôn cho rằng nó sẽ chết, không phải chết vì mệt mỏi hay thương tích khi huấn luyện thì nhất định bị người ứng cử cùng đợt hãm hại chết, càng không tin nó chỉ mới mười tuổi sẽ tồn tại trên vùng đất nước ngoài hoàn toàn xa lạ, đừng nói chi đến việc gửi vào ngân hàng trên năm trăm vạn Mỹ kim!

Nhưng việc đời vẫn luôn khó liệu, bảy năm sau, đứa trẻ ông quả quyết cho rằng hẳn sẽ chết ấy, hiện tại đang ngồi trước mặt ông, với nụ cười rất cẩn trọng, rất ngại ngùng và đáng vẻ rất trẻ con quan sát ông.

Đây là một đứa nhỏ hoàn toàn trái ngược với Lý Tranh, ngay cả ở khuôn mặt, nó mới mười bảy tuổi, mặt mày đáng yêu, cái loại mặt mũi đáng yêu mà người già, phụ nữ luôn ưa thích.

Hai hàng lông mày thể hiện tích cách nhu hòa, mắt rất to như biết nói, mũi thẳng tắp, môi hồng thuận, khuôn mặt hơi nhỏ, da dễ trắng mịn. Khi không cười giống như một chàng trai e thẹn, khi cười lộ lên giống như một thiếu niên ngây ngô không phân tranh cùng thế giới. Mà ngay cả quần áo nó ăn vận cũng phù hợp với tuổi và bề ngoài của nó như vậy.

Tất cả những điều này tự nhiên hình thành hình tượng em trai đáng yêu nhà bên, đến nỗi khiến cho người ta xem nhẹ vóc người cao gầy cứng cỏi như ẩn chứa sức lực vô tận kia. Một thiếu niên như vậy, tin tưởng là bất cứ ai nhìn thấy, e rằng đều sẽ sinh ra ý niệm che chở như là cháu ngoan hay là em trai đáng yêu nhà mình, không chỉ người bình thường mà e rằng ngay cả tay lợi hại cũng không nỡ hạ với nó.

[Ông già ngờ anh Nhân không dùng sức mà dùng sắc sao??? =__=]

Lý Diễn Thuận bỗng nhiên thở dài. Ông phát hiện mình rất cuộc nhìn không thấu đứa bé này! Ông cho rằng mình sẽ nhìn thấy ánh tàn nhẫn hoàn toàn không hợp với khuôn mặt và tính tình trong mắt nó, nhưng ông nhìn hồi lâu, thấy trong trong mắt đứa bé kia ngoài nhu hòa, vẫn chỉ là nhu hòa điềm tĩnh.

Đó không phải là ánh mắt thiếu niên phần chấn nhiệt huyết, đối với việc gì cũng đều tràn đầy đấu lực, ngược lại như là từng trải mấy chục năm mưa gió, từng trải muôn vạn hiểm ác, đầy bình ổn và thản nhiên của bậc vương giả hiểu biết tất cả.

Nhưng một ánh mắt như thế, vì sao lại xuất hiện ở một đứa trẻ còn chưa vị thành niên?

Lý Tranh à Lý Tranh, xem ra người có một đối thủ cực kỳ lợi hại rồi đó!

Lý Diễn Thuận mặc dù trong lòng có chút tiếc cho đứa cháu ruột, nhưng với tư cách đương chúa Lý gia, ông biết rằng mình nhất định phải chọn ra một người kế vị có thể viện trợ Lý gia nhất, cũng là một người có năng lực nhất. Không can hệ thân tình!

“Cho các cháu nghỉ ngơi lại sức trong thời gian bảy ngày, nhân tiện cũng làm quen môi trường Lý viên. Khi các cháu rời đi tuổi còn nhỏ, chắc hẳn thấy Lý viên xa lạ rất nhiều. Bảy giờ sáng bảy ngày sau, ta lại ở chỗ này công bố nội dung nhiệm vụ kế tiếp, người không đến tự động coi như là từ bỏ.”

Lý Diễn Thuận nói xong câu đó thì biến mất khỏi cửa hông của đại đường. Ông rất bận, buổi chiều còn phải bay đến Xin-ga-po, lần này đến Lý viên chủ yếu chính là muốn gặp hai ứng cử viên kế thừa còn lại một chút. Không khiến ông thất vọng, ông rất hài lòng!

Nghỉ ngơi lại sức? Ông già không biết xấu hổ nói khỏi miệng! Ông nói thẳng hai người chém giết nhau một phen, ai sau bảy ngày xuất hiện người đó chính là người thắng cho rồi!

Lý Ứng Nhân cười nhạo trong lòng. Ở bên ngoài lại hết sức ôn hòa, hết sức hữu nghị mà nói với đối thủ cạnh tranh tên là Lý Tranh kia: “Anh họ Lý Tranh, chúng ta bảy ngày này tạm thời đình chiến có được không? Em không muốn mỗi ngày đều sống trong sợ hãi, em nghĩ anh cũng không muốn?”

Lý Tranh hí mắt nhìn y trong chốc lát, sau đó liền cười nói: “Được, tôi cũng đang nghĩ phải nói với cậu thế nào. Vậy đình chiến, bảy ngày sau gặp lại. Đúng rồi, cậu khi rời khỏi Lý viên mới chừng mười tuổi phải không? Như vậy đi, mấy ngày này cậu để Tiểu Ngân dẫn cậu đi dạo hết chỗ này. Tôi về trước cậu vài ngày, thành phố này tôi cũng đã đi một lượt.”

Nghe thấy Lý Tranh thu xếp Lý Ngân cho mình, ánh mắt cười của Lý Ứng Nhân biến mất.

“Cám ơn anh họ. Anh tốt hơn mấy người anh em họ kia nhiều lắm!”

Lý Ngân nghe anh trai chủ động chuyển nòng qua Lý Hàng, hào hứng đến độ lắc cánh tay anh nòng.

“Anh Hàng, anh chưa ăn điểm tâm phải không? Anh muốn ăn cái gì? Em bảo nhà bếp làm cho anh.” Lý Ngân vòng tay Lý Hàng ngửa đầu hỏi.

“Không cần. Anh lát nữa ra ngoài ăn, anh nhớ gần bên đây hình như có không ít chỗ bán điểm tâm sáng.”

“Vì sao muốn đi ra ngoài ăn? Gần bên này những quán nhỏ hàng rong bán điểm tâm sáng đều rất bẩn.” Lý Ngân thấy khó hiểu.

Vậy dù sao vẫn tốt hơn ngày đầu tiên trở về đã bị hạ độc chết!

“Tiểu Ngân, em đi với anh không sao chứ, bây giờ vẫn là giờ học mà? Đúng rồi, em học trường gì?” Lý Ứng Nhân chuyển đề tài.

“Em đang theo học viện nghệ thuật, không phải trường trung học bình thường. Em học chuyên đàn vĩ cầm, anh Hàng, anh ngày trước từng nghe em kéo vĩ rồi, chẳng lẽ anh quên cả rồi?”

“Ha ha, chưa quên. Chỉ là không ngờ em sẽ tiếp tục kiên trì thôi.” Lý Ứng Nhân chú ý người nòng thì nhìn thấy đồng phục giá trị xa xỉ.

“Oa! Anh Hàng thật xấu!”

Lý Ứng Nhân cười đi về phía cổng. Lý Ngân cũng không quản đang giờ học, trực tiếp đi theo Lý Ứng Nhân ra khỏi cửa chính Lý gia.

Vốn định tùy tiện tìm một nhà bán điểm tâm sáng, nhưng sau khi đi một đoạn đường, phát hiện cái quán hoành thánh tối hôm qua vẫn còn mở cửa.

Là hẳn mở quán sớm, hay căn bản không hề đóng quán?

Tiên vị hoành thánh tối hôm qua bỗng chốc quay về tắt thở trong khoang miệng, Lý Ứng Nhân cũng không suy nghĩ nhiều, đi thẳng tới quán hoành thánh kia.

Cung Trường bận đến nỗi tay chân thoăn thoắt.

Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, quán hoành thánh này của cậu ta từ sớm đã nổi danh xa gần. Thậm chí có không ít khách ngồi mấy chuyến xe buýt, mấy trạm đường sắt, chỉ là để tới ăn một chén hoành thánh của cậu.

Sáu, bảy cái tết trôi qua, cậu không chỉ trả hết bốn vạn khối thiếu nợ nhà họ Kỷ và một vạn khối tiền lãi, mà còn toàn vẹn chèo chống cả gia đình. Cậu rất tự hào cậu có thể gánh được số tiền dành cho giáo dục khổng lồ của em trai em gái, rất tự hào cậu có thể gánh được hết thấy tiền thuốc men của hai ông bà.

Cậu chưa bao giờ tự nói tiếng mệt, cũng chưa bao giờ để cho mình có cơ hội tiếc nuối.

Bảy năm trước, bà nội vì bị mẹ đẩy ngã gãy xương mà nhập viện, từ đó lại giống như yêu thích bệnh viện hay là tìm được cái cớ trốn tránh, cứ qua qua lại lại giữa nhà và bệnh viện. Tiên cứ thế ra đi như xuôi nước.

Bảy năm trước, mẹ đột nhiên biến mất khỏi nhà họ Cung, không để lại một câu nói nào.

Bảy năm trước, ngay khi cậu tưởng rằng không thể xui xẻo hơn, cậu vì tội đả thương người khi tự vệ bị phán án tù một năm, mà năm ấy, cậu cũng đạt được thành tích thi đậu đại học Bắc Kinh với số điểm cao thứ hai thành phố.

Làm việc này, cậu may mắn không nuôi tiếc, cậu chỉ hận! Hận luật sư biện hộ cho cậu năm đó là một tên dân đen! Hận luật sư bên kia là một tên vô lại coi trọng tiền bạc! Hận những nhân chứng giả, càng hận tên Kỷ đầu to du đả bắt nạt em gái cậu!

Cậu tuy không tiếc nuối nhưng cảm thấy có lỗi với em gái mình, cậu khiến cho nòng chịu một gánh nặng trách nhiệm, khiến cho em gái đến hiện tại nhìn cậu đều bằng loại ánh mắt mang tội. Tuy rằng cậu đã không chỉ một lần nói với nòng, đây không phải là lỗi của nòng, cũng không phải là việc nòng có thể dự phòng.

Huống hồ năm đó cho dù không xảy ra chuyện kia, ở tình hình gia đình như vậy, cậu cũng sẽ xé bỏ giấy thông báo nhập học đến đầu phố mở quán hoành thánh.

Cậu cũng cảm thấy rất có lỗi với em trai và ông nội mình, bởi vì cậu ngồi tù một năm, khiến cho toàn bộ gánh nặng sinh hoạt gia đình đặt lên vai họ. Em trai Cung Võ cũng vì thế bỏ học một năm, sức khỏe ông nội trong một năm chịu giày vò này đã hoàn toàn suy sụp.

Bất quá cũng không sao, quá khứ đã qua. Hiện tại nhà họ Cung cũng giống những gia đình khác, trải qua cuộc sống phiền muộn không ngớt nhưng cũng vui vẻ ổn định.

Cung Trường vừa làm hoành thánh, vừa cân nhắc đề nghị của Từ Thiên thuê một cửa hàng mặt tiền chuyên kinh doanh các món bình dân.

Quả thật, bằng tay nghề và nguồn khách hiện tại của cậu, cậu cũng tự tin mở tiệm. Nhưng mở tiệm có nghĩa năng lực đầu tư vốn rất lớn, chỉ tiền thuê nhà mỗi tháng là một chi phí không nhỏ, huống chi cửa hàng mặt tiền trên con phố này đều rất mắc! Nếu như sang địa phương khác mở, lại sợ nguồn khách rất vắt vả mới tích lũy được cứ như vậy mất dần. Ừ, tiến thoái đều lưỡng nan!

“Ông chủ, phải đợi bao lâu vậy?”

Liếc mắt vị khách đang ăn một cái, “Năm phút đồng hồ.” Đầu không nâng, trả lời.

Nhưng nếu như mở tiệm, chỉ ít khách không phải đứng đợi nữa. Hơn nữa mưa to gió lớn cũng không sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn nữa. Còn có vấn đề vệ sinh thực phẩm, vấn đề quản lý thành phố đến cũng có thể được giải quyết.

“Anh Hàng, chúng ta tìm cửa hàng mặt tiền có chỗ ngồi lại sạch sẽ được không? Nơi này... em không quen.” Lý Ngân ôm cánh tay Lý Ứng Nhân khó chịu nói.

Lý Ứng Nhân vỗ vỗ cánh tay ngọc của nàng, “Em đi về trước đi, mấy thứ này em ăn không quen. Chờ em tan học quay về anh đi tìm em.” Ngoảnh lại nhìn vệ sĩ xa xa đi theo bọn họ, ra hiệu Lý Ngân đến chỗ bọn họ.

Lý Ngân còn muốn nói gì, bị Lý Ứng Nhân cười mè� dẫn về chỗ vệ sĩ.

Lý Ngân bảy năm không gặp Lý Hàng, vừa gặp mặt đã bị sức hút dịu dàng của anh khiến cho rung động, như chưa hề có bảy năm xa cách kia, rất tự nhiên dựa vào. Nàng cảm thấy ở bên Lý Hàng so với bất cứ đứa trẻ thân thích nhà họ Lý nào cũng tốt hơn, đồng thời nàng cũng cảm thấy mình tựa như không thể từ chối Lý Hàng.

Xem đi, Lý Hàng chẳng qua chỉ ôn nhu nói với nàng một câu sau khi tan học đi tìm nàng, nàng liền hủy bỏ kế hoạch, ngoan ngoãn đi theo vệ sĩ quay về Lý viên.

Lý Ứng Nhân một lần nữa đi đến quán hoành thánh.

Vừa này bởi vì Lý Ngân loại tính tình đặc biệt tiểu thơ, khiến cho không ít người quan sát họ vài lần, giờ thấy chỉ có Lý Ứng Nhân trở lại thì thu ánh mắt về. Bất quá là một thiếu niên mười bảy, mười tám mặt mũi thanh tú không thấy chỗ này thì gặp chỗ kia mà thôi, toàn thân lại còn áo sơ-mi cổ tròn và quần jean, không hề mặc đồng phục học sinh!

Lý Ứng Nhân nhìn Cung Trường giống như một con quay sau quầy hàng liên tục xoay chuyển. Mơ hồ, y đối với người ngày này sinh một chút cảm giác quen thuộc.

Ta đã gặp người này? Hay là nói, Lý Hàng gặp qua người này?

Có lẽ Lý Hàng cũng ở chỗ này nếm qua hoành thánh. Lý Ứng Nhân cho rằng mình không nên nghĩ ngợi quá nhiều nữa. Một người bán hoành thánh, có thể thêm uy hiếp gì?

“Ông chủ, còn phải chờ bao lâu?”

“Năm phút đồng hồ.” Người nhanh nhẹn bao bao bao, hết cái này đến cái khác.

“Anh vừa này đã nói tôi đợi năm phút đồng hồ.”

“Không thấy không rảnh hả.” Cung Trường bị thúc giục nhanh tay, ngẩng đầu quát.

Lông mày Lý Ứng Nhân tức tức kéo thành hình chữ bát [].

“Là tên tiểu quỷ nhà người! Sao còn chưa đến trường đi học, đã mấy giờ rồi?” Cung Trường nhận ra đây là tên tiểu quỷ lãng phí vớt sạch hành khối bát tối hôm qua.

Lý Ứng Nhân rất oan ức nói: “Tôi không phải đang chờ ăn điểm tâm đây sao.”

“Sao không nói sớm!” Cung Trường vừa trừng mắt, quay đầu liền hô to với một vị khách quen: “Lão Trương, phiền ăn nhanh lên một chút nhường lại ghế ngồi, có người đang đợi ăn xong đi học!”

Lão Trương đáp một tiếng, dường như đã rất quen Cung Trường chen ngang giữa lúc như vậy. Bưng bát lên uống một hơi cuối nước dùng, chùi miệng bỏ tiền lại rời đi.

Người đợi thấy có chỗ trống lập tức muốn đến ngồi xuống, bị Cung Trường gọi lại: “Ai ai! Chỗ ngồi này có người rồi. Phiền đợi một chút nữa! Tiểu quỷ cậu qua đây ngồi!”

Một thanh niên đang đợi không hài lòng, “Ông chủ, tôi đến sớm hơn cậu ta, sao ông lại cho cậu ta ngồi trước? Có hiểu cái gì gọi là thứ tự trước sau không! Nó đến trường thì tôi cũng phải đi làm mà!”

“Thứ tự trước sau? Nó đã hẹn trước tối hôm qua rồi, anh nói ai sớm hơn ai đây? Tiểu quỷ, số lượng một chén đủ không?”

“Đủ. Có bánh nướng không?” Lý Ứng Nhân cũng không rõ, y vì sao lại cố chấp muốn ăn kèm bánh nước với hoành thánh như vậy.

“Có, mới vừa tới, còn nóng lắm!”

“Quán hoành thánh nhỏ vậy mà còn nói hẹn trước? Chưa thấy ai làm ăn như vậy!” Thanh niên kia nổi nóng, đứng lên phải mông rời đi.

Lý Ứng Nhân rất ngượng ngùng gật đầu với những người đang đợi chung quanh, rất ngượng ngùng chậm rãi ngồi xuống.

“Đừng ngại, đừng ngại, cậu ăn phần cậu. Đến trường quan trọng hơn.” Người chờ vội vàng khoát tay tỏ ý không để bụng.

“Đừng ngại, anh A Trường tính tình vậy đó. Anh đừng để ý, cứ ăn phần anh là được.” Một cậu trai mặc đồng phục học sinh ngồi gần y an ủi.

“Đúng vậy, A Trường ăn nói là như vậy, cậu về sau thường qua lại quán hần sẽ biết.” Bác gái tiệm may hàng xóm chạy tới ăn điểm tâm món hoành thánh cũng chen lời.

Lý Ứng Nhân ngẩng mặt nói một tiếng cảm ơn. Cười, bên má còn lộ ra hai lúm đồng tiền.

Bác gái tiệm may nhìn liền thấy thích, nhin không được liền hỏi thêm vài câu. Như là cậu học ở đâu vậy, có phải mới vừa dọn đến gần đây không, năm nay bao nhiêu tuổi rồi, trong nhà có mấy người, v.v...

Lý Ứng Nhân vừa trả lời, vừa lựa mấy thứ xanh xanh khỏi bát sứ. Bởi vì cha mẹ ra nước ngoài công tác lo cháu ở một mình, để cháu qua đây trú tạm tại nhà một người thân, hiện tại học lớp dự bị, đang chuẩn bị thi đại học.

Cung Trường đưa bánh nướng cho y, thấy y lựa hành lại mắng y hai câu. Lý Ứng Nhân ngoan ngoãn nhận bánh nướng, ngoan ngoãn không dám lựa mấy thứ xanh xanh khỏi bát nữa.

Hoành thánh cay ăn kèm bánh nướng nóng hôi hổi giòn rôm rột thật sự rất tuyệt! Hoành thánh dính dính, nước dùng hoành thánh tươi ngon đưa đẩy dầu cay đo đỏ, dùng với bánh nướng ăn ướn, vừa no vừa ngon, mỹ vị vô cùng!

Lý Ứng Nhân ăn xong một khối bánh nướng, lại muốn thêm một khối.

Y ăn rất chậm. Chậm đến nỗi người bên cạnh đều đã ăn ba bát rồi, trong bát y vẫn còn có thể nhìn thấy viên hoành thánh.

Cung Trường không biết có phải do thấy y vâng lời ăn hành nên không thúc giục y không, mặc y ngồi ở chỗ đó chậm chạp ăn.

Một nửa não bộ Lý Ứng Nhân đang lo lắng trong bảy ngày “nghỉ ngơi lấy lại sức” có khả năng sẽ gặp phải biến cố gì, tiện thể ngẫm nghĩ kế sách ứng đối; một nửa não bộ lại đang bất giác phác họa hình tượng ông chủ quán hoành thánh.

Ông chủ quán hoành thánh tên là A Trường này tổng thể bộ dạng coi như là chính trực. Không phải loại anh tuấn vũ sinh, cũng không phải loại thư sinh thanh tú văn nhược, mà là loại đại trượng phu rong ruổi chiến trường, yếm hạm hổ cảnh[1].

Dáng người cao không dưới một trăm tám mươi lăm cen-ti-mét, cuộc sống lao động luyện ra thứ khí lực cường tráng kiên cố.

Dưới áo sơ-mi ngắn tay là hai cánh tay hữu lực khi hoạt động sẽ nhìn thấy hai, ba đầu cơ, còn có sự co rút vận động của bắp thịt gấp duỗi cổ tay, tuyến thắt lưng trơn nhẵn không có mỡ thừa hình thành, nam nhân này mặc một cái quần jean tùy tiện vẫn mang vị đạo sắc tình. Mông vênh như vậy, rõ ràng cơ mông cũng rất đúng chỗ.

Mà từ những thứ đó cũng không khó tưởng tượng ra phần bụng che giấu sau lớp vải vóc, khẳng định là sáu múi hay tám múi cơ phân biệt rõ ràng, đôi chân dài trần đầy kinh đạo giẫm người tám phần có thể lấy mạng.

Lý Ứng Nhân có chút hâm mộ nghỉ ngơi, người nam nhân này nếu ở trên giường cũng khẳng định thuộc cái loại rất mãnh liệt, rất có tư vị, rất dũng mãnh, có thể khiến cho nữ nhân triệt để thỏa mãn.

Không giống y.

Từ khi thê tử gia tộc thông gia bị bệnh qua đời, y vẫn không cưới vợ bé cũng không cân nhắc lấy vợ kế. Nhờ phúc Lý gia chọn lựa người kế thừa dị thường nghiêm khắc, y cũng không chịu nhiều áp lực nhất định phải có con nối dõi.

Không tục huyền cũng không nạp thiếp, cũng không phải y quá yêu nữ nhân làm thê tử y một năm kia, mà là y đối với nữ nhân rất ít kích thích tính dục. Một năm sinh hoạt phu thê, y chỉ chạm qua thê tử vào đêm tân hôn, sau đó y lại lấy cơ thân thể không tốt, rốt cuộc không qua đêm trong phòng nàng nữa.

Y cũng đi tìm kỹ nữ, nhưng vô luận các nàng khiêu khích như thế nào, phản ứng của y vẫn cứ rất kém như vậy, cho dù có thể duy trì cũng không quá thời gian một chum trà. Y vẫn luôn không biết nguyên nhân, cũng không cảm thấy nhiều ít mất tự do, ngày thường bận rộn với toàn bộ sự nghiệp gia tộc, khiến y không nghĩ đến phải riêng biệt đi tìm một nữ nhân phát tiết hay an ủi mình.

Nhưng vừa nghĩ đến, y đường đường là đương chúa Lý gia tay bắt gió bão, có thể chấn động cả một triều đại, thế nhưng lại là một kẻ bán liệt dương, y cảm thấy thật buồn cười, phi thường buồn cười!

Y thậm chí còn nghĩ, có lẽ tại vì căn bệnh này, mới tạo thành sự biến thái và tàn nhẫn ở các phương diện khác của y. Giống như, vì y ném toàn bộ tinh lực vào sự nghiệp Lý gia, mới có được Lý gia huy hoàng cao ngất như vậy.

Thật kỳ diệu, trải qua mấy năm thử nghiệm, y cho rằng khối thân thể hiện tại này vì linh hồn này của y, cũng trở nên bất lực giống y, nhưng tựa hồ có chút khác biệt, y phát hiện khi mình nhìn mặt bên ông chủ quán hoành thánh lại bắt đầu ảo tưởng bộ dáng hấn dưới lớp quần áo.

Không những như vậy, càng kì và hồng bét chính là, đang suy nghĩ đến bộ dáng của ông chủ quán hoành thánh cõi sạch quần áo “rong ruổi” trên người nữ nhân, hạ bộ của y lại có một trận rối loạn.

... Tên Lý Hàng này không phải là thích nam đó chứ?

Lý Ứng Nhân biết bản thân trước đây rất bình thường, cho nên bây giờ nhìn ông chủ quán hoành thánh toát ra loại phản ứng không nên có, khẳng định, chắc chắn, chính là nguyên nhân do Lý Hàng!

Chẳng lẽ Lý Hàng muốn được nam nhân ôm? Lý Ứng Nhân đem nữ nhân dưới thân ông chủ quán hoành thánh trong đầu, đổi thành hình ảnh chính mình hiện tại... Ủ, Lý Ứng Nhân gật đầu, nghĩ thâm thân thể

Lý Hàng này còn có thể cứu vãn được! Nếu như khối thân thể này thật sự khát vọng được nam nhân ôm, y thể tự mình sẽ lập tức lại nhảy xuống giếng một lần nữa!

Nếu không phải là muốn được nam nhân ôm, chẳng nhẽ Lý Hàng phải xem cảnh mập hợp của người khác mới có phản ứng? Bệnh tiểu hài tử này còn nặng hơn y?

Lý Ứng Nhân nói thầm trong lòng, tự nhiên đem đổi ngược vị trí của ông chủ quán hoành thánh và chính mình lại...

Cung Trường chú ý đứa trẻ hồi lâu. Một bát hoành thánh, hai cái bánh nướng ăn nửa giờ còn chưa xong! Hơn nữa đứa trẻ này không biết đang suy nghĩ gì, ăn một chút lại bắt đầu hồn bay khỏi xác, nhìn về mặt hiên tại cửa nó, chỉ có ba chữ miêu tả được: đang mộng xuân!

Nhìn dáng vẻ đứa trẻ này thật nhu thuận, không ngờ nhớ tới gái và phẩm hạnh thằng nhỏ nó! Chỉ là lợi dụng khuôn mặt hồn nhiên, cho nên tuy là trên mặt treo một nụ cười có thể gọi là *** loạn, cũng chưa đến nỗi đáng ghét, thậm chí sẽ khiến người ta cảm thấy đứa trẻ này khờ khạo đáng yêu vô tư!

Nói thì nói vậy, nhưng ông cũng không thể để cậu ta ngồi ở đó ban ngày ban mặt mà mộng xuân chứ?

“Này! Tiểu quý, cậu ăn tới khi nào? Đi học muộn rồi!”

Cung Trường trong lòng khẽ động, không nhịn được nhìn kỹ thằng tiểu quý.

Ừm, đứa trẻ rất đáng yêu, rất thanh tú. Chân dài, tay dài, thoát nhìn có vẻ khỏe khoắn, bất quá khẳng định không chịu nổi một quyền của cậu. Dáng vẻ ăn uống thoát nhìn như là được gia giáo tốt đẹp, khuôn mặt trẻ em tinh tế chưa hết nét trẻ con khiến cho người ta không đành lòng thương tổn nó.

“Tôi học lớp dự bị, thời gian tự do.”

“Ồ.” Lớp dự bị? Trò quỷ gì vậy? Sao ta chưa từng nghe qua?

Đoàn khách buổi sáng đi hết, Cung Trường cuối cùng cũng nghỉ được một mạch, vừa ngồi chồm hổm trên mặt đất rửa bát, vừa thuận miệng hỏi: “Tiểu quý, tôi trước đây có phải từng gặp cậu không?”

“Tên tôi không phải là tiểu quý, tôi tên là Lý Hàng.”

“Lý Hàng. Cái gì Hàng? Hàng trong hàng không? Tiểu Hàng? Cậu là Tiểu Hàng!!!”

[1] Yến hạm hổ cảnh: hàm chim yến, cổ như hổ, người theo tướng số có dáng vương hầu quý tộc hoặc quan võ quyền uy.

5. Chương 5

Lý Ứng Nhân căn bản không rõ ông chủ quán hoành thánh này đang kích động cái gì.

Nói xem, gào hét, xông lên, chụp lấy rồi sờ soạng làm cái gì?

Này, ông anh, hai tay của anh mới vừa rồi còn ngâm ở trong bồn rửa chén đó!

“Tiểu Hàng! Tiểu Hàng, Tiểu Hàng! Thật tốt quá! Có thể gặp em thật tốt quá! Tên tiểu tử thói nhà người cũng lớn đến vậy rồi! Mau cho anh xem thử em lớn thành cái dạng gì!”

Thì lớn thành cái dạng này? Lý Ứng Nhân bị ông chủ quán hoành thánh khiến cho dở khóc dở cười. Để không gây chú ý, cũng chỉ có thể chịu đựng bàn tay to lớn của đối phương không ngừng chụp lấy người y. Xem, ngay cả khuôn mặt cũng nâng lên rồi!

“Ai, em sao gầy dữ vậy? Vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn và tròn trĩnh, như thế nào sáu, bảy năm không gặp đã gầy đi rồi!” Cung Trường còn muốn bắt lấy cánh tay y nhìn kỹ.

Lý Ứng Nhân khéo léo giãy khỏi tay Cung Trường.

“Khụ, ông chủ, tôi quen anh?”

Ông chủ quán hoành thánh như đông cứng lại một chút. Thối lui từng bước, nhìn kỹ y hồi lâu.

“Cậu có phải gọi là Tiểu Hàng không? Hàng trong hàng không.”

“Đúng vậy.”

“Năm nay mười bảy tuổi, sinh nhật âm lịch bốn số một.”

Hắn làm sao biết ta sinh nhật là ngày mười một tháng mười một âm lịch?

“Cậu, ” Những lời này Cung Trường tiến đến bên tai Lý Ứng Nhân hỏi, “Bệnh kia của cậu đã hết chưa? Có tìm bác sĩ khám không? Người nhà cậu còn đánh cậu không?”

Một tay đẩy Cung Trường tiến đến trước mặt mình ra, Lý Ứng Nhân trừng to mắt xem xét nam nhân trước mắt mình mấy giây đồng hồ.

Thình thịch! Thình Thịch! Cái gì đó giống như luồng điện từ lỗ tai dọc theo huyết quản một mạch vọt sáng xông vào tim. Trống ngực bất thường khiến y vạn phần không thích ứng.

Này, này là phản ứng kỳ quái gì vậy? Lý Ứng Nhân thầm nhủ mày. Làm y đau đầu nhất chính là, y phân không rõ phản ứng này là đến từ tên tiểu quỷ Lý Hàng kia, hay là từ chính y lão quỷ vượt thời không ngàn năm!

Trực giác nói cho y biết: cảm giác này không thực sự tuyệt vời! Tựa như y vừa rồi mặc danh kì diệu, đột nhiên phản ứng giống như sau khi huyền tướng nam nhân này lột thể hồng bét!

“Anh là Cung Trường... Anh A Trường...”

“Em nhớ ra rồi?” Cung Trường hé một nụ cười.

Bỏ qua trái tim đập nhảy dị thường, Lý Ứng Nhân nâng khóe môi lên, tự nhiên lộ ra một nụ cười xán lạn trưởng thành, gật gật đầu nói: “Đúng vậy! Tôi nghĩ tôi như thế nào lần đầu tiên nhìn thấy anh liền cảm thấy quen thuộc rồi, hóa ra...” Là bạn bí mật của đứa trẻ kia.

“Anh A Trường, hiện tại anh tốt chứ?” Người đàn ông tuổi thật ba mươi sáu thuận buồm xuôi gió giả làm thiếu niên khờ khạo, gọi một thanh niên nhỏ hơn y mười một tuổi là anh cũng không thấy khó khăn gì.

“Anh hả, vẫn vậy thôi. Không tốt cũng không tệ.” Cung Trường gập lại bàn thơ ấu ngày trước, nở nụ cười chân thật. Bàn tay to duỗi về phía cái đầu năm đó nhỏ nhắn đáng yêu, hiện giờ to lớn đáng yêu ra sức xoa tới xoa lui.

Một mạch chạy khỏi phố Thập Bảo.

Quả thực không thể tin được phản ứng của chính mình! Y vậy mà gây ra ba giây khi bàn tay ông chủ quán hoành thánh nhỏ kia hạ xuống, đáng hận nhất chính là, sau khi y gây ra xong, đột nhiên rất cuộc không hiểu sao gạt tay đối phương ra bỏ chạy! Cũng không quản phản ứng đối phương như thế nào.

Lý Ứng Nhân cười gượng, thật không ngờ mình lại thích hợp sắm vai thiếu niên gây thơ như vậy. Xem, y đã phát huy triệt để được cái khuôn mặt thiếu niên non nớt! Sắp theo kịp các khuê nữ tư tưởng yêu đương rồi!

Phản ứng quá mức kỳ quái và xa lạ, khiến cho y không khỏi ngỡ vực trong đồ uống hôm qua ở Lý viên, phải chăng người ta hạ thứ độc gì ảnh hưởng đến thần trí con người.

Đứng ở ngã tư đường đông nam chờ đèn đỏ đổi xanh, ngẩng đầu có thể thấy đối diện là ngân hàng nhân dân Trung Quốc. Ngân hàng này không kinh doanh đối ngoại, cổng hai cổ thạch sư hai gã bảo vệ, thêm bốn trụ đá cẩm thạch viên thô cạnh cửa tôn thêm vẻ nghiêm trang và tù túng cho ngân hàng này, người bình thường sẽ không nán trước cổng ngân hàng này quá lâu.

Bốn ngân hàng khác ở hai bên phân biệt tương phản ngân hàng này đông như trẩy hội, còn có siêu thị khổng lồ, đường đông nam cả ngày phi thường náo nhiệt.

Vừa nghĩ tới chính mình vừa nãy giống như một thằng hèn. Ngay cả một câu hình thức ra vẻ nói cũng không nên liền bỏ chạy, Lý Ứng Nhân cảm thấy nhục nhã và căm phẫn!

Đúng, bỏ chạy! Chết tiệt, y vừa nãy vậy mà...

Y chưa bao giờ chạy trốn, chưa bao giờ trước mặt người tháo chạy, đây quả thực là một nỗi nhục vô cùng to lớn của y!

Vô luận là sinh mệnh hai mươi chín tuổi ngàn năm trước, hay là hiện tại trong bảy năm vừa qua, y không dám nói ở trước mặt người nào cũng lão luyện, nhưng y có thể nói, chưa từng lúng túng như vậy trước mặt bất cứ người nào! Quả thực, tựa như, tựa như... Dừng lại! Không muốn nghĩ nữa!

Đèn tín hiệu hóa xanh, Lý Ứng Nhân đếm bước chân, thẳng hướng cổng chính ngân hàng nhân dân Trung Quốc tiến bước.

“A a!”

Tiếng thét chói tai truyền vào màng nhĩ, cơ hồ cùng lúc đó, một chiếc xe hơi mang theo tiếng gầm như muốn ăn thịt người vọt tới cạnh y.

Không kịp quay đầu nhìn, chiếc xe đến quá nhanh, toàn bộ tất cả kết quả huấn luyện trở thành bản năng bảo mệnh; ôm đầu, khom người, nằm sấp, lăn nhào, nói thì chậm mà xảy ra thì phút chốc, động tác liên tiếp hoàn thành trong vài giây.

Đáng tiếc, họa không thể tránh hoàn toàn, da thịt bắp đùi bị đầu xe cọ qua, đau buốt nóng rát rất nhanh truyền đến đại não.

Thân thể tiếp xúc với vỉa hè ven đường, bất chấp thương tích, bất chấp mặt đường dơ bẩn, dùng tốc độ nhanh nhất trở mình vào tận cùng bên trong vỉa hè. Chỉ có như vậy y mới có thể tránh được va chạm cố tình của chiếc xe ô tô kia.

Đúng vậy! Chính là cố tình va chạm! Tiếng tăng tốc của chiếc xe ô tô, xu thế hướng về phía y, y không phải lần đầu tiên gặp phải.

Người đụng y này dễ nhận thấy nhạy bén hơn y lường trước một chút, hoặc là có người sai khiến hẳn. Đợi y ngồi dậy, chiếc xe kia đã giữa tiếng thét chói tai kinh ngạc biến mất không còn thấy bóng dáng.

Người đi đường vây đến, người hảo tâm bấm gọi 110.

Ứng Nhân tái nhợt nghiêm mặt bưng bắp đùi ngồi trên mặt đất, đôi tròng mắt trong sáng tràn ngập kinh hoàng và khiếp sợ, làn môi hồng nhuận cũng mất đi huyết sắc, áo sơ mi cổ tròn trở nên dơ bẩn, quần jean cọ xát bị thủng một mảnh lớn, máu từ bắp đùi tẩm đỏ quần bò màu lam nhạt.

Ngay tại đó có một bác gái hơi mập đau lòng ngồi xổm xuống hỏi thẳng y bị thương có nặng không. Không riêng gì bác gái này, mấy người trẻ tuổi đi ngang qua cũng lấy khăn tay ra, muốn cầm máu cho y. Người nhìn thấy thảm trạng của Lý Ứng Nhân, đều chửi thẳng tên lái xe thất đức, vượt đèn đỏ đụng người mà không dừng lại, còn nói Lý Ứng Nhân mạng lớn.

Vùng phụ cận có cục cảnh sát, 110 tới rất nhanh, người đi đường chủ động nâng Lý Ứng Nhân lên xe cảnh sát, để cảnh sát đem người đến bệnh viện trước. Một gã cảnh sát ở lại yêu cầu người đi đường tả lại tỉ mỉ chiếc xe gây chuyện.

Ngồi trên xe cảnh sát, cảnh sát vừa trấn an y, vừa dò hỏi làm thế nào liên lạc cha mẹ y. Lý Ứng Nhân đứng theo sự thật nói cho cảnh sát phương thức liên lạc với Lý viên, vị cảnh sát đó lập tức gọi điện liên hệ với Lý viên.

Người Lý viên nhận được thông báo chạy đến bệnh viện, Lý Ứng Nhân đã được chữa trị xong. Bắp đùi bên trái bị khâu chín mũi, bác sĩ vui vẻ nói may là không thương tổn đến xương cốt.

Lý Ứng Nhân tự mình cũng à đúng vậy phụ họa theo, một bên cũng không ngừng cảm ơn bác sĩ và cảnh sát. Quản gia Lý viên hỏi Ứng Nhân có muốn đổi phòng bệnh hay không, Ứng Nhân lắc đầu nói không cần.

Ở lại bệnh viện theo dõi cả đêm, buổi tối Lý Ngân chạy vội tới cùng vệ sĩ đi cùng. Vì Lý Ngân rơi nước mắt cầu xin, Ứng Nhân từ phòng bệnh lớn tám người đổi sang phòng cá nhân xa hoa. Mãi đến lúc này, bác sĩ, y tá bệnh viện đó mới biết được, thiếu niên hiền lành này là con cái nhà có tiền.

Hai giờ khuya, bên trong bệnh viện hoàn toàn yên tĩnh.

Vệ sĩ bị Lý Ngân khẳng khái giữ lại canh giữ ngoài phòng bệnh cũng kháng không được tiếng gọi của cơn buồn ngủ, cơ thể ngồi trên ghế dần dần thả lỏng, đầu cũng dần dần dựa sát bả vai.

Bác sĩ tuần phòng ban đêm đến gần, thấy vệ sĩ chớp mắt không cố ý thức tỉnh hẳn, cẩn thận mở cửa phòng bệnh, nhẹ nhàng đi vào.

Bên trong phòng, ra giường trắng như tuyết vẫn kéo đến hàm, thiếu niên cuộn tròn ngủ say trên giường bệnh.

Bác sĩ mặc áo khoác dài mang khẩu trang lấy từ trong túi một ống tiêm, thuận thực loại bỏ không khí bơm đầy một ống, sau đó như muốn gọi thiếu niên khom người tới gần.

Bàn tay dừng lại một chút trên đỉnh đầu thiếu niên, thiếu niên không hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Không do dự nữa, bác sĩ cầm ống châm trong tay nhanh chóng chích vào cần cổ lộ ra của thiếu niên.

“Phụt!” Kim tiêm phun hết ra ngoài.

Không đúng! Bác sĩ cơ hồ không tin vào mắt mình, thiếu niên vừa rồi rõ ràng nằm ở trên giường hiện giờ không thấy bóng dáng đâu.

Trong nháy mắt từ khi kim đâm xuống đến khi kim phun ra, người cứ như vậy biến mất ngay trước mắt.

Đây là cái loại tốc độ gì vậy?

Rút lui!

Nhưng không kịp nữa rồi. Khuôn mặt ôn hòa của thiếu niên chợt xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Như thể nào hắn vào lúc này nhìn dáng tươi cười vô hại kia lại cảm thấy loại lạnh lẽo ảm thấp như ác quỷ muốn lấy mạng người.

Ngay trong nháy mắt bàn tay thiếu niên vung lên —— “phịch!” một tiếng thân ảnh thiếu niên lần nữa biến mất, trong phòng bệnh vang lên mấy tiếng bâng bâng mờ ám.

Đợi vệ sĩ nghe thấy tiếng động đồng thời xông vào, bác sĩ mặc áo khoác trắng đã nhân lúc vệ sĩ thất thần lao khỏi phòng bệnh.

Sự tình phát sinh ban đêm trong phòng cao cấp của khu bệnh viện, Lý gia che giấu đặc biệt đã trở nên hoàn toàn vô thanh vô tức.

Không ai biết cửa sổ thủy tinh nào đó của phòng cao cấp nào đó trong khu bệnh viện được đổi lại lần nữa, cũng không ai biết phòng cao cấp đó được người ta quét vôi lại hoàn toàn một lượt.

Không biết là chịu ảnh hưởng quyền lực Lý gia, hay là cảnh sát lo liệu án này vừa mất Lý Ứng Nhân, cùng ngày y xuất viện, cảnh sát liền mang đến tin tức.

Bằng lái xe là giả, hiển nhiên không có cách tìm ra dấu vết người gây họa.

Kết quả này từ sớm đã trong dự liệu của Ứng Nhân, y bày ra biểu cảm ngạc nhiên thích hợp. Sau khi y trả lời vài câu hỏi lấy lệ, cảnh sát được phái đến cũng muốn tan tầm sớm một chút.

Tựa hồ từ sau khi về nước y vẫn luôn ở vào thế chịu đòn, điều này hình như rất khác nguyên tắc phòng thủ nhất quán của y. Có phải bởi vì hình dáng này, đối phương cảm thấy y dễ bị ức hiếp?

Y không biết nguyên tắc phòng thủ của Lý Hàng là gì, nhưng nguyên tắc phòng thủ tốt nhất Lý Ứng Nhân thờ phụng luôn luôn chỉ có hai chữ tiến công!

Có lẽ đến lúc y vận động gân cốt rồi.

Buổi chiều, Lý Ứng Nhân xuất viện.

Khi xuất viện y đặc biệt đi quanh khu bệnh nặng lâu một một chút.

Nếu y tính không sai, một trong những cửa ra bí đạo Lý viên, rất có thể ở nơi nào đó ngay tại khu bệnh viện cách Lý viên chưa tới ba nghìn mét này, với điều kiện địa đạo này qua ngàn năm cũng không bị lấp đi.

Cung Trường gặp Lý Hàng lần nữa thì đã là chiều ngày hôm sau. Từ xa nhìn thấy một chiếc xe ngoại cỡ lớn dừng lại trước cổng Lý viên, nhìn thấy một cô gái thường ra vào Lý gia trước, tiếp theo mới thấy một cây gậy nhô ra khỏi cửa xe.

Thằng nhóc kia làm sao vậy? Như thế nào một ngày không gặp chân đã què rồi? Chẳng lẽ hôm qua chạy đi nhanh quá bị xe đụng phải?

Không không không! Thằng nhóc kia không thể xui xẻo như vậy!

Cung Trường muốn đi thăm một chút, nhưng Lý Hàng bị bảo vệ Lý gia và Lý Ngân vây xung quanh rất nhanh được đưa vào Lý viên. Cung Trường chỉ nhìn thấy Lý Hàng bấp dùi trái bọc tầng tầng lớp lớp băng gạc cúi thấp đầu, vẻ mặt biểu cảm đau khổ, thê thảm chống gậy được người dìu đi.

Đương nhiên, nếu như Cung Trường biết được biểu cảm đau khổ trên mặt Lý Hàng chỉ là bởi vì y chống gậy không thoải mái, hối hận vì đã giả bộ quá mức, cậu đã không mất cả buổi chiều suy nghĩ, có phải tìm một cái cơ đến Lý viên thăm bạn thơ ấu lâu ngày không gặp của cậu không!

Ứng Nhân ngồi trong căn phòng Lý viên tạm thời phân cho y, bệnh một đường đến mười, người không biết còn tưởng y bị chặt đứt chân. Y hiển nhiên biết Lý Tranh và đám người quản gia sớm đã biết y chỉ bị thương nhẹ, bất quá chỉ là muốn kiểm soát ở một mình.

Báo người giúp việc trước giờ cơm tối không được quấy rầy, đuổi khéo Lý Ngân muốn chăm sóc y đi, Lý Ứng Nhân mới vừa rồi còn nằm ở trên giường mặt mày đau đớn suy yếu, nhảy phốc xuống.

Tiếp tục công việc tối hôm qua, cẩn thận cạy mở từng viên gạch nền, làm lộ ra một viên gạch xanh cổ xưa.

Bố cục phòng ốc rối loạn, may mà y không bị phân đến tiểu lâu mới xây sau này, một mặt hồi tưởng kết cấu Lý viên ban sơ, một mặt đối chiếu với vị trí gian phòng hiện tại.

Nếu như y đoán đúng, sương phòng dẫn ra sảnh tạm thời phân cho y này, phải là chỗ ở của nữ tử tỷ thiếp trong Lý viên ngày trước, cách xa chúa ốc một khoảng, nhìn như tương liên với chúa ốc, kỳ thực lại ngăn cách rõ ràng. Trong căn phòng này hẳn phải có một bí đạo ngoài gia chủ ra không có bất cứ kẻ nào biết đến, đi thông vào phòng ngủ và phòng sách của gia chủ.

Mật đạo Lý viên thì như mạng nhện, chỉ cần tìm được một cái trong đó, chỉ cần biết bí quyết vận hành mật đạo, là có thể tự do di chuyển mọi nơi Lý viên, kể cả đi ra ngoài.

Đầu hôm đến thành phố này, y cũng đã đi quanh Lý viên một vòng, nhớ kỹ trong lòng chu vi địa hình. Thay đổi so với ngàn năm trước rất nhiều, y không biết mấy cái đường hầm bí mật kéo dài ra ngoài của Lý viên ban sơ còn hay không, có cơ hội y sẽ tìm kỹ một phen.

Không ai quen thuộc Lý viên hơn y, rất nhiều bí mật tương truyền ngàn năm bên trong Lý viên có lẽ đã sớm đắm chìm vào dòng chảy thời gian, mà những bí mật chỉ có y mới biết được này, rất có thể trở thành cơ hội cứu mạng ngày sau của y, y nhất định phải tìm ra chúng nó, dù chỉ là những khả năng.

Vận khí của ta luôn luôn tốt. Lý Ứng Nhân cúi thân xuống lộ ra một nụ cười.

Đoàn khách buổi tối qua đi, Cung Trường nhàn rồi rút ra một cuốn tạp chí mang theo bên người chăm chú xem.

“Anh.” Giọng nói mềm mại lại mang chút từ tính vang lên.

Cung Trường ngẩng đầu, thấy em gái của mình, cười với nàng, vẫy tay ý bảo nàng ngồi xuống, lại cúi đầu xem tạp chí của mình.

“Anh.” Cung Âm kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh Cung Trường, hai tay đan nhau đặt ở trên đầu gối, muốn nói gì lại thôi.

“Làm sao vậy? Có phải bà nội lại nói gì em rồi không?” Cung Trường đối với ai cũng tùy tiện, chỉ duy đối mặt với em gái bảo bối của mình thì mới có thể dịu dàng nói lời nhỏ nhẹ.

Cung Âm nhếch môi, chậm rãi lắc đầu.

“Thật sao? Dù sao bất kể bà nói gì, em nhất định đừng để trong lòng. Bà là người ngoài miệng nói lời gian ác, trong bụng vẫn là muốn tốt cho gia đình mình.”

“Em biết rồi.” Cung Âm rất nhanh trả lời một câu.

Cung Trường khép tạp chí lại, nhìn về phía em gái bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Anh, em về đây.”

“Khoan đã. Em sắp tốt nghiệp rồi, vẫn chưa nói cho anh biết em dự định tương lai muốn làm gì?” Cung Trường kéo giữ em gái lại.

“Em đã nghĩ kỹ rồi, sau khi tốt nghiệp muốn đến trường trung học làm giáo viên âm nhạc.” Cung Âm trả lời rất nhanh.

“Làm giáo viên âm nhạc? Em không tính vào dàn nhạc hay đào tạo chuyên sâu gì đó sao? Anh nhớ em ở trong trường từng nhận khen thưởng mà?” Cung Trường lo toan kế sinh nhai sao nhãng việc học của em trai em gái, không quá khăng định cũng không quá không biết xấu hổ truy hỏi.

“Đều là giải thưởng nhỏ, không tính là gì. Anh, em về nhà, chốc nữa thầy giáo dạy kèm đến.”

“À, đi đường chú ý. Có cái gì nhớ gọi điện cho anh.” Nhìn theo bóng em gái rời đi giữa ánh đèn đường, Cung Trường lấy điện thoại cầm tay ra, rất thuận thực bấm vài phím số.

“A lô, anh già có chuyện gì thế?”

“Anh hỏi em chút chuyện, bây giờ có tiện không?”

“Tiện mà, tiện mà, anh cứ nói đi.” Điện thoại truyền đến tiếng vang lách cách.

Cung Trường cười, mắng một tiếng: “Tiểu tử nhà người đang làm những việc gì? Đã trễ vậy còn chưa về!”

“Anh, em đang tăng ca! Hôm nay trước khi tan tầm có người đưa xe đến, nói nội trong đêm nay sửa xong thì sẽ trả gấp đôi tiền. Ông chủ nói ai chịu ở lại tăng ca sẽ trả thêm cho người đó một trăm đồng. Anh xem, em vừa nghe có việc tốt liền lập tức nhúng tay vào!”

“Phải tới khi nào mới sửa xong? Muốn anh để cơm tối lại cho em không?” Đối với việc em trai Cung Võ dốc sức kiếm tiền, Cung Trường vừa xúc động vừa có chút thương tiếc.

Bởi vì bỏ lỡ một năm, Cung Võ vốn có thể học trung cấp nghề, chỉ có thể sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở tìm một trường kỹ thuật dành cho người lớn, học lấy nghề sửa xe, trải qua mấy năm rèn luyện, nhanh chóng trở thành một thợ lành nghề.

“Đề chứ! Nhất định đề đó! Em có lẽ hai tiếng nữa mới có thể về. Anh hai tìm em để hỏi việc này?”

“Tiểu Võ, anh hỏi em, em có biết chị em có tâm sự gì không?” Giọng Cung Trường trở nên nghiêm túc.

“Tâm sự? Ý anh là gì? Anh cũng biết chị có rất nhiều chuyện không nói với em.” Giọng nói Cung Võ đầu dây điện thoại bên kia hơi yếu ớt.

“Tụi mày là song sinh, nàg ta có chuyện gì mày không biết gì hết là sao!”

Nghe thấy chút tức giận trong giọng nói của anh cả, Cung Võ dường như luống cuống, “Anh, anh đừng nóng giận. Không phải em không chịu nói, thật sự là... Việc này... Azzzz!”

“Nói! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Được được, em nói em nói, nhưng anh đừng nói với chị và bà nội là em nói.”

Cung Trường nhắm mắt rồi lại mở mắt. Cậu biết nỗi lòng Cung Âm khăng định có liên quan đến vị lão Phật gia trong nhà kia!

“Là như vậy, anh cũng biết chị từng được vài giải thưởng lớn, bởi vì chị thể hiện tốt lại có thiên phú, thầy hướng dẫn hiện tại của chị muốn tiến cử chị đi học viện âm nhạc Victoria đào tạo chuyên sâu đàn vi-ô-lông. Nhưng mà số người quốc gia trả phí chỉ có một, lúc đầu chị rất hi vọng, về sau cũng không biết như thế nào lại nói là nội bộ đã quyết định rồi.

“Chị vốn cũng không nghĩ được đi, kết quả thầy hướng dẫn của chị nói chỉ cần chị đồng ý tự chi tiền, thầy có thể giúp liên lạc với nhà trường bên kia tăng thêm một suất du học. Nhưng chúng ta lại không có tiền cho chị đi du học đào tạo chuyên sâu, chị mấy ngày nay vốn đang lo lắng việc này, vậy mà bà nội...”

“Bà làm sao?” Cung Trường cảm thấy vô cùng phức tạp.

“Bà nói... Chị lớn rồi, nên tìm một tấm chồng, nhân lúc còn trẻ tuổi xinh đẹp tranh thủ tìm một người đàn ông có tiền của, có địa vị về làm rạng danh gia đình, khỏi phải ở nhà ăn không ngồi rồi suốt, tăng thêm gánh nặng gia đình. Còn nói chị sớm tìm việc làm phụ giúp gia đình, không nên lãng phí quá nhiều tiền bạc đi học âm nhạc vô bổ. Hơn nữa...”

“Bà nội không chỉ nói, thật sự tìm một người cho chị xem mắt, bắt chị chủ nhật này đi gặp người ta. Nghe nói là người đó kinh doanh thủy sản, chừng ba mươi tuổi, gia đình rất có của, trình độ thấp, nói là muốn tìm một cô gái có văn hóa, có tố chất, có phong cách làm vợ gì đó.”

“Chị nghe xong nói ngay với bà nội là không đi, bà nội liền tức giận, nói rất nhiều lời khó nghe, lại nhắc đến chuyện năm đó... Sau đó chị khóc. Chuyện này, chị và bà nội đều không muốn nói với anh, sợ anh tức giận...”

“Anh biết rồi, chuyện này anh sẽ xử lí.” Trầm mặc một hồi, Cung Trường xụ mặt bình tĩnh nói.

Cung Vô tựa hồ thấy được gân xanh trên trán anh cả gắt gao căng lên, lo lắng gọi một tiếng anh.

“Em yên tâm, làm việc của em đi. Buổi tối quay về sớm một chút.”

“Anh, sức khỏe bà nội không tốt! Anh...”

“Anh biết rồi.”

Khép di động lại, Cung Trường một cước đá nát băng ghế bên cạnh.

6. Chương 6

Đem vệ sĩ đứng gác cũng có thể ngủ, vừa nãy không cẩn thận để cho tên ám sát chuồn mất nhào nát vút vào trong hố tối địa đạo bỏ hoang, Lý Ứng Nhân nghĩ đến làm thế nào thu vào tay mục tiêu thứ hai của y.

Cái tên dụng y kia, cái tên giả trang thành bác sĩ ám sát y kia, cái tên ở ngoài phòng bệnh bắn súng từ xa kia, vô luận kẻ nào cũng đều là sát thủ tài năng xuất chúng. Tuy rằng loại cuộc sống mỗi ngày đều ở làn ranh sống chết này rất kích thích, bất quá thật đáng tiếc là, y sẽ không cho Lý Tranh thêm cơ hội đùa bỡn nữa.

Không có cách nào khác, ai bảo y ở trong nước không có thế lực nào để phụ thuộc hay hỗ trợ, y không thể cứ ngồi không chịu đòn, càng không có khả năng đợi lương tâm đối phương cắn rứt, cho nên đợi y có thể giải quyết xong mấy việc phiền toái này, tin rằng Lý Tranh sẽ yên ổn thêm một thời gian ngắn.

Mà Lý Tranh vẫn chưa nắm trong tay toàn bộ quyền hạn đối với cổ phần nhà gã, hiển nhiên không có khả năng có đủ năng lực vì y mà dùng đến sát thủ cao cấp.

Nếu như y lường trước không sai, sát thủ hẳn là chỉ có hai người. Lái xe dụng y, đóng giả bác sĩ hẳn là cùng một người.

Này, các người hiện tại đang núp chỗ nào?

Một đêm trăng rằm, thiếu niên mặc áo sơ mi trắng quần jean chân trần dựa lưng về phía miệng giếng, ngẩng đầu lên ngắm vàng trăng thanh tú, nét mặt bao phủ một tầng như đang mơ màng, vừa như đang cười nhạo.

Ta nguyên không tin quỷ thần. Lão thiên gia, nói cho ta biết, mục đích người đem ta tới thế giới này rốt cuộc là cái gì?

Chỉ là vì chứng minh cho ta thấy sức mạnh của người sao?

Lầu hai của Tiểu Dương Lâu được xây dựng sau này.

Lý Tranh đứng trong góc tối cửa sổ phòng ngủ, lặng lẽ nhìn thiếu niên đang quay lưng về phía giếng nước.

Bảy năm trước, gã và mấy người anh em họ cấu kết đẩy ngã thiếu niên xuống miệng giếng cũ kia, không ai cho rằng cậu ta có thể sống sót bò ra khỏi.

Nhưng hôm nay, thiếu niên gã cho rằng chắc chắn phải chết kia đang quay lưng về phía miệng giếng, mang theo nụ cười mông lung, huyền hoặc tựa như tinh linh dưới trăng, giống một hồn ma bay ra từ cái giếng cũ, ngồi ở đó đợi chờ nguồn máu mới.

Khuôn mặt thiếu niên cũng không đặc biệt xinh đẹp, biểu cảm hé ra càng giống vẻ mặt búp bê thông thường, cậu ta như thể ở dưới ánh trăng thoát nhìn là hòa nhã hiền lành như thế, đơn thuần và bình thản như thế.

Nếu không để ý vóc dáng khỏe mạnh cao hơn gã nửa cái đầu kia, chỉ sợ bất cứ kẻ nào cũng sẽ không cho rằng cậu ta có chút gì nguy hiểm.

Trong lúc dùng cơm chiều, gã nhận được tin, một vệ sĩ thân tín gã chỉ định theo bên Lý Ngân đã mất tích. Nửa giờ trước còn có người trông thấy hắn, nhưng không lâu sau đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không hề để lại dấu vết gì.

Vệ sĩ của gã tất cả đều là do cha chọn lựa kỹ lưỡng cho gã, mỗi người đều có thể nói là thanh kinh bách chiến, đều là sĩ quan xuất ngũ quân đội nghiêm ngặt nhất.

Chính là vệ sĩ xuất thân như vậy, ở trong vườn Lý viên gã có rất nhiều tai mắt, không để lại dấu vết gì biến mất.

Lý Hàng, em trai họ thân ái của ta, người có bí mật gì mà ta không biết sao?

Người là như thế nào từ trong miệng giếng cũ sâu hoắc kia, còn sống bò ra?

Người là như thế nào dưới sự liên thủ đối phó của mấy người anh em, còn sống từ đất khách quê người trở về Lý viên, thậm chí còn hoàn thành đề thi? Người là dùng thủ đoạn gì giết vệ sĩ của ta?

Còn nữa, mỗi đêm người đều đi đâu? Vì sao người theo dõi người chưa từng thấy người ra khỏi phòng?

Đêm càng khuya.

Lý Ứng Nhân không biết mình mắc phải bệnh tật gì. Y không thích chống gậy, vậy mà đêm hôm khuya khoắt mười hai giờ lại chạy đến trước quán hoành thánh này để bị phạt đứng?

Ai ngờ được nửa đêm mười hai giờ còn có thể có nhiều người ăn hoành thánh như vậy? Những người này không cần ngủ sao?

Không sao, y đứng chưa tới một phút đồng hồ, chủ quán hoành thánh đã chú ý tới y đứng ở góc tối.

“Sao em đứng đó? Chân em làm sao vậy? Từ Thiên, đỡ hộ tao tiểu quỷ kia lại đây, tiện thể tìm cho nó một cái ghế!”

“A.” Người đàn ông cao gầy nhã nhặn đang ngồi đánh bài tú lơ khơ, đứng lên đi về phía Lý Ứng Nhân.

Lý Ứng Nhân dùng gậy ba-toong ngăn cánh tay người nọ đuổi về phía mình. “Cảm ơn. Tôi có thể tự đi được.”

Người đàn ông nhã nhặn nhún nhún vai, quay đầu về phía Cung Trường đang làm hoành thánh hô một câu: “Tiểu quỷ này không cần tao đỡ. Tao mặc kệ nó à!”

“Mặc kệ thế nào được! Tìm cho nó một cái ghế! Nó đứng như vậy mày không thấy mệt nhưng tao thấy mệt!” Cung Trường rống.

Người đàn ông tên Từ Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai, nhỏ giọng nói thầm: “Đêm hôm khuya khoắt, cũng chỉ có Cung Trường mày mới dám lớn tiếng như vậy.”

“Này! Tiểu tử, ngồi ở đây!” Từ Thiên ngoắc tay với Lý Ứng Nhân ý bảo ngồi bên cạnh anh.

Lý Ứng Nhân liếc nhìn một cái Cung Trường đang bận túi bụi, lại liếc nhìn người đàn ông tên Từ Thiên kia, theo lời đi qua. Mông mới vừa chạm đến băng ghế, Lý Ứng Nhân liền nhận được ánh mắt quan sát chăm chú không chút khách khí của những người ngồi cùng bàn.

Cách nhìn kia, là từ trái sang phải, từ trên xuống dưới quét qua một lượt.

“Ày, tiểu quý, cậu tên gì?”

“Tiểu quý, tại sao cậu quen lão đại Cung?”

“Này, sao tôi chưa từng thấy cậu? Cậu từ đâu đến? Là người ở đây sao?”

“Cậu là học sinh trung học? Trường nào vậy? Ở nơi nào? Lớp mấy rồi?”

“Ba mẹ của cậu làm gì?”

“Các người là người cục điều tra dân số?”

Ha ha! Mấy người Từ Thiên đồng loạt nở nụ cười.

“Không, tò mò thôi. Người Cung Trường quen tại này đều biết, thấy hấn để tâm cậu như vậy mà mấy người tại tôi không ai biết cậu hết, có chút tò mò thôi.” Từ Thiên cười mèo nói.

Lý Ứng Nhân nghe vậy, một tay ôm gáy ba-toong, một tay gãi gãi đầu, hì hì hai tiếng đáp: “Vậy các người cứ tiếp tục tò mò đi.” Quay đầu lại, hướng về phía Cung Trường hô lớn: “Anh A Trường, cho em thêm một bát hoành thánh. Em đói bụng!”

“Đợi một chút, sắp rồi!”

Anh A Trường? Ánh mắt mấy người Từ Thiên nhìn Lý Ứng Nhân càng thêm vẻ hiếu kỳ.

“Anh bạn nhỏ, thành thật là một đức tính tốt, gian xảo quỷ quyệt là không tốt.”

“Na, phải không? Anh bạn già, im lặng là vàng, hỏi đến việc riêng tư của người khác là không tốt, rất không tốt.”

“Ha ha!” Từ Thiên nâng kính mắt cười hô hố.

“Ha ha!” Ứng Nhân trưng lên tám biển cười ngây ngô lừa già dối trẻ của y.

“Từ Thiên, một tiểu quý mà cũng trị không xong? Tao thấy mày càng chọc càng thua ngược! Ha ha!” La Dục bên cạnh dãn lên trán tờ giấy, cười đến giống như co giật.

“Làm sao vậy? Các người đang nói chuyện mà vui vậy?”

“Không có gì, hỏi thử tên họ anh bạn nhỏ thôi.” Từ Thiên liếc nhìn cái bát Cung Trường bưng trên tay, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“À, nó tên Lý Hàng, là bạn cũ của tao. Tại đây đừng bắt nạt nó! Rảnh rồi thì chăm nom nó một chút.”

Bát Cung Trường bưng trên tay đặt đến trước mặt Lý Ứng Nhân.

“Hoành thánh hết rồi, ăn trước cái này đi. Không đủ thì đợi anh một chút anh bao cho em.”

“Bún thịt bò? Thơm quá!” Lý Ứng Nhân vui ra mặt.

“Ăn đi cho nóng.” Cung Trường thuận tay xoa xoa đầu thiếu niên.

Mặt Lý Ứng hàn đường như hơi đỏ, đáng tiếc đèn vàng lại tối không ai nhìn ra được.

Từ Thiên nhìn Lý Ứng Nhân một chút lại nhìn Cung Trường, còn chưa nghĩ ra được sắp xếp từ thế nào để mở miệng, đã nghe La Dục bên cạnh ồn ào rồi.

“Tao nói này Cung Trường! Mày thật quá bất công! Tao với mày giao tình mười mấy năm, chưa từng thấy mày làm bún thịt bò cho tao ăn! Thằng nhóc này là ai, mày đối tốt với nó như vậy!”

“Em của tao! Đi! La Dục giúp tao rửa bát mấy người kia! Rửa xong, bao thêm một trăm viên hoành thánh, có người muốn mày liền xuống.”

“Hả? Lại là tao? Sao mày không gọi Từ Thiên?” La Dục một mặt nói thầm, người khác đều dùng bát đĩa dùng một lần mà mày còn dùng bát sứ đĩa sứ, một mặt dậy khỏi chỗ ngồi.

Cung Trường và Từ Thiên đều làm như không nghe thấy.

“Em mày? Tao làm sao không biết mày còn có một người em?” Từ Thiên đợi Cung Trường ngồi xuống xong liền vội hỏi.

“Em gì. Mấy năm trước nó và cha mẹ ra nước ngoài, mấy ngày nay mới trở về. Khi đó nó đều là gần dọn quán mới tới ăn hoành thánh, tụi bây chưa thấy qua cũng bình thường.”

Nghe Cung Trường đáp qua quýt, Từ Thiên cũng không hỏi nhiều thêm nữa, nghĩ thầm đợi khi chỉ có hai người lại lên hỏi rõ là được rồi. Không phải anh hiếu kỳ, sự thật là hiếu biết của anh đối với Cung Trường cho anh biết, Cung Trường không có khả năng đối đãi như vậy với một đứa bé chẳng qua chỉ ăn của cậu mấy bát hoành thánh.

Ở bên ngoài thấy Cung Trường đối xử với ai cũng giống nhau, với ai cũng có thể xưng anh xưng em, nhưng Từ Thiên biết, lãnh đạm mới là thiên tính thật của Cung Trường kia, ngoài người trong nhà, không phải là anh và La Dục từ nhỏ cùng lớn lên và ăn ý cậu ấy, Cung Trường sẽ không gần gũi như vậy.

Cậu ấy và nam sinh trẻ kia nhất định có việc gì đó mà bọn họ không biết! Bằng không Cung Trường tuyệt đối sẽ không đãi nó như vậy, cũng tuyệt đối sẽ không mở miệng nói nó là em trai mình.

Lý Hàng. Tên này Từ Thiên sẽ nhớ kỹ!

“Tiểu Hàng, chân em sao vậy?”

“Xe đụng.”

“Xe đụng? Tên khốn nào làm! Hấn sao rồi? Đưa đến cục cảnh sát rồi?”

“Không. Hấn chạy rồi, không bắt được.”

“Biển số xe cũng không ai thấy rõ à?”

“Không.”

“Em sao lại xui như vậy... Tên khốn thất đức, để ông đây biết được sẽ băm dằm mày ra!”

Cung Trường nghiêng răng nghiêng lợi. Người nhìn sắc mặt cậu đều biết người này không phải nói bạo cậu thật sự làm được!

Từ Thiên tâm mất hơi giật, đoán nhà họ Cung chắc lại xảy ra chuyện phiền toái gì, chìa tay vỗ vỗ lưng Cung Trường xoa dịu cậu.

Cung Trường nghiêng đầu về phía Từ Thiên cười gượng một cái. Từ Thiên lại vỗ nhẹ cậu hai cái. Không có lời nào được thốt ra.

Lý Ứng Nhân thoát nhìn tựa như đang chuyên tâm ăn bún thịt bò, nhưng nhất cử nhất động của Cung Trường và Từ Thiên, kỳ thực đều rơi vào trong tầm mắt y.

“Ăn phải gân bò à? Dùng sức như vậy!” Cung Trường cười y.

Ứng Nhân không hé môi, lựa hết những thứ xanh xanh khỏi bát.

Cung Trường nhú mày, vừa định mở miệng nói gì đó, đã bị chuyện Từ Thiên bên cạnh đưa ra gây chú ý.

Từ lời đối thoại giữa hai người, Ứng Nhân biết được ông chủ quán hoành thánh này đang tìm cửa hàng mặt tiền, muốn mở rộng việc làm ăn.

Đội Ứng Nhân ăn xong bún thịt bò, mấy người Từ Thiên và La Dục đã rời khỏi, khách hàng trên bàn cũng chỉ còn mỗi y.

“Em ăn cái gì cũng chậm vậy à?” Cung Trường vừa dập lửa bếp vừa cười hỏi.

“Cũng không phải. Chỉ khi ăn ngon.” Ứng Nhân buông bát đũa chăm chú nhìn Cung Trường làm việc.

“Em trước đây không có như vậy.”

“Con người ai cũng thay đổi thôi.”

“Đúng vậy. Em trước đây... từ khi nào bắt đầu không ăn hành nữa rồi!” Xem ra lão đại Cung vẫn chưa quên tội ác vừa nãy của tên nhóc.

Ứng Nhân nhanh chóng di chuyển ánh mắt. Không có cách khác, dáng vẻ người nọ trông y khiến trông ngược y hoảng loạn.

“À, đó là có nguyên nhân.”

Nguyên nhân gì? Cung Trường hỏi y bằng ánh mắt. Thì ghét nên không muốn ăn chứ gì, còn có thể có nguyên nhân gì?

“Bởi vì có một lần em đang đậu phụ khô xào hành thì đột nhiên phát bệnh, sau đó không muốn ăn hành và đậu phụ khô nữa. Còn có củ cải, hôm đó còn có canh củ cải nữa.” Nhân cơ hội này, y kiểm có liệt kê ra những món mình không thích.

“Là vậy sao?”

“Là như vậy.” Ứng Nhân dưới ánh mắt hoài nghi của đối phương, vô cùng quả quyết gật đầu.

“Ừ, được rồi. Về sau sẽ đặc biệt huấn luyện em ăn ba thứ này là được.”

“Anh A Trường!” Tiếng gọi của thiếu niên rất tội nghiệp và đáng thương.

Cung Trường bật cười, thu dọn quầy, cầm bình nước suối ngồi xuống bên cạnh Ứng Nhân.

“Hết người rồi, bây giờ em nói cho anh biết vì sao chân lại bị thương vậy?”

“Anh mua lúc nào vậy?”

“Vừa nãy trước khi Từ Thiên đi bắt cậu ta mua ở cửa hàng tiện lợi. Ngày nóng, uống nhiều nước mới tốt.”

“Cảm ơn anh A Trường.” Khuôn mặt Lý Ứng Nhân hình như lại đỏ.

Hai người đều không lên tiếng nữa, Cung Trường không biết là không chú ý đến thiếu niên cố tình chuyển đề tài hay là có ý muốn sắm vai một người đàn ông trưởng thành, thiếu niên không nói cậu cũng không hỏi tới. Đầu phố Thập Bảo yên tĩnh u tối, chỉ có tiếng uống nước của thiếu niên ngẫu nhiên ừng ực vang lên hai tiếng.

“Em mấy năm nay ở nước ngoài sống tốt chứ?” Cung Trường mở đầu phá vỡ sự im lặng.

“Giống anh, không tốt cũng không tệ.” Ứng Nhân nghiêng đầu cười. Thấy Cung Trường đang nhìn chăm chăm y lại dời mắt đi chỗ khác.

“Có hay không người ức hiếp em?”

“Có. Nhưng em đều đòi lại rồi.”

“Ha ha, xem ra Tiểu Hàng nhà chúng ta thay đổi rất nhiều rồi đó!” Cung Trường nói xong, tự nhiên duỗi tay ra ôm bên thân thiếu niên, “Chà! Còn luyện tập cho thân thể rất rắn chắc nữa.”

“Anh làm gì vậy!”

“Làm gì là làm gì?” Cung Trường bị gạt ra có chút khó hiểu.

“Không có gì. Việc đó... Tôi có chút không quen.”

“À, ” Cung Trường cũng không để bụng khước từ của thiếu niên, “Em sau này còn đi khỏi không?” Nói xong, tay lại tự nhiên đáp lên vai thiếu niên.

“Đi? Đi đâu?” Ứng Nhân nhất thời không kịp phản ứng.

“Thì nước ngoài.”

“Tạm thời không có quyết định đó.” Phiên anh có thể bỏ tay khỏi vai tôi không? Mùa hè rất nóng anh biết không!

“Vây là tốt rồi. Nói thật, anh thật sự có chút luyến tiếc em.”

Câu nói đã khiến Lý Ứng Nhân trở nên câm nín.

Lý Hàng, người biết không, thế gian này còn có người luyến tiếc việc người rời đi đó.

Ta đây thì sao? Ở thế giới ngàn năm trước kia, có hay không người giống như nam nhân này, từ sâu trong tâm nói với ta hai chữ “luyến tiếc” kia?

Luyến tiếc... Lý Ứng Nhân chưa từng nghĩ đến hai chữ đơn giản như thế, vậy mà lại làm y vương mắc như vậy.

Tiếc là, lời này không phải là nói với y. Ôn nhu của nam nhân này cũng không phải đối với y.

Nhưng vì sao nhiệt độ trên vai lại thật như vậy, thật đến nỗi y cảm thấy chính mình mới là người chân chính có được phần tình này?

Nhìn không được quay đầu tỉ mỉ nhìn nam nhân kia. Hình như đây là lần đầu tiên y nhìn một người chăm chú như thế.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, nam nhân đường nét cứng cỏi nhưng vẫn khó tin tỏa ra tia ấm nhu hòa.

Tóc ngắn gọn gàng, vàng trán đầy thể hiện sự thông tuệ, đôi lông mày rậm, quét đến đuôi mắt thì hơi hướng lên tạo thành đỉnh lông mày, lông dưới đỉnh lông mày nhạt dần. Lông mày bên trái bị ngăn cách ở đỉnh lông mày, chỗ ngăn cách là một đường sẹo không rõ lắm.

Khuôn hốc mắt dưới lông mày hơi sâu, nhìn sơ thật có chút đường nét rõ ràng của người phương Tây. Vì thả lỏng, hai mắt bình thường thoát nhìn có chút hung dữ lúc này lại lộ ra “nhu tình như nước”. Ứng Nhân hoài nghi đây rất có thể là do nam nhân vừa mới ngáp một cái.

Mũi nam nhân rất thẳng, nghe nói hình dạng lớn nhỏ của mũi nam nhân có liên quan đến phần dưới, không biết thiệt hay giả. Nếu như chiếu theo ấy suy đoán... Lý Ứng Nhân vội kéo dòng suy nghĩ chạy lạc hướng của mình về.

Còn miệng nam nhân, làm cho y nghĩ tới câu đàn ông miệng rộng thì sang. Còn nữa, bờ môi hẳn tựa như có chút nứt ra rồi...

Đợi Lý Ứng Nhân ý thức được mình đang làm gì, tay của mình đặt ở chỗ nào thì, mặc y đã trải qua hơn ba chục năm, da mặt dày hơn cả tường thành cũng nhìn không được xấu hổ bật dậy.

“Tôi, tôi chỉ là... Thấy môi anh nứt ra rồi, việc này...”

“Sao? Nứt rồi? Tự anh thật không để ý tới.” Cung Trường đưa tay sờ sờ môi của mình, cười cười.

Nụ cười thản nhiên, khóe mắt lộ vài vết nhăn nhạt, môi vừa mới được liếm ướt, rõ ràng bình thường như vậy, nhưng dưới ánh đèn mờ ảo, ở trong mắt Lý Ứng Nhân, đúng là thật sự...

Động lòng người. Làm xúc động lòng người.

“Tôi về đây. Tạm biệt!” Đột ngột đứng lên, co giò bỏ chạy.

“Tiểu Hàng?”

“Muộn rồi, mai gặp.”

“Tiểu Hàng!”

“Thật sự là khuya quá rồi, tôi là nói...”

“Gậy của em.”

“A...”

Lý Ứng Nhân tuyệt đối không thừa nhận, nam nhân hiện tại đứng ở giữa đường, cười đến giống như một tên đầu đất chính là bản thân mình!

Chưa từng có một khắc, Ứng Nhân hy vọng có thể tìm được biện pháp hoán đổi trở lại với Lý Hàng như thế.

Lý Ứng Nhân đang bận, Cung Trường cũng đang bận tâm xử lý thế nào vị lão Phật gia đã nói là làm nhà bọn họ kia, và vấn đề của em gái bảo bối của cậu.

Cậu biết em gái Cung Âm ở nhà này không hề vui vẻ, cậu cũng có tâm muốn đưa em gái mình sang nước ngoài đào tạo chuyên sâu, nhưng điều kiện phải thỏa mãn là, cậu nhất định phải có nguồn tiền lớn mới được. Đáng buồn là tiền gửi tiết kiệm trong tay cậu tăng chưa lên đến một vạn đồng! Dù sao trả hết tiền cho nhà họ Kỷ cũng là chuyện gần đây.

Cậu chưa bao giờ nói với người khác trọng trách của cậu nặng nề bao nhiêu, nặng đến nỗi có lẽ đổi cho bất cứ người nào cũng đã sớm bỏ trốn, nhưng cậu chưa từng nghĩ tới muốn buông xuôi trọng trách này.

Cậu tự nói với mình, cậu là đàn ông, là con trưởng một gia đình, cậu có nghĩa vụ gánh vác trọng trách này, không thể buông cũng không thể trốn!

Kết quả không thể buông trọng trách này chính là, cậu từ bỏ tất cả ước mơ, bị trói buộc vào quán hoành thánh nho nhỏ này.

Để giữ lại lượng khách, quán hoành thánh nhà họ Cung bảy năm qua không hề tăng giá, nhà khác đã sớm bán một chén hoành thánh một đồng rưỡi, hai đồng rồi, nhà họ Cung cậu vẫn như cũ một đồng tiền xu. Từ Thiên sớm đã khuyên cậu tăng giá, nhưng mà cậu có thể tăng sao?

Từ năm ra tù ấy, tình hình trong nhà rối ren đến không thể rối ren hơn. Lương hưu bà nội, nguồn tiền duy nhất có thể trông cậy vào, cũng hầu như toàn bộ tiêu hao vào việc bà nội liên tục nhập viện, xuất viện.

Đối với nhà họ Cung vừa có kẻ lừa đảo vừa có tội phạm, hàng xóm còn mấy người chịu lui tới quán hoành thánh nhà cậu? Ngay cả học sinh trường trung học thứ năm mươi mốt, lượng lớn nhất trong nguồn khách, cũng bởi vì cha mẹ dằn dò, vì sợ học cái xấu hay là sợ hoành thánh nhà họ Cung không sạch sẽ, mà dần không lại gần quán hoành thánh nho nhỏ này nữa.

Nếu không phải mấy đứa Từ Thiên và La Dục tận tâm chăm chút, quán hoành thánh nhà họ Cung e rằng đã sớm không thể tiếp tục nữa. Năm đó nếu không phải Từ Thiên ở thời điểm ngặt nghèo nhất đưa tay ra cứu giúp, ngay cả em gái Cung Âm cũng không thể không bỏ học đi làm.

Sau khi ra tù, cậu hầu như không có cơ hội lao động. Công trường, bến tàu cậu đều từng chạy đến, nhưng không có bằng cấp lại có tiền sử phạm tội, có thể lực cũng không thể tìm được công việc khác.

Muốn kinh doanh khổ là không có chi phí, tiếp tục bài vở lại càng là thứ ao ước khó thành. Quán hoành thánh nơi vương vức nho nhỏ này cuối cùng lại trở thành chỗ đặt chân duy nhất của cậu!

Nực cười là, dù là một quán hoành thánh nho nhỏ, cũng là thành quả cậu nỗ lực không ngừng tranh đấu với quản lý thành phố.

Để cho em trai Cung Vô có thể học kỹ thuật, để cho ông nội sức khỏe yếu có thể sống được, cuối cùng, cậu từ bỏ tất cả việc làm, về lại trước quán hoành thánh.

Một ngày ít thì vừa lại vốn, nhiều thì lời ba mươi, năm mươi đồng, tích góp thu nhập một tháng bất quá cũng được một ngàn đồng. Chính là như vậy, cậu một mặt trả tiền, một mặt cung cấp tiền học cho em trai em gái, còn phụng dưỡng tiền thuốc thang cho ông nội, cuối cùng cũng có thể chèo chống được gia đình.

Bảy cái tết qua đi, nhà họ Cung mặt ngoài thoát nhìn đã gió êm sóng lặng, nhưng Cung Trường biết rõ dưới mặt ngoài gió êm sóng lặng này, là mầm mống bất ổn từ lâu của nhà họ Cung, nhưng cậu có thể làm

gì đây? Ngoại trừ mỗi ngày khẩn cầu cuộc sống tiếp tục trôi qua bình an, cậu không nghĩ ra cách nào khác có thể cải thiện hoàn cảnh gia đình.

Trải qua tra tấn nhiều năm của cuộc sống hiện thực, cậu từ lâu không còn ảo tưởng mình có thể trở thành nhân vật quan trọng, tài năng lưu danh lịch sử Trung Hoa Dân Quốc, lại càng sẽ không phi thực tế mơ giấc mộng phát lên sau một đêm.

Mộng, quả nhiên vẫn là thích hợp cho trẻ con. Người như cậu, chỉ là một người dân nhỏ bé ở một con phố thôi, vì sinh tồn mà làm việc, cũng chỉ có thể vì sinh tồn mà làm việc.

Gia đình như bọn họ ở Trung Hoa Dân Quốc rất nhiều. Ngay cả ở phố Thập Bảo, có mấy nhà thật sự yên ổn? Mỗi nhà lại mỗi cảnh.

Đứa con độc nhất nhà họ Lưu cùng sân kết hôn được năm năm, sinh ra một đứa con trì độn, vứt bỏ đứa trẻ, mặt khác nhận nuôi một cô con gái nhỏ khác, hai vợ chồng cãi nhau không ít lần.

Thầy giáo Trần dạy toán trường trung học thứ năm mươi một thì sống ở trên căn gác cũ sau quán, vợ mù bẩm sinh, đứa con sinh ra chưa đến hai tháng thì bị người ta bắt mất, hiện tại chỉ còn lại có hai vợ chồng già nâng đỡ lẫn nhau sống qua ngày.

Còn có ông Vương bán rau, đứa con trai gây rối, làm to bụng nữ sinh trung học bị người nhà người ta đánh đến cửa, bồi thường hơn chục vạn mới cho qua chuyện.

Nhà họ Lý để đảm bảo cuộc sống, con gái hiện tại ở bên ngoài làm tiểu thư ghế đệm, mỗi ngày chịu người ta mắng sau lưng, chứ không muốn cuộc sống trước đây của họ...

Đây là cuộc sống hiện thực.

Nhà họ Cung của cậu không khá giả cũng không bần cùng, no ấm đầy đủ, em gái hiểu chuyện, ông bà nội đều còn, cậu cũng rất khỏe mạnh. Vậy cậu còn oán trời trách người gì nữa?

Nhưng cũng bởi vì chính mình có mộng ước không thể thực hiện, cậu càng thêm quý trọng ước mơ của em trai em gái. Nếu có thể, cậu thật sự hi vọng Cung Võ và Cung Âm có thể sống vô ưu vô lự, muốn cái gì thì làm cái đó.

Cậu có lẽ tạm thời không có năng lực cho em gái ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, nhưng ít ra cậu có thể ngăn cản việc em gái bị bắt gả cho người không xứng đáng.

“Là nha đầu Tiểu Âm kia nói cho anh?” Bà nội Cung ngồi trên giường sắc mặt vô cùng khó coi.

Cung Trường kéo băng ghế bên giường lớn ra ngồi xuống, lắc đầu.

“Nhà đầu kia chạy tới kiện cáo với anh, nói tôi ép hôn?” Bà nội dường như không phát hiện phủ định của Cung Trường.

“Không phải. Là có người khi đang ăn hoành thánh, đề cập với cháu việc bà đang tìm đối tượng cho Cung Âm, cho nên cháu trở về hỏi một chút.” Cung Trường vẽ mặt bình tĩnh trả lời.

“Hỏi cái gì? Tôi còn có thể hại nàng ta được sao! Tôi làm việc nào không phải vì muốn tốt cho nhà này? Nếu không phải tôi, nhà này sớm muộn cũng sẽ tan rã! Cha anh, mẹ anh đều chả ra làm sao cả!

“Nhất là mẹ anh! Năm đó nếu mẹ ta không đẩy ngã tôi thì tôi sao lại trở nên đau ốm toàn thân thể này chứ, cứ cách mấy ngày lại phải chạy đến bệnh viện! Nếu mẹ ta không đập bể bình hoa triều Thanh kia, bán nó đi cũng có thể được một vạn đồng!”

“Bà nội...”

“Anh xem xem tôi hiện tại là cái dạng gì, anh nói xem mẹ anh hại tôi thảm bao nhiêu! Nhà này cũng đều cho mẹ ta hại chết cả! Thời điểm đó mà mẹ ta không nói lời nào chạy mất!”

“Tôi thấy, nha đầu Tiểu Âm kia tính tình giống mẹ anh! Xem xem trước đây nàng ta hại anh, nếu không phải nàng ta giống mẹ anh thích ăn điện, nếu không phải nàng ta buổi tối chạy ra ngoài chơi, Kỷ đầu to sao lại tới tìm nàng ta? Xảy ra chuyện rồi đổ hết cho anh trai gánh! Anh năm đó thi đậu chính là đại học Bắc Kinh đó! Cứ như vậy mà mất!”

“Bà nội!”

“Anh xem nàng ta học cái trường đại học nghệ thuật gì? Tôi thấy nó là trường học ngôn tiền thì có! Vậy mà còn muốn học lên nữa, nàng ta làm như mình là đại tiểu thư con nhà có tiền không bằng! Được, nàng ta muốn học tiếp cũng được, đừng bắt nhà họ Cung cấp tiền! Lương hưu của tôi không phải để hoang phí vào những thứ ấy!”

“Cháu lớn, anh cũng không thể theo nàng ta mãi, Tiểu Võ cũng ra ngoài làm việc rồi, còn nàng ta? Tôi tìm một người cho nàng ta một là vì muốn tốt cho nàng, một là vì muốn tốt cho cái nhà này!”

“Gia đình người đàn ông kia rất giàu có, anh nên biết, họ chính là nhà bán cá trong chợ thức ăn kia, mấy năm trước chẳng phải hẳn nhận thầu cái ngư trường gì sao, bây giờ làm ra rất nhiều tiền! Anh nên biết họ, chính là nhà họ Hồ.”

“Nếu nha đầu Tiểu Âm kia có thể gả qua bên đó, tôi thấy quán hoành thánh kia của anh cũng không cần mở nữa, ký hợp đồng với em rể anh là được rồi, anh nói có đúng không?” Tính toán của bà nội rất kỹ càng, nghĩ đến những ngày tốt lành về sau trên mặt hiện lên nụ cười.

Cung Trường nén xuống tức giận và phiền muộn, cố sức bình tĩnh lại nói: “Bà nội, những lời kia đã nhầm tai rồi, bà đừng nhắc lại nữa, hơn nữa cố gắng đừng nói trước mặt Tiểu Âm.”

“Cháu đã nói với bà rất nhiều lần, sự kiện kia không thể trách Tiểu Âm, đêm hôm đó em ấy cũng không phải chạy đi chơi, em ấy là tới giúp cháu dọn quán. Chạm mặt Kỷ đầu to tính là em ấy không may, cũng coi như Cung Trường cháu phải chịu kiếp này. Tiểu Âm không có việc gì là tốt rồi, con gái như em ấy xảy ra chuyện gì, mới thật sự gay go!”

“Hiện tại trong nhà chúng ta thì Tiểu Âm có tiền đồ nhất, các giáo sư còn muốn bồi dưỡng em ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, nhưng Tiểu Âm hiểu chuyện, biết ra nước ngoài tốn tiền không nói cho người nhà biết, nếu không phải Tiểu Võ nói cho cháu biết, cháu cũng không biết. Cho nên, bà nội đừng vội tìm đối tượng cho Tiểu Âm, chuyện của em thì để em ấy lo.”

“Hơn nữa, cháu cũng đã nghe ngóng và đi xem qua người kia bà tìm cho em rồi, nói bà đừng giận, thật đúng là không xứng với Tiểu Âm chúng ta! Người nọ thấy của cải dồi dào vậy, nhưng bên ngoài đối nhân xử thế hèn mọn, nghe nói tính tình cũng không đủ tốt để có thể thương yêu vợ con, Tiểu Âm thật sự bị gả qua đó sẽ không hạnh phúc. Bà nội, bà hiểu không?”

“Hiểu cái gì? Trong cái nhà này, chuyện vặt ấy tôi cũng không có quyền làm chủ sao?” Sắc mặt bà nội lần nữa trở nên khó coi.

“Bà nội, cháu không phải có ý đó. Cháu muốn nói với bà, việc này cháu đã giáp mặt từ chối rồi, bà đừng liên lạc người ta nữa.”

“Được rồi được rồi. Dù sao tôi làm cái gì cũng không tốt! Một mù già đáng chết, ai thèm nghe bà ta nói! Dù là vì cái nhà này lo nghĩ, chết đi thì sao, sẽ không phải hao tâm làm lòng lang dạ thú!”

“Cháu lớn, cháu cũng không cần nói nhiều như vậy, nếu muốn ta chết thì cứ nói, ta lấy dây thừng thắt cổ đỡ phải nhọc nhằn! Ta chết rồi, nói không chừng bà mẹ bỏ chạy của cháu vừa nghe ta chết lập tức sẽ trở lại! Ta chết rồi, cháu cũng không cần lo liệu cho ta lễ tang làm gì, cứ đem đi hỏa thiêu cho tiện... Ô ô...”

“Bà Nội!” Cung Trường đứng lên, khép mắt kiềm chế nói: “Xin lỗi, là cháu không tốt. Cháu lấy khăn mặt cho bà.”

Bà nội ngồi trên giường khóc ô ô. Ông nội ngồi ở cửa ra vào trên chiếc ghế trúc, sửa chữa ghế bành bị hỏng, không cất tiếng nào.

Cung Trường đi sang bên cạnh ông nội, chạm vào bả vai ông gầy còm, “Ông nội, ông đừng vội, đợi lát nữa về cháu làm cho.”

Ông nội ngẩng đầu, nhếch miệng cười cười, bĩu môi ý bảo cậu nhanh nhanh đi lấy khăn mặt lão Phật gia đang hờ hết bên trong, sau đó tiếp tục chăm chú vào cái búa cây đinh trong tay.

Chuyện Cung Âm đi xem mắt qua đi như vậy. Cung Âm tựa hồ không vui vẻ gì, trái lại trở nên càng thêm trầm lặng.

Cung Trường nhìn thấy khuôn mặt em gái mang đầy tâm sự, muốn hỏi lại không dám. Thử hỏi, cậu nên trả lời em gái như thế nào? Chẳng lẽ muốn bắt cậu tự mình mở miệng hủy đi ước vọng của em gái sao?

Mình sẽ nghĩ ra được cách! Tiểu Âm, cho anh trai thêm một chút thời gian, anh trai nhất định sẽ không khiến em chịu oan ức.

Sáng sớm ngày mới hôm nay, tình cảnh cơ hồ giống như bảy ngày trước, ngoại trừ thiếu đi một Lý Ngân.

Lý Điển Thuận nhìn tiểu bối ngồi phía dưới, cẩn thận quan sát, ước chừng nửa giờ trôi qua không nói gì.

Đương chúa Lý gia không nói lời nào, hai kẻ tiểu bối tự nhiên cũng không tiện mở miệng.

Lý Tranh, vẫn như trước ngồi rất nghiêm chỉnh. Đứng thì thẳng như cây tùng cây bách, ngồi thì vững chãi như chuông đồng, luôn luôn là niềm hi vọng của Lý phụ xuất thân quân đội. Lý Tranh tai tinh mắt sắc, tuy chưa hề nhập ngũ nhưng rất nề nếp.

Việc gã tự áp dụng quy chế quân ngũ cho bản thân đã tạo thành một thứ khí thế cường ngạnh hơn người bình thường.

Lại nhìn sang Lý Hàng, tựa hồ cũng không thay đổi điều gì. Mấy ngày hôm trước còn chống gậy, hôm nay đã không thấy nữa, mang trên mặt ý cười nhu hòa, mắt nhìn ngón tay mình, khuỷu tay khoát lên tay vịn ghế bành, đôi chân dài mặc quần jean màu lam duỗi ra, chân trái bắc lên đùi phải, vẻ mặt thoải mái ngồi hết sức tự nhiên.

Lý Điển Thuận thu ánh mắt lại, chú trọng nhìn vào hai mắt Lý Hàng. Hai tuần này tuy ông không ở trong nước, nhưng bất cứ sự tình gì phát sinh ở Lý viên đều không tránh được tai mắt của ông.

Theo như ông biết, bảy ngày vừa qua Lý Tranh hẳn là gây cho đứa nhỏ này không ít phiền toái, nhưng đứa nhỏ này cũng không biết là vận khí tốt hay là mệnh đến nỗi xem thường những việc làm lén lút của Lý Tranh.

Cậu ta chẳng những bình ổn trải qua bảy ngày, hơn nữa lại không lần nào đến tìm Lý Tranh gây phiền, bất kể là mình bạch hay mờ ám. Bất quá thiếu đi một người vệ sĩ, đáng tiếc là không có bằng chứng gì có thể chứng minh ai đã hạ thủ.

Nếu như bảy ngày qua là một lần độ sức, Lý Tranh hai mươi ba tuổi hiển nhiên yếu hơn Lý Hàng năm nay mới mười bảy một bậc.

Không biết Lý Tranh có hiểu được điểm ấy không? Lý Điển Thuận có chút tò mò trong lòng.

“Khụ, các cháu biết chuyện Thành Nam có một mảnh đất sẽ đấu thầu chứ?”

Lý Điển Thuận thật sự hỏi là “sẽ”, vì tin tức còn chưa được công bố. Một mảnh đất được đấu thầu, chính phủ còn chưa công bố Lý Điển Thuận đã có tin tức trước, loại sự tình này thường cũng thể hiện mảnh đất này cho dù sẽ công khai đấu thầu, cuối cùng cũng nhất định thuộc về Lý gia.

Một khi đã như vậy, Lý Điển Thuận đưa ra việc này có ý nghĩa gì? Khảo nghiệm độ nhạy tin tức của bọn họ? Việc này đối với y mới vừa về nước còn chưa có bất cứ mối quan hệ xã hội nào mà nói, không tránh khỏi gây khó dễ. Ứng Nhân ngẩng đầu, đợi cáo già buông một câu nói.

“Thành Nam, là huyện LH chỉ mới vừa được quy hoạch bên trong nội thành?” Lý Tranh mở lời dò hỏi.

Lý Điển Thuận cười gật đầu.

“Là mảnh đất nào ạ? Mảnh gần suối nước nóng Sơn Triều Dương kia? Hay là mảnh tuyến đường sắt kéo dài? Hay là khu dân cư mới nối liền Đại Kiều với bên này?”

Lý Tranh hỏi một câu, Lý Ứng Nhân liền vẽ ra trong đầu bản đồ của huyện này, tìm kiếm mảnh đất ăn khớp.

Có thể tin tức của y không linh thông bằng Lý Tranh, nhưng y biết rõ Lý gia chiếm vị trí gì trong giới nhà đất ở trong nước, sớm đã nhớ rõ như lòng bàn tay bản đồ Trung Hoa Dân Quốc, nhất là thành phố này và vài huyện nhỏ xung quanh, đông tây nam bắc có cái gì, y từ trước lúc trở về đã thông qua bản đồ vệ tinh cẩn thận nắm vững.

“Ha ha, tóm lại có một mảnh đất như vậy, quan trọng hơn, ta rất muốn nó. Có thể đoạt được nó, sau này chúng ta cho dù muốn độc chiếm việc mở rộng vùng mới giải phóng của thành phố này cũng không thành vấn đề. Nhưng hiện tại ta bận tay rất nhiều việc, nếu có thể, phiên hai cháu giúp ta đấu thầu mảnh đất này, được không?”

Lý Diễn Thuận cười vô cùng hòa ái, tựa như một trưởng bối hiền từ đang nhờ vả những tiểu bối ưa thích giúp ông chút việc nhỏ nhặt.

Lý Tranh có chút hối hận, gã tưởng rằng Lý Diễn Thuận chỉ đang khảo sát bọn họ, không ngờ cáo già này trực tiếp ném ra đề kiểm tra. Nếu gã biết đương chúa Lý gia cũng chính là ông nội ruột của gã, gã sẽ không trả lời chính diện câu hỏi của ông, gã cũng sẽ không tùy tiện tiết lộ ra tin tức gã đoạt được.

Mặc kệ quan hệ xã hội của thằng nhóc Lý Hàng kia như thế nào, hiện tại cậu ta cũng biết Thành Nam có ba mảnh đất như vậy, rất có thể chính là mảnh đất béo bở chính phủ sắp đấu thầu kia. Ngấm lại thật hối hận đến nghiêng rằng!

Lý Diễn Thuận vỗ vỗ tay vịn ghế đứng dậy, “Vậy việc này nhờ các cháu, ta sẽ đợi kết quả sau khi đấu thầu. À, đúng rồi, ta đã tạm thời đóng băng tài khoản riêng của các cháu rồi, ta nghĩ các cháu ăn ở đều trong nhà, hẳn là không cần tiền tiêu vặt nhiều như vậy, ta cũng đã dặn dò cha mẹ chú bác các cháu, con cái lớn rồi người nhà còn đưa tiền tiêu cũng không có lợi cho sự trưởng thành của các cháu.

“Đương nhiên, nếu các cháu có ai thật sự cần dùng tiền thì nói ta một tiếng, Lý gia dù thế nào cũng không đến mức bỏ đói con cháu.” Nói xong, cười đi vào nội đường, bỏ lại trong đại sảnh hai người đều đang rơi vào dòng suy nghĩ sâu xa.

Lý Ứng Nhân chẳng còn muốn chửi trong lòng ông già này ác thế nào, không phải là người thế nào, dù sao lúc trước y cũng từng trải qua rồi.

Nhớ năm đó gia chủ trên một thế hệ của y còn tuyệt đường sống hơn cả Lý Diễn Thuận, mùa đông lớn, đem mấy người ứng cử kế thừa trần truồng ném tới biên thành đông, nam, tây, bắc xa bốn gia nhất, bắt bọn họ trong thời gian năm năm giấu diếm thân phận gây dựng từ đáy vực sâu nhất, mãi cho đến ngồi lên vị trí đương chúa Lý gia.

Mà gian nan khốn khổ trong năm năm đó không thể dùng một chữ thăm hại mà nói được, Cho nên người có thể ngồi lên vị trí đương chúa Lý gia tuyệt đối sẽ không tự cao tự đại, lại càng sẽ không tham vọng lớn, lý thuyết suông, bọn họ tuy là sống trong gia đình giàu có nhất, nhưng trải nghiệm của bọn họ, lại thường là những trải nghiệm mà những đứa trẻ trong các gia đình bị thảm nhất cũng chưa từng trải qua.

Nhớ tới chuyện cũ đã nhanh bị xếp vào chỗ sâu nhất trong ký ức này, Ứng Nhân bên miệng cười lên một lúm đồng tiền nhỏ. Y không biết mình còn có bao lâu thời gian đi thu xếp, ông già ngay cả khi nào đấu thầu bắt đầu cũng không nói.

Mặc kệ còn bao nhiêu thời gian, đầu tiên y cần phải xác định rõ cuộc là mảnh đất nào ở Thành Nam, điều tra ra là người nào chịu trách nhiệm đấu thầu, cũng như có quyền hạn quyết định chủ đấu thầu.

Tiếp theo, y cần một nguồn tiền lớn tạo điều kiện cho y đấu thầu, còn phải dựa dẫm vào những tên quan tham ô ở đó.

Tuy rằng triều đại thay đổi, nhưng bản tính tham lam không đáy của con người vẫn không thay đổi, cho dù trải qua ngàn năm tiến hóa, quan liêu hủ bại vẫn tồn tại, chế độ dù tốt cũng khó có thể diệt sạch thiên tính con người! Huống chi Trung Hoa vốn là một xã hội coi trọng “nhân tình”.

Sau cùng, đó là phải như thế nào nổi trội giữa đám hồ lang thành tinh, thuận lợi đoạt lấy mảnh đất. Không cần phải nói, khi đó địch thủ lớn nhất của y chắc chắn sẽ là Lý Tranh.

Khi y đang suy ngẫm sự tình, Lý Tranh rời đi. Giữa hai người không có lấy một câu đối thoại, cho dù là lời chào hỏi đối trá nhất. Hiện tại, thời gian rảnh rỗi thật sự rất trân quý, cũng không trách được Lý Tranh lại vội vã như vậy.

Lý Ứng Nhân ngáp một cái đứng lên, đêm qua quần cả đêm không thể ngủ ngon được, y quyết định đi ngủ bổ sung một giấc trước đã.

Về phần vị trí đương chúa Lý gia, y thật sự cũng không đặc biệt thấy hứng thú. Bảy năm trước một là vì mạng sống, hai là để thích ứng với thế giới mới mẻ này, y mới có thể dốc sức như vậy. Y cũng không biết mình có hay không khả năng ở lại trên thế giới này thêm, vậy y hoang phí suy nghĩ để làm gì, vì tiểu quý kia kiếm một cái ghế đương chúa Lý gia?

Đối với y, tiểu tử gọi là Lý Hàng kia, thực ra cũng không thích hợp làm một người quyết đoán, lãnh huyết và cơ trí.

Bất quá, y cũng sẽ không khinh địch như vậy để cho Lý Tranh đoạt được vị trí gia chủ, y là một người có thù tất báo, Lý Tranh năm lần bảy lượt muốn người hại y, nếu mà y không làm gì báo thù, vậy y đã không phải là Lý Ứng Nhân rồi!

Ngô, đợi lát nữa tỉnh ngủ rồi, đi đến quán hoành thánh ăn một bát hoành thánh trước đã.

Lý Ứng Nhân một mặt nhấn mạnh trong lòng, y chỉ là đơn thuần muốn đi ăn một bát hoành thánh, không phải là muốn ngắm đến người chủ quán hoành thánh kia, một mặt đặt bàn tay lên trái tim mình.

Ta nói, người rút cuộc làm sao vậy? Chẳng qua muốn đi ăn một bát hoành thánh thôi, người đập nhanh như vậy làm cái gì? Khó có thể tiểu quý kia ngoài chứng bệnh động kinh, tim cũng có vấn đề đó chứ?

Một ngày, hai ngày, y tựa như u mê, tìm đủ loại cơ mỗi đêm lén ra khỏi Lý viên, đến trước quán hoành thánh kia ăn một chén hoành thánh, nhìn một cái chủ quán hoành thánh kia và nói với hắn vài lời vụn vặt.

Loại tâm tình này y không hề muốn nghiền ngẫm nghiên cứu, cũng không biết loại trạng thái này của y phải chăng là bị ảnh hưởng bởi Lý Hàng.

Y nghĩ, y đang chờ đợi loại trạng thái này tự nhiên biến mất.

Hơn nữa y còn nghĩ, sau khi tới thế giới này, y tựa như bắt đầu có chút thả lỏng bản thân. Vậy nên mới không quan tâm không lo lắng hậu quả gì, mỗi đêm đều đến đây, tiếp nhận nam nhân này đối tốt với mình.

Trong trường hợp, để y rửa chén mỗi ngày cũng tính là đối tốt.

7. Chương 7

Cung Trường trong lòng rất phiền muộn, tính khí mấy ngày nay tự nhiên cũng không tốt. Cậu cũng không phải loại người hòa nhã ôn tồn, hai tên côn đồ đến ăn hoành thánh không trả tiền, bị cậu vớ lấy băng ghế dài cũ kĩ đánh đến khóc cha gọi mẹ.

Tên côn đồ lưu lại lời ngao độc sau đó dìu nhau bỏ chạy, người vốn trốn xa xa một bên xem náo nhiệt trở lại quán hoành thánh, ăn hoành thánh thì lại ăn hoành thánh, gặm bánh nướng thì lại gặm bánh nướng.

Còn có người cười hô hô nói giỡn với người bên cạnh: “Hai tên côn đồ kia vừa nhìn là thấy không phải ở khu này, cũng không biết ở đâu chạy đến, dám ăn quýt quán hoành thánh của nhà họ Cung ở phố Thập Bảo, quả thực chính là tự tìm đánh!”

Lý Ứng Nhân chờ hai tên côn đồ kia chạy xa rồi, mới chậm rãi di chuyển đến trước quán hoành thánh ngồi xuống.

Nhìn đoán không ra ông chủ nhỏ quán hoành thánh này thật sự nói đánh là đánh, so với côn đồ càng giống côn đồ hơn! Nhìn hắn đánh người hung tợn thật không giống dân thành phố thiện lương.

“Anh đối với người ăn quýt đều như thế sao?”

“Cái gì?” Cung Trường tròn mắt khẽ đảo, không kiên nhẫn hỏi.

Tiếng thiếu niên hỏi trở nên càng nhỏ, như là bị dọa: “Tôi nói... Anh đối với người ăn quýt đều như thế sao?”

“Để làm chi? Cậu muốn ăn quýt hả!” Cung Trường trừng mắt, một tia hung dữ bắn ra.

Thiếu niên không phát ra tiếng động nhỏ nào, ngay cả đầu cũng cúi xuống: “Vậy hoành thánh này tôi có thể trả lại hay không? Còn chưa ăn...”

“Gi hả!”

Mặt thiếu niên đáng thương đỏ rần.

Có người nhìn không nổi đi qua mở miệng: “Tôi nói này Trường, cậu mấy ngày nay là ăn thuốc nổ hay sao vậy, không phải chỉ là một bát hoành thánh sao, không cần phải vậy.”

Cung Trường không kiên nhẫn đem giẻ lau ném lên trên bàn, “Không liên quan đến bác! Bác gái! Bác ăn phần bác! Nó là em cháu, làm nũng với cháu thôi!”

Lý Ứng Nhân thiếu chút nữa sặc nước miếng.

Bác gái ồ một tiếng, “Té ra tụi bây quen nhau. Đây, cậu học trò nhỏ, tên là gì? Cậu là thân thích nhà họ Cung?”

Lý Ứng Nhân vẫn không trả lời, chợt nghe Cung Trường dài giọng kêu lên: “Bác gái! bác điều tra hộ khẩu à! Con gái bác tan học rồi, bác còn chưa đi chợ mua thức ăn về nhà cho cô ấy nấu.”

“Được rồi được rồi, mới nói hai câu liền đuổi người, tôi đi, tôi đi.” Bác gái thở dài, đứng dậy rời đi.

“Khụ, anh như thế không tốt lắm đâu? Nói chuyện sỗ sàng như vậy... Đều là đồng hương...” Thiếu niên ấp a ấp úng nói.

Cung Trường vung tay lên, “Không sao!”

Vớ lấy khăn lau đi thu dọn bàn, thấy hoành thánh trước mặt thiếu niên chưa mất miếng nào, nhướn mày, mắng: “Còn chưa ăn? Đã nở hết rồi! Đừng phí phạm!”

“Tôi không có tiền...”

“Cái gì?”

“Tôi nói tôi không có tiền!”

Cung Trường quét y hai lần, quét đến nỗi đầu Lý Ứng Nhân lạnh buốt. Hắn sẽ không trực tiếp đem giẻ lau kia đập lên mặt ta đấy chứ?

“Tiền mì hoành thánh, bánh nướng cả tuần cậu ăn đã trả chưa?”

“...”

“Ngốc cười cái gì mà cười! Anh thấy em cả ngày không có việc gì chạy rong khắp nơi, không bằng học xong đến chỗ anh mà giúp anh rửa chén! Quyết định như thế! Đi, ăn xong rồi thì rửa đồng chén phía sau cho anh!”

“A... Anh Trường, anh không phải là ghét rửa chén đó chứ?”

“Tiểu tử nhà ngươi có phải cũng muốn bị đánh không!” Cung Trường bưng bát, lấy khữu tay không nhẹ không nặng đập vào ót thiếu niên một chút.

Lý Ứng Nhân bị ai phát hiện, chính mình bị đánh vậy mà còn rất vui mừng?

Ngày hai mươi bốn tháng bảy, đêm khuya, vầng trăng mập treo cao trên không trung còn chưa ưỡn hết bụng bự. Đốm sao nhỏ thất thổ không nên chạy đến tranh phát sáng với trăng, đáng tiếc so đi so lại không đốm nào trắng bằng, sáng bằng, nên chỉ có thể xấu hổ trốn sau mây, thỉnh thoảng chạy ra nhăm nháy mắt.

Thấy không còn buôn bán gì, Cung Trường nhìn đồng hồ đeo tay tính toán dọn quán. Xem xét một chút bồn rửa chén quầy bên cạnh, cậu quyết định chờ một chút.

Chờ ai? Đương nhiên là chờ tên công nhân rửa chén chuyên dụng của nhà cậu kia rồi!

Nói đến tên công nhân rửa chén của nhà cậu kia, Cung Trường cũng có không ít chuyện ở trong lòng không rõ ràng lắm.

Đầu tiên, tiểu quỷ kia thường xuyên đều là khuya khoắt chạy đến chỗ cậu vùn vùn ăn no nê một bữa, miệt mài rửa sạch chồng chén bẩn chất thành núi, qua một hồi thì ngáp một cái chạy mất, ngay cả nói năng cũng không được hai câu.

Tiếp theo, tiểu quỷ kia mỗi lần đều dùng một loại ánh mắt rất kì quái nhìn lên cậu. Nhất là mấy ngày nay, ánh mắt kia đều có chút khiến cậu chịu không nổi!

Được rồi, trước bỏ qua việc tiểu quỷ kia nhìn cậu. Nhưng nói thử xem nó một chàng trai mười bảy, mười tám tuổi đang thời kỳ thi cử, như thế nào lại mỗi ngày nửa đêm khuya khoắt mười hai giờ hay thậm chí một, hai giờ chạy đến chỗ cậu ăn một bát hoành thánh? Nói là nó vướng lịch học trên trường lại càng không giống. Nếu như quả thật như vậy, Cung Trường cậu tuyệt đối sẽ không để nó lỡ chuyện bài vở, bắt nó giúp mình rửa chén gì đó.

Hỏi nó, nó chỉ nói ban ngày có việc phải vội, hỏi nó có phải chuyện bài vở không, nó còn nói không phải. Bắt nó không đến nữa để học hành cho tốt, nó lại buồn rười rượi nói: “Anh Trường, anh có phải không muốn em tiếp tục đến ăn quýt không?”

Đối với tiểu quỷ Lý Hàng này, cậu vẫn luôn cảm thấy nó rất huyền bí, đến nỗi có một khoảng thời gian rất dài, cậu toàn cho rằng Tiểu Hàng... không phải người.

Nghĩ thử coi, tiểu quỷ mỗi tối đến mười hai giờ mới lại hiện ra trước mắt mình, mỗi lần xuất hiện đều mang theo những vết sẹo khác nhau, bộ dáng rất đáng yêu, sắc mặt lại tái nhợt như không thấy được ánh mắt trời, chung quanh không có ai biết nó là ai, cũng không có ai biết nó là từ đâu tới.

Tuy rằng về sau biết nó là con cái của Lý viên, nhưng Lý viên á, là một nơi nhiều thần bí! Giữa ngôi nhà cũ cổ kính như vậy nổi lên một, hai ba con ma con quỷ, hẳn là cũng không quá kỳ quái?

Cho nên, đứa trẻ Lý Hàng này vẫn luôn là một bí mật mình cậu biết. Ngay cả Từ Thiên bạn tốt nhất, cậu cũng chưa từng đề cập với.

Là người? Hay là ma quỷ? Cung Trường không hiểu cũng không muốn phân biệt. Cậu chỉ biết cậu yêu mến đứa trẻ này, đứa trẻ này tuyệt đối cũng sẽ không hại cậu, tình bạn của họ khác với những người khác, nhưng lại càng có vẻ nồng đậm hơn, thậm chí có chút gần với quan hệ máu mủ thâm tình.

Cả đến khi Lý Hàng trưởng thành lần đầu tiên giữa ban ngày ban mặt xuất hiện trước mắt cậu.

Rất tự nhiên liền tiếp nhận cậu ta, tựa như không có chỗ trống bảy năm kia. Nói thật, cậu không ngại đứa trẻ kia nhìn lên cậu, thậm chí có thể nói cậu thích đứa trẻ kia nhìn cậu như vậy, nó khiến cậu có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

Có lẽ ở trong mắt người khác, Cung Trường cậu bất quá là một kẻ từng ngồi tù không có bằng cấp, chỉ có thể là một tên côn đồ ngồi ở đầu phố bán hoành thánh, nhưng ở trong mắt Lý Hàng, cậu không giống như vậy.

Không biết vì sao, cậu cảm thấy Lý Hàng tuyệt đối sẽ không coi thường cậu.

Huống chi thằng nhóc kia có cái gì có thể coi thường tư sản của cậu? Nó ngay cả tiền ăn bát hoành thánh còn không có! Ha ha!

Cậu một chút cũng không cảm thấy Lý Hàng xuất thân từ Lý viên không có tiền là một chuyện kỳ quái cỡ nào, cậu chính là từ nhỏ đã nhìn thấy Lý Hàng bị ngược đãi lớn lên. Phải biết rằng, con cái nhà giàu ấy không được cưng chiều, có đôi khi so với dân thường còn không bằng nữa!

Miên man suy nghĩ một hồi, không thấy bóng dáng thiếu niên, nghĩ thầm có lẽ đêm nay nó sẽ không tới nữa. Cung Trường thở dài, đành đứng dậy bắt tay vào rửa núi chén kia.

Thật là, Tiểu Hàng không đến, như thế nào hai tên kia cũng không thấy bóng dáng? Chẳng lẽ không biết Cung Trường này ghét nhất chính là rửa đồng thìa bát đầy dầu mỡ sao!

“Cứu...”

Động tác rửa chén dừng lại.

Mình có nghe lầm không?

Đợi một chốc, Cung Trường lắc đầu, cầm lên bát sứ chất đồng trong bồn chuẩn bị lau chùi.

“Rắc!”

Tiếng động này nghe được rất rõ, hơn nữa Cung Trường rất rõ ràng đây là tiếng gì, đó là tiếng xương cốt bị bẻ gãy.

“Ai đó!”

Đứng bật dậy, hướng về phía góc tối của hẻm nhỏ giữa tòa nhà, Cung Trường quát một tiếng.

Không có ai trả lời, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Cung Trường bỏ lại giẻ lau, quơ lấy muôi thép nhanh chóng chạy về phía tiếng động truyền đến.

Hẻm nhỏ truyền đến tiếng động có vật thể bị lôi kéo, nhưng rất nhanh lại dừng lại. Không biết là buông tha rồi hay là...

Đèn đường chiếu không đến bên trong góc tối, hình như có một bóng đen đậm đặc lớn tròn.

“Ai ở đó? Đi ra!”

Bóng đen không hề động.

“Người không ra ta gọi cảnh sát!” Cung Trường nắm chặt muôi thép trong tay đe dọa.

Bóng đen rút cuộc cũng di chuyển, đi ra khỏi bóng đen, Cung Trường mới phát hiện bóng đen lớn kia thuộc về hai thân thể.

“Anh Trường, là em.”

“Tiểu Hàng?” Cung Trường kinh ngạc vô cùng. “Em trốn ở chỗ này làm gì? Vừa rồi sao không gọi em được? Bên kia còn có ai, bảo ra đây.”

Thiếu niên đi ra từ bóng mờ ngáng đầu, hướng Cung Trường rất vô tội giơ tay.

“Anh dữ như vậy, còn cầm hung khí, em sao dám ra.”

Cung Trường nhìn muôi thép trong tay mình, hắc hắc hai tiếng nở nụ cười vô nghĩa, “Anh mới vừa nghe được hình như có ai hô to cứu mạng, tiếng nghe được rất thắm, cho là có lưu manh ức hiếp người... Đúng rồi, người bên trong kia làm sao vậy? Sao giống như đang nằm trên mặt đất vậy?”

“Anh Trường, anh nhìn lầm rồi. Trở về đi, đây không phải chuyện của anh.” Giọng nói thiếu niên đặc biệt hòa nhã.

Cung Trường cơ hồ quen nếp nhú mày, “Cậu tránh ra, cho tôi xem người nọ làm sao vậy?”

Thiếu niên che trước mặt Cung Trường, điềm đạm lại kiên định nói: “Cung Trường, trở về đi. Em nói rồi, đây không phải là chuyện của anh.”

“Tiểu Hàng! Cậu còn nhỏ, làm chuyện sai trái muốn đền bù hiện tại còn kịp, để tôi qua xem người nọ làm sao vậy.” Cung Trường cũng rất kiên trì. Cậu không thể trơ mắt nhìn cậu trai làm chuyện trái lẽ mà mặc kệ không quản, hơn nữa trẻ nhỏ đánh nhau là chuyện thường tình, nhưng chỉ sợ nhất thời mạnh tay phát sinh hậu quả không thể vãn hồi gì.

Thiếu niên dường như đang lăm bắm trong miệng câu gì đó.

“Cậu nói cái gì?”

“Tôi nói, ” Lý Ứng Nhân hắng giọng một cái, “Anh đừng hối hận.”

“Hối hận? Hối hận cái gì?”

Cung Trường nói xong một bả đẩy ra thiếu niên chặn đường, đi đến bóng đèn trước mắt kia.

“Này, không sao chứ?”

Người nằm ở góc xó tựa hồ là một người đàn ông trưởng thành.

Cung Trường đưa tay đẩy, đối phương không nhúc nhích.

“Này, làm sao vậy? Có muốn tôi đưa đến bệnh viện không?” Cung Trường chìa tay muốn nâng người nọ dậy, vừa đỡ vừa nói: “Ngại quá, đứa trẻ ra tay không biết nặng nhẹ, tiền thuốc men đương nhiên là chúng tôi trả. Vị này đồng chí?”

Nâng người dậy Cung Trường mới cảm thấy không đúng. Đầu đối phương mềm yếu buông xuống, giống như không hề có đầu khớp chống đỡ. Khớp xương...

Cung Trường cả kinh trong lòng, tay tự nhiên tìm đến dưới mũi người nọ.

“Xin lỗi, anh Trường.”

Cái gì? Cung Trường mới vừa quay đầu lại đã cảm thấy sau gáy một hồi đau nhức, trước mắt tối sầm.

Lý Ứng Nhân cảm thấy mình thật oan ức.

Đêm nay y như thường lệ chuẩn bị ra ngoài ăn khuya, nhân tiện làm công nhân rửa chén cho người ra, kết quả đợi y ra khỏi Lý viên chỉ một lát liền phát hiện có người lén theo sau.

Vốn không muốn quần tên theo đuôi này, nhưng nghĩ dẫn hần đến quán hoành thánh kia hình như cũng không hay lắm. Trời biết những sát thủ này khi tiêu diệt mục tiêu có thể hại đến người vô tội không, mà theo hiểu biết của y về những người này, việc đó không phải không có khả năng.

Một mặt than thở tại mình quá siêng chạy đến quán hoành thánh kia, cho nên quân địch mới coi đây là tập tính ban đêm; một mặt lại than thở, mình nếu như thật sự không bao giờ đi tới chỗ quán hoành thánh đó nữa, lại cũng rất khó chịu, muốn đoạt tuyệt tốt xấu cũng phải đợi mức độ nghiện của y giảm xuống đã.

Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang. Lý Tranh, người năm lần bảy lượt phái người ở lân cận Lý viên tìm ta gây phiền, chẳng lẽ không sợ chính người bị Lý gia mang đến phiền toái? Hay là người có lý do đặc biệt gì, nhất định phải vội vã động thủ?

Cân nhắc đi cân nhắc lại, phí thời gian ước chừng mười bước chân, y quyết định giải quyết tên sát thủ tội hành động hai lần không thành kia trước.

Nếu muốn giải quyết, tự nhiên phải dẫn dắt người rời đi, vốn muốn chọn một khu đất xa, kết quả sát thủ kia cũng không biết có phải hay không xác định y chỉ tới quán hoành thánh, cứ thế ngay vùng phụ cận kia phục kích.

Việc này y phải làm sao bây giờ?

Cố ý rời đi, địch nhân thông minh như thế nhất định có thể dự đoán được hành tung đã bại lộ. Không rời đi cứ theo kế hoạch trước đi quán hoành thánh, nếu đối phương động thủ thì làm sao đây?

Thời gian, địa điểm đều không cho phép y do dự, y ngoài giả vờ cấp bách tiểu tiện đi về hướng hẻm nhỏ giữa tòa nhà có khu vệ sinh công cộng, cũng chẳng còn chỗ nào khác cho y lựa chọn.

Đương nhiên, y vẫn là đã tuyển chọn rồi. Ngõ hẻm tòa nhà này vì có một nhà WC công cộng tình trạng vệ sinh không tốt lắm giữa đường, đến buổi tối thì hầu như không có người nào nguyện ý đi đường này

Đêm khuya hơn mười hai giờ lại càng không có nhân ảnh nào xuất hiện.

Y đã chọn con đường này, sát thủ sớm trên dưới dò xét địa hình vùng phụ cận, tự nhiên cũng sẽ coi con đường này là một trong những nơi động thủ tốt nhất, hơn nữa con đường này bốn phương thông suốt, muốn rời khỏi cũng dễ dàng.

Cho nên y đã đánh cuộc, đánh cuộc Lý Tranh nóng vội thúc bách sát thủ tăng tốc hoạt động, đánh cuộc người này muốn giết y sẽ không bỏ một cơ hội tốt như vậy, dù sao ở trước quán hoành thánh giết người, hẳn cũng có rất nhiều nhân tố phải lo ngại. Cho nên đối phương dù có nghi ngờ mục đích của y nhưng xuất phát từ thiên tính liều mạng, đối phương hẳn vẫn là sẽ lựa chọn đuổi kịp.

Nhưng vấn đề là một người khác nữa ở đâu? Tay bắn súng từ xa thật sự rất đáng ghét.

Đối với điểm ấy, y cũng chỉ có thể đánh cuộc. Với y mà nói, có đôi khi cuộc sống chính là một canh bạc!

Ngoài dự liệu của y, y không ngờ tới thính giác ông chủ Cung lại tốt như vậy, cách y một đoạn khoảng cách, còn có thể nghe được một tiếng vang bật ra từ cổ họng người sắp chết, hơn nữa còn chính xác phán đoán là tiếng gãy xương.

Nếu Lý Ứng Nhân lúc đó biết Cung Trường từng tù một năm, mà trong một năm kia mỗi ngày mỗi tối cậu đều vĩnh tai, lắng nghe bất cứ âm thanh gì có thể nghe được trong ngục giam, để tùy thời ứng phó tình hình đột phát, y có lẽ sẽ không thấy khó hiểu như vậy.

Huống chi còn là tiếng cầu cứu và gãy xương mà Cung Trường miễn cảm nhận. Cung Trường mỗi ngày ngủ ít như thế, cũng là thói quen hình thành trong ngục giam.

Bất kể thế nào, không ai khác đuổi theo kịp mà lại là Cung Trường mang theo mười thép xông tới. Y ngoài tùy cơ ứng biến cũng không có cách khác.

Khi Cung Trường tỉnh lại còn tưởng mình đang nằm mơ. Xem xét xung quanh một chút, nhắm mắt rồi lại mở, cảnh vật trước mắt vẫn không hề thay đổi.

Mình nhất định đang nằm mơ!

Vây quanh ở bốn góc cửa động hình tròn chính là vật trang trí bằng gỗ chạm rồng, rèm tuy cổ xưa nhưng vẫn có thể nhìn ra hoa lệ và long lẫy, tầng tầng ngăn cách với bên ngoài.

Dựa vào trước cửa động là hai giá gỗ hình dạng như một cặp trống cơm, mặt trên đặt một đôi bình hoa không biết là làm bằng ngọc thạch hay gốm sứ, bên tay phải cửa động có thể nhìn thấy song cửa sổ mỹ lệ dường như là hàng thủ công mỹ nghệ, cửa sổ rất lớn, hai cánh đối xứng.

Dưới cửa sổ có một bàn gỗ màu đỏ thẫm, trước bàn là ghế có lưng dựa bằng gỗ chạm rồng có hoa văn đồng dạng phức tạp. Trên bàn học phía trái có nghiên mực, bên nghiên mực là một cái giá mắc bút lông, đang treo những cây bút lông lớn nhỏ không đồng nhất. Bên phải đặt nghiêng một con hồ đang nằm bằng ngọc thạch như là vật trấn giấy. Bên cạnh trấn giấy còn có một lư hương nho nhỏ, trong lư hương cắm một cây nhang tím không cháy.

Từ chiếc bàn nhìn sang trái, có một giá sách cao đến trần nhà, trên giá sách chỉnh chỉnh tề tề bài những cuốn sách đóng buộc chỉ. Bên cạnh giá sách có một giá gỗ, bày các thứ đồ cổ. Lại bên cạnh đó có thể nhìn thấy một tủ quần áo chạm trổ hoa văn đối diện với cửa kéo, cũng màu đỏ thẫm.

Lại nhìn sang trái, một loạt bình phong bằng gỗ màu đỏ thẫm không biết phía sau đặt cái gì.

Mỗi bên đầu giường đặt một cái ghế đơn lùn, hình như là bằng sứ, mặt trên còn vẽ liễu, sen, trúc, mai, bốn loại thực vật đại diện bốn mùa.

Xem thử thứ đắp trên người, Cung Trường trở nên mờ mịt.

Thời cổ cũng có thảm lông sao?

Lại nhìn đệm dưới thân, hình như cũng là một tấm thảm lông rất dày.

“Á á!”

Cung Trường cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại về phía ngoài cửa động. Cái gì cũng không thấy, chỉ có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp màn dày.

Kêu thảm thiết cấp bách lần nữa, Cung Trường không do dự thêm nữa, lập tức tung tấm chắn ra, xuống giường chạy về phía cửa động.

Vút qua một tầng lại một tầng màn trong suốt không biết là làm bằng chất liệu gì, Cung Trường nhìn thấy Lý Hàng.

Cung Trường lại lần nữa tự nói với bản thân mình nhất định là đang nằm mơ!

Máu tươi màu hồng dần chuyển đen ở trên khuôn mặt trẻ con của Lý Hàng, rõ ràng tanh tươi như vậy, lại không cho chút cảm giác trái lẽ nào.

Có hai người nằm bên chân y, một người cổ lệch qua một bên đã tắt thở rồi, một người máu thịt mơ hồ nhưng dễ nhận thấy còn đang hấp hối giữa giữa.

“Nhanh như vậy đã tỉnh lại?”

Thiếu niên hơi nhíu mày, nhưng sau đó liền nhoẻn miệng cười, “Anh đợi một chút, người này từng lái xe đụng em, em tưởng tên khốn đã chết kia làm, không ngờ là hẩn, vừa lúc đòi lại chút lợi tức trên người hẩn.”

“Em lát nữa đến tìm anh, anh ở trong phòng nghỉ một chút trước. À, đúng rồi, cố gắng đừng đi loạn khắp, ở đây nơi nơi là cạm bẫy và mưu kế, chính em cũng chưa biết hết địa đạo loạn thất bát tao này.”

“Tiểu Hàng?” Cung Trường nhìn chằm chằm áo sơ mi thiếu niên bị máu nhiễm bẩn, hoàn toàn không tin vào điều mình nghe thấy, trông thấy.

Thiếu niên khẽ thở dài, giống như bất đắc dĩ, cũng giống như đã nhẹ nhõm.

“Tiểu Hàng, cậu có biết mình đang làm cái gì không?”

“Biết.” Người vì sao không nghe lời như những người khác hả?

“Cậu! Cậu chẳng lẽ không biết giết người là phạm pháp sao!” Nhất thời, Cung Trường thấy rất nhức đầu.

“Biết. Nhưng là bọn họ muốn giết tôi, tôi chỉ giải quyết tốt bọn họ thôi.”

Tay nhịn không được ôm trán, “Bọn họ êm đẹp muốn giết cậu để làm gì? Không đúng, cậu, cậu giết người rồi, cậu có biết không?”

“Giết một thằng người rất hiếm lạ sao?”

Cung Trường không nói gì, mặt mày dữ tợn đi về phía Lý Ứng Nhân, tính đoạt lấy người còn chút hơi thở kia.

“Anh muốn cứu hẩn?” Thiếu niên vậy mà phùng đôi má, khiến cho y thoát nhìn thêm phần trẻ con.

“Đúng...” Như là đang nói chuyện cùng một đứa nhỏ không hiểu chuyện, ngữ khí Cung Trường tràn ngập bất đắc dĩ.

“Vậy không có biện pháp rồi, vốn đang nghĩ muốn đòi thêm chút lợi tức.”

“Gì?”

Ngay cả kêu la thảm thiết cũng không nổi, huyết mạch bị đứt, lượng lớn máu tươi phun ra như suối.

Cung Trường ngây ra tại chỗ. Đợi cậu kịp phản ứng, nhìn người đàn ông bị cắt cổ chết không nhắm mắt, không biết là giận hay là như thế nào, tay không ngừng run rẩy, hoàn toàn quên mất sự thật thiếu niên vừa mới dùng tay không cắt mở căn cổ một người.

“Người, người! Người sao có thể làm như vậy? Người điên rồi sao? Ta không tin người lại làm ra loại sự tình này! Người là ai? Người không phải Tiểu Hàng!”

Đây vốn là một cậu giận mà thốt lên, nhưng nghe ở trong tai một người lại hoàn toàn không giống vậy.

“Đúng vậy, ta vốn không phải là Lý Hàng.” Thiếu niên đứng lên, tùy tiện đá văng thi thể bên chân, mặc kệ máu tươi nhuộm đỏ mũi giày.

“Người nói cái gì?” Cung Trường nghe xong những lời này trái lại thấy rất sững sốt.

“Cung Trường, người nhớ kỹ, ta không phải Lý Hàng. Ta họ Lý, tự Ứng Nhân, Ứng Nhân trong ‘cao lâu đương thử dạ, thán tức vị ứng nhân’ xuất từ Quan Sơn Nguyệt của Lý Bạch[1]. Đan thanh[2] Thệ.”

Hắn không phải Tiểu Hàng. Tiểu Hàng giết người rồi.

Hai câu này không ngừng lẩn quẩn trong đầu Cung Trường.

Sau khi nhìn thật sâu vào mắt thiếu niên một hồi, Cung Trường xoay người đi về phía cửa động.

“Người muốn đi đâu? Ta nói rồi, đường nơi này không ta dẫn người căn bản đi không được.”

Cung Trường quay đầu lại, biểu cảm nghiêm túc nói: “Tôi muốn đi báo cảnh sát. Bất kể cậu có phải Tiểu Hàng hay không, tôi thấy trạng thái tinh thần cậu hiện tại khá không ổn định, nếu cậu thấy sợ hay ăn năn rồi, nếu cậu vì tự vệ không thể không ra tay đã thương người, tôi nói không chừng sẽ giúp cậu.

“Nhưng cậu bây giờ, quả thực so với tên sát nhân lạnh lùng nhất tôi từng thấy còn đáng sợ hơn! Cậu căn bản không hiểu được giá trị sinh mạng con người!

“Tôi không biết bảy năm kia cậu rốt cuộc là sống thế nào, cũng không biết cậu tới cùng trải qua sự tình đáng sợ gì, càng không biết cậu vì cái gì không thừa nhận mình là Tiểu Hàng, nhưng bất luận như thế nào cậu cũng đều không thể tùy tiện giết người.

“Thực xin lỗi, Tiểu Hàng, tôi phải đi làm việc tôi nên làm.”

“Đứng lại.” Thiếu niên, lúc này nên chính thức gọi là Lý Ứng Nhân, mở miệng nói: “Người xác định người nhất định phải đi báo cảnh sát?”

“Đúng vậy!” Cung Trường nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, như đinh đóng cột đáp.

“Như thế nào cũng không thể vãn hồi?”

“Muốn vãn hồi như thế nào? Chẳng lẽ người chết còn có thể sống lại sao?”

“Cung Trường, không nên vì hai người kia đắc tội ta, không đáng.”

“Cậu đang khuyên tôi hay là đang uy hiếp tôi?” Cung Trường tức giận nở nụ cười.

“Người muốn hiểu sao cũng được.”

“Có ý gì? Khó có thể muốn giết tôi diệt khẩu đó chứ? Đây là nơi nào? Lý viên? Cậu không sợ tôi la lớn lên?”

Thiếu niên cao lớn nhún vai, “Người gọi lớn tiếng nữa cũng sẽ không có người nghe thấy. Đúng vậy, nơi này là Lý viên, bất quá không phải ở trên mặt đất, mà là phía dưới.”

Cung Trường đã chấn động rồi, có lẽ người này không có nói láo, y quả thực không phải Lý Hàng, Lý Hàng tuyệt đối sẽ không dùng loại giọng điệu này nói với cậu.

Tay rút vào túi lấy điện thoại ra, trong tích tắc nhấn một một không, cậu lại chần chờ.

“Nơi này hẳn là không có tín hiệu.”

Cung Trường xác định trên màn hình quả thực không có sóng điện, thở một hơi để di động vào lại túi quần, nghĩ đến mình e rằng căn bản không muốn đưa thiếu niên vào tù, nhện không được nắm chặt bàn tay. Vẫn chưa đi khỏi hai bước, thiếu niên gần cao bằng cậu đã chắn trước mặt.

“Cung Trường đừng đi. Vì ta, người coi như cái gì cũng chưa phát hiện được không?” Biểu cảm của thiếu niên thoạt nhìn có chút đau khổ, giọng nói càng giống như cầu xin.

Y không phải sợ cảnh sát tìm y gây phiền, càng không phải sợ Lý Tranh trả thù y, y lưu tâm hơn chính là... Cung Trường có thể hay không vì y làm những gì? Không phải vì Tiểu Hàng, mà là vì Lý Ứng Nhân!

“Tiểu Hàng, cậu phải hiểu rằng, có một số việc tôi có thể mở một mắt đóng một mắt, nhưng có một số việc... Tôi không thể có lỗi với lương tâm mình.” Cung Trường tránh ánh mắt của đối phương.

“Là sao... Cho dù ta là Lý Hàng?”

“Cho dù cậu là Lý Hàng! Cho dù cậu là em ruột của tôi, tôi cũng không thể trở mắt mà nhìn hắn trở thành một sát nhân biến tướng lãnh huyết! Cậu phải vui vì cậu không phải là em ruột của tôi, bằng không tôi thà rằng một quyền đánh chết cậu chứ không để cậu ra ngoài hại người!”

Lý Ứng Nhân nhìn người đàn ông lớn đang nổi giận trước mặt, đôi mắt nhiễm tơ máu, môi mím chặt, tay nắm thành nắm đấm gắt gao trừng.

Nhìn chân người đàn ông mới phát hiện, đối phương ngay cả giày cũng không mang đã chạy đến.

Hai người đối mặt thật lâu.

“A Trường, không nên ép ta. Ta vốn định cùng người giữ bí mật, chỉ cần người ở cạnh bên ta. Ta không muốn đối với người dùng một chút... thủ đoạn đặc biệt, bởi vì ta thực sự không muốn thương tổn người.”

Cung Trường chỉ nhìn y, biểu cảm như là lần đầu tiên trông thấy thiếu niên trước mặt.

Lại khe thở dài, Ứng Nhân cảm thấy đêm nay y hình như thở dài nhiều lắm. Này quả thực không giống y, rất thiếu quả quyết!

“Người á, người không nên cho ta một cái cơ. Đây đều là người sai, người thực sự không nên cho ta một cái cơ không thể không động vào người tốt như vậy. A Trường, người biết không, ta đã muốn người từ lâu rồi...”

Có ý gì? Cung Trường không thể lý giải câu nói sau cùng của đối phương rốt cuộc là muốn biểu đạt cái gì.

Ứng Nhân cười, y đang cười Cung Trường thật sự không rõ y đang nói cái gì... Người thật đáng yêu mà!

Hai mắt nhu hòa vì cười mà cong lên, bên khóe miệng nhợt nhạt lúm đồng tiền càng khiến người ta cảm thấy thiếu niên này ngây thơ vô tội. Ít nhất Cung Trường nhìn thấy điều đó trong đôi mắt.

Nhưng hắn thật sự ngây thơ vô tội sao?

“Kỳ thật... Ta trên cơ bản là một nam nhân miễn cưỡng không ‘đứng dậy’ được.”

Cung Trường sững sốt, không nghĩ tới Lý Hàng sẽ vào lúc này mở miệng nói với cậu việc riêng tư không thể nói ai biết như vậy. Nghĩ lại một hồi, chẳng lẽ đây là nguyên nhân thiếu niên trở nên máu lạnh như vậy?

Tựa hồ lương trước được Cung Trường sẽ lộ ra dạng biểu cảm gì, Lý Ứng Nhân mỉm cười nói tiếp: “Không, người không cần cảm thấy tiếc cho ta, trái lại, ta cần phải cảm ơn người.”

“Bởi vì người, lần đầu trong suốt ba mươi sáu năm qua ta cảm nhận được cái gì là xúc động giới tính chân chính. Bất quá, ta cũng không thích nam, cho nên ta và người vẫn có thể dùng tâm bình thường đối nhau, cũng không tính cùng người tới đoạn gì.”

Cung Trường há to miệng, không còn biết phải nói gì thêm.

“Nói đi cũng phải nói lại, nguyên bản ta có ba phương pháp có thể giải quyết vấn đề người gây ra cho ta.” Ứng Nhân cười mèo dựng thẳng ba ngón tay.

“Thứ nhất, giết người. Giết người diệt khẩu, từ xưa đến nay đều là biện pháp hữu hiệu nhất, đơn giản nhất. Tiếc là, ta... không nỡ.

“Thứ hai, giam cầm người, cho đến khi ta giải quyết xong mọi việc. Nhưng khuyết điểm quá nhiều, là phương pháp không thể thực hiện nhất.

“Thứ ba, lẫn lộn trí nhớ của người.” Cẩn thận quan sát nhất cử nhất động người đàn ông trước mặt vẫn đang lộ vẻ hoang mang, Ứng Nhân thu ngón tay lại, khoanh tay cười nói: “Cẩn nhắc lợi hại, ta quyết định đối với người áp dụng phương pháp thứ ba.”

“Hừ! Đừng nói với tôi cậu biết thôi miên.” Cung Trường hừ lạnh.

“Ha ha, không đúng hoàn toàn, nhưng cũng không sai biệt lắm. Chỉ là thi triển khá phiền toái.” Ứng Nhân chìa chìa ghế đá trong viện, “Muốn chúng ta ngồi xuống nói không?”

“Cút!”

“Ha ha!” Ứng Nhân không để bụng cười lớn ha ha, vừa cười vừa chặn đường Cung Trường.

“Nhưng tình hình hiện tại có chút biến hóa. Người xem, vốn ta định dùng thân phận Lý Hàng ở chung với người một thời gian ngắn, coi như an ủi nỗi khổ của bản thân.

“Nếu như đêm nay người nghe lời của ta, xoay người rời khỏi cái ngõ nhỏ kia, nếu hiện tại người có thể đi trở về phòng làm như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, ta cũng sẽ không nghĩ được phải dùng loại phương pháp gì kích thích hứng thú của người, làm cho người dễ dàng... bị dẫn dắt. Cho nên ta nói, A Trường người thực sự không nên cho ta cơ hội này.”

Cau mày một cái, Cung Trường rốt cuộc nhin không được hỏi: “Loại phương pháp gì? Cậu muốn gì? Còn nữa, cậu rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?”

Lão quỹ ngàn năm có khuôn mặt búp bê không ngừng cười ha ha: “Hỏi hay lắm, ta bao nhiêu tuổi rồi? Cái này cần cân nhắc kỹ. A Trường...” Khuôn mặt hồn nhiên, ôn hòa và vô hại ngẩng lên.

“Ta sẽ đối với người rất ôn nhu, tin ở ta.”

[1] Bài thơ Quan Sơn Nguyệt của thi nhân Lý Bạch:

Bản tiếng Trung:

, .
, .
, .
, .
, .
, .

Bản Hán Việt

Minh nguyệt xuất thiên sơn, thương mang vân hải gian.

Trường phong kỷ vạn lý, xuy độ ngọc môn quan.

Hán hạ bạch đăng đạo, hồ khuy thanh hải loan.

Do lai chinh chiến địa, bất kiến hữu nhân hoàn.

Thú khách vọng biên ập, tư quy đa khổ nan.

Cao lâu đương thử dạ, thán tức vị ứng nhân.

Bản dịch nghĩa:

Thiên San cao ngất, biển mây ***g lộng, một vòng trăng sáng trút xuống một mảnh ngân quanh.

Gió mạnh cuộn cuộn, quét qua mấy vạn trong quan ải, vào tới biên cương tướng sĩ trấn thủ đóng giữ.

Hán Bạch xuất binh lên núi chinh chiến dân tộc Hung nô, dân tộc Thổ Phiên ham muốn mảnh lớn non nước Thanh Hải.

Những nơi chinh chiến thời đại này, rất ít thấy có người may mắn sống sót trở về.

Binh sĩ trấn thủ biên cương ngửa mặt trông lên biên thành, lòng nhớ về quê nhà mà cau mày nhăn mặt.

Trong đêm trăng sáng, thê tử trên lầu cao hoài phụ, giống như đang liên tiếp thở dài, thân nhân viễn xứ, người khi nào có thể trút gánh tầy trần trở về.

Bản tiếng Việt:

Quan san nguyệt

Trăng sáng ló Thiên San

Mênh mang mây nước ngàn

Gió lùa từ vạn dặm

Qua ải Ngọc môn quan

Quân Hán Bạch đăng trần

Rợ Hồ Thanh hải càn

Xưa nay nơi chiến địa

Mấy kẻ về an toàn

Lính thú ngấm biên tái

Nhớ nhà mặt khổ toan

Lầu cao đêm vắng đó

Có kẻ cùng hoài than.

(Đông A dịch)

Tóm lại, Ứng Nhân có nghĩa là ‘có thể/nên/sẽ được nhân nhĩ/tự do’~ should be free.

[2] Đan thanh: tên một chữ.

8. Chương 8

Nếu có một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi mỉm cười nói với bạn: ta sẽ đối với người rất ôn nhu. Bạn sẽ nghĩ tới cái gì?

Cung Trường trước tiên nghĩ đến Lý Hàng... Không... Lý Ứng Nhân muốn ôn nhu như thế nào giết chết cậu.

Cậu không phải người khoan tay chờ chết, cho nên cùng lúc đối phương đi tới cậu liền phản kháng.

Kết quả kháng cự chính là, cậu hiện tại đang ngẩng mặt trên chiếc giường ban nãy, và thiếu niên ngây ngô vốn rất ngờ nghệch và sùng bái cậu kia, đang thuần thục cởi quần áo cậu, vừa cởi vừa không kiêng nể gì xem xét ngắm nghía thân thể cậu.

“Hóa ra người mặc chính là quần lót tam giác màu đen, ha ha, thoát nhìn thật đúng là... Trường, ta thật không ngờ người là cái loại đàn ông ngoài lạnh trong nóng này? Người lúc thường nhất định kiềm nén rất giỏi, có hay không thường xuyên tự sờ?”

“Này, thằng nhãi, mày có phải uống lộn thuốc rồi không?” Người đàn ông nằm ở trên giường nghe thiếu niên càng nói càng chẳng ra làm sao, nhất thời trờng mắt gầm lên.

Lý Ứng Nhân căn bản không để lửa giận của cậu vào mắt, đeo lên vẻ mặt búp bê giết người không đền mạng, tiếp tục làm theo ý mình, thích nói gì thì nói cái đó.

“Thân thể của người thật không tệ, bóp đùi sờ lên rất trơn nhẵn. A Trường, ta giờ bóp đùi của người lên, xem phần mông của người có được không? Khi ta lần đầu tiên nhìn thấy người liền đoán người có mấy khối cơ bụng, hai cánh mông lúc cơ co rút lại có phải hay không đặc biệt săn chắc.”

“Ngô. . . quả nhiên cùng ta tưởng tượng giống nhau, người phối bất luận nam nữ đều tạo dáng thật đẹp. Đúng rồi, ta sờ người có cảm giác không?”

Sờ a sờ, hai tay trên người cậu làm càn sờ chỗ này nắn chỗ kia.

Cung Trường thật sự không biết tên tiểu quỷ này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Lý Hàng đêm nay đem đến cho cậu chấn động thật sự quá lớn! Cậu đến bây giờ còn có cảm giác như đang nằm mơ.

Hơn nữa, tôi trọng yếu là cậu thể nhưng lại đánh không lại một tên con trai nhỏ hơn mình tám tuổi?

Điều này sao có thể!

“Lão Nhị của ngươi không nhỏ nha! Ngươi xem, đặt trong tay mà nặng trĩu này.”

Những ngón tay trái thon dài có những vết sạn vuốt ve lên thắt lưng hai bên bụng, tay phải ước chừng đang suy tính bắt đầu chuyển đến phần trung tâm.

“Buông ra! Ngươi con mẹ nó có phải đầu óc hỏng rồi hay không!” Cung Trường quả thật không biết nên há miệng phun nước bọt vào mặt tên tiểu tử kia, hay là nên cười lớn để hấn nhanh chóng kết thúc trò đùa quái đản khiến cậu muốn nôn mửa này.

“Đầu óc ta không hỏng, thân thể mới thật sự là hư rồi. Vừa rồi lúc đem ngươi lên giường ta còn suy nghĩ thôi quên đi, nhưng mới cởi quần áo của ngươi ra, con ta ngay lập tức ‘đứng lên’ chào ngươi. Càng sờ ngươi, ta càng cứng! Ta lớn vậy cũng chưa từng một lần cương nhanh như thế.”

Lý Ứng Nhân mặt đỏ toàn bộ, đáng tiếc chính y cũng không biết. Y chỉ biết hiện tại bản thân mình rất hưng phấn, trong đầu, trong mắt tất cả đều là hình ảnh Cung Trường lỏa thể.

Cảm giác kích thích tăng lên rất nhanh, cảm thấy mình khó có thể nhẫn nại đến cùng, ngấm lại, quyết định thỏa mãn cơn nghiện của mình trước rồi nói sau!

Bắt lấy bàn tay to của Cung Trường đặt lên đùi quần jean của chính mình, gần như ngay tức khắc, kích thích trực tiếp từ sau cột sống đánh thẳng lên tới não bộ. Thở dốc một ngụm, sau đó gắt gao chế trụ bàn tay rắn chắc, ấm áp của Cung Trường lại, chà sát qua lại chỗ đó của mình.

Cung Trường nghĩ muốn nôn. Nếu không phải thằng nhóc này làm cái gì khiến cậu mềm nhũn hết cả người, cậu sẽ không để một tên vị thành niên tùy ý làm nhục tay mình như vậy!

“Ngươi đừng buồn nôn như thế được không? Tay ta còn phải làm hoành thánh cho người ta ăn nữa! Đây! Quán hoành thánh của ta còn chưa có đẹp đâu!”

“Đợi chút nữa... đợi chút nữa là được rồi.”

Lý Ứng Nhân thở hổn hển, bỏ tay Cung Trường ra, vội vàng cởi cái quần dính máu vương bận và quần lót của mình, nhấc chân xoay người cười lên thân thể của Cung Trường.

“Ngươi muốn làm gì!” Cung Trường không chỉ muốn nôn, cậu quả thực còn ngượng nhìn thẳng người kia.

Áo sơ mi trên người vẫn mặc nghiêm chỉnh phần trên còn dấu vết một mảng máu lớn, vết máu trên mặt vẫn chưa lau đi, cứ như vậy trần trụi nửa người cười lên bụng cậu, còn bắt lấy tay cậu trực tiếp đặt lên phân thân mình, không ngờ cả hai bàn tay của cậu, cứ nhiên lại... lại...

“Con mẹ mày, dám cười trên người bố mày ử ***! Tao... tao đánh chết tên biến thái nhà mày! Mày là một tên súc sinh! Một thằng khốn nạn! Học theo thứ không tốt! Bà nội mày, xuống ngay cho tao! Có nghe thấy không! Lý Hàng, tao giết chết con rùa, con dê nhà mày!” [con rùa = vương bát = tên khốn, con dê =...]

Cung Trường quả thật tức đến sắp điên lên. Đây rốt cuộc là cái quái gì đang diễn ra? Đêm nay rốt cuộc là ngày gì vậy?

Thiếu niên bình thường nhu thuận đáng yêu như vậy đã đi nơi nào? Cậu sao lại có thể thấy Lý Hàng giết người?

Lý Hàng như thế nào lại có thể lột sạch quần, cười trên người mình mà chà xát lão Nhị?

Cậu rốt cuộc là đang mơ một giấc mộng hoang đường gì vậy?

Động tác của thiếu niên càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc càng ngày càng thêm không che giấu.

“Thích! Thích chết ta! Thật thoải mái. . . tay ngươi sờ ta thật thoải mái. . . A Trường, A Trường . . .”

Nếu nói thời điểm Ứng Nhân khiêng Cung Trường lên giường vẫn còn mang do dự, thì hiện tại y quả thật chỉ hận không thể quay lại ngày đầu vừa quen biết Cung Trường, vừa nhìn thấy liền lập tức lột quần, đem hân đặt trên thớt của quán hoành thánh, nhào đi nhào lại hân mười bảy, mười tám lần!

Nguyên lai tính dục là một chuyện mê người như thế, làm cho con người ta quên đi chính mình như thế, chẳng trách dù nắm giữ rồi mọi tiền tài lớn nhất của thiên hạ, ngay cả khi hoàng đế cho ta ba phần của cải, ta vẫn không thấy hoàn toàn thỏa mãn, hóa ra nam nhân thật sự không thể không có tính dục, hóa ra ta vẫn khao khát loại bản năng cơ bản nhất này!

Lão thiên gia a, đây là mục đích người đem ta tới nơi đây sao? Để cho ta biết đến nam nhân này, để cho ta biết ý nghĩa làm một nam nhân chân chính, để cho ta... đạt được cao trào chân chính!

Một tay cầm tay Cung Trường bắt cậu ma xát của mình, một bàn tay đặt trên ngực nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve. Không thể lưu lại dấu vết, cũng chỉ có thể làm đến mức độ này.

Giữa tiếng chửi rủa của Cung Trường, Lý Ứng Nhân ngẩng đầu rên khàn khàn, nâng người cho tinh hoa của chính mình bắn ra ngoài.

Cung Trường cứng người như khúc gỗ.

“Thật xin lỗi, ta không phải là cố ý... Trời! *** của ta chảy tới miệng của người rồi, A Trường...”

Đưa tay đến khuôn mặt dị thường phẫn nộ, qua quýt đem bạch trọc dày đặc kia xoa lên toàn bộ khuôn mặt nam nhân.

Y đã bắt chấp Cung Trường có tức giận hay không, y chỉ cảm thấy Cung Trường hiện tại quả thật khêu gợi muốn chết, đến nỗi cả khi nam nhân hai mắt như muốn phun ra lửa đến nơi, cũng thật mê say, gây hưng phấn trong mắt y.

“A Trường, người xem! Ta lại cứng này! Ha ha! Ta lại vừa cứng! Lão thiên gia a! Ta chưa từng một tối mà cương hai lần! A Trường, cho ta làm được không, cho ta đâm vào cái lỗ nhỏ của người có được không? Cho ta làm người! Cho ta làm người! Cho ta thao nam nhân ngoài lạnh trong nóng nhà người đến cái mông người muốn nát ra!”

Lý Ứng Nhân sắp bị sự hưng phấn giết chết, trong lòng nghĩ tới cái gì là ngoài miệng liền nói lung tung cái đó. Y đã muốn quên cái gì gọi là khống chế.

“Cho ta xem xem, cho ta xem mông người, nga nga nga, đây chính là nơi ta phải đâm vào phải không? A Trường, thật là *** đáng quá nga, ta còn chưa đâm vào mà người đã ướt đến vậy!”

Mùa hè nóng lớn, Cung Trường vừa giận lại vừa thẹn, mồ hôi đã sớm ướt toàn thân, chỉ có cái tên kia tinh trùng xông não mới có thể coi mồ hôi thành thứ khác.

Tiếng chửi ầm của Cung Trường bên tai Lý Ứng Nhân đã sớm biến thành tiếng rên rỉ mê người, quên đi suy nghĩ hậu quả sau này sẽ như thế nào, y hiện tại tập trung tinh thần vào làm sao cho phân thân mình có thể tiến vào giữa cây hoa cúc nhỏ hẹp co rút thít chặt kia.

Chẳng trách sao mọi người đều gọi chỗ này là hoa cúc, nguyên lai thật sự giống hoa cúc, chặt chẽ thật nhiều tầng tầng lớp lớp nếp nhăn, ở giữa sắc đỏ thẫm chính là nhụy hoa.

Thuận tay lấy xuống kem dưỡng da phía đầu giường, lấy ra một đồng lớn cẩn thận vẽ đều trên nhụy hoa. Vốn muốn dùng ngón tay thăm dò một phen nhưng sợ đêm dài lắm mộng, Cung Trường lại chửi mắng ầm ĩ kịch liệt. Ứng Nhân ném tuýp kem dưỡng da còn dư lại không nhiều xuống, nhìn thoáng qua vẻ mặt thở gấp và nóng máu của Cung Trường, rất dịu dàng mà cười cười.

“Anh Trường, xin anh đừng quên, ta là nam nhân đầu tiên của anh.”

Cung Trường sắc mặt đỏ tươi trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Đây không phải là nói đùa, cậu cũng không còn cách gì ép buộc chính mình tin rằng thiếu niên chẳng qua là đang giỡn chơi với mình.

“Lý Hàng! Lý Ứng Nhân! Đừng lại! Mày nếu không muốn tao thấy mày một lần liền chém một lần thì liền đừng lại cho tao! Con mẹ mày có nghe thấy không ”

“Chém ta? Không đâu A Trường, ta sẽ không cho người chém ta đâu, ta thích người như thế này, người sao có thể đành lòng chém ta?” Ứng Nhân rất nghiêm túc đem thứ đang cương lên của mình ngấm vào vị trí.

Cung Trường muốn bị bức điên rồi! Cơ ác mộng cậu thật vất vả tránh thoát trong lao tù chẳng lẽ đêm nay lại xảy ra. Thậm chí bất kể như thế nào cũng đều không thể tránh được?

Không! Cậu không muốn!

“Vì cái gì mà lại phải đối với ta như vậy? Là bởi vì ta thấy người giết người nên người vũ nhục ta? Lý Ứng Nhân, để Cung Trường ta nói rõ ràng với người, cho dù người thật sự cường gian lão tử, lão tử cũng sẽ không giống một con đàn bà mà trốn trong cống ngầm đâu! Người đừng trông cậy vào việc lấy chuyện này mà uy hiếp ta! Ta lại càng không tự sát! Ta thề chính tay ta sẽ đưa người vào ngục giam!”

“Uy hiếp? Sao lại phải làm vậy!” Ứng Nhân khẽ nhủ mày, nét mặt có phần thống khổ, “A Trường, ta nhin không được nữa, chúng ta vừa nói vừa làm được không?”

“Con mẹ mày cút! Biến thái chết tiệt! Cẩn thận lát nữa động kinh tái phát chết trên bụng lão tử! Mày là thứ hồn trưởng, bất lực, biến thái!”

“Anh Trường, anh mắng chửi ta như thế này làm ta rất đau lòng đó.” Khuôn mặt Lý Ứng Nhân làm ra vẻ u oán, “Anh như thế nào có thể dùng hai chữ ‘bất lực’ mà chửi nam nhân của mình, vốn ta còn muốn từ từ, giờ... người sẽ biết ta có phải hay không thật sự không làm được.”

Nói xong, lấy tay đỡ lấy cây côn thịt cứng rắn kia, nhắm ngay bộ vị đã được y vuốt ve đến nóng lên, không chút khách khí nhét thứ cứng rắn vào trong.

Nam nhân dưới thân phát ra một tiếng không rõ là tiếng rống giận hay là tiếng kêu la thảm thiết thê lương.

Không thèm nói thêm, đem bắp đùi khiêng đến trên hai vai của mình, hai tay đỡ lưng nam nhân liều mạng dùng sức.

Không phải y không nghĩ đến kéo dài trâu đùa đại nam nhân bị y dặt dưới thân mình, thật sự là...

Sao lại đau như vậy? Không được, dù có đau cũng phải làm tới cùng! Đây chính là liên quan đến danh dự của nam nhân a!

Sử dụng sức mạnh thô bạo rốt cuộc Lý Ứng Nhân cũng có thể đem cái danh dự của chính mình vùi sâu vào trong cơ thể của người kia, chỉ cảm thấy chính mình vừa đau lại vừa nóng lại có cả một cảm giác tê liệt nói không nên lời ở trên toàn bộ cơ thể của mình chạy loạn.

Chuyển động một chút, cùng với âm thanh chửi mắng của nam nhân dưới thân, cổ te liệt kia lại càng thêm mãnh liệt.

Nguyên lai nam nhân thật sự không giống nữ nhân. Cùng nữ nhân một chút cũng không đau, nhưng cùng nam nhân thì lại vừa đau vừa thích!

Ứng Nhân cảm thấy được bên trong Cung Trường tựa như còn chưa có hoàn toàn mềm đi, nhưng nội bích vừa nhỏ vừa nóng lại gắt gao bao bọc lấy phần thân của mình, cửa động thì siết chặt như một vòng đai. Y vừa động, cái vòng đai bằng thịt kia cũng đi theo cùng động.

Cơ hồ sắp không chế được mình, cẩn thận thở ra với ý đồ có thể làm chính mình khôi phục một chút bình tĩnh. Không. Không làm được!

Vì cái gì mà việc này lại tuyệt đến không thể tả như vậy?

“Ngô... A Trường, người không muốn để ta sung sướng sao?”

Vì cái gì ta lại không thể giống như khi cùng với nữ nhân, tự do không chế dục vọng và tinh thần của mình? Vì cái gì... ta đến bây giờ vẫn là không thể giống như trong thân thể nữ nhân mà tự do chuyển động?

Ta không tin là mình không thể chinh phục được người!

Lần đầu tiên nghĩ phải phát huy khí khái đại trượng phu của mình, lần đầu tiên để ý đến mặt mũi của đàn ông khi ở trên giường như vậy, lần đầu tiên y dốc sức đến chảy nhiều mồ hôi trên thân thể một người như vậy.

Lý Ứng Nhân cảm thấy mình ghép đúng rồi. Y càng dữ dội, thì di chuyển càng thoải mái. Hung hăng gây sức ép hơn mười lần, nam nhân dưới thân mình cũng không chặt như vậy nữa, ra vào thường xuyên, rốt cuộc y cũng thực sự tìm được vui thú rồi.

Đợi y gào thét lần thứ hai, bóp mạnh thắt lưng của nam nhân từ đám mây trên thiên đàng về lại với mặt đất xong, Ứng Nhân mới phát hiện người nằm dưới trong suốt quá trình vẫn luôn cắn chặt môi trũng hai mắt, gắt gao theo dõi y.

“Ngốc, người cắn tới chảy máu rồi...”

Khom người liếm máu bên khóe miệng người kia đi, hương vị tanh tanh nếm thử trong miệng lại có chút ngọt.

“Đừng nhìn ta như vậy.”

Đưa tay che đi ánh mắt thù hằn oán hận đến cực điểm của người nọ, đem phân thân mình cẩn thận rút ra, nhìn chăm chăm nội tạng đỏ tươi cùng theo xác thịt y kéo ra ngoài cơ thể, Lý Ứng Nhân liếm liếm môi, nhin không được lấy ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Nóng!

Phía trên phân thân dính máu, còn có *** của mình, có chút không sạch sẽ.

Ứng Nhân phát hiện chính mình thế nhưng một chút cũng không để ý, cởi áo sơ mi mình thuận tay chà chà, lại lần nữa thả lực chú ý lên thân thể nam nhân.

Không tồi, vết thương cũng không phải nặng lắm. Y vẫn là thực hiện theo đúng lời hứa của mình.

“Ta rất ôn nhu đúng không?” Nhin không được cúi đầu hôn lên cái trán no đủ của Cung Trường, “Không được nhú mày, ta không thích bộ dáng nhú mày của người.”

Càng hôn càng xuống dưới, thời điểm bàn tay lướt qua đến môi, chính mình đối với bản thân lại lớn tiếng kêu dừng lại.

Buổi tối hôm nay chỉ có thể làm được đến đây, người phải dừng lại đi thôi!

Nóng vội không ăn được cháo nóng, không cần vội, một ngày nào đó...

Trần an thẳng con đang rục rịch của mình, nhắc lên tấm thảm đắp chu đáo trên người cả hai, Ứng Nhân từ bên cạnh ôm lấy cơ thể nóng như lửa của nam nhân đang ướt đẫm mồ hôi.

Giờ khắc này, y cơ hồ có thể đoán ra điều Cung Trường đang suy nghĩ mà không nói ra được.

Đại khái nghĩ là muốn sau khi phục hồi thể lực thì lập tức cho ta một dao đi.

Đáng tiếc, ta sẽ không cho người cơ hội làm thế đâu, A Trường.

Đột nhiên sau khi đạt được thỏa mãn tính dục nổi lên, còn lại chính là một lần nữa suy nghĩ cực kỳ bình tĩnh.

Y vừa rồi cưỡng gian một người đàn ông, một người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh không thua gì y.

Y ở trước mặt Cung Trường giết người, để cho Cung Trường thấy được một mặt khác của mình, nói với Cung Trường bí mật khinh khỉnh của mình, nói với Cung Trường tên họ thật của mình.

Tóm lại, chuyện đêm nay Lý Ứng Nhân y không nên làm. Nhưng y thật sự đã làm, thật giống như y đã sớm đợi không được làm như vậy.

Đúng vậy, y từ sớm đã đợi không được.

Kỳ thật y căn bản không cần phải cưỡng bức nam nhân kia. Kích động tâm tình hắn, khiến hắn ở vào trạng thái không ổn định nhất, không phải chỉ có một loại phương pháp này, nhưng y vẫn là lựa chọn thủ đoạn cực đoan nhất, không thể chấp nhận nhất này lên người Cung Trường.

Bởi vì y đã muốn đi, ngay từ ngày đầu tiên thấy người kia y đã muốn.

Cho nên lần này tuy sự kiện nảy sinh bất thành linh, nhưng có lẽ cũng không ngoài dự đoán như vậy, bởi vì thứ y cần là một cái cơ mà thôi. Dù sao, ôm một người có bộ phận sinh dục giống mình, mà lại còn là một nam nhân vô cùng cường tráng không mấy may giống nữ nhân chút nào, thật sự cần không ít dũng khí!

Hiện tại y làm, sau đó y cảm thấy khát vọng vẫn chưa hết, y thậm chí nghĩ y đi vào thế giới này tựa hồ là một việc đúng đắn.

Về sau phải làm sao đây?

Ứng Nhân nở nụ cười, bàn tay đặt ở chính giữa ngực nam nhân chậm rãi trượt.

Y không tham, nhưng hề là thứ y muốn...

Huống chi lần này thứ y muốn không phải là một vật không sự sống, mà là một thứ có thể đem lại cho y khoái cảm tốt bậc, có thể làm cho phần đàn ông quan trọng của y đứng thẳng oai phong hùng dũng, có thể làm cho y trở thành một nam nhân chân chính.

Vượt qua ngàn năm, y ở trên người một nam nhân mà tìm thấy một loại tự tin khác.

Đối với đại đa số nam nhân mà nói, sự nghiệp tất nhiên là rất quan trọng, nhưng hiển nhiên việc làm một nam nhân chân chính ở trên giường cũng không thể thua kém! Tin tưởng trừ bỏ Lý Ứng Nhân y ra, thiên hạ hẳn có hết chín phần nam nhân đều suy nghĩ giống như y. Mà còn lại một phần hẳn là cảm thấy *** còn quan trọng hơn sự nghiệp đi.

“A Trường.” nhẹ nhàng hôn sau bả vai nam nhân, Ứng Nhân cúi đầu nói: “Nếu ta nói với ngươi rằng, ta đối với thân thể của ngươi là ‘nhất kiến chung tình’, ngươi có hay không sẽ dùng mười thếp gỗ nát đầu ta? Ha ha...”

Cung Trường không biết là có nghe thấy hay không, vẻ mặt không chút biến đổi, chỉ là môi run rẩy rất kịch liệt.

Nửa giờ sau, thiếu niên nghỉ ngơi đủ rồi đứng dậy đi đến trước bàn học, nhóm lên cây nhang tím trong lư hương.

Mùi hương nồng đậm đến choáng ngợp, thiếu niên mới một lần nữa trở về bên giường nghiêng người ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần trụi của nam nhân một hồi.

“Không phải sợ, A Trường, đây chỉ là một giấc mơ... Không phải sợ...” Giọng nói hòa nhã, nhẹ nhàng an ủi nam nhân tinh thần đã bị chấn động quá lớn.

“Không có việc gì, đều xong cả rồi. . . Nhắm mắt lại hảo hảo ngủ một giấc đi. . .”

Vỗ về đã có tác dụng chưa? Chỉ thấy thân thể Cung Trường ngày càng thả lỏng, ánh mắt của ngày càng mê man, mí mắt chậm lại không chậm rồi dính lại với nhau.

“Đúng, cứ như vậy. Không cần suy nghĩ nhiều nữa, liền giống như ngươi nghĩ, loại chuyện này sao có thể xảy ra? Đây chính là một giấc mơ, ngươi là nằm mơ. . .”

Trong mơ màng, khoảng giữa lông mày nam nhân dần dần nổi lên, môi cũng hơi hơi mở ra, biểu tình dường như thả lỏng đi rất nhiều.

Đúng, đây chỉ là một giấc chiêm bao, Tiểu Hàng sao có thể giết người, lại còn đối với cậu làm ra những việc như vậy?

Phòng ngủ cổ kính mang theo một loại giai điệu kỳ lạ, vang vọng một bản ca dao không rõ ca từ, lặp đi lặp lại lần này rồi lại lần khác, một lần lại một lần phát ra từ đôi môi thiếu niên hát khẽ bên tai nam nhân, một lần rồi lại một lần nói cậu nghe những chuyện thật mới. . .

Thời điểm Cung Trường tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy nóc nhà quen thuộc của chính mình. Tức khắc, một hơi nghẹn trong lòng liền một mạch thở ra.

Ta đã nói rồi mà, chuyện hoang đường như vậy sao có thể phát sinh. Nhìn xem, người cũng chỉ là mơ một giấc mộng kỳ lạ mà thôi.

Ánh sáng rực rỡ xuyên thấu qua khe hở bức màn chiếu vào trong phòng, thẳng tắp soi đến mặt cậu. Không chịu nổi liền nâng tay che lại hai mắt.

Đúng rồi, mà ta mơ đến cái gì?

Cung Trường nằm trên giường, cánh tay đè nặng trán mở to hai mắt nhớ lại.

Hình như cậu mơ thấy Lý Hàng giết người, còn mơ thấy hắn ở trong một gian phòng ngủ cổ xưa. Sau đó cậu còn mơ. . .

“A a a ”

Thời điểm mặt trời lên cao, từ Tứ Hợp Viện cổ xưa truyền đến một tiếng thét thảm thương.

Cung Trường cảm thấy được hôm nay vô cùng bất mãn.

Đầu tiên là cả đêm mơ một giấc mơ thật hoang đường, rồi chờ tỉnh lại thì phát hiện đã muộn giữa trưa, cậu như thế nào lại ngủ quên?

Càng buồn bực chính là thời điểm cậu rời giường thì phát hiện, nơi không nên đau thì lại đầy đau đớn, lại liên tưởng đến cảnh tối qua trong mơ, mặt cậu liền đen ngay tại chỗ.

Thật vất vả mới sửa sang được tâm tình để đi đến quán, lại đụng phải thằng khốn nào đó của một cục nào đó không biết đến thu phí vệ sinh, âm ỉ cả ngày, đưa ra biên lai mình đã đóng trước một năm cũng vô dụng, đối phương quảng lại lời uy hiếp nếu cậu không đóng sẽ không để cậu mở quán nữa rồi mới lên xe rời đi.

Ngay lúc tâm tình đang không tốt thì cái tên tiểu quỷ hại chết người lại xuất hiện. Bản thân không biết phải lấy biểu tình gì để đối mặt, kẻ kia vậy mà lại cười hì hì chạy lại hỏi cậu: “Anh Trường, anh có phải là bị trĩ không a? Tối hôm qua em giúp anh xem quán, anh vậy mà lại ngồi chồm hổm trong WC đến nửa tiếng. Này, cho anh đó, đặc biệt mua thuốc mỡ điều trị bệnh trĩ chảy máu cho riêng anh đó.”

Cung Trường tức giận, đang muốn hỏi cậu để hắn xem quán lúc nào, dừng một chút, trong đầu mơ hồ xuất hiện kí ức chính mình đi đến nhà vệ sinh công cộng ở con hẻm tòa nhà kia.

“Tối hôm qua anh có uống rượu không?” Cung Trường hoài nghi hỏi.

Thiếu niên cười. “Anh quên rồi sao? Em mua một chai rượu trắng muốn uống thử một chút, kết quả anh không cho em uống, cuối cùng toàn chui bụng anh. Uống say lắm có phải hay không, sáng sớm có phải là đứng lên không nổi? Mối bị sao thế này? Tự mình cần sao?”

Cung Trường sờ sờ môi không lên tiếng. Bị thiếu niên nói như vậy, cậu mơ hồ nhớ rõ đã có chuyện như thế từng xảy ra.

Thiếu niên đi tới rất nhiên sờ hông cậu, cười như không cười hỏi cậu: “Có đau hay không?”

Cung Trường nhảy dựng lên, vội vàng đưa tay chụp cái tay quá mức tự nhiên kia.

Thiếu niên cười đến càng kỳ dị, Cung Trường vội tìm lý do: “Có thể thật sự bị trĩ. . . Cười cái gì mà cười! Mười thằng đàn ông thì có hết chín thằng bị trĩ rồi! Chưa từng nghe qua sao!”

Thiếu niên ôm cổ Cung Trường cười.

Hai ngày cuối tuần qua đi, Cung Trường cảm thấy thiếu niên dường như càng ngày càng dính lấy mình, chẳng những buổi tối đến nán lại một, hai tiếng đồng hồ, ban ngày cũng thường xuyên nhảy ra dọa cậu nhảy dựng lên. Hơn nữa còn rất thích động tay động chân với cậu?

Từ Thiên cầm bài pu-khơ, ánh mắt tà gian nhìn Cung Trường.

“Này, tao nói này cậu em nhỏ Lý Hàng, mày muốn ăn đậu hủ của ông anh lớn thì cũng đừng ăn đến mức như vậy đi?”

Lý Ứng Nhân dừng tay lại, nghiêng người liếc bằng hữu trí thức duy nhất của người bạn lâu năm Cung Trường một cái.

Cung Trường không hé răng, cúi đầu ngồi trên băng ghế ngủ gà ngủ gật. Ứng Nhân rất nham hiểm cười cười, ôm lấy Cung Trường gần như đặt cả sức nặng toàn thân đặt lên người mình, hai tay càng ra sức hướng về phía trước sờ soạng.

“Sao gọi là ăn đậu hủ được? Tôi đang vừa đấm lưng vừa xoa bóp cho anh Trường mà.” Cười âm hiểm, hỏi lại khờ dại.

La Dục bên kia chú ý tới đoạn đối thoại của hai người cười ha hả: “Tiểu quỷ, mày hiện đang sờ chính là đậu hủ của anh Trường của mày đó, ha ha!”

“A, đây chính là đậu hủ à, tôi đây ăn nhiều một chút cũng được mà. Dù sao anh Trường cũng không phải con gái, tôi ăn như vậy cũng không ảnh hưởng gì đi.”

Sờ a, sờ a, dùng sức sờ sờ. Đụng đến một nơi, cố ý lấy hai ngón tay nhéo lấy.

Tê! Cung Trường cảm thấy từ ngực đột nhiên truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, sợ tới mức mở to mắt ngay.

“Người làm gì vậy?”

“Ăn đậu hủ của anh a, là Từ Thiên nói đó, không phải em.”

Cung Trường nổi giận, tránh ra khỏi cái ôm của thiếu niên, ngồi thẳng dậy mắng người bạn lâu năm: “Mày sao lại dạy nó những thứ không sạch sẽ vậy! Cái gì mà ăn đậu hủ của lão tử! Đậu hủ của lão tử ngon như vậy sao có thể cho ăn!”

Từ Thiên muốn cười, liền không biết xấu hổ mà cười ra. La Dục cũng không đứng đắn gì, cười đến chỉ tay vào mũi của Cung Trường nói: “Ăn ngon hay không thì phải hỏi tên tiểu quỷ kia. Ha ha ha!”

Cung Trường muốn nổi giận, kết quả chỉ bật cười.

“Mẹ! Một đám chỉ biết quấy rối! Đã mấy giờ rồi còn chưa cho tao về ngủ!”

Không một người xê dịch khỏi chỗ.

“Cậu cũng thiệt là! Trời đã nóng muốn chết, đừng có cứ dựa người vào nữa. Đi đi đi, con nít sang một bên chơi!” Giống như đuổi ruồi bọ, Cung Trường một lần nữa đem kẻ dính chặt vào mình đuổi sang chỗ khác.

Lý Ứng Nhân kéo khoe miệng lên, có chút ủy khuất nói: “Vừa rồi còn muốn tôi giúp anh đấm lưng, hiện tại lợi dụng xong rồi thì đẩy sang một bên. Cho tôi dựa vào một chút thì sao chứ? Vừa rồi anh còn ngủ trong lòng ngực tôi mà.”

Khuôn mặt đường nét của Cung Trường tựa hồ hơi đỏ hồng, cũng không biết nhớ tới cái gì, lại ai ai nữa ngày không nói được một chữ. Mà người nào đó tự nhiên cũng đục nước béo cò, cả người đều dán lên hết trên lưng Cung Trường.

“A, Cung Trường, mày đối với người bạn nhỏ của mày thật tốt nha!” La Dục nhìn hai người cười nhạo.

Từ Thiên lại nhìn hai người thân mật như vậy, không trêu chọc tiếng nào.

“Đương nhiên! Anh Trường là thích em nhất đúng không?” Thiếu niên cười hì hì chuyển đầu qua phía người đàn ông, vừa nói vừa nhìn chăm chú vào ánh mắt anh ta.

“Phải phải, anh thích em nhất! Thích nhất đánh tên tiểu tử nhà ngươi này!” Tay ở sau lưng thiếu niên không nặng không nhẹ vỗ một chút, Cung Trường cười che dấu sự hỗn loạn trong lòng.

Quái lạ! Tại sao lại nhớ đến giấc mộng hoang đường kia! Hơn nữa lúc thiếu niên kề sát vào người cậu, cảnh trong mơ lại trở nên chân thật vô cùng. Cậu dường như có thể miêu tả được thiếu niên như thế nào cởi quần áo của cậu, như thế nào hôn môi cùng vuốt ve thân thể cậu, như thế nào. . . Ngao! Ông trời a! Ông cho dù khiến ta mơ một giấc mơ quái đản thì cũng đừng làm cho ta bị một đứa nhỏ . . . cái kia a! Nghĩ thế nào cũng thấy thật biến thái!

Bỗng nhiên, Cung Trường cứng ngắc dừng lại. Cậu tựa hồ cảm thấy có cái gì đó nửa cứng nửa không đang nhô lên phía sau lưng cậu một chút, hơn nữa tay của thiếu niên tựa hồ cũng thực quý dị di động qua lại ở bả vai cánh tay của cậu.

Có phải hay không là do suy nghĩ quá nhiều? Mình đem nó đẩy ra có khiến cho bọn họ cảm thấy rất kỳ quái?

Có lẽ mình cảm giác sai rồi? Đều là nam nhân, Tiểu Hàng nó làm sao có thể. . .

Nếu đều là nam nhân, mình vì cái gì lại mơ thấy như vậy? Người ta nói ban ngày có chút suy nghĩ ban đêm liền mộng, chẳng lẽ mình. . . bậy bạ bậy bạ quả thực bậy bạ! Mình còn mơ thấy Tiểu Hàng giết người, chẳng lẽ nó có thể thật sự giết người sao? Quả thực là tiểu lâm mà!

“Em cũng thích A Trường nhất nhất!” Hít một hơi, thiếu niên vậy mà cười mè, vô cùng đường đường hoàng hoàng hôn một cái thật vang lên mặt Cung Trường!

Ánh mắt La Dục trợn to, sau ba giây sau lập tức phóng về hướng Cung Trường, vừa chạy vừa kêu to: “A Trường, tao cũng rất thích mày, đến, tội mình cũng hôn một cái!”

Từ Thiên tươi cười trên mặt, nhìn về phía ánh mắt Lý Ứng Nhân lại tràn ngập hoài nghi và cảnh giác.

Nghênh đón La Dục chính là bàn chân to size giày số bốn mươi ba của Cung Trường, một cước liền đem bạn lâu năm nhiệt tình như lửa đuổi văng sang một bên. Còn người phía sau, ngoài mắng nó hai tiếng, cậu cũng không biết làm thế nào với thằng nhóc da mặt ngày càng dày này – ai bảo cậu có tật giật mình trước!

Thiếu niên ôm Cung Trường cười ha ha đắc ý, Cung Trường tức giận mắng thằng nhóc vô lại; La Dục đứng lên còn muốn không ngừng cố gắng, Từ Thiên đang tính nói gì, khéo mắt nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

“Cung Trường, em mày tới.” Một câu giải vây cho Cung Trường.

Em tao? Vào giờ này? Tối như vậy nó đến làm gì?

Cung Trường đầu tiên nghĩ đến chính là trong nhà xảy ra chuyện.

Thấy Cung Trường bỏ thiếu niên ra, đứng dậy chạy như bay ra đón em gái mình, Từ Thiên giữ chặt La Dục hướng hấn lắc lắc đầu. Theo hiểu biết của anh đối với Cung Trường, thời điểm này vẫn là không nên nhúng tay vào việc nhà cậu ta. Nếu Cung Trường cần bọn họ, anh tự nhiên sẽ biết được.

Ứng Nhân nhìn hai anh em đứng nói chuyện với nhau dưới cây cách đó không xa, lại cúi đầu nhìn nhìn chổ đứng quần càng ngày càng chặt của mình, thầm thở dài.

Người a người, thật đúng là càng ngày càng hăng hái rồi. Chẳng qua mới ôm một chút, cọ cọ một chút, người đã bắt đầu không để ý đến ý nguyện của chủ người mà mạnh mẽ lớn dần lên như thế.

Được, ta biết người sôi nổi, để coi tối nay người ngồi nghỉ như thế nào. Người không biết sôi nổi của người căn bản không có chỗ phát huy sao!

“Anh, em tới là muốn nói cho anh biết một việc. Em muốn anh là người đầu tiên biết chuyện này!”

Em gái Cung Âm trên mặt không che dấu được kích động.

“Chuyện gì? Chậm rãi nói.” Nhìn vẻ mặt em gái đoán được không phải là chuyện gì không tốt, Cung Trường thăm thở dài nhẹ nhõm một hơi, khi nói chuyện khuôn mặt cũng dần theo ý cười.

“Em. . . Anh, giáo sư của chúng em nói lần này số người nhận học phí du học của trường tăng thêm một người rồi! Thầy giúp em, giúp em tranh thủ được danh ngạch lần này rồi! Anh!” Cung Âm vui mừng cực điểm mà khóc.

“Thật không!” Cung Trường cũng phấn chấn mà kêu lên: “Đây chính là ông trời thật tốt a! Ai nha, nhất định phải ăn mừng, ông nội, bà nội mà biết thì khẳng định sẽ vui đến chết mất! Là việc lớn như thế! Em gái, em thật là giỏi!”

Cung Trường giơ ngón tay cái lên với em gái, hào hứng như thể mình là học sinh được hưởng suất đi du học vậy.

“Đi! Nói cho bọn Từ Thiên biết đi, để bọn chúng chung vui với em!”

“Từ từ! Anh!” Cung Âm một phen giữ chặt anh trai, ngược ngược nói: “Sự việc còn chưa có quyết định xong hết, em chỉ là vừa mới biết được thông tin nội bộ thôi, ở trường còn chưa có công bố, chờ trường học công bố rồi, chúng ta mới nói cho những khác biết có được không?”

“Được được! Đương nhiên được!” Cung Trường vui mừng đến nỗi hận không thể ôm lấy em gái hôn hai, ba cái, trong lòng vừa mới dâng lên nghi ngờ gì cũng đã bị tình cảm vui sướng hòa tan.

Để cho bọn Từ Thiên xem quán, Cung Trường đưa em gái về nhà, về quán hoành thánh rồi, cậu vẫn suy tính phải chúc mừng em gái mình như thế nào.

Được rồi, ăn mừng có thể không vội vã, nhưng việc tốt như vậy cũng phải tỏ vẻ chút gì với em gái chứ?

Ừm, liền quyết định như vậy đi!

“Tiểu Hàng, mai em có thời gian không?” Cung Trường một bên vui tươi hơn hớn dọn quán, một bên hỏi người thiếu niên đang giúp đỡ bên mình.

“Có, chuyện gì vậy ạ?”

“Ha ha, chuyện tốt! Ngày mai cùng anh đi dạo phố.”

Dạo phố? Từ Thiên và La Dục liếc nhau một cái. Ngày mai bọn họ đều phải đi làm, nếu không khẳng định sẽ cùng đi theo. Cung Trường dạo phố, đây chính là một sự việc ngàn năm hiếm gặp.

9. Chương 9

Cung Trường thật sự rất vui mừng! Em gái có thể du học nước ngoài, hơn nữa còn là do nhà nước chi trả, đây chính là chuyện cực kỳ có ý nghĩa, làm rạng rỡ tổ tông. Tuy nói hiện tại người đi du học nhiều không kể xiết, về nước cũng không đảm bảo có việc làm ngay, nhưng đây là nhà nước chi trả đó, đây chính là vinh dự mà kẻ có tiền có của cũng không thể mua được! Việc này chứng tỏ cái gì? Em gái của cậu là thiên tài đó!

Lâu lắm rồi nhà họ Cung không có tin vui như vậy. Đây phải chăng thể hiện nhà họ Cung cuối cùng cũng có thể thoát khỏi u tối, bước ra ánh sáng, đón nhận đại cát đại lợi, thuận buồm xuôi gió? Nếu như quả thật là như thế thì quá tốt rồi!

“A Trường, đêm qua em nằm mơ.” Biểu cảm Ứng Nhân như là đang lo sợ.

“Ừ? Mơ cái gì?” Ý thức Cung Trường được kéo trở về.

“Phải hứa chắc trước, em nói rồi anh sẽ không mắng em, cũng không đánh em.”

Cung Trường bị vẻ mặt căng thẳng của đối phương khiến cho bật cười một tiếng.

“Yên tâm, em nói đi.”

“Là như vậy, ” Thiếu niên nuốt một ngụm nước bọt. “Em mơ thấy em bé anh...”

“Tiên sinh, đồng chí, vị tiểu huynh đệ này ” “

Mọi người đang đi trên cầu nhất lượt quay đầu lại. Trong đó tất nhiên cũng có cả Cung Trường và Lý Ứng Nhân ra ngoài dạo phố.

“Chính là người! Ta gọi chính là người.” Một ông già thân mặc áo khoác dài đứng phắt dậy từ băng ghế ra sức vẫy tay.

Cung Trường chỉ chỉ mũi mình, “Ông gọi tôi?”

“Không gọi người thì gọi ai? Mau tới đây, để cho ta nhìn kỹ chút!” Ông già cao giọng kêu lên.

Cung Trường cau mày. Ứng Nhân chú ý tới khoảng đất trước mặt ông già ăn vận áo khoác dài trông chả ra làm sao kia, thứ bày ra là một bức tranh vẽ thô vẽ hình bàn tay và mặt người.

“A Trường, hình như là thấy tướng số.”

“Thần kinh!” Cung Trường kéo Ứng Nhân đi, căn bản không muốn để ý ông già kì quái kia.

“Này, này, người đừng đi! Chờ ta chút!” Ông già khoảng năm chục tuổi kia chạy đuổi theo.

Cung Trường thấy người này xô đẩy đoàn người đuổi theo bọn họ, không hiểu chuyện gì, kéo Ứng Nhân chạy thật nhanh. Ông già kia vừa đuổi vừa kêu to bảo chờ một chút. Cung Trường nghe thấy phía sau truyền đến tiếng hô to gọi nhỏ, tâm tình vốn vui vẻ cũng thoáng bị ảnh hưởng. Tên thầy tướng số này sao lại thể kia, sao lại giống như một tên nợ đuổi bắt không tha thể kia?

Trong lòng Lý Ứng Nhân bỗng nhiên khê động, cước bộ tự nhiên chậm lại. Cung Trường theo đó cũng thả chậm tốc độ bước lại.

“Được rồi, em vừa nãy nói gì với anh vậy? Anh không nghe rõ.”

“Em nói... Em mơ chúng ta cùng một chỗ, không có mặc quần áo.”

“Hả?”

“Chúng ta vuốt ve lẫn nhau, hôn môi lẫn nhau, chúng ta còn...”

“Dừng! Em nói em mơ thấy cái gì? Không phải đang cố tình đùa anh đấy chứ?” Cung Trường lập tức dừng bước, biểu cảm nghiêm túc.

Thiếu niên dè dặt, lo lắng gật đầu.

“Anh Trường, anh nói em có phải bị bệnh gì rồi hay không? Em chẳng những mơ chúng ta cùng một chỗ như vậy, em còn, còn...” Khóe mắt thiếu niên mang theo ngượng ngùng, lúng túng không biết phải nói tiếp thế nào.

“Em còn cái gì?” Khuôn mặt Cung Trường cũng đỏ, tiếng nói cũng trở nên có chút khàn khàn.

“Em... bấn tĩnh.”

Khuôn mặt Cung Trường trong nháy mắt trở thành một khối đỏ rực. Hồi lâu sau, “Vậy à, việc này... việc này... có lẽ em đến tuổi rồi, việc kia, anh nghĩ hẳn là rất bình thường.” Trên đường sá bàn luận cái việc này mà rất bình thường?

“Thật sao? Anh cảm thấy việc này rất bình thường?” Đôi mắt thiếu niên sáng lên.

“Không phải, anh không phải nói em mơ thấy chúng ta cùng một chỗ bình thường, anh là nói... Em có mộng xuân là điều bình thường.” Cung Trường lắp bắp trả lời.

“Vì sao? Hai việc này khác nhau cái gì? Anh Trường, em sống ở nước ngoài bảy năm, em biết cái gì là đồng tính luyện ái, cũng không cảm thấy việc này có cái gì. Em chỉ là lo lắng anh sẽ cảm thấy em không bình thường...” Khi nói chuyện, trong ánh mắt thiếu niên dần theo do dự và bi thương.

Đồng, đồng, đồng tính luyện ái? Không phải không biết từ này, chỉ là chưa từng lo nghĩ về phương diện này, bị nhắc đến đột nhiên như vậy, từ ngữ không tính là hiếm gặp này lại mang đến chấn động mười phần.

Đây là có chuyện gì? Vì cái gì mình lại mơ hoang đường như thế, mà Tiểu Hàng lại cũng mơ thấy nữa? Đây thể hiện cái gì?

Trong giây lát, Cung Trường có chút ngỡ ngàng.

Mình là đồng tính luyện ái sao? Nếu đúng vậy, mình đây vì sao nghĩ tới bản thân cùng một chỗ với một tên đàn ông, sẽ có một luồng cảm giác buồn nôn không nói nên lời? Cho dù người đó là Tiểu Hàng.

Đợi đã, tất cả việc này tựa hồ quá nhanh rồi. Vì sao việc này hồi trước bản thân không có cảm giác gì hết? Mà trong khoảng thời gian cùng Tiểu Hàng nhập nhằng này, hình như mình mới bắt đầu mơ giấc mơ kia.

Mình vì sao lại mơ như thế? Vì sao giấc mộng ấy rõ ràng đến nỗi, mình bây giờ có thể hồi tưởng lại từng chi tiết? Vì sao giấc mộng này không giống những giấc mộng khác, thời gian lâu sẽ trở nên mơ hồ không rõ, thậm chí là hoàn toàn quên mất?

“A Trường, nếu em nói em thích anh, muốn cùng một chỗ với anh, anh sẽ bài bác em sao?”

Trầm mặc hồi lâu, Cung Trường mới hồi đáp: “Anh không biết.” Cậu có thể nói thế nào? Dưới tình huống chính mình cũng mộng xuân giống vậy, bất kể cậu có bài bác đồng tính luyện ái hay không, cậu cũng không có tư cách quả mắng thiếu niên báo cho mình biết tình hình thực tế.

Rối rã trò chuyện một hồi xong, bọn họ cũng đã từ cầu vượt đi tới quảng trường mua sắm lớn náo nhiệt. Vốn dĩ Cung Trường muốn đi cửa hàng bạc chuyên biệt nhìn một cái, bất quá đã đến nơi này rồi nên nhân dịp đi ngắm nghía một chút, cậu nhớ lần một khu mua sắm này ngoài đồ trang điểm hình như cũng có không ít quầy hàng nữ trang đá quý, vừa vặn có thể so sánh kiểu dáng và giá cả.

“Chuyện này chúng ta sau này hẳn nói, em còn nhỏ, đối với loại chuyện đó còn rất mờ mịt, anh nghĩ đây chính là một loại phản ứng tuổi dậy thì. Có lẽ em trong khoảng thời gian này quá thân mật với anh, lại không có bạn cùng học tốt nào khác, anh cảm thấy em nên thử mở rộng vòng tròn giao thiệp, cố gắng làm quen thêm nhiều nhóm bạn cùng tuổi. Anh nghĩ, từ từ bệnh trạng loại này hẳn sẽ biến mất dần.”

“Anh cho là như vậy?” Về mặt thiếu niên rất bình tĩnh, “Em tưởng anh cũng có loại cảm giác như vậy với em. Đêm hôm đó khi anh say, anh từng nói: có một số việc anh có thể mở một mắt nhắm một mắt, nhưng có một số việc anh không thể có lỗi với lương tâm mình. Mà em chính là giới hạn anh muốn mà không dám chạm đến!”

Trong lòng đột nhiên đau đến kịch liệt, cậu đã nói vậy. Cậu nhớ rõ chính mình từng nói những lời này, nhưng không nhớ rõ là khi nào, trong tình cảnh gì nói ra. Là thật sao? Mình sớm đã có ý nghĩ như thế đối với Tiểu Hàng sao?

“Anh bởi vì em còn vị thành niên, bởi vì em và anh cùng là đàn ông, cho nên anh buộc lòng phải luôn kiềm nén mình lại, xem em như là em trai, xem em như là bạn bè, xem em là một người quan trọng phải quan tâm, bảo vệ. Chính là anh vẫn luôn không ngừng nghĩ như vậy, không phải sao?”

Thiếu niên càng nói, nội tâm Cung Trường lại càng mơ hồ lẫn lộn, thật thật giả giả. Tựa hồ điều thiếu niên nói là đúng, lại tựa hồ như hoàn toàn không phải như vậy. Dần dần, Cung Trường có loại cảm giác như là lạc hướng trong mê cung.

Suy nghĩ cho rõ ràng, nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, may ra sự tình không hề giống như điều Tiểu Hàng nói.

“Tiểu Hàng, cậu nghe tôi nói...”

“Cuối cùng cũng đuổi kịp bọn người!” Theo tiếng kêu to, một bóng người thấp bé từ trong con đường tối gần cạnh hai người chạy ra. “May mà ta quen thuộc nơi này.” Ông già bắt măn lâu bầu, vừa lúc ngăn đường hai người lại.

Cung Trường thu lại lời khuyên muốn nói với thiếu niên lại, gương khuôn mặt về phía ông già dờ hơi đứng ngăn trước mặt bọn họ, quát tránh đường: “Ông muốn làm gì?”

Phiền muộn khiến cho giọng nói cũng trở nên hung tợn. Giọng nói thô như vậy, thái độ dữ như vậy, người thường e rằng bị dọa đến chạy mất. Nhưng ông già cứ như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Cung Trường, tiến đến trước mặt Cung Trường, tỉ mỉ đánh giá từ trên xuống dưới một phen, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lý Ứng Nhân.

“Rời khỏi hần!”

Cái gì? Ứng Nhân nheo mắt lại, trên mặt làm ra biểu cảm kinh ngạc thích đáng.

“Người là hung tinh của hần, khí thế của người càng mạnh, hần lại càng yếu, sớm muộn một ngày người sẽ hại chết hần!”

“Này! Mẹ nó, ông nói hươu nói vượn cái gì vậy!” Cung Trường giận vô cùng, cậu còn chưa rõ ràng cậu đối với thiếu niên rốt cuộc là tình cảm gì, đã có người chạy đến nói xằng cái gì mà đối phương là hung tinh của cậu, đây chẳng phải là cổ tình gây cho cậu xúi quẩy sao!

“Này! Con trai, nói chuyện khiêm nhường một chút, ta chỉ là muốn tốt cho người, càng sớm rời khỏi người này, đối với người chỉ có lợi không có hại, đừng đợi đến khi...”

“Câm miệng! Tôi thấy ông đã lớn tuổi, không so đo với ông, ông lại nói vớ vẩn nữa, cẩn thận tôi đưa ông đến cục cảnh sát! Cút đi!” Cung Trường nổi giận, để lừa tiền hai người bọn họ, dám nói bừa thành như vậy! Nếu không thấy ông già đã xấp xỉ năm mươi, cậu đã sớm cho ông ta một trận.

“Nói bừa? Hừ! Vị tiểu ca này, người có biết vận rủi trên người người cách ba trượng đã vọt tới trên người đạo sĩ ta rồi không? Người nghĩ ta muốn ngăn người lại à, người nghĩ ta buồn chán tới mức muốn ăn chửi à, đạo sĩ ta muốn kiếm tiền sẽ không kiếm những tên cao lớn thô kệch bọn người, cái thứ động một tí liền không lễ phép với bậc cha chú!”

“Người xem, trên đường cái có rất nhiều phụ nữ trung niên, cô gái trẻ tuổi như vậy, người sợ ta không kiếm ăn được à! Nói cho người biết, việc buôn bán của đạo sĩ ta rất tốt! Nếu như không vì thấy người nhiều công đức, đạo sĩ đã không muốn trông đến loại chuyện khó thu được kết quả tốt này!”

“Con trai, đạo sĩ ta là nói thật với người, nếu như người muốn nửa đời sau sống được thư thái thái, người trong nhà yên ổn sống lâu, không gặp khó khăn, thì cách tên không rõ lai lịch này càng xa càng tốt! Không phải lão đạo không cảnh báo người, người lại cạnh bên hần nữa, nhẹ thì mọi việc không thuận lợi, cuộc sống gia đình đầy rủi ro, nặng thì tai họa không ngừng, đến nỗi tan cửa nát nhà!”

“Được rồi, lão đạo nói một chút vậy thôi, có nghe hay không tùy người, dù sao ta cũng nói hậu quả cho người rồi. Thấy người tích đức nhiều, lần này tính cho người miễn phí. Lần sau nếu người muốn tìm lão đạo, hắc hắc! Nhớ kỹ cầm một số tiền lớn đến a!”

Ông già tự xưng đạo sĩ, không hề ngừng lại lấy hơi, nói hết những điều muốn nói, âm hiểm cười hắc hắc, nhìn nhìn Lý Ứng Nhân mặt đeo nụ cười mỉa, lại nhìn một chút Cung Trường sắc mặt xanh xám, trong miệng lầm bầm câu gì đó, rồi mới cứ như vậy ngổng nghênh xoay người rời đi.

“... Bệnh thần kinh.” Đây là đánh giá duy nhất của Cung Trường đối với đạo sĩ tự do này.

Thật là bệnh thần kinh sao? Lý Ứng Nhân nhìn về hướng ông già rời đi, trong đầu hiểu ra bốn chữ “không rõ lai lịch” của lời nói đối phương. Đạo sĩ tự do này rốt cuộc là mèo mù vớ phải cá rán vớ vẩn, nói hươu nói vượn gạt tiền, hay là...

Ứng Nhân quay đầu nhìn thoáng qua biểu cảm Cung Trường bên cạnh, còn chưa nghĩ ra nói gì thì đối phương đã mở miệng an ủi trước rồi.

“Đừng nghe tên lừa đảo đó! Mười thì có đến chín rơi dựa vào mồm mép kiếm tiền. Những kẻ ấy e sợ thiên hạ bất loạn, cho dù trên đời này thật sự có việc gì thần bí, cũng không phải kẻ như vậy có khả năng nhìn ra!”

“Cái gì mà hung tinh với chả hiền tinh, như em gái anh xem thầy bói mười hai chòm sao với cả nhóm máu gì đó, còn có cảm tinh lành dữ gì nữa, rồi còn bát quái, âm dương, phong tinh linh tinh vớ vẩn, mỗi thứ nói đều không khớp. Tin vào những thứ ấy, con người không cần sống nữa.”

“Con người cảm thấy mấy thứ đó linh, đó là bởi vì thật sự có những điểm nói trúng, con người thôi, đều trải qua cảm tình, hoàn cảnh, địa cầu hơn sáu tỉ người có chuyện giống nhau không có gì kỳ quái. Nói trúng một hai điểm đã cảm thấy giống như thật sự có chuyện như vậy rồi. Nói trắng ra là, thầy tướng số chính là ngành thống kê!”

Cung Trường lắc đầu, cậu tuy rằng tin rằng trên đời này có những chuyện thần bí nan giải, nhưng cậu không mê tín. Rất nhiều chuyện kỳ thực chỉ cần giấu lại là có thể hiểu rõ ràng.

“Có lẽ em thật là hung tính của anh không chừng. Em biết cái nhìn đối với đồng tính luyến ái trong nước, nếu anh bởi vì em có cảm giác với anh mà tránh né em, em cũng sẽ không trách anh.”

“Nói vậy bạ gì đó! Anh tránh né em làm gì.”

Nhìn thấy thiếu niên trước mặt cúi đầu, nói lời buồn bã cho dù Cung Trường cậu thật sự tính sau hôm nay giữ khoảng cách với đối phương một chút, bây giờ cũng không thể nói gì được. Chẳng những không thể giữ khoảng cách, sợ rằng sau này chỉ cần đối với thiếu niên có chút bầy vẽ, e rằng đối phương sẽ cho rằng mình tin lời tay đạo sĩ tự do muốn rời bỏ hẳn.

Con bà nó! Tên đạo sĩ tự do chết tiết hại chết ta rồi! Bỏ đây nếu như trở thành đồng tính luyến ái, đều là người làm hại!

“Đi thôi, theo anh chọn quà cho em gái anh! Đừng bị loại việc vặt này ảnh hưởng tâm tình.” Không muốn nhắc lại cùng một chủ đề nữa, Cung Trường dứt khoát kéo đối phương hướng về khu mua sắm.

Lầu một khu mua sắm náo nhiệt nhưng vẫn rất có trật tự, náo động nhưng vẫn có hiệu suất. Vây quanh quầy hàng nước hoa mới ra, các cô gái trẻ tuổi đang hết sức vui vẻ cùng nhau mở nắp bình ngửi thử mùi hương, đánh giá, so sánh xem có phù hợp với mình không. Hai người Cung Trường cẩn thận chọn quà tặng, tự nhiên cũng không lưu ý đến một cô gái trẻ đứng cách đó không xa.

“A Trường, anh cảm thấy vòng tay này thế nào? Anh có cảm thấy rất khác biệt, nhưng vẫn phù hợp yêu cầu anh không?” Ứng Nhân chỉ chỉ mặt bàn thủy tinh.

Tầm nhìn Cung Trường dời đến. “Cô này, phiền cô đưa vòng tay này cho tôi xem một chút.”

“Được.”

Đây là một vòng tay có treo tám cái chuông đẹp nhỏ. Chuông đẹp chỉ có tác dụng trang trí chứ không kêu leng keng. Chẳng qua treo chuông đẹp cũng không phải đặc biệt hiếm lạ, có ý nghĩa chính là trên tám cái chuông cỡ mini đều khắc một chữ Hán, hợp lại vừa hay thành: thanh xuân vĩnh viễn cát tường như ý.

Hơn nữa thiết kế trên thân vòng tay cũng rất đặc biệt, như là những hình thoi đan lấy nhau, hình thoi trung tâm thì được khảm một đám chuông đẹp nhỏ tinh xảo có thể chuyển động tùy ý.

Nhân viên nữ quầy hàng cười mào giới thiệu: “Đây là chuyên biệt thiết kế cho các cô gái trẻ, cho nên dùng bốn chữ ‘thanh xuân vĩnh viễn’. Thích hợp nhất tặng cho bạn gái hoặc người mình thầm thương.”

Cung Trường nhìn rất thích thú, khen Ứng Nhân có mắt thẩm mỹ. Vừa nhìn tới giá, cậu ghen lại một chút.

Vậy mà còn mắc hơn đây chuyên! Một cái vòng tay mà bán hai nghìn tám trăm tám.

Nữ nhân viên quầy hàng liếc mắt một cái liền nhìn ra Cung Trường đang khó xử, chủ động đưa cho bọn cậu vật phẩm trang sức bạch kim hăng đó đang giảm giá, nếu mua ngay bây giờ có thể giảm đến hai phần, nhưng chỉ đến cuối tuần này thôi. Còn nói loại kiểu dáng này chỉ một hăng này có, giá này cũng đã bao gồm phí thiết kế các thứ.

Cung Trường nắm rõ đây chỉ là cách thức đẩy mạnh tiêu thụ của nữ nhân viên quầy hàng này, thời hạn giảm giá đảm chắc sẽ kéo dài mãi. Nhưng một là cậu đang vội mua, hai là cậu quả thực thích kiểu dáng và ngụ ý ẩn chứa của vòng tay này, huống chi loại này chỉ hăng này mới có.

Cấn môi mà mua vậy!

“Cô này, ghi hóa đơn cho chúng tôi đi.” Không đợi Cung Trường mở miệng, Ứng Nhân đã ra hiệu cho nhân viên tiêu thụ đóng gói cái vòng tay kia.

Cô gái nào đó cách đó không xa đang vây ở quầy đồ trang điểm bên cạnh, nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu lại nhìn hướng về phía bên này, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Đưa đây!” Cung Trường một phen đoạt lấy hóa đơn đi trả tiền.

Ứng Nhân cười cười không tranh với cậu ta. Y không dần dần, tuyệt đối sẽ không vì loại sự tình này mà làm mất sĩ diện đàn ông của Cung Trường.

“Anh Hàng!”

Ứng Nhân quay đầu lại.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Thực ra Lý Ngân muốn hỏi chính là, tiền anh đã gom đủ chưa, làm sao lại có lòng dạ thanh thoi đi dạo cửa hàng mua sắm.

“Lý Ngân, là em à. Hôm nay không đến lớp à?” Thật là trùng hợp.

“Tụi em đang nghỉ hè mà, lớp học thêm hè cũng đã kết thúc. Giờ cho đến khai giảng em còn gần hai mươi ngày nghỉ, nên giờ em mới đi chơi.”

Lý Ngân mỉm cười ngọt ngào, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Anh Hàng, sao anh còn có thời gian đi dạo bên ngoài vậy? Em có biết anh của em đã...”

“Anh biết anh ta đã bắt tay vào gây quỹ tài chính với nhóm bạn cũ của cha em. Tiểu Ngân, em đang lo lắng cho anh sao? Cảm ơn em nhé.” Lý Ứng Nhân đeo lên mặt vẻ cảm kích chân thành.

“Anh Hàng, không cần cảm ơn, chúng ta đều là người một nhà. Nhưng anh có biết anh của em... Anh không lo một ngày anh của em ngồi lên vị trí gia chủ, anh sẽ bị đày đến một nơi rất xa sao?”

Mặt Lý Ngân đầy lo âu và cảm thông.

Lý Ứng Nhân dịu dàng cười, “Có liên quan gì đâu? Thực ra anh cảm thấy cho anh trai em làm gia chủ cũng tốt. Anh nghĩ tính cách của anh có lẽ không thích hợp tranh giành một mối với người khác, nếu như tranh không được cũng không sao. Anh cảm thấy cuộc sống bây giờ của anh đã rất vui vẻ rồi.”

“Thật vậy sao?” Mặt Lý Ngân mở to, trong mắt là vẻ vui mừng không che giấu, “Anh Hàng, anh thật sự nghĩ vậy? Nếu thật sự nghĩ vậy thì tốt quá! Em đi nói cho anh trai em biết, để anh ấy không đối với anh quá phẫn.”

“Còn nữa... Anh Hàng, vị tiên sinh vừa rồi có phải là bạn của anh không? Em hình như đã gặp qua anh ta, bắt quả nhất thời nghĩ không ra.” Dù sao vẫn cảm thấy người vừa rồi kia dường như cũng không giống một kẻ có tiền.

“Em đương nhiên nghĩ không ra, người đó không phải là người thuộc đẳng cấp các em.” Ứng Nhân bật cười, “Người ta chính là người bán hoành thánh ở phố Thập Bảo, hôm nay anh theo người ta đến mua trang sức cho em gái.”

“Em cũng biết tiền tiêu vặt của anh và em trai em đều bị cắt rồi, anh của em còn có công ty nhỏ của riêng anh ta, có thể tự thân vận động, anh thì thôi rồi, chỉ có thể giúp người ta rửa chén kiếm bát hoành thánh ăn thôi, anh chính là quen biết người đó như vậy.”

“Cái gì! Anh Hàng, anh rửa chén cho người ta! Anh?!” Sao có thể!

Lý Ngân hoàn toàn không thể tin được, Lý Hàng có thể cùng anh trai lợi hại kia của cô cạnh tranh vị trí gia chủ, lại hồ đồ đến nỗi rửa chén cho người ta kiếm cơm ăn. Chẳng lẽ có mục đích gì khác? Vậy mục đích của anh ấy là gì? Vì sao anh ấy lại ở cùng chỗ với một chủ quán hoành thánh kiếm sống đầu phố?

Ôm một bụng nghi vấn, Lý Ngân bị bạn đi cùng kéo đi. Lúc gần đi, còn liếc nhìn lại một cái chủ quán hoành thánh trả xong tiền đến tìm Lý Hàng kia. Người đàn ông rất có khí chất nam nhi, nhưng không phải kiểu cô ưa thích.

“Ai vậy?” Cung Trường cảm hóa đơn đưa cho nữ nhân viên quầy hàng, thuận miệng hỏi.

“Em họ của em.”

Cung Trường nghiêng đầu, mơ hồ nhớ tới rất rất lâu trước đây, Lý Hàng hình như là từng đề cập với cậu hẳn có một em gái.

“A Trường.” Lý Ứng Nhân đột ngột mở miệng, “Buổi sáng em đi cùng anh, buổi chiều anh theo em được không?”

“Làm gì? Anh còn phải ra quán mà.” Cung Trường cẩn thận tiếp nhận túi đựng món quà tinh xảo.

Đợi hồi lâu không thấy có tiếng người vọng tới, quay đầu nhìn, Cung Trường thấy vị thành niên kia đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ buồn tủi nhìn cậu, kết hợp với khuôn mặt trẻ con kia, thật sự đáng thương biết bao nhiêu.

Đảo mắt một cái, “Nói đi, cậu muốn đi đâu?”

Thiếu niên nào đó tuổi thực tế đã ba mươi nhếch môi cười, chớp mắt, “Công viên trò chơi! Chỗ lớn nhất mới mở ấy.”

Từ sau khi Lý Ứng Nhân thổ lộ, được rồi, tạm thời chúng ta coi đoạn đối thoại kia là thổ lộ đi. Ứng Nhân quấy rầy Cung Trường ngày càng nhiều, nhưng là quang minh chính đại. Cũng bởi vì y quá quang minh chính đại, mấy người bạn của Cung Trường cũng không nhìn ra Ứng Nhân có tâm tư đặc biệt gì với Cung Trường, chỉ nói hai người tình cảm rất tốt mà thôi.

Đương nhiên, trong đó vẫn còn một người hai mắt tinh anh và lọc lõi sự đời như Từ Thiên, mỗi khi nhìn thấy hai người cùng một chỗ thì trên mặt sẽ lộ chút ít biểu cảm nghi ngờ. Bất quá anh ta cũng không có hành động gì đặc biệt, như thể đang chờ đợi việc gì đó phát sinh vậy.

Việc gì đó thực sự có phát sinh, nhưng không phải giữa Cung Trường và Ứng Nhân có việc gì, mà là ông Cung lừa tiền hàng xóm, bỏ vợ con mất tích hơn bảy năm kia, bỗng nhiên quay trở về.

Ngày ông Cung trở về không có sấm sét rền trời, cũng không có tám tháng tuyết rơi, càng không có long trời lở đất, chỉ là một sáng tinh mơ bình thường như thế, một người đàn ông cao gầy bình thường, mang theo một va li hành lý cũ kỹ đi vào Tứ Hợp Viện, gõ cửa nhà họ Cung.

Khi đó, Cung Trường vừa lúc mới thức dậy. Nghe thấy tiếng gõ cửa cũng không hỏi nhiều, kéo dép lê ra mở cổng.

Ông Cung thay đổi không nhiều, khác biệt lớn nhất là người gầy sọt đi, da dễ sạm màu đi, dáng vẻ thiếu sức sống. Tổng thể thoát nhìn giống như những người đàn ông trung niên khác.

Cung Trường đã từng tưởng tượng rất nhiều lần mình lại gặp cha sẽ hành xử thế nào. Phần lớn đều là trực tiếp vung nắm tay đánh ông ta một hồi, sau đó đuổi đi càng xa càng tốt.

Trước đây cậu muốn như thế, lúc ấy cũng muốn làm như vậy, nhưng nhìn cha mình còn sống cứ như vậy đứng sờ sờ trước mặt, Cung Trường lại chậm rãi buông nắm tay đang giơ lên, cảm thấy cơn phẫn nộ của mình đột nhiên tan biến hết, thậm chí còn bình tĩnh hơn ngày thường.

“Ông đã trở về.”

“Đúng vậy. Ta đã trở về.”

Lời nó rất ngắn kết thúc rồi, hai người liền tránh ánh mắt đối phương.

“Khụ, ta ngồi xe lửa một đêm, có hơi mệt. Phòng ta và mẹ anh vẫn như cũ chứ?”

“Vẫn.”

“Ông bà còn ngủ, có chuyện gì đợi anh về rồi nói sau, đừng đánh thức bọn họ, hàng xóm thấy không hay. Đúng rồi, anh đi làm chưa? Mẹ anh đâu rồi?”

Cung Trường không nói lời nào, xoay người trở về phòng cầm đồ dùng rửa mặt, đi tới cái ao trong viện đánh răng, rửa mặt, rồi lại trở về phòng xách theo hộp đựng tiền chuẩn bị ra quán.

Mãi đến khi nhìn thấy con cả làm cùng một việc mà bảy năm trước ông cũng làm, ông Cung mới ngáp ngừng mở miệng nhỏ giọng nói cậu: “Anh bán hoành thánh à.”

Khi Từ Thiên nhận được điện thoại của Cung Trường, anh hơi bất ngờ.

Cung Trường mà lại mời anh ra ngoài uống rượu, hơn nữa không phải uống ở quán hoành thánh của cậu ta, mà là đến một tiệm ăn.

Từ Thiên đáp ứng, anh cũng không nói với Cung Trường, tối hôm đó anh phải đi tiếp một khách hàng rất trọng yếu.

Bè bạn, chẳng phải là dùng vào những thời điểm như thế này sao?

Bọn họ đến một cửa hàng lẩu trên đường đông nam. Chỉ uống rượu thôi thì ở đâu cũng được, Cung Trường không để tâm, mà Từ Thiên thì thích ăn lẩu, hai người liền tới làng lẩu ngày ngày đều tấp nập người ra kẻ vào kia.

“Mày nói xem hiện nay vì sao ở chỗ nào cũng thích thêm chữ ‘làng’? Chỗ bé như hũ nút thế này mà cũng kêu làng? Cũng không có hai tầng lầu! Nếu so sánh với chỗ này, quán hoành thánh của tao chẳng phải cũng nên được gọi là xã hoành thánh hay thôn hoành thánh gì đó sao?” Cung Trường uống say bắt đầu làu bàu.

Từ Thiên cười khỏ, anh không ghét tiếp rượu Cung Trường, nhưng anh ghét nhất Cung Trường sau khi uống rượu không để ý đến lời nói. Buổi tối hôm nay, Cung Trường rõ ràng có chiều hướng muốn uống đến say khướt.

Quan trọng nhất là, anh còn chưa hỏi thăm được, Cung Trường rốt cuộc là vì việc gì mà muốn kéo anh ra ngoài uống rượu.

“Ai, Từ Thiên, bạn gái của mày đâu rồi? Cái cô ăn mặc thời trang lần trước đến sạp ăn hoành thánh ấy. Hai người tính khi nào kết hôn?”

“Kết hôn? Chưa đến mức đó đâu, chỉ là sống thử trước.” Từ Thiên nhúng miếng thịt vào giữa chiếc nồi sôi ùng ục.

“Sống thử? Mày không phải đang trêu đùa con gái nhà người ra đó chứ? Tao nhớ hình như mày đã sống với cô ta được một năm rồi mà?” Cung Trường cau mày, ý bảo Từ Thiên châm thêm rượu trắng cho cậu, cậu không uống bia nữa, tránh phải đi vệ sinh thường xuyên.

Từ Thiên lắc đầu, “Cung Trường, suy nghĩ của mày phải sửa đi, không phải nam nữ sống chung một lúc là phải bàn đến chuyện kết hôn. Thời này, con gái còn cởi mở hơn con trai nữa, tao không phải là người đàn ông của cô ấy, tin rằng cũng sẽ không là người đàn ông cuối cùng. Huống chi cho dù tao muốn kết hôn, cũng phải được đối phương chấp thuận nữa.”

“Sao? Cô ta không chấp thuận? Vì sao?”

“Vì sao?” Từ Thiên lại cười khỏ, “Mày sao không quen bạn gái đi? Mấy người dưới quê giới thiệu cho mày không thích à?”

Cung Trường không lên tiếng, cầm lấy khay thịt trên xe đẩy dừng cạnh bàn, trút toàn bộ vào nồi lẩu nhưng đổ hết ra bên cạnh.

Từ Thiên mắng một tiếng, muốn ngăn lại nhưng không kịp.

“Hắc hắc, cậu ấm, đêm nay cậu trả tiền.”

“Dựa vào cái gì!” Từ Thiên nổi giận, gọi nhân viên phục vụ lấy thêm một khay thịt.

“Dựa vào tôi còn nghèo hơn cậu.”

“Thôi đi, tao mà là cậu ấm, đã không vì mua nhà, mua xe mà lo nghĩ? Ôi, phụ nữ ấy mà, qua lại với anh còn phải xét xem anh có tiền có đồ không, căn nhắc kết hôn còn phải xem anh có nhà, có xe và tiền mặt không, kết hôn rồi cả thẻ lương cũng không buông tha.”

“Cho nên vẫn là bạn hữu tốt nhất, cùng lắm gọi nhau mời ăn một bữa lẩu... Thuận tiên cho nhau mượn tiền không trả, hắc hắc.”

“Không trả? Mơ đi! Bớ đây là cho vay cắt cổ, coi tên bù đầu bù cổ nhà ngươi tương lai là một mặt hàng béo bở, bây giờ cho mượn ít, sau này bắt ngươi trả lãi to. Đến lúc đó, ta không cần vay tiền hai mươi ba năm mà mua nhà, mua xe nữa, ha ha, ngươi chính là tương lai của ta a!”

“Cung Trường, mày mới thật với tao đi, mày gọi tao ra đây tiếp rượu mày rót cuộc là vì chuyện gì?”

Cung Trường vớt thịt cừu khỏi nồi, không thăm gia vị cứ vậy gấp từng miếng từng miếng cho vào miệng.

“Lại thêm rượu, ngũ lương.”

“Mao Thai vẫn còn mà! Thôi đi!”

Từ Thiên phải gọi thêm Kiếm Nam Xuân, Cung Trường mới bằng lòng.

“Mày không muốn nói, vậy tâm sự với tao chuyện của mày với tiểu quỷ kia đi.” Từ Thiên rót rượu đầy cho Cung Trường, nghĩ thầm đêm nay phải gọi Cung Vô đến giúp anh khiêng tên to con này về nhà rồi.

“Tiểu quỷ? Mày nói Tiểu Hàng hả?” Cung Trường vò vò đầu, vẻ mặt có chút mơ hồ.

Từ Thiên cảm thấy đây là cơ hội trò chuyện rất tốt, cũng nên là thời điểm giải mã tên tiểu quỷ kia. Đánh cược bằng hai mươi lăm, hai mươi sáu trải nghiệm xã hội của anh, thiếu niên gọi là Lý Hàng kia dứt khoát không đơn giản như thoát nhìn như vậy.

Rõ ràng thiếu niên kia thoát nhìn là một cậu trai lớn vô hại có vẻ mặt búp bê, còn có thể thẹn thùng xấu hổ, nhưng không biết tại sao mỗi lần anh nhìn thấy cậu ta, lại không kiềm được mà trở nên cảnh giác. Anh muốn biết lý do vì sao.

“Tao thấy quan hệ giữa mày và nó rất tốt. Nó rót cuộc là ai? Sao tao chưa từng gặp nó ở chỗ nào gần đây?”

“Tiểu Hàng à, nó ở gần chỗ này mà.”

“Ồ, thật không? Nhà nó ở đâu?”

“Từ Thiên, mày hỏi nhiều như vậy làm gì? Đứa bé kia... Mỗi nhà mỗi cảnh, nó cũng không dễ dàng.” Cung Trường sờ sờ mũi, vị cay khiến chảy mồ hôi, “Có đôi khi tao nhìn nó cảm thấy rất mơ hồ, tao đối với đứa trẻ này rót cuộc là làm sao...”

“Mày nói sao?” Từ Thiên có chút ngờ vực.

“Tao nằm mơ... mơ nó...”

Từ Thiên nhìn người đàn ông trưởng thành trước mặt hoàn toàn không phải vì rượu còn mà đỏ mặt tía tai, thấy hấn khua tay phải trước mặt, tựa hồ đang cố gắng xua đi thứ gì đó.

“Nó nói nó cũng đã mơ thấy...” Biểu cảm Cung Trường biến đổi, hai tay ôm đầu, lông mày nhíu lại, trầm giọng hô lên: “Phiên! Mẹ nó, phiên quá! Hết người này đến người kia đến phiên ta! Tiểu Hàng phiên ta, ông ấy cũng phiên ta... Mẹ nó!”

Ông ấy? Ai?

“Ông ấy về rồi...” Cung Trường nhìn về một hướng vô định, “Khi ngồi tù, tao thậm chí muốn giết ông ta, vậy mà...”

“Cung Trường, mày nói rõ ràng có được không?” Từ Thiên hối hận đã để mặc cậu ta uống nhiều rượu như vậy.

Cung Trường thu tầm mắt lại, nhìn về phía Từ Thiên, ánh mắt mê loạn, biểu cảm có phần điên cuồng, trút xuống một ngụm rượu, phịch một tiếng đặt chén rượu xuống, dùng một loại nét mặt như đang tiết lộ bí mật nhỏ giọng nói với Từ Thiên: “Ông ta cứ vậy mà trở về, ha! Còn rất ngạc nhiên nói với tao: Anh cũng bán hoành thánh à. A ha!”

Từ Thiên nghĩ ra là ai rồi. Vừa nghĩ tới hiện tại người đó đang ở nhà Cung Trường, Từ Thiên càng hối hận đã để Cung Trường uống nhiều rượu như vậy. Làm sao đây? Đêm nay để Cung Trường ngủ ở chỗ anh?

Lộ Kiếm Nam Xuân đã vui hơn nữa, tốc độ Cung Trường uống rượu vẫn như cũ không hề chậm lại, chỉ là biểu cảm trong chốc lát trở nên giận dữ, chốc lát thì cười ha hả, chốc lát lại đỏ hai con mắt.

“Mày nói xem vì sao ông ta trở về? Mày nói xem trong va li hành lý kia của ông ta có chứa cái gì?”

Nếu chứa toàn là tiền thì tốt biết bao, tao không quan tâm ông có phải lại lừa hay trộm ở đâu ra, chỉ cần gia đình tao có thể dùng là được. Như vậy Tiểu Âm sẽ không cần lo không chiếm được một suất du học do nhà nước trả, Tiểu Vô cũng có thể tìm được một công việc nghiêm túc, một cô bạn gái tốt, ông bà có thể an tâm dưỡng lão, mẹ... Mẹ chẳng phải cũng sẽ quay về sao?

“Mày xem, Từ Thiên, tao đến bây giờ còn đang nằm mơ! Tao đã tự nói với mình bao nhiêu lần, không được mơ những giấc mộng không thể trở thành sự thật! Nhưng mà, tao vẫn lén đi mua vé số mười đồng, mơ mộng mình có thể trúng giải lớn, miệng thì nói mình đã biết rõ đời sống thật rồi. Thật là, nhục nhâ!”

Từ Thiên đoạt lấy bình rượu của Cung Trường, bị cậu ta giành lại.

“Từ Thiên, mày biết không, tao rất muốn học đại học. Dù chỉ cho tao một cơ hội, lần này tao nhất định sẽ không bỏ qua, như thế nào tao cũng sẽ không...”

Từ Thiên nhìn Cung Trường che hai mắt, nắm lấy bình rượu lặng lẽ giúp cậu rót đầy ly.

Hồi lâu, lâu đến nỗi Từ Thiên tưởng rằng Cung Trường sẽ cứ thế ngủ gục trên bàn, anh định lấy điện thoại ra.

“Từ Thiên, mẹ của tao ở cùng với một người đàn ông... Ở cùng năm năm rồi, nhưng tên đó bây giờ bỏ bà ta rồi, bởi vì ngại bà... cũ... Tao trù chết tổ tông nhà hắn!”

“Một năm rưỡi trước bà ta về tìm tao, hỏi tao có thể vay tiền cho bà làm ăn không, tao mượn cho bà rồi. Thỉnh thoảng tao có gặp bà ấy, bà ấy già đi nhiều lắm, thoát nhìn già hơn cả người đàn ông kia. Mày biết không, mẹ tao thật ra nhỏ hơn tên đó năm tuổi...”

Lần này Từ Thiên thật sự hoảng hốt, Cung Trường chưa bao giờ nói với anh chuyện này, đó cũng đã là chuyện hai năm trước, cậu ta vậy mà đến giờ mới nói cho anh biết. Anh nhìn không được nghĩ ngợi, ngoài chuyện này ra, Cung Trường còn bao nhiêu chuyện giấu anh nữa?

“Ha ha, dường như phòng lão... Những lời này thật đúng! Già rồi, thì sẽ đều trở về... Không ai áo gấm trở về, đều đợi đứa con này nuôi dưỡng bọn họ! Được thôi, tao nuôi. Bọn họ nuôi tao mười tám năm, tao nuôi bọn họ hai mươi, ba mươi năm... cũng là điều phải. Chỉ là... thật sự có chút không cam lòng, không nguyện ý...”

Cung Trường quơ huyệt chén rượu, ngẩng đầu nhìn về phía người bạn tốt nhất của mình, cười quái dị: “Từ Thiên, tao có phải là một đứa con bất hiếu và rất hư hỏng không? Thực sự tao không tưởng tượng được mình là người như vậy... Quan tâm các thành viên khác trong gia đình ư? Thực sự tao càng muốn...”

Càng muốn cái gì? Cung Trường chưa nói xong, Từ Thiên cũng không hỏi.

Cung Trường cúi đầu, giọng nói gần như trở nên lú lú: “Tiểu Hàng...”

Hử?

“Từ Thiên, tao đối với Tiểu Hàng...” Phần sau câu nói Từ Thiên bất kể cố gắng thế nào cũng không thể nghe ra rõ, Cung Trường say rồi, Kiếm Nam Xuân còn lại một phần tư thì hơn phân nửa đã đổ ra bàn.

Trầm mặc một hồi, Từ Thiên lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Cung Vô, bảo nó tới giúp anh đưa Cung Trường đến nhà anh ngủ qua đêm. Mười phút sau, người đến lại là cái tên công nhân chuyên dụng rửa chén của Cung Trường kia.

Từ Thiên phát hiện, vào lúc này mình rất không muốn nhìn thấy khuôn mặt búp bê rõ ràng rất được người yêu mến này.

Lý Ứng Nhân như là nhìn không ra sắc mặt của anh, một cách ngại ngùng giải thích với Từ Thiên về mặt khó coi, bởi vì buổi tối không thấy anh Trường ra quán nên lo lắng, đến nhà anh ấy, tìm thấy em anh ấy vừa lúc cậu ta nhận được điện thoại của Từ Thiên, mà em trai Cung Trường lại có việc nhất thời không đi được, nên cậu liền xung phong đi giúp.

Từ Thiên cười ngoài mặt, nói phiền cậu, đang tính nâng Cung Trường ngồi co lại trên ghế, mắt say lơ đãng thì bị Lý Ứng Nhân nhanh nhẹn đón lấy: “Chờ tôi với, tôi giúp một tay.”

Lý Ứng Nhân cười với Từ Thiên, nhấc một tay Cung Trường qua cổ của mình, hơi dùng sức nâng người lên.

“Anh ngày mai còn phải đi làm mà? Anh về trước đi, tôi đi một mình không sao đâu.”

“Cậu tính đưa anh ta đi đâu?” Từ Thiên đứng dậy khỏi ghế.

“Nhà của tôi. Là em của anh ấy nhờ tôi, nghe báo qua điện thoại là anh nhậu say, cậu ta lập tức nhờ tôi đêm nay để anh của cậu ta ở chỗ tôi.”

“Không cần, Cung Trường ở nhà tôi là được rồi. Phiền cậu giúp tôi cùng đem Cung Trường...”

“Tôi đã đáp ứng em anh ấy rồi.” Thiếu niên mỉm cười, không chịu nhượng bộ.

“Cậu khẳng định đi một mình không sao? Cung Trường uống say nặng lắm đấy.” Từ Thiên thay đổi chiến thuật.

“Không thành vấn đề. Gần mà, không được tôi sẽ gọi xe.” Lý Ứng Nhân lập tức phá hỏng tất cả đường tiến của đối phương.

Người đang ở trong tay Lý Ứng Nhân, Từ Thiên cho dù lo lắng cũng không thể đi tới đoạt người. Tuy rằng anh vẫn chưa rõ giữa hai người này rốt cuộc có những sự tình chết tiệt gì giấu anh, bất quá cho rằng Cung Trường là một người đàn ông trưởng thành rồi, không thể chịu thiệt thòi gì. Nghĩ vậy, anh liền vừa dẫn hai người đi đường cẩn thận, vừa đưa mắt nhìn theo họ rời đi.

Nhìn đoán không ra tiểu quỷ này tuổi còn nhỏ, sức lực lại lớn, chịu trách nhiệm Cung Trường say rượu mà bước đi không hề khó khăn. Từ Thiên yên lòng cầm lấy hóa đơn trên bàn tính tiền. Về phần nội tình của Lý Hàng, hôm nào anh sẽ nhớ kỹ thăm vấn Cung Trường cho rõ ràng một phen.

10. Chương 10

Khung cảnh này, hình như đã thấy qua rồi, Cung Trường nghĩ mông lung như vậy.

Mình say rồi chăng? Cậu xoa xoa đầu mơ hồ nghĩ ngợi.

Sao lại cảm thấy từng ở đây rồi? Rõ ràng chưa tới đây bao giờ mà.

Đúng rồi, Từ Thiên đâu? Không phải mình cùng nó ngồi nhậu ở quán lẩu sao?

O? Chẳng phải Tiểu Hàng đây sao?

Nghiêng đầu nhìn chằm chằm cái đầu màu đen đang gói lên vai, tới giờ cậu mới phát hiện có người ngủ kế bên mình.

Tiểu Hàng cọ cọ đùi cậu vài cái. Cảm giác có chút lạ, hình như hơi quá mức thân thiết. . . nhưng cũng thực ấm áp.

“Này. . .” Đây thiếu niên đang nằm chiếm hơn nửa người ra, cậu cảm thấy động tác mình có chút vô lực.

“Ừm. . . Anh Trường, anh tỉnh rồi à. Anh giày vò em một muốn chết.” Thiếu niên ngồi dậy, cầu nhàu ôm chặt cánh tay cậu.

Cung Trường nhíu mày, “Anh muốn uống nước.”

“Nước miếng được không?” Thiếu niên ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn, như là đùa giỡn đưa môi đến trước mặt cậu.

Cung Trường nhìn một lát, trong nháy mắt thiếu niên cười hì hì lại lần nữa vùi đầu vào người cậu, cậu bắt lấy tóc thiếu niên, xoay người nằm đè lên.

Không biết diễn tả cảm giác đó thế nào, cậu hôn người kia. Không phải chỉ là dán môi, mà là chân chính môi lưỡi tương giao. Là ai đã từng nói sự tình này chính là không cần dạy qua nhỉ?

Đúng vậy, cậu chính là không cần học cũng hiểu. Ôm lấy đầu thiếu niên, cắn cắn đôi môi mềm mại khô ráp, đem đầu lưỡi của mình vói vào trong miệng, sau đó không ngừng liếm mát đôi phương.

Tuy rằng suy nghĩ có chút chậm lại, nhưng cậu biết rất rõ ràng rằng mình đang hôn một người con trai. Nếu bỏ qua việc đối phương còn là vị thành niên, điểm khiến cậu bước vào hàng ngũ tội phạm, thì cậu vẫn là một tên biến thái. Hôn môi với người đồng giới mà không thấy ghê tởm thì đúng là biến thái thật!

Cậu chạm vào đến cơ thể cứng cõi nhẵn bóng của thiếu niên, cảm nhận làn da ấm áp khô mát dưới lòng bàn tay tuyệt diệu vô cùng.

Phần giữa thắt lưng của người kia coi như khá nhỏ, ít nhất thì so với cậu nhỏ hơn một vòng.

Thân thể y cũng rất cường tráng, bản thân chạm vào một vết nhỏ sẹo cũng không thấy.

Tay cậu dần chạm tới trong ngực thiếu niên. Thật ấm áp rắn chắc, thậm chí cậu còn có thể cảm nhận được trái tim của đối phương đang mạnh mẽ đập liên hồi trong ***g ngực.

Môi tách ra trong chốc lát, sau một lượt hô hấp, lại tiếp tục bao trùm lên môi người kia.

Mình thích hôn em ấy. . . Thích hôn môi em ấy, hôn mũi em ấy, hôn lên hai má em ấy, cuối cùng lại quay về bên cặp môi kia.

Đối phương giống như hiểu được cậu muốn gì, ôm lấy lưng cậu, chủ động mở miệng ra để cậu hôn.

Hai khoang miệng càng hôn càng liếm lại càng thêm tê dại và ngứa ngáy, răng nanh và lưỡi đều bị liếm qua một vòng, đầu lưỡi bị cuốn lấy, cả khoang miệng như thể biến thành bộ phận sinh dục, kích thích đến nỗi cậu chịu không được mà cuộn các ngón chân lại.

Trong cơn mộng lung, cậu cảm nhận được bàn tay vỗ về lưng mình càng lúc càng vuốt xuống phía dưới, cảm nhận chúng đã trượt tới phần lồi bên dưới thắt lưng.

Người kia sờ đến xương cụt của cậu.

Ách. . .

Ngẩng đầu lên, cậu khẽ thở hổn hển một tiếng. Thật không ngờ nơi kia mới bị sờ có chút xú đã nhanh có cảm giác như vậy.

Đó là khoái cảm sao? Hẳn là vậy...

Tay cậu cũng càng lúc càng sờ xuống dưới, lướt qua phần bụng của thiếu niên, cảm nhận được từng múi cơ bụng rắn chắc, rồi từ từ tay cậu trườn xuống bắp đùi.

Nơi đó thật mềm mại, nhẵn bóng hơn cả những chỗ khác. Lăn theo đùi thiếu niên, cậu chậm rãi chạm đến . . .

Thân thể khẽ lật, cậu từ trên người thiếu niên lăn xuống.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc hỗn loạn của hai người.

“Làm sao vậy?” Âm thanh khàn khàn của thiếu niên lúc này khiến cậu cảm thấy vô cùng tội lỗi.

“Thực xin lỗi. . .”

“Vì sao chứ?” Sau một hồi, thiếu niên hỏi.

“Thực xin lỗi. . .” Vươn tay lên che hết khuôn mặt mình, giây phút này, cậu chỉ nghĩ mình thật là một tên khốn nạn.

“Bởi vì em là vị thành niên nên anh cảm thấy ghê tởm?”

Cậu có thể cảm nhận thiếu niên đang nghiêng đầu nhìn mình.

Đúng vậy. Cậu vừa nghĩ đến vừa rồi mình suýt cùng một đứa nhỏ chưa đầy mười tám tuổi phát sinh quan hệ ***, liền nhận không được muốn tự đâm một phát.

Về phần ghê tởm, cậu thừa nhận, lúc sờ đến chỗ đó của thiếu niên, trong lòng quả thật đã đột nhiên nổi lên một trận cảm xúc bài xích mãnh liệt.

“Thực xin lỗi, anh say rồi. . .”

Cậu cũng biết đẩy cái cơ ấy tệ hại và ngớ ngẩn đến thế nào.

“A Trường, nếu anh không muốn chạm vào em, vậy để em chạm vào anh được không?”

Cung Trường không biết nên trả lời thế nào.

Đối phương tựa hồ xem sự im lặng của cậu là lời đồng ý, dùng bàn tay có những vết chai thô ráp sờ lên bụng cậu.

“Em muốn ôm anh.”

Cánh tay đang che mặt của Cung Trường bị gỡ ra, khuôn mặt tràn đầy dự vọng của thiếu niên chăm chăm nhìn cậu.

Cung Trường quay đầu sang một bên, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Suy nghĩ rất hỗn loạn nhưng dường như cũng rõ ràng vô cùng.

Mày đang làm cái gì vậy? Mày thế mà lại để một thằng nhỏ ghé vào người làm chuyện đồi trụy sao?

Lắc đầu, cậu không muốn tiếp tục nghĩ nữa. Rất nhiều việc Cung Trường cậu còn chưa hiểu rõ, cậu nghĩ mình ngủ một giấc rồi, tỉnh lại nhất định có thể sẽ suy nghĩ tỉnh táo hơn, cho nên...

“Tiểu Hàng, anh muốn ngủ. Em cũng nên ngủ luôn đi.” Cậu nói như thể ấy là lẽ đương nhiên. Không may biết những lời cậu nói vào thời điểm ấy bất hợp lý bao nhiêu, cũng như không hợp với tình thế cỡ nào.

“Không được gọi là Tiểu Hàng, gọi ta là Ứng Nhân.”

“Được rồi, Ứng Nhân, nên ngủ đi. Ngày mai anh còn muốn ra quán nữa...” Cuối câu, giọng nói của Cung Trường cũng càng lúc càng nhỏ dần.

Ứng Nhân biết người này đã say, say đến mức có lẽ sáng mai thức dậy sẽ quên sạch tối qua xảy ra việc gì. Nhưng y không quan tâm, y muốn cậu. Hơn nữa, y giờ đã là tên ở trên đây.

“A Trường, đừng ngủ, ta sẽ cho anh thật thoải mái.”

Năm phút sau, Lí Ứng Nhân đã thực hiện đúng lời hứa của y, Cung Trường ở trong khoang miệng ấm áp của đối phương dục tiên dục tử. Hơn nữa, kích thích do rượu gây ra khiến cậu không kiềm chế gì lớn tiếng rên rỉ, nói những *** từ mà ngày thường sẽ không nói ra, cùng lúc gắt gao nắm lấy mái đầu đen của người đang ghé vào giữa chân kia, đem phần thân dưới của mình cố gắng đưa lên trên, sâu vào trong cổ họng đối phương.

Đó là một đêm đầy phóng dăng. Cung Trường ở trong miệng Lí Ứng Nhân đạt được cao trào đầy thỏa mãn, đồng thời cậu cũng dùng thân thể của mình thỏa mãn đối phương.

Lúc Lí Ứng Nhân dùng phân thân cứng rắn nóng bỏng tiến vào thân thể cậu, cậu kêu to, vài giọt nước mắt chảy xuống. Cậu lắc lắc người như muốn đuổi đối phương ra khỏi người mình. Nhưng sức lực kẻ kia rõ ràng mạnh hơn cậu tưởng, chẳng những gắt gao đè cậu lại, mà còn giống như đối phó với trẻ con ba tuổi uốn cong thân thể cậu lặn lội giày vò nhiều lần, đem cậu tùy ý đùa nghịch thành nhiều tư thế.

Lúc đó, cậu có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ nóng bỏng của người kia ra ra vào vào trong nội bích, cậu còn cảm thấy mỗi lần người kia như vậy, nơi đó liền đau nhức.

Cảm xúc hỗn loạn của thoải mái, khó chịu, đau đớn, nóng bỏng, mãnh liệt đồng thời trào đến, cũng không biết là loại phản ứng hóa học gì mà lại có thể khiến cậu trong nháy mắt cảm nhận người kia bùng nổ trong cơ thể mình liền bất tỉnh.

Lần đầu tiên chấm dứt rất nhanh, cậu còn chưa dịu lại, lần sóng thứ hai dưới từng đợt cơn trớn của thiếu niên, lại lần nữa cuốn trôi cậu.

Cậu không biết bản thân có hưởng thụ hay không, chỉ mơ hồ nhớ rõ, cậu dường như đã phóng dăng ở dưới thân thể cường tráng không kém gì mình của thiếu niên lớn tiếng rên rĩ, còn bị đối phương ép buộc phải luôn gọi tên ‘Ứng Nhân’ gì đó, cùng lúc đó lại vừa chảy nước mắt, vừa gắt gao quấn chặt thắt lưng người con trai kia, để cho y tùy ý trên người mình rong đuổi.

Mình nhất định là bị điên rồi!

Cung Trường che mặt, mơ hồ nhớ đến những điều gì đó tồi qua mình đã làm, trong đời cậu chưa từng hối hận như vậy.

Cậu thậm chí không nhớ mình đã về nhà như thế nào.

Hiện tại giờ trời đã sáng trưng, trong nhà vô cùng tĩnh lặng, phòng kế bên cũng không có ai.

Tỉnh rượu, sự thật bày ra trước mắt. Mặc kệ có muốn không chấp nhận cỡ nào, cậu vẫn phải đối mặt với nó.

Cuộc sống toàn bộ đều suy sụp. . .

Lúc cậu rời giường đã là giữa trưa, bà nội nhìn cậu muốn nói gì đó nhưng lại bị ông nội giữ chặt lại.

“Ba cháu đang ở phòng ngày trước, nếu có chuyện muốn nói cứ vào trong đó. Tiểu Võ. . . tối qua nó đánh nhau một chập với ổng, cháu yên tâm, nó không bị thương, Tiểu Âm lôi nó đi khỏi rồi, hôm nay hai đứa nó thay cháu ra canh quán. À, còn thằng nhỏ hồi sáng đem cháu về, nó nói buổi tối sẽ ra quán tìm cháu.”

Ông nội nói xong đưa tay lên dụi dụi con mắt bên phải. Ôi, già rồi, mắt nhìn chẳng còn rõ nữa.

Tìm mình làm gì? Để đánh nhau sao! Cung Trường trong lòng khó chịu. Bản thân khi không trở thành đồng tính còn chưa nói, dựa vào cái gì còn bị thằng nhóc đó đè, khiến cho mông cậu thiếu chút nữa là nở cả hoa!

“Cháu lớn, đi đâu?” Bà nội thấy cháu trai cả bên trong vận áo may ô, bên ngoài mặc áo sơ mi ngắn tay kéo dệp lê ra ngoài liền vội vàng gọi lại.

Cung Trường vừa đi, vừa cài dây lưng qua quần bò, “Cháu ra quán. Tiểu Âm còn phải học, Tiểu Võ cũng có công việc của nó, cháu đến đổi với bọn nó.”

“Cháu lớn! Cháu không nói chuyện với ba hả? Cháu lớn!” Bà nội kêu, thấy thằng cháu đích tôn không quay đầu lại bước thẳng ra Tứ Hợp Viện.

Ông nội muốn tìm chút nước tạt vào mắt, cảm thấy con mắt phải vừa rồi có chút mơ hồ lẫn lộn.

Hai đứa em bị đuổi đến trường, đến chỗ làm xong, trong quán còn lại mỗi Cung Trường, người chạy đến WC tổng cộng 10 lần trong suốt 9 tiếng đồng hồ qua. Cậu vừa nhìn thấy tiểu yêu tinh gây họa cho người khác cuối cùng cũng xuất hiện trong màn đêm kia, liền đưa tay vớ lấy chiếc muôi thép đặc ruột.

Không đợi cậu thực hiện động tác —

“Anh Trường, anh phải chịu trách nhiệm!”

“Cái gì!” Cung Trường rống lên một tiếng.

“Nhỏ giọng, nhỏ giọng chút, đã khuya rồi, anh la lớn như vậy khiến mọi người thức giấc là không tốt đâu.” Ứng Nhân bưng lỗ tai, vừa ngồi vào ghế trước quán liền nằm nhoài người ra bàn.

“Này, sao vậy?” Dùng muôi thép chọc chọc cái tên thoạt nhìn không còn chút tinh thần kia.

“Em mệt quá. . .” Âm thanh mơ hồ truyền đến.

“Mệt? Mệt cái gì? Đứng dậy rửa chén!”

“Ừ. . . Đợi xíu nữa đi, chút thôi.”

Có khách đến quán ăn khuya, Cung Trường tạm thời tha cho cái tên đang ngủ ngon lành.

Hoành thánh làm xong đem tới trước mặt khách, cậu phát hiện tên kia vậy mà lại thực sự ngủ ngon đến độ kéo căng miệng cũng không hề hay biết.

“Xú tiểu tử, dám trét nước miếng lên bàn của ông, chờ coi ta đè bẹp người thế nào.” Nhỏ giọng nói thầm, trong lòng nghĩ không biết mình mắc nợ người này cái gì, cậu cởi áo che lên người thiếu niên.

Cung Trường vừa ngồi lặng im rửa chén, vừa suy nghĩ lúc này thiếu niên kêu mình chịu trách nhiệm là ý gì.

Trách nhiệm này cậu gánh hay không gánh?

Khách đến rồi lại đi, đêm khuya hai giờ gần như không còn người nữa.

Nhìn lên bầu trời đỏ sẫm, đoán có lẽ ngày mai sẽ mưa, Cung Trường đưa tay dập bếp lửa.

“Anh Trường.” Mắt ai đó khẽ mở.

“Gi?” Đầu cũng không thèm quay lại.

“Em thích anh.”

Một lúc sau, “Ừ.”

“Ừ là sao?”

“Ứng Nhân là ai?”

Hai người gần như đồng thời mở miệng.

“Cậu trả lời trước!” Cung Trường bá đạo ra lệnh, cùng lúc quát thiếu niên đứng dậy để cậu dọn dẹp bàn ghế.

Ứng Nhân duỗi tấm lưng mệt mỏi đứng lên, vừa chậm chạp giúp Cung Trường thu dọn vừa nói: “Ứng Nhân chính là em. Em chính là Lí Ứng Nhân.”

“Cậu đổi tên?”

“Không phải, tên em vốn là như vậy.”

“Hả?”

Ứng Nhân nhìn về phía Cung Trường. “Chuyện này dị thường lắm, chờ đến ngày anh hoàn toàn chấp nhận em, em sẽ kể cho anh nghe toàn bộ chuyện này. Còn hiện tại...”

“Vì sao lúc này lại không được?” Cung Trường khịt mũi.

“Em sợ sẽ dọa anh chạy mất.”

“Xâm!”

Cung Trường không truy hỏi nữa. Cậu là một người trưởng thành, cũng biết cái gì gọi là một vừa hai phải, hiểu cái gì là cho người khác con đường sống. Huống hồ khi cậu để tay lên ngực tự vấn, hỏi xem mình bây giờ thật sự có thể hoàn toàn chấp nhận thiếu niên trở thành trách nhiệm của mình không? Nếu cậu không thể cũng như không dám khơi mào cái thứ trọng trách này, cậu có tư cách gì mà truy cứu tận gốc người kia chứ?

Dọn quán xong xuôi hai người cũng không muốn cứ như vậy nói lời tạm biệt, liếc nhìn nhau một cái, lại cùng lúc quay đầu sang phía khác.

Mây sao lại phải xấu hổ chứ? Cung Trường khinh bỉ trái tim đang đập liên hồi của mình, ho khan một tiếng, lần nữa trừng mắt về phía thiếu niên cao lớn cạnh bên.

Kết quả là đối phương dường như cũng có cùng suy nghĩ với cậu, hai người lại cùng nhìn nhau bằng ánh mắt phóng điện.

Ha ha ha! Ứng Nhân ôm bụng cười to, Cung Trường chửi thề trong miệng, cào cào mái tóc vừa ngắn vừa cứng.

“Ngồi một chút không?”

“Được.”

Hai người rút ghế ra ngồi dựa vào tường.

Ứng Nhân sờ sờ bả vai trần trụi của người kế bên, có chút mê đắm nói: “Dáng người anh thật đẹp, có đứa con gái nào vì dáng người này của anh mà thét chói tai chưa?”

“Nhiều!” Cậu kéo áo sơ mi hầy còn khoác trên người đối phương, mặc trở lại.

“Ôi. . .” Lắm bả cái gì trong miệng không biết, đứa nhỏ ôm lấy bờ vai của cậu, đầu cọ cọ vào bả vai.

“Cậu thích tôi gọi cậu là Ứng Nhân hay là Tiểu Hàng?”

“Ứng Nhân.”

Trầm mặc một lát, tùy ý để đối phương như động vật không xương sống dựa vào trên người mình, Cung Trường ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Có thể sẽ mưa to.”

“Ô? Anh có thể nhìn trời dự báo thời tiết sao?”

“Xàm! Ngày nào cũng ở bên ngoài bán hàng, năm bảy năm như thế cậu cũng làm được thôi! Nói tôi biết, cậu trở thành đồng tính luyến ái khi nào vậy?”

Không nghĩ Cung Trường sẽ đột nhiên hỏi vấn đề này, Ứng Nhân trong lòng cười thành tiếng.

“Tôi đang hỏi chuyện nghiêm túc đó.”

“Em biết.” Tay sờ vào đùi người kia.

Cung Trường nhần nhịn, không đẩy tay người kia đi.

“Lúc bắt đầu thích... cơ thể anh chẳng.”

“Cậu chỉ thích thân thể của tôi thôi?” Cậu hỏi cái này thật sự là không có ý khác, nếu Tiểu Hàng... hiện giờ là Ứng Nhân, thật sự chỉ là thích thân thể cậu, cậu nghĩ có lẽ mình cũng không cần phải lo việc chịu trách nhiệm với thiếu niên. Hơn nữa, thật ra thì tận đáy lòng cậu cũng không mong mình trở thành đồng tính luyến ái.

Cung Trường không bài xích bọn họ, nhưng cũng không có nghĩa là cậu muốn gia nhập bọn họ.

“Có lẽ không chỉ như vậy.” Tưởng rằng đại nam nhân cái kia chắc chắn sẽ nổi giận, không ngờ sắc mặt đối phương bình ổn như thế. Lúc nói những lời này, bản thân Ứng Nhân cũng không dám quả quyết, trong ánh mắt tự nhiên dẫn theo một chút mông lung mờ mịt.

“...Em còn nhỏ, rất nhiều chuyện bây giờ còn chưa rõ. Chờ lớn lên, em sẽ sáng suốt hơn.” Trong lòng cậu có khổ tâm, nhưng mà cậu vĩnh viễn sẽ không nói nỗi khổ tâm này cho người khác biết.

Nói đến đây, cậu mới nhận thấy mình thực sự có chút động tâm đối với thiếu niên. Cậu trả lời cậu dành cho thiếu niên vậy mà lại khiến chính trái tim cậu có chút đau nhói.

Cậu nghĩ, nếu thiếu niên nói thích cậu, thật sự muốn ở cùng với cậu, cậu nhất định sẽ chịu trách nhiệm làm cho thiếu niên hạnh phúc.

Cậu nghĩ, nếu hai người có thể ở bên nhau, hẳn là sẽ vô cùng hạnh phúc.

Dù vậy cậu cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, miệng lại nói: “Anh nghĩ em nên xem một vài sách về phương diện này, không nên tùy tiện kết luận, cũng không nên tùy tiện giao du với người khác. Đối đãi với bản thân mình thật tốt, tránh cho mai sau phải hối hận.”

“Anh đã từng ở trong tù, biết rằng lúc đàn ông đến thời điểm cần phát tiết, cái lỗ nào cũng có thể cắm vào. Chín phần những thằng chơi đùa với đàn ông trong lao đó không phải là đồng tính, chỉ do hoàn cảnh đưa đẩy.

“Anh nghĩ tình huống của em có lẽ cũng giống vậy, có lẽ là do tiết tấu sống của em quá nhanh, chung quanh lại chưa có các bạn gái cùng tuổi, mà em với anh... lại quá mức thân mật, nên em mới lầm mình yêu người cùng giới. Sau này khi em chính thức gặp được người con gái mình thực sự yêu, em sẽ rõ ràng đây chỉ là những năm tháng non trẻ đầy hoang đường.

“Được rồi, không còn sớm nữa, em về nhà nghỉ ngơi đi. Em muốn đến tìm anh, anh không phản đối, nhưng đừng hy vọng anh trở thành bạn tình của em.”

Bất ngờ là Ứng Nhân vậy mà không hề phản bác cậu. Ngược lại còn gật gật đầu, “Anh nói đúng, em sẽ suy nghĩ thật cẩn thận. À, bắt đầu từ ngày mai em có thể sẽ không đến quán trong một khoảng thời gian, trong nhà có chuyện cần xử lý.”

“Vậy cẩn thận.” Cậu chỉ nói ba chữ này.

Trong mắt Ứng Nhân mang theo ý cười, cảm giác có người quan tâm thật tốt.

“Anh cũng vậy, em nghe nói cha anh về rồi?”

Chuyện cha Cung Trường trở lại quê nhà truyền đi rất nhanh. Lúc đầu chỉ mới có hai, ba người tới thăm hỏi han này nọ, bị Cung Trường trùng mắt đập nát một ghế đuổi đi, nhà họ Cung cuối cùng mới an tĩnh trở lại.

Cung cha trở về biết những chuyện chuyện xảy ra sau khi mình đi, có lẽ xuất phát từ tâm lý áy náy, ông vẫn muốn cùng đứa con lớn nói chuyện, nhưng Cung Trường vẫn chưa cho ông cơ hội này.

Chính là Tiểu Võ nói cho ông biết, bởi vì ông rời nhà một thời gian dài mà không có tin tức, mẹ đã xin ly hôn, tòa án đã phê chuẩn sau bốn năm ông rời đi.

Có lẽ do không có mặt mũi đối diện với người ở quê nhà, có lẽ do bị con cả cự tuyệt, Cung cha không ra quán giúp con, một ngày ngoài thời gian ngủ nghỉ ra căn bản không dính líu gì tới gia đình. Ông nội hỏi ông làm gì, ông nói đang tìm việc.

Cung Trường trong lòng vương nhiều chuyện, sắc mặt tự nhiên cũng trở nên lạnh băng, không riêng gì khách mới không dám đến quán ngồi ăn hoành thánh, cả bạn hàng của quán cũng chẳng dám ngồi quá lâu.

Hôm nay, ông trời lại còn cho quản lý đô thị xuống cãi nhau với cậu và Từ Thiên.

Chờ quản lý đô thị nổi giận đùng đùng đi rồi, Từ Thiên mới bắt đầu dĩ lời kéo cậu khuyên nhủ: “Mày cũng bớt nóng tính đi, ầm ĩ với quản lý thành phố làm cái gì? Quán bị dẹp thì lấy cái gì ăn? Nếu không phải ủy ban đặc biệt chiếu cố mày, mày nghĩ sạp hàng mày có thể vô sự tới ngày hôm nay sao?”

“Mày nghĩ tao muốn ầm ĩ sao! Lũ chó ăn thịt người đó tưởng mình mặc lên bộ đồng phục liền lập tức trở thành quan sao! Còn dám uy hiếp lão tử ba ngày không đóng cửa thì sẽ thu tiền tịch biên! Dựa vào cái gì chứ! Ta không mở quán thì ăn không khí à! Không phải là có người muốn đến mở hội nghị thị sát sao! Đến cái ngõ nhỏ chết tiệt này thị sát sao?”

“Nếu là đến thị sát, sao không cho hắn thấy bản chất thành phố này? Thị sát một chút hội nghị một chút liền điều động một đám quản lý đô thị vệ sinh, trang trí lại toàn bộ, như thế chẳng phải là báo cáo cáo, là một bọn giả dối sao? Rốt cuộc là vài tên lãnh đạo đến thị sát cái gì? Ha ha, chắc là thuận tiện xuống chơi gái thôi?”

“Ta khinh! Cứ theo đà này, Chính phủ lại được lòng dân, lại cho cái đám hủ bại kia quấy phá!”

“Cung Trường, nhỏ giọng chút.” Từ Thiên thở dài, “Cũng không hẳn là vậy, quản lý đô thị hiện tại đã tốt hơn trước rồi, tổ chức cũng khá hơn. Bọn họ kỳ thật cũng rất khó xử, bên trên kêu bọn họ làm sạch thành phố, bọn họ sao dám không nghe. Họ đến thông báo, mình cũng nên nhường họ một chút, họ làm tốt thì mình cũng buôn bán tốt.

“Nếu không phải tại mày sống chết không chịu đáp ứng thì bọn họ cũng sẽ không uy hiếp. Hôm nay đại đội trưởng của bọn họ không tới sao?” Chắc là không, vị đại đội trưởng Trần miệng lưỡi ăn nói khéo léo, am hiểu thói đời sẽ không khiến cho Cung Trường tức giận đến vậy.

“Toàn là lứa trẻ! Không biết ở đâu chui ra, đứa nào cũng hất mũi lên trời! Lời mày nói tao hiểu, tao không phải chưa từng học qua lịch sử chính trị! Nhưng mấy thằng đó khiến tao rất tức giận, thằng nào thằng nấy nói chuyện cũng mất dạy không ngửi nổi!”

Nghe Cung Trường nói như vậy, Từ Thiên liền biết Cung Trường bị người kia sỉ nhục. Không được học đại học vẫn luôn là nỗi đau trong lòng cậu, tuy bề ngoài lúc bị người khác mắng là tên côn đồ là chẳng hề để ý, nhưng thực ra để tâm nhất chính là bị người khác gọi là kẻ mất dạy, vô văn hóa. Từ Thiên đoán Cung Trường tức giận đến như vậy, tám phần là do trong đám người kia có kẻ động chạm vào vết thương lòng của cậu.

“Đúng rồi, mấy ngày nay sao không thấy tên nhân công rửa chén của mày đâu cả vậy?” Từ Thiên nói sang chuyện khác, tuy rằng anh rất không muốn thừa nhận, nhưng chỉ cần nhắc tới tên nhóc kia, tâm tình Cung Trường dù xấu cỡ nào cũng sẽ biến chuyển tốt hơn.

“Trong nhà nó có việc.”

“Ồ, tao còn tưởng nó nhập học rồi chứ.”

Được Từ Thiên nhắc, Cung Trường mới chợt nhớ ra hôm nay đã là ngày một tháng chín.

Hèn chi hôm nay đi đâu cũng thấy học sinh! À, tính ra thì chẳng phải hai tuần rồi cậu không thấy mặt tên nhóc kia sao? Nó khỏe không? Thời gian dài như vậy không tới, trong nhà nó thực sự xảy ra chuyện rồi, hay là thằng nhóc kia chỉ là vịn cái cớ ấy trốn tránh cậu thôi?

“Từ Thiên, nếu tao nói. . .”

“Sao?”

“Không có gì.” Cảm thấy đau đầu, Cung Trường phát phát tay, nuốt xuống những điều định nói.

Ngay lúc đó, bài hát Rơi xuống một nhánh hoa của Trần Tiểu Xuân vang lên. Giai điệu mạnh mẽ ồn ào dọa đến Từ Thiên, đợi Cung Trường từ trong túi lấy ra cái điện thoại dùng hơn một năm rưỡi ra rồi, mặt Từ Thiên liền hóa đen.

Người này thật là, vậy mà lại dùng bài hát kia làm chuông di động!

Cung Trường làm như không nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Từ Thiên, ấn phím nghe điện thoại: “Tiểu Võ, chuyện gì?”

“. . . Em nói cái gì?” Khuôn mặt Cung trường hoàn toàn biến sắc!

Từ Thiên ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Anh lập tức đến! Mau nói rõ ràng tên cái bệnh viện chết dẫm đó cho anh!” Cung Trường gần như rống lên.

Sắc mặt của Từ Thiên cũng thay đổi.

“Từ Thiên! Dọn dẹp giùm tao!” Lúc Cung Trường rống lên những lời này, cậu đã chạy ra tới ngoài đầu phố.

Từ Thiên đứng tại chỗ không biết phải giải quyết như thế nào, nghĩ dù hô to Cung Trường cũng không nghe thấy nữa, đành đợi cậu ta về rồi hỏi lại cho rõ.

Cũng không nhớ lần cuối cùng mình bắt taxi đi, chỉ biết lúc này cậu đang thúc giục tài xế chạy thật nhanh đến bệnh viện thành phố.

Ném hai mươi đồng cho lái xe, không chờ lấy tiền thối, cửa xe chưa đóng, cậu đã vội chạy vào cửa bệnh viện.

Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì không may! Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì không may!

Trong lòng một lần rồi lại một lần cầu khẩn, Cung Trường chỉ hận không thể trao đổi tuổi thọ mình lấy bình yên cho cô em gái.

“Nó đâu? Nó bị làm sao?” Nhìn thấy Cung Vô đang đứng ở quầy tiếp tân bệnh viện, Cung Trường nắm chặt lấy hai cánh tay quắt.

“Anh, bình tĩnh lại đi. Chị đang trong phòng phẫu thuật, em sợ anh không tìm thấy nên ra đứng ngoài này đợi anh. Đi theo em.” Cung Vô đáng thương một thân đầy mồ hôi, ngay cả mặt cũng tái mét, xem ra lúc nó nhận được cú điện thoại cũng giống như anh nó, liền chạy vọt đến bệnh viện.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Cung Trường đi như chạy.

“Em cũng không rõ,” Cung Vô cố bắt kịp bước chân anh trai, “ Là chị tự gọi đến cho em, nói chị được xe cấp cứu đi đến bệnh viện này, kêu em mau đến. Chị còn bảo. . . đừng nói cho anh biết. . .”

“Chết tiệt! Tiểu Âm đang khỏe mạnh sao lại bị xe cấp cứu đưa đến bệnh viện chứ? Nó rốt cuộc là bị làm sao? Nó chưa kể với em sao? Sao em không hỏi?”

“Em cũng muốn hỏi chứ, nhưng em chưa kịp hỏi chị đã tắt điện thoại. Bất quá lúc ấy là chị đang ở trường gọi đến cho em, em nghe bên cạnh chị có tiếng ông thầy hướng dẫn. Em từng gặp người kia, nhớ rất rõ giọng nói đó.”

“Gi chi chứ!” Cung Trường cau mày. “Mẹ nó! Tốt nhất là Tiểu Âm không sao, bằng không lão tử sẽ phá nát cái trường của bọn chúng!”

Đi tới ngoài cửa phòng giải phẫu, thấy đèn đỏ phía trên còn chưa có tắt, hai người ở ngoài cửa đi tới đi lui đầy bất an. Nhất là Cung Trường, có mấy lượt cậu chỉ hận không thể phá cửa xông vào.

Đèn đỏ báo hiệu đang phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, bác sĩ đeo khẩu trang mặc áo blouse trắng đi ra.

“Bác sĩ, em tôi thế nào rồi?” Hai anh em gấp gáp chạy lại hỏi.

“Các cậu là người nhà bệnh nhân? Các cậu yên tâm được rồi, em các cậu đã qua cơn nguy hiểm. Bất quá...”

“Thật tốt quá!” Cung Vô kêu lên đầy vui mừng.

“Bất quá cái gì?” Cung Trường nghe được chữ “bất quá” sau cuối của bác sĩ, không khỏi lại thấy rất bất an.

“Bất quá thai nhi trong bụng cô ấy thì không có cách nào giữ lại được, máu chảy quá nhiều, để đảm bảo tính mạng của người mẹ, chúng tôi chỉ có thể cho sanh non. Rất xin lỗi.”

Bác sĩ giải thích qua loa rồi rời khỏi, để lại hai anh em trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau, thậm chí còn hoài nghi mình đã đến nhầm phòng phẫu thuật rồi.

Mãi cho đến khi Cung Âm từ trong phòng giải phẫu được nhóm y tá cẩn thận đẩy ra bên ngoài.

Lúc này, Lí Ứng Nhân đang ngồi trên một chiếc Jeep vui vẻ trở về.

Mười ba ngày, đằng đằng mười ba ngày y cùng vài tên sinh viên đi đào một ngôi mộ cổ, rốt cuộc hai ngày trước cũng đã có kết quả.

Giống với suy đoán của y, đền thờ Vương gia giấu ở trong núi ngàn năm trước kia tuy đã bị hủy đi, nhưng tàn tích mộ phần tên đại tham quan Huyện lệnh Chương Châu được chôn ở dưới đền thờ thì vẫn còn.

Dù chỉ vậy, đứa con cục trưởng cục thành phố điên cuồng yêu thích khảo cổ đến nỗi không luyện tiếu từ bỏ con đường chính trị trải thảm của gia đình, một lòng một dạ muốn đào được một cổ mộ vang danh trong giới kia, cũng vì tin tức ấy mà vui mừng đến phát điên. Nhất là khi lần đào quật này có thể khai quật hoàn chỉnh được một khối quan tài điêu khắc bằng đá ước chừng có từ sau thời nhà Tấn, trên nắp quan tài không chỉ ghi lại ngày sinh, ngày mất của người ấy, mà còn tỉ mỉ ghi lại cả cuộc đời.

Mà phát hiện này, không nghi ngờ gì đối với việc nghiên cứu chính trị quan giai thời Ngũ đại thập quốc sau triều nhà Đường đã cung cấp tư liệu đáng giá đến thế nào. Khó thể trách nghiên cứu sinh kia vui mừng đến như thế.

Công tử con trai duy nhất của cục trưởng nhà đất vui, y cũng sẽ vui.

Y từng tặng thử ba bức họa cổ cho cục trưởng, y biết chắc đó là vật thật, nhưng cục trưởng nhà đất lại không phân được thật giả, không tin một thiếu niên năm nay mới mười bảy tuổi có thể dâng lên tác phẩm Đảo Luyện Đồ do chính họa sĩ nổi danh thời Đường Trương Huyền vẽ. Dù y có đánh lên mình cái tên tuổi thiếu công tử Lý gia đi nữa.

Hiện nay mọi người chỉ mới biết đến bản mô phỏng Đảo Luyện Đồ của thời Tống hiện đang được lưu giữ ở viện bảo tàng mỹ thuật ở Boston. Tổng cộng Đảo Luyện Đồ có ba bức, bức thứ nhất Đảo Luyện, bức thứ hai Phùng Nhân, bức thứ ba Uất Năng. Lí Ứng Nhân đưa cho cục trưởng nhà đất chính là bút tích thật của ba bức họa ấy.

Nhưng vị cục trưởng thích tranh chữ cổ đã tra tư liệu nhiều lần, không thấy ghi chép gì về khả năng Đảo Luyện Đồ của Trương Huyền để lại bản gốc, lẽ đương nhiên sẽ hoài nghi bức tranh là giả.

Huống chi Lí Ứng Nhân tặng ông ta bức tranh đó để tránh bị qui tội dút lót, để cục trưởng đại nhân khỏi nghi ngờ, y từng nói: y vô tình đoạt được ba cuốn cổ họa này, vì không biết là thật hay giả, mà giữ trong tay y thì chúng cũng không mang ích lợi gì, nên mới nghĩ đến đem đến ngài Ngô con mắt tinh tường để xác nhận.

Đương nhiên, nếu là đồ giả thì không tính, còn nếu là đồ thật, coi như ba cuốn cổ họa này tìm được người hữu duyên.

Thấy đối phương không tin, Lí Ứng Nhân trong lòng mắng hấn không nhìn được hàng. Một là để lôi kéo con người kia, hai là để chứng minh đồ mình tặng không phải là giả, y mới đi chuyển hành trình khai quật mộ phần này.

Bây giờ, con cục trưởng đã thỏa mãn. Y tin tưởng cục trưởng thấy được thu hoạch của con rồi, hai ngày qua hấn đã cho mời chuyên gia thẩm định mấy bức tranh kia. Chỉ cần thẩm định không sai, mỗi đồ hồi lộ trị giá ngàn vạn kim này coi như đã trót lọt!

Và y có thể bắt đầu nước cờ thứ hai của mình.

Bất quá trước mắt, y phải đến gặp ông chủ quán hoành thánh của mình cái đã!

Hắc hắc, tên to con sớ rửa chén kia thấy công nhân chuyên trách rửa chén ta đây trở về chắc vui mừng lắm!

Hồn Đồn Than Quyển Một · HOÀN

Quyển 2

Văn án: Em gái Cung Âm bị người ta đùa bỡn, thương tổn, Cung Trường phẫn hận mà phản kháng, lại bị độc thủ uy hiếp, để em trai mất việc làm, bằng hữu trọng thương. Mà thứ duy nhất có thể kiếm tiền là cái quán hoành thánh kia, cũng lại bị cảnh sát tới hỏi thăm.

Vận xui liên tiếp đến, Cung Trường cũng cần rằng chịu đựng. Hấn và Lí Ứng Nhân không để gì mới tiến triển một chút, lão cha vừa trở về đã mang lại đại phiền toái. Cung Trường bị bắt do cảnh sát nghi ngờ hấn buôn lậu thuốc phiện!

Chẳng nhẽ đúng như gã đạo sĩ đã nói, căn nguyên hết thảy mọi tai họa của hấn chính là Lí Ứng Nhân?.

11. Chương 11

Lý Ứng Nhân không về nhà mà trực tiếp chạy đến quán hoành thánh, chạy đến nơi thì không thấy bóng dáng ai cả!

Sao lại thế này?

Phản ứng đầu tiên trong đầu chính là, chẳng lẽ Lý Tranh ra tay với Cung Trường rồi?

Không thể nhanh như vậy. Đối với Lý Tranh, biểu hiện của Ứng Nhân trước mắt chưa gây cho hấn uy hiếp lớn gì, theo lý thì không thể nhanh như vậy ra tay với những kẻ y thân cận.

Trong lòng đầy nghi hoặc, Ứng Nhân đi đến nhà Cung Trường.

Bảy giờ tối ngày một tháng chín, bệnh viện thành phố.

Phòng bệnh lớn dành cho tám người, trong phòng có bốn bệnh nhân, Cung Trường xin bác sĩ cho em gái nằm giường trong cùng để tránh gió, hơn nữa hai giường chung quanh cũng không có bệnh nhân nào khác.

Cung Trường ngồi một mình cạnh giường bệnh em gái, im lặng không nói gì.

“Anh muốn hỏi gì thì hỏi đi. Anh đuổi Tiểu Võ đi, không phải là muốn hỏi em rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sao?” Cung Âm chủ động mở miệng.

Nghe thấy giọng nói yếu ớt nhưng vẫn rất bướng bỉnh của em gái, Cung Trường thở dài trong lòng. Nếu như người nằm ở chỗ này không phải Cung Âm mà là Cung Võ, cậu đã sớm xông lên xách lấy cổ áo mà chát vắn rồi.

Nhưng đây lại là em gái cứng xinh đẹp lại rất tài ba của cậu, cậu làm sao có thể làm như thế?

“Được rồi, anh cũng không quanh co với em, em nói anh biết đi, ở trường em xảy ra việc gì, sao lại ra máu nhiều như vậy? Cha đứa con em vừa sẩy là ai? Hai đứa đã bàn đến cưới hỏi gì chưa? Thằng đó giờ ở đâu? Làm sao liên lạc với nó?”

Cung Âm lặng thinh, qua một hồi mới chua chát nói: “Anh, anh thật là... Em để anh hỏi, anh liền hỏi tất tần tật.”

“Anh không muốn chát chứa vắn mắc trong lòng. Em nói ra đi, dù sự thật có như thế nào, anh đảm bảo với em, ngày hôm nay anh sẽ không tức giận, không nổi nóng, không làm việc gì kích động.”

Cung Âm, dù đang lo lắng và phiền muộn, vẫn không nhịn được cười câu nói của anh trai, “Anh... nói như vậy, em sao dám nói? Đợi đến mai anh lại...”

Cung Trường không cười, nhìn gương mặt người bệnh thiếu sức sống của em gái, nghiêm túc nói: “Em nói cho anh biết, không biết rõ, anh mới gây ra chuyện.”

“Tiểu Âm, em nhớ kỹ, anh là anh trai em, anh không muốn thấy em gặp phải bất cứ điều gì oan ức!”

“Anh, em không muốn thấy anh lại phải vì em mà...” Nụ cười Cung Âm biến mất, hai dòng lệ từ khóe mắt cô gái chảy xuống.

“Tiểu Âm, anh lặp lại lần nữa. Em không nói, để anh điều tra ra được em gái mình ở bên ngoài gặp oan ức, bị người ta coi thường thì em nhất định sẽ hối hận đêm nay không nói hết sự việc cho anh biết. Hiểu không?”

Cung Âm há miệng thở dốc, nước mắt lại từng dòng rơi xuống.

Cung Trường nhìn em gái che mặt rầm rức khóc, vẻ mặt u ám đến đáng sợ.

Cậu sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào ức hiếp em gái mình, bất kể người đó là ai!

Rất lâu sau, Cung Âm mới ngẩng mặt, dùng cánh tay không truyền nước lau khô gương mặt đầm lệ, gắng gượng một nụ cười.

“Anh... thực ra cũng không có gì. Chẳng qua... em gái của anh ngu ngốc, xem nhiều tiểu thuyết quá đâm ra ngộ nhận, nghe người ta thề nguyện một ngày, lại tưởng trăm năm suốt kiếp. Không ngờ nổi việc bị lừa thân gạt tình.”

“Vợ chính thức người ta hôm nay đến tận cửa, thấy em dan díu với người ta, liền đánh em. Xấu hổ, tức giận, em lao ra cửa không cẩn thận nên mới tự va vào cạnh bàn. Người ta đến đỡ thì bị vợ đẩy ra, cũng do em không đứng vững nên mới lại vấp ngã thôi.”

“Vợ người ta tức giận chạy đi, người ta đuổi theo vợ, lúc đó, em thấy bụng rất đau... sau thì bắt đầu chảy máu, càng lúc càng nhiều... hoảng sợ... lại không thể nào đứng dậy nổi nên mới gọi xe cấp cứu. Người ta quay lại thấy em như thế, không biết làm thế nào cho phải, cũng không muốn em đến bệnh viện nên em mới gọi cho Tiểu Võ...”

“Người ta có gan làm nhưng không có gan chịu, xảy ra chuyện toàn lo nghĩ làm thế nào thì thoát thân được... Sẽ không đến thăm em. Cũng không li dị với vợ...”

Cung Âm kể lại rất nhanh, hầu như không dừng lại, tựa như sợ mình sẽ hối hận đã nói cho anh biết. Cung Âm càng nói, nụ cười trên mặt lại càng hiện rõ, “Anh, anh thấy em ngốc không, xảy ra chuyện rồi em mới biết tên đàn ông ấy dối lừa em, sao lúc trước em nhìn không ra nhỉ? Ha ha, ha ha ha...”

Cung Trường biết em gái mình không ngu ngốc, cũng không phải cô gái trẻ ngờ nghệch dễ bị người ta lừa thân gạt tình, cậu hiểu em gái mình, nếu tên đàn ông kia không để nàng hi vọng, nàng tuyệt đối sẽ không để mình lấn sâu như vậy.

“Anh, em cũng không biết mình mang thai con hấn... Đây phải chăng là ý trời, biết em và người đó không thể nên mới dứt khoát hủy đi ràng buộc...”

Bị hủy cũng tốt! “Em bắt đầu ở với hấn từ khi nào?”

“Gần nửa năm rồi.”

“Khi ở với hấn, em có biết hấn có vợ không?”

Cung Âm co người một chút, rồi lại thả lỏng, “Biết.”

“Vì sao?” Anh biết em không phải thứ con gái hư hỏng tùy tiện phá gia đình người khác, anh biết em giống anh, quý trọng nhất là có được một gia đình hoàn mỹ, như thế nào lại đi làm kẻ thứ ba chứ?

“Anh... anh giờ đang rất giận, đúng không?” Cung Âm ngẩng đầu nhìn người anh vẫn luôn bảo vệ cô từ thừa bé.

“Không, anh giờ không giận. Anh nói hôm nay không giận thì sẽ không giận.” Cung Trường nghiêm túc nói.

“Anh, xin anh đáp ứng em, nhất định đừng... Chuyện này, cứ thế quên đi, được không? Coi như em được một bài học, về sau sẽ không ngu ngốc thế nữa.”

“Nói anh biết lí do!”

Cung Âm không mở miệng, Cung Trường cũng không giục nàng. Cậu nghĩ, tất cả kiên nhẫn và kiềm chế tích tụ hai mươi năm, đêm nay cậu dùng hết.

Một cách yếu ớt, khoe miệng Cung Âm hé nụ cười gượng gạo, khuôn mặt người con gái mất đi vẻ mỹ lệ, khí thế oán hận và không cam chịu từng chút từng chút lan ra từ cơ thể nàng...

Nàng chỉ mới hai mươi hai tuổi, một cô gái trẻ chưa bước vào đời, chưa từng nghĩ đến hậu quả, hấn nhiên không thể chấp nhận kết cục này.

Nếu không phải sợ anh mình gây ra chuyện gì đáng sợ, nếu không phải vì sợ mất thể diện, nàng đã không thể này, gặp chuyện bị người ra nhục mạ, bị người yêu vứt bỏ, sinh con thiếu thán và bị thương nặng mà vẫn bình tĩnh lạnh lùng như vậy.

Cung Âm muốn để cho việc này cứ thế qua đi, không muốn Cung Trường lại vì nàng mà lại phải trả giá, nhưng lại không thể hoàn toàn không thù không oán, dồn nén mãi chuyện này trong lòng.

“Anh, thực sự không sao đâu... Anh nghe xong sẽ cười em mất... Hấn chỉ là...chỉ nói với em là... quan hệ giữa hấn và vợ không tốt, nói hấn và vợ... không có tình yêu... nói... người hấn yêu là em.”

Cung Âm cắn chặt môi, rồi lại cười, “Hấn nói... em là ánh mặt trời của hấn, là nụ cười của hấn, là cội nguồn cảm hứng của hấn... Mỗi khi nhớ đến em, trái tim lạnh lẽo, khô cằn của hấn... sẽ lại đập lên lần nữa... Ha ha... thật mắc cười, anh nhỉ, vì sao bây giờ em nhớ đến mấy lời này, lại cảm thấy mắc cười vậy nhỉ?... Ha ha...”

Nhìn em gái vừa ghen ngào kể lại, vừa cười, Cung Trường biết em gái mạnh mẽ trưởng thành của cậu, đã tổn thương nhiều lắm.

“Em nói đúng, việc này cho qua. Loại đàn ông này không đáng cho em khóc!” Cung Trường siết chặt nắm tay.

Thời gian thăm bệnh kết thúc, Cung Trường rời bệnh viện, tay vẫn cuộn thành nắm đấm, điều cậu cần nhất bây giờ là ra ngoài trời đêm hóng gió, hạ bớt đi cơn giận dữ trong lòng.

“Anh Trường.”

Tiếng gọi quen thuộc vọng đến từ phía sau, Cung Trường quay người lại.

“Sao em lại tới đây?” Cung Trường giật mình, rất ngạc nhiên. Cậu chẳng nghĩ ở chỗ này, lại trông thấy kẻ này... Sao hắn biết cậu đến bệnh viện?

“Em đến nhà tìm anh, ông của anh nói cho em biết, Từ Thiên trông quán hộ anh, anh có việc phải đi gấp. Em hỏi ông địa chỉ Từ Thiên, rồi cuộc anh ấy cũng nói chẳng biết anh đi đâu. Em quay lại nhà anh thì vừa lúc gặp em trai anh về nhà lấy đồ, em liền theo cậu ta đến đây...”

“Em thấy cậu ấy đi ra nhưng lại chẳng thấy anh đâu, nghĩ anh có chuyện với em gái mình, nên mới đứng ở chỗ này chờ anh.” Lý Ứng Nhân đi ra từ chỗ của y, nháy mắt với Cung Trường một cái.

“Em đứng đây từ tận sáu giờ sao?” Bình thường tìm người vẫn thế sao? Có phải không quay về luôn đâu...

“Ừm... Đứng đợi đói bụng... em đến cái quán Kentucky ngay đằng kia mua hamburger... Này, cho anh, hôm nay em đãi.” Ứng Nhân nói, cười toe.

Cung Trường cứ thế tiếp nhận cái túi lớn hắn đưa, cầm trong tay, thấy nó vẫn rất nóng.

“Em đoán anh chắc sẽ ở trống đến hết thời gian thăm bệnh, nên tính kỹ trước thời gian mua. Cũng may cái tiệm Kentucky kia có cửa sổ thủy tinh nhìn tuốt sang bên này.”

“... Em mua hamburger gì vậy? Không phải hamburger đùi gà hay cánh gà, anh không ăn đâu...” Điên thật! Chỉ bởi vì đối phương đứng ở cửa bệnh viện đợi hai tiếng đồng hồ, chỉ bởi vì một cái túi hamburger Kentucky còn ấm, cậu vậy mà không dám ngẩng mặt lên đối diện thiếu niên nữa!

“Em mua thứ em thích.” Lý Ứng Nhân nhìn kẻ không dám nhìn thẳng vào mắt mình, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Một chút ấm áp, một chút ngọt ngào, lại có chút thốn thức...

Thốn thức? Lý Ứng Nhân trong lòng tự khinh bỉ. Làm ơn, người đã ba mươi sáu rồi, không phải mười sáu, mười bảy! Đừng giống một đứa trẻ mới yêu như thế nữa, được không?

“Ồ...” Lý Ứng Nhân cất tiếng.

“Sao vậy?” Cung Trường gặm hamburger, hỏi. Không tệ, ít nhất thành nhóc này thích cùng loại với cậu.

“Không có gì. Em chỉ là đột nhiên nghĩ, người vốn thông minh, trở nên ngốc nghếch, là một việc rất đáng sợ!”

Nói vậy, là có ý gì?

Cung Trường cuối cùng cũng liếc nhìn hắn, mặt dù là nhìn nghiêng.

“Anh Trường, lời nói sau đây của em, có thể anh sẽ cảm thấy rất vớ vẩn, nhưng em thực sự nghiêm túc.” Thiếu niên nói, không cười.

Cung Trường sững lại một chút, nhất thời cậu cảm thấy khuôn mặt nghiêm túc của thiếu niên, có chút đáng sợ.

“Cậu muốn nói gì?”

“Em vừa rồi đã nghĩ thông suốt rồi, em và anh, không nên qua lại mập mờ như thế này nữa. Hoặc là, chúng ta cùng nhau, hoặc là, chúng ta không bao giờ gặp nhau nữa.”

Hả?

“Em không muốn làm tổn thương anh, cũng không muốn anh làm tổn thương em. Nếu không chiếm được anh, em cũng không muốn để anh lại tiếp tục gây ảnh hưởng đến mình. Việc đó... với em rất nguy hiểm, với anh cũng thực sự...”

Anh Trường... anh đừng cười, tôi nói thật đấy.”

Cung Trường cầm nửa phần hamburger, cười đến nói không ra hơi, “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Mà lại nói với tôi bằng cái giọng điệu và vẻ mặt đó? Em không muốn làm tổn thương anh, cũng không muốn anh làm tổn thương em...”

Bất chợt giọng điệu ông cụ non của Lý Ứng Nhân, Cung Trường cảm thấy vừa nãy mình tức giận đến xì khói, bây giờ lại lại lạnh đến phát run.

“Tiểu Hàng, không phải, Ứng Nhân này, em xem thứ phim truyền hình hạng ba gì, lại đến đây phô diễn với anh vậy? Muốn làm người lớn, em đợi vài năm nữa, đừng vội như vậy, chọc anh cười.”

Lý Ứng Nhân cảm thấy dở khóc dở cười. Bản thân lần đầu tiên bày tỏ, đối phương lại xem đó như trò đùa! Ngẫm lại cũng khó trách, khuôn mặt bản thân đang mang hiện tại, quả thật nhiều khi thiếu đi sức ảnh hưởng.

Dẫu vậy, cũng không đến nỗi buồn cười đến như vậy đi?

“Anh cười đủ chưa?” Kẻ nào đó bắt đầu phồng mang trợn má.

Cung Trường nhìn, lại phì cười. Cùng lúc không nhịn được đưa tay nhéo mặt đối phương một cái. “Tôi nói cậu, đáng yêu lắm! Vì cớ gì, lại thích tôi chứ? Định bám theo tôi cả đời hay sao?”

“Đúng là thế.”

Khẳng định chắc nịch của đối phương làm Cung Trường thấy do dự. Cậu không vui cười nữa, bối rối gãi đầu, “Tôi nói cậu này, còn chưa trưởng thành, đã muốn cùng kẻ khác đính ước cả đời, có phải hơi sớm quá không?”

“Không phải tôi không tin tình cảm của cậu, chỉ là những đứa trẻ đang lớn cỡ như cậu, biến đổi cũng nhanh lắm, hôm nay cậu nói yêu tôi, ngày mai cậu lại nói yêu Từ Thiên không chừng, rồi ngày mốt biết đâu lại thấy yêu cô tiểu thư bán hoa ven đường nào. Nói thật, tôi chẳng muốn tương lai sau này, cậu oán hận tôi.”

Không biết thế nào, lại đồng nhất thiếu niên này và em gái. Cung Trường thật sự không muốn thiếu niên sau này trưởng thành rồi, nhớ lại đoạn thời gian gần bên cậu, chỉ thấy kinh khủng và ghê tởm. Cậu không muốn thiếu niên đi nhầm đường, cũng chẳng muốn bản thân rẽ nhầm sang lối khác.

“Tôi không phải trẻ con. Bằng này tuổi, tôi đã đủ kinh nghiệm để quyết định ai là bạn đời chân chính cả đời của tôi. Hôm nay tôi quyết định đó là anh, cả đời vẫn sẽ là anh, nếu anh hôm nay đáp ứng quen tôi thì sau này dù anh có không cần tôi nữa, tôi cũng sẽ tìm cách trói buộc anh bên mình.”

“Mà tôi, có thể khẳng định trăm phần trăm rằng, cả đời này trừ anh ra, tôi sẽ không có người thứ hai, tôi cũng chẳng có tâm tình đi trêu đùa ai khác nữa!”

Lý Ứng Nhân suy nghĩ có nên nói ra sự thật không? Nhưng nghĩ một chút, y quyết định tạm thời vẫn giấu kín. Y cũng không muốn nghe Cung Trường nói về Tiểu Hàng, hướng chỉ y vẫn luôn cảm thấy rằng, tình cảm Cung Trường dành cho hắn hiện tại, căn bản đều là xây dựng trên cảm tình tốt người kia dành cho Tiểu Hàng. Y không ngờ, tình cảm của y và Cung Trường còn chưa bền chặt, y sẽ không tự mình phá hủy đi bức tường thành kiên cố.

Cung Trường im lặng, xem ra tên nhóc này nói thật lòng.

Nhưng cậu phải làm sao bây giờ? Đáp ứng hay là không đáp ứng hắn?

Đúng, cậu rất thích hắn. Nhưng cậu rất cuộc vẫn cảm thấy tình cảm của mình không giống tình yêu nam nữ, hơn nữa, cậu mà đáp ứng hắn, cũng có nghĩa về sau, cậu cùng tên nhóc sẽ làm một số việc...

“Anh Trường, anh nói sẽ chịu trách nhiệm với em mà.”

“Tôi nói chịu trách nhiệm với cậu khi nào...”

“Hóa ra anh Trường chỉ có ý muốn đùa giỡn với em thôi?”

Cái gì, cái gì kia chứ? Vậy là rốt cuộc ai đùa giỡn với ai vậy!

“Anh Trường, chẳng lẽ anh không sợ ngày nào đó người nằm bên trong bệnh viện này là em sao?” Lý Ứng Nhân cũng không phải loại hoang phí hai giờ đồng hồ đứng ngoài trời gió tròng cây si, nhưng cũng chẳng phải kẻ ngốc đến độ tự nói cho Cung Trường rằng, thời gian hắn đứng ở cổng bệnh viện cũng chỉ cách lúc hắn đi mua hamburger năm phút đồng hồ.

Đêm hôm đó, Cung Trường rốt cuộc không trả lời Lý Ứng Nhân thỏa đáng. Lý Ứng Nhân lại hào phóng cho Cung Trường thêm khoảng thời gian ba ngày để suy nghĩ, cân nhắc.

Ngày thứ ba, lại có chuyện. Cung Trường làm hộ thủ tục nghỉ bệnh cho em gái, Ứng Nhân theo sát cậu, nhất quyết đòi cùng đi.

Vốn dĩ cho rằng sự việc rất đơn giản, không ngờ lại phát triển theo hướng ngoài dự đoán.

Em gái muốn thật nhanh cho qua chuyện này, khiến Cung Trường cũng chỉ có thể nuốt giận chịu đựng. Vậy mà khi thấy anh em họ lấy ân báo oán, phía bên kia lại suy bụng ta ra bụng người, đổi trắng thay đen, đoạt trước quyền hát ngã chậu nước bẩn.

Đang lo liệu thủ tục thì, bỗng đâu bước tới một người đàn ông trung niên mập mạp, hỏi hắn có phải anh trai Cung Trường không, ông ta muốn nói với cậu vài chuyện.

“Cậu là anh của Cung Âm? Cha mẹ trò ấy có thể tới không vậy? Chúng tôi có việc gấp muốn liên lạc với họ.” Gã đàn ông trung niên mập mạp thái độ kẻ cả, nói lời cứng rắn.

Cung Trường nhẩn nại, nghĩ rằng giọng điệu người giải quyết công vụ, hẳn nhiên đều như thế, nên cố gắng đeo vào mặt nụ cười, trả lời, “Tôi là anh trai Cung Âm, việc trong nhà đều do tôi chịu trách nhiệm. Nếu có việc gì, xin cứ nói thẳng với tôi là được.”

Gã mập hừ một tiếng, đánh giá Cung Trường từ trên xuống dưới vài lượt. Gã thấy Cung Trường mặc quần jeans đã giặt đến bạc màu, mòn gấu quần và một bộ áo thun cũ rích nhìn qua là biết hàng vỉa hè, có thể đoán được nhà họ Cung chẳng giàu có gì, khuôn mặt tự nhiên cũng càng thêm xem thường. “Cậu cũng có thể chịu trách nhiệm sao?”

Cung Trường cười lạnh trong lòng, cho rằng kẻ trước mặt có lẽ chẳng nhìn ra biểu cảm trên mặt mình là diễn đạt cái gì. “Đúng vậy.”

Gã mập lại hừ mũi, “Vậy cậu theo tôi.”

“Xin hỏi ngài là?”

“Tôi là chủ nhiệm chuyên môn đại học này, họ Vương.”

Cung Trường và Ứng Nhân cùng đưa mắt nhìn nhau một thoáng, tuy rằng không chịu nổi thái độ kiêu ngạo của ông ta, nhưng do chưa nắm rõ cách thức, đành theo sau ông ta vào văn phòng giáo vụ.

“Mời ngồi.”

Chủ nhiệm Vương vẫy tay. Miệng nói mời ngồi, nhưng lại chẳng có chút khấn thiết muốn mời đối phương ngồi xuống.

Cung Trường cũng không thêm để ý, tùy ý kéo một cái ghế ngồi xuống, Ứng Nhân tự giác ngồi vào một cái ghế tràng kỷ xa hơn một chút.

“Vị kia là ai vậy? Chúng ta nói chuyện có vị kia ở đây không sao chứ?” Chủ nhiệm Vương ngồi vào chiếc ghế lớn sau bàn làm việc.

Cung Trường lắc đầu, nghĩ thầm thảo nào học phí của em gái mỗi năm một cao, phương tiện thiết bị vẫn chẳng hơn gì ngày trước. “Không sao đâu, người trong nhà. Ngài có gì cứ nói thẳng.”

“Vậy cũng được, chúng ta nói luôn vào nội dung chính.” Chủ nhiệm Vương thở một hơi, như là suy nghĩ làm thế nào mở lời. Gã giương mắt nhìn Cung Trường, ho khan một tiếng trước khi nói: “Trường học hi vọng có thể bàn bạc với cậu một chút, em gái Cung Âm của cậu ở trường có chút sự cố...”

Ứng Nhân nghiêng người nửa dựa vào ghế sa lon, thâm khịt mũi. Gã mập này có lẽ đánh giá cách ăn mặc quần áo của Cung Trường, đã khẳng định hẳn không cần phải đối xử dè dặt với nhà họ Cung, biểu cảm, thái độ, cách nói chuyện kia đều thể hiện rõ ràng.

Con người, quả nhiên là bất kể tới chỗ nào, ở nơi đâu, triều đại nào cũng đều giống nhau, chỉ xem diện mạo y phục, liền trọng phú khinh bần. Chính ngay trong đại học nặng mùi văn hóa nghệ thuật này, cũng chẳng có ngoại lệ.

“Em gái của tôi ở trường đại học xảy ra việc gì?” Cung Trường bình tĩnh hỏi. Cung Âm vẫn còn che giấu cậu điều gì? Nhìn biểu cảm của đối phương thì đó chắc chắn không phải việc gì tốt đẹp.

“Cậu có biết chuyện trường chúng tôi có cấp học bổng quốc phí cho sinh viên du học không?”

“Biết.”

“À, vậy thì tốt rồi.” Vài nếp nhăn hiện lên khóe mắt Cung Trường.

“Chính là cái danh sách sinh viên nhận được quốc phí đó. Vốn dĩ em gái cậu không có đủ chuẩn, năm nay khoa của Cung Âm, trường chúng tôi chỉ có một người được nhận quốc phí thôi, nàng xin nhưng trường không duyệt. Cung Âm cũng không chịu từ bỏ, trò ấy chủ động muốn trường gửi cho học viện phía bên kia một số thông tin về thành tựu và một số tác phẩm của trò.

“Kết quả thì học viện phía bên kia gửi thư thăm dò, trường ta sao lại không giới thiệu học sinh ưu tú cho họ được chứ.” Chủ nhiệm Vương dừng một chút, biểu cảm không tán đồng.

Cung Trường ở trong lòng hân hoan một tiếng. Con bé này! Làm tốt lắm!

“Cung Âm mặc dù là một học trò tốt và tài năng, nhưng trường của chúng tôi cũng có nhiều sinh viên tài năng lắm. Nàng ta làm vậy đối với trường chúng tôi ảnh hưởng rất không tốt, danh sách trước đó là kết quả đồng thuận của lãnh đạo và hơn nữa số giáo viên các khoa trong trường. Vì sao không chọn Cung Âm mà lại chọn sinh viên khác, đương nhiên là chúng tôi có đầy đủ những lí do riêng.

“Trước tiên bỏ qua việc nàng ta kích động, không thỏa mãn với quyết định của trường, may là trường chúng tôi và bên đại học kia có quan hệ hợp tác hữu hảo lâu dài, không có gây nên hậu quả gì nghiêm trọng. Phó giáo sư Chu Thế Côn hướng dẫn nàng sau đó tích cực đề cử học trò mình, bàn bạc với phía bên kia rồi, chúng tôi cũng quyết định tăng thêm một suất du học nữa.

“Tuy là các giáo sư khác không mấy người đồng ý, nhưng bởi vì phó giáo sư Chu hết sức cố gắng, chúng tôi cuối cùng đã quyết định trao suất này cho em gái cậu.”

Cung Trường bình tĩnh nói: “Nói vậy chúng tôi phải cảm ơn phó giáo sư Chu rồi.”

Chủ nhiệm Vương nghe vậy hừ một tiếng, “Vấn đề nảy sinh ở chỗ đó, đó cũng là điều chủ yếu tôi muốn nói với cậu hôm nay. Những lời vừa rồi là tôi muốn nói về cách hành xử của Cung Âm. Hành động bảo vệ học trò trường chúng tôi hoàn toàn hiểu được, nhưng việc bất chấp tất cả để có được suất học bổng quốc phí, không ai trong số các giáo viên trong trường có thể chấp nhận được.”

“Rất xin lỗi, tôi không rõ ý ngài chủ nhiệm Vương là gì. Phiền có thể nói rõ hơn không?”

Thấy khuôn mặt Cung Trường chuyển xấu, chủ nhiệm dường như ý thức được giọng điệu của mình không thích hợp, nói năng có chút cẩn trọng lại.

“Chúng tôi cũng hiểu hoàn cảnh gia đình không tốt, cũng vì thế tạo rất nhiều điều kiện cho em và những học sinh như vậy, như là cấp học bổng, vị trí ứng viên nhận học bổng. Em gái Cung Âm của cậu mấy năm qua đều là người đạt được học bổng, chúng tôi cũng rất xem trọng em ấy, xem em ấy là một hạt giống tốt.

“Nhưng mà việc nàng ta làm lần này rất không ổn, gây nên ảnh hưởng rất xấu ở trường học, cho nên chúng tôi mới phải...”

“Đợi đã, em gái tôi rốt cuộc là gây ra chuyện gì?” Cung Trường nhấn nại nói.

Chủ nhiệm Vương vừa thở dài vừa bóp cổ tay, tỏ vẻ không biết nên nói gì, Cung Trường thờ ơ nhìn gã diễn kịch.

“Phó giáo sư Chu, người hướng dẫn Cung Âm là người rất có tài, vừa tuần tú lại trẻ tuổi, rất được yêu thích trong giới học sinh sinh viên, nhiều nữ sinh cũng có thiện cảm với thầy, nhưng mọi người biết thầy đã kết hôn rồi, có một gia đình vô cùng mỹ mãn, khi giao tiếp với thầy vẫn luôn hết sức có chừng mực. Giáo sư Chu cũng luôn luôn cẩn trọng tuân thủ nghiêm ngặt những luật lệ của bản thân.

“Là người mà, đâu phải ai cũng là Đường Tăng, đã bị cám dỗ thì khó tránh khỏi những lúc bị dao động. Xảy ra chuyện này, phó giáo sư Chu cũng chủ động trình bày và chịu gánh một phần trách nhiệm, chúng tôi vì thế sẽ có các hình phạt thích ứng cho thầy ấy, như là khấu trừ năm phần trăm tiền thưởng và giảm chức vụ thầy ấy chẳng hạn.

“Nhưng mà trách nhiệm chủ yếu vẫn là Cung Âm.

“Nếu cô ta không phải vì muốn vào danh sách sinh viên được quốc gia trợ cấp tiền mà chủ động cám dỗ phó giáo sư Chu, dẫn đến việc nhà thầy ấy bất hòa, xảy ra sự kiện đổ máu hai ngày trước ở văn phòng làm việc, còn gọi xe cứu thương đến gây náo loạn trong khuôn viên trường, tạo ảnh hưởng rất xấu cho giáo viên và học sinh thì chúng tôi cũng đã không cần nhắc đến việc đuổi học.”

Chủ nhiệm Vương nói xong thì bày ra vẻ mặt thương tiếc, cũng không biết là tiếc thương cho Cung Âm, hay là cho vị phó giáo sư học Chu tuổi trẻ tài cao nữa.

Cung Trường không giận mà cười, hai nắm tay cuộn chặt, “Chủ nhiệm Vương, ngài nói chơi với tôi sao?”

“Nói chơi? Đương nhiên không! Tuy rằng ảnh hưởng việc này rất không tốt, nhưng cần nhắc đến việc Cung Âm ở trường luôn luôn biểu hiện tốt, trường học chúng tôi cũng không muốn giải quyết quá đoạn tuyệt, cho nên đề nghị của chúng tôi là Cung Âm chủ động xin thôi học. Hiện tại gọi cậu đến chủ yếu là để bàn bạc việc này, tính xem chờ sau khi Cung Âm xuất việc lại quay về trường giải quyết giấy tờ thôi học hay là... hôm nay sẽ làm?”

Cung Trường đứng bật dậy, trước khi chính cậu ý thức được, bản thân đã đứng trước chủ nhiệm Vương, mặt tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu: “Các người đuổi học nó? Nhưng nó sang năm là tốt nghiệp rồi!”

“Chúng tôi cũng rất bất đắc dĩ, nhưng đây là qui định của trường học. Cung Âm tự mình can đảm gây ra việc này, thì cũng phải biết gánh chịu hậu quả cho hành động của mình. Được rồi, cậu còn vấn đề gì nữa không? Tôi lát còn phải đi họp hội nghị, muốn xử lý xong xuôi vụ việc của giáo sư Chu.”

Nói xong, chủ nhiệm Vương giật ngăn kéo, lấy ra một cái laptop đặt lên mặt bàn, cùng lúc trưng ra vẻ mặt thương xót thối đời ngày nay, thở dài nói: “Mấy đứa nữ sinh ngày nay, chẳng biết lũ chúng nó suy nghĩ cái gì, dùng sắc đẹp, lợi dụng thân thể...”

“Bà mẹ nó, nói hươu nói vượn cái gì vậy!”

“Cậu nói cái gì?” Chủ nhiệm Vương không thể tin vào lỗ tai mình, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

“Trường các người không hỏi em gái tôi chuyện này tóm lại sao có thể xảy ra? Các người cứ vậy mà tên lời một phía của tên họ Chu? Các người rốt cuộc là cái gì? Chỗ này có phải trường đại học không vậy?”

Chủ nhiệm Vương ngưng hành động lại, cơ thể hơn nghiêng về phía sau, “Cậu muốn cái gì? Làm ơn bình tĩnh một chút. Chuyện này tất nhiên chúng tôi có điều tra qua, chúng tôi hiểu rõ tâm tình người nhà Cung Âm của cậu, nhưng cậu cũng nên thông cảm cho chúng tôi, trường học cũng rất khó xử trong vụ việc này.”

“Chúng tôi tin tưởng vào nhân phẩm của phó giáo sư Chu, thầy vừa chủ động gánh vác một phần trách nhiệm. Vì thầy là phó giáo sư của trường, chúng tôi nhất định trừng phạt nghiêm khắc. Cung Âm là sinh viên nhà trường, lại là người có liên quan, chúng tôi chỉ muốn xử lý công bằng nhất.”

“Công bằng? Các người muốn em gái tôi thôi học là công bằng? Các người đến cùng điều tra ra cái gì? Các người chẳng biết gì cả, em gái tao mới là người bị hại!!! Nó thiếu chút nữa là mất máu đến chết ở văn phòng làm việc của tên phó giáo sư Chu đốn mạt các người!

“Các người không biết nó mang thai với thằng khốn đó! Các người không biết vợ tên chó chết khốn khiếp đó đánh em gái tao! Em gái tao sao có thể tự mình ngã được? Lại còn ra nhiều máu như vậy? Tao còn chưa tính sổ với trường các người, với thằng khốn kia, các người lại còn dám ngậm máu phun người?”

“Cậu làm gì vậy!”

“Cung Trường!”

Tiếng hét của chủ nhiệm Vương và tiếng quát của Cung Trường vang lên cùng lúc.

Cung Trường giận đến phát điên, không thể nhịn được, cuộn bàn tay thành nắm đấm.

“A a a —— “

Một tiếng hét cất lên, bàn làm việc bị ném đi, chủ nhiệm Vương ngồi sau bàn làm việc không kịp tránh, ngã từ trên ghế da xuống mặt đất, bị bàn đè lên thì cất tiếng kêu thảm.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Người nghe thấy tiếng động chạy vào phòng giáo viên.

Hiệu chỉnh Sâu

Biên tập Zê

12. Chương 12

“Các người họp cái hội nghị quái quỷ gì ở đâu?! Ta muốn đi tìm hiệu trưởng các người! Nói! Hiệu trưởng ở trong phòng nào?”

Không biết có phải vì Cung Trường biểu tình rất khùng bố hay không mà một nữ viên chức sợ tới mức vội vàng nói cho hắn địa điểm cùng đường đi đại khái như thế nào.

Chờ Cung Trường ra khỏi cửa, mấy người này mới dám vội chạy vào, một bên đi cứu Vương chủ nhiệm bị đặt ở dưới bàn không thể nhúc nhích, một bên chạy nhanh ra nơi đặt điện thoại gọi bảo vệ trường học.

Lý Ứng Nhân ngừng lại một chút trước cửa, lập tức đuổi kịp Cung Trường đang nổi giận kia.

Cung Trường bị chọc giận đến điên rồi! Hắn thật sự không nghĩ sự tình lại phát triển như thế.

Đáng giận! Thấy em gái bảo bối của mình bị hủy hoại trong chốc lát, bình sinh hắn lần thứ hai có thể xúc động mà muốn giết người.

Nếu em gái vì học bổng lần này mà chủ động câu dẫn giáo viên mình gây nên tội lỗi rồi vì thế mà bị đuổi học thì nó đã xong đời từ lâu rồi. Nhưng hắn hiểu em gái hắn, một cô gái còn khá nhỏ phải ôm đả kích thật mạnh như vậy, không bằng cho nó trực tiếp chết nó còn thống khoái hơn!

Chết tiết. Hắn không muốn nhìn em gái bị đuổi học, hắn không muốn nhìn em gái bị oan uổng, hắn không muốn nhìn em gái bị những lời đồn đãi vô căn cứ thương tổn, hắn lại càng không muốn nhìn em gái quật cường như vậy lại bước đi trên tuyệt lộ!

Mặc kệ thủ đoạn, mặc kệ phải trả giá cái gì, kêu hắn quỳ trên mặt đất cầu tên vương bát đản kia cũng được, chỉ cần họ Chu kia thu hồi việc đổi trắng thay đen, nói ra sự thật, chỉ cần trường học bọn chúng để chuyện này cứ như vậy đi vào quá khứ, chỉ cần em gái có thể an ổn tốt nghiệp, muốn hắn thế nào cũng được!

Xa xa, hai gã bảo vệ vội vàng nghênh diện mà đến. Cung Trường không nghĩ nên chống lại bọn họ, quay đầu đi đường khác.

“Uy! Phía trước! Không được đi! Uy!” Bảo vệ đại khái đã biết được hình dung bề ngoài của Cung Trường, một bên chạy một bên kêu to.

Học sinh ven đường không biết đã xảy ra chuyện gì, có người tò mò dừng chân xem náo nhiệt.

Lý Ứng Nhân cười thầm một tiếng, xoay người đi theo ven bồn hoa, nhặt hai hòn đá nhỏ, tùy tiện bắn ra ngoài.

‘Bang bang’ hai tiếng. Hai gã bảo vệ đang chạy đột nhiên ngã sấp xuống. Đầu ngất mặc danh kỳ diệu, nửa ngày không đứng lên nổi, chờ bọn họ đỡ nhau mà lật đật đuổi theo, phía trước hai người kia đã sớm không có bóng dáng.

Từ học sinh nơi đó biết được vị trí phòng hiệu trưởng, Cung Trường một đường chạy vào.

Cửa “cạch” một tiếng bị mở ra, mọi người trong phòng toàn bộ đều ngẩng đầu. Bên ngoài bí thư bị Lý Ứng Nhân che phía trước, gấp đến độ kêu lên: “Thực xin lỗi, bọn họ đột nhiên xông vào. Tôi căn bản ngăn không được bọn họ!”

Ngồi ở thủ tịch một thân tây trang, người đàn ông trung niên chính là Trần hiệu trưởng nhìn về phía hai người Cung Trường, lắc lắc đầu với bí thư ý bảo cô ta trở về công tác.

“Xin hỏi hai vị có chuyện gì không? Ở đây chúng tôi đang họp, hai vị có thể ở bên ngoài chờ một lát, tôi họp xong sẽ tiếp đãi hai vị.”

Mang khuôn mặt không hề tươi cười, Cung Trường từng bước đi vào hỏi: “Ông là hiệu trưởng? Ông phụ trách mọi việc về trường học này?”

“Phải, tôi là hiệu trưởng, nhưng không phải tất cả mọi việc tôi đều có thể phụ trách. Nếu cậu có chuyện gì có thể nói chuyện trước với bí thư của tôi một chút hay không. . . .”

“Ai là Chu Thế Côn?” Cung Trường cắt lời đối phương, hai mắt tóe lửa đảo qua mọi người. Vương chủ nhiệm kia tuy rằng chỉ nói qua cái tên này một lần, nhưng cũng đủ làm hấn nhở kỷ.

Phòng hội nghị không lớn, bốn người ngồi vây quanh cái bàn hình chữ nhật. Ngoại trừ Trần hiệu trưởng, ánh mắt hai người tự nhiên mà dừng lại trên người một gã đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi.

“Anh là?” Ánh mắt Cung Trường thực độc, một phát liền tìm chuẩn mục tiêu.

“Khụ, đúng vậy, tôi chính là Chu Thế Côn. Xin hỏi cậu là ai? Tìm tôi có việc gì? Nếu tiện, mời cậu đến văn phòng tôi chờ một lát, chúng tôi hiện tại đang có hội nghị rất trọng yếu.” Chu Thế Côn ba mươi tuổi bộ dạng anh tuấn vì thấy mọi người nhìn mình, đành phải gật đầu trả lời nói rõ tên họ với Cung Trường..

“Tôi là anh trai của Cung Âm, Cung Trường.” Cung Trường từng chữ nói ra.

Cái này không chỉ riêng Chu Thế Côn nói không nên lời, liền ngay cả Trần hiệu trưởng thoát nhìn không khéo mà ánh mắt cũng lộ ra kinh ngạc.

“Khụ, Cung tiên sinh, nhĩ hảo. Tôi là thầy của Cung Âm, lần đầu gặp mặt.” Chu Thế Côn đứng lên, vươn tay phải ra.

Cung Trường không để ý cái tay kia, gắt gao nhìn chằm chằm bàn hội nghị đối diện gã đàn ông nói: “Lý do tôi đến đây là vì muốn giải quyết một việc. Tôi hy vọng anh có thể nói ra chân tướng sự việc hôm đó, giải oan cho em gái tôi.

“Em tôi cũng không hy vọng cùng anh có kết quả gì, càng không nghĩ đến việc trả thù vợ chồng anh. Nếu anh đã từng ở bên em gái tôi, vậy anh cũng có thể biết nó là cô gái như thế nào, anh làm như vậy. . . là hoàn toàn hủy hoại nó! Tôi cầu anh, cầu anh nhìn đến lương tâm chính mình một chút, không cần phải hại em gái tôi như vậy!”

Trong phòng hội nghị nhất thời lặng ngắt như tờ.

Chu Thế Côn xấu hổ cười cười, thu tay lại, đầu cũng cúi xuống, nhưng lát sau hấn lại lần nữa ngẩng đầu.

“Cung tiên sinh, tôi thừa nhận chuyện này tôi cũng có sai lầm, làm ra chuyện như vậy tôi thực xin lỗi. Nhưng không phải tôi từ chối trách nhiệm, chuyện này thật sự không thể hoàn toàn đổ lỗi lên người tôi. Cung Âm đã muốn là người trưởng thành, tôi nghĩ em ấy đã có khả năng gánh vác hậu quả của sự việc lần này, hơn nữa tôi tin tưởng trường học xử lý Cung Âm như vậy là công bằng.”

“Công bằng?” Cung Trường trên mặt lộ ra một mặt cười quỷ dị, “Chỉ dựa vào bản tường trình phiên diện của anh? Anh cố ý đem sự tình đối trắng thay là công bằng đúng không? Trường học rõ ràng là bao che anh, quyết định lấy một học sinh nghèo để đối lấy tiền đồ của mình và thanh danh trường học là công bằng của anh đấy à?”

“Anh sao lại lại không biết xấu hổ nói ra hai chữ “công bằng” ? Anh sao lại có thể mặt dày như vậy, đem tất cả sai lầm đổ lên đầu một con bé chưa hiểu rõ sự đời như nó, huống chi nó lại rất thích anh, anh sao lại nhẫn tâm như vậy?”

“Cung tiên sinh. . . .” Chu Thế Côn dường như muốn nói gì đó.

“Chu phó giáo sư, lúc này Cung Trường tôi thỉnh cầu anh, cầu anh thu hồi bản tường trình ấy, nói cho trường học biết Cung Âm căn bản không vì tám học bổng kia mà chủ động câu dẫn anh. Như vậy tôi cũng có thể nhắm mắt lại, xem như chuyện đổ máu ở văn phòng hôm đó chỉ là phát sinh ngoài ý muốn. . . .
.Chu phó giáo sư, cầu anh!”

Người thông minh đều có thể nhìn ra nam tử cao lớn uy vũ này trên mặt rõ ràng có một tia cầu xin. Ngừ khí kia cũng đau thương như vậy.

Chu Thế Côn nhìn Trần hiệu trưởng cùng hai vị phó hiệu trưởng biểu tình trên mặt có điểm động, sắc mặt trở nên tái nhợt. Nhưng hắn đã lỡ nói như vậy, nếu hiện tại hắn sửa miệng thì sẽ chân chính tự gây ông đập lưng ông, hơn nữa quan trọng nhất chính là Bên vợ hắn kia cũng có lẽ sẽ không còn biện pháp công đạo.

Trong lòng yên lặng nói lời xin lỗi với Cung Âm, Chu Thế Côn cắn chặt răng, mở miệng nói: “Cung tiên sinh, sự việc này tôi thừa nhận tôi cũng có sai. Cậu xem, hội nghị ngày hôm nay chính là bản kiểm điểm của tôi.

“Nhưng cậu thật sự không thể đem tất cả sự tình toàn bộ đổ lên đầu tôi. Cung Âm cố ý dụ dỗ tôi là thật, tựa như Cung Âm bởi vì vậy mới có được học bổng của trường vậy. Nếu hai bên đều có sai lầm, vậy cho hai bên tự gánh vác hậu quả mà mình gây ra là lẽ đương nhiên.

“Có lỗi với cậu rồi, vì tôi không có việc gì phải sửa lại lời nói của mình cả, bởi vì tôi dốc lòng cầu trường học cho một từ công đạo đều là sự thật.”

Một câu nói ích kỷ hèn nhát. Chu Thế Côn cũng có thể từ đầu thẳng thắn nói ra chuyện thật, nhưng chuyện đã đến nước này, hắn chỉ có một con đường để đi. Không nên trách hắn vô tình, hắn đã phải cược cả tiền đồ cùng tương lai của bản thân vào chuyện này, nên khi cân nhắc lợi hại, hắn tự nhiên phải xá tình cứu mình. Vợ chồng đại nạn đến đây người nào đi đường nấy, huống chi Cung Âm và hắn ngay cả vợ chồng cũng không phải!

“Ha ha, ha ha ha. . . .”

Cung Trường cười lớn làm cho tất cả mọi người ở đây lông tóc dựng đứng.

Lý Ứng Nhân tựa vào cửa phòng họp, chân dài duỗi ra, ngăn cản Vương chủ nhiệm cùng bảo vệ xông vào

“Vậy người quyết định đem chậu nước bẩn này dội cả lên người em gái ta? Người không thèm để ý nó từng có một đoạn tình với người, bất kể nó cố gắng ba năm sắp sửa tốt nghiệp, cũng bất kể thanh danh của nó ở trường học bị phá hư hoàn toàn, lại bị đuổi học, sau này sẽ làm ra chuyện gì ngu ngốc, người cũng chỉ cứu mình người thôi sao?

“.Tốt lắm! Rất tốt! Loại như người! Ha ha ha! Phiền người có thể nói cho ta biết hay không, ngày đó em ta ở văn phòng người rốt cuộc là bị thương như thế nào? Bác sĩ nói vết thương trên người em ta không có khả năng là nó tự làm mình ngã, ta nghĩ vợ chồng các người biết là ai đã động thủ?”

Chu Thế Côn sắc mặt đại biến.

Đúng, đúng như Cung Trường đoán, việc phát sinh ở văn phòng ngày đó có thể nói là ngoài ý muốn, cũng có thể nói là . . .

Chính là bởi vì như thế hắn càng nghĩ càng sợ, hắn – chỉ mới hơn ba mươi tuổi, tại trường đại học này ngồi lên vị trí phó giáo sư, trừ bỏ quan hệ ở nhà với vợ, những cố gắng cùng trả giá của hắn người ngoài cũng không thể nào tưởng tượng được.

Nếu trên người hắn mang tội câu dẫn nữ sinh của mình cùng phản bội vợ, hắn cả đời này khẳng định không thể cứu nổi! Vợ hắn và người nhà cô ta nếu biết được nhất định sẽ không cứu hắn!

Hắn thật sự không có biện pháp! Hắn không thể để cho vợ hắn biết hắn mới chính là người tạo dựng nên mọi chuyện.

Cùng Cung Âm quan hệ, hắn một bên hưởng thụ một bên sợ hãi, ngày đó vợ đột nhiên vọt vào văn phòng, một bộ điên cuồng đập cửa kính, hắn lúc ấy trong lòng lớn tiếng đánh trống thối lui. Hắn ý bảo Cung Âm nhanh chóng chạy đi, cô ta lại chạy đến đánh cho Cung Âm một bạt tai, sau nắm tóc em ấy tiếp tục đánh.

Hắn muốn tách hai người ra, kết quả giữa hỗn loạn cũng không biết là ai đẩy Cung Âm, làm Cung Âm va vào cạnh bàn, té trên mặt đất. Hắn muốn tiến lại xem, vợ hắn lại lên cơn ghen, hung hăng đi tới đạp ở bụng Cung Âm một cước.

Hắn căn không kịp, mắt thấy Cung Âm ôm bụng nằm trên mặt đất thõng khổ rên rỉ, nghĩ muốn đưa em ấy đi bệnh viện, kết quả vợ lại chạy ra khỏi cửa nói muốn ly hôn, hắn bối rối chỉ có thể đuổi theo. Chờ khi hắn đuổi không kịp vợ đành phải quay trở lại chỗ Cung Âm thì phát hiện. Sau đó xe cứu thương đã đến rồi, hắn đành phải tránh đi.

Về nhà, vợ lại uy hiếp hắn nói phải ly hôn lần nữa, hắn đành phải đem tất cả sai lầm đều đổ lên đầu Cung Âm, nói nếu không phải Cung Âm cố ý dụ dỗ, hắn cũng sẽ không phản bội cô ta. Cuối cùng nói đến Cung Âm ở văn phòng bị thương phải đưa lên xe cứu thương, vợ hắn mới có một tia bối rối.

Cuối cùng hai người xác định lúc sự tình phát sinh không có nhân chứng, vật chứng, đúng lúc Cung Âm lại được học bổng của trường, hắn còn hướng trường học thẳng thắn giải thích “sự thật”, cũng tỏ vẻ nguyện gánh vác một phần sai lầm của chuyện này.

“Cung tiên sinh, tôi không rõ cậu đang nói cái gì. Ngày đó ở văn phòng tôi phát sinh sự việc chính là tự em ấy gây ra.” Chu Thế Côn hoàn hồn nhìn mọi người.

Trần hiệu trưởng nhìn đám người Vương chủ nhiệm ở phía cửa, ý bảo bọn họ đợi một lát nữa.

Nghĩ nghĩ, xác định lời khai của mình đã hoàn hảo, Chu Thế Côn nói tiếp: “Hôm trước ở văn phòng tôi nói phải chia tay với Cung Âm, em ấy nói được, nhưng muốn tôi cấp cho em ấy mười vạn tiền sinh hoạt phí. Tôi sợ em ấy công khai chuyện này ra hoặc nói cho vợ tôi biết, đành đáp ứng.

“Nhưng đúng lúc vợ tôi đến tìm tôi, ở cửa nghe được cuộc đối thoại của chúng tôi, đẩy cửa tiến vào hỏi chuyện gì xảy ra. Tôi muốn hòa giải hai người, chủ động nói với vợ chuyện tôi và Cung Âm, cũng cầu xin cô ấy tha thứ. Cung Âm cười nhạo tôi, vợ tôi nhịn không được nói em ấy hai câu, em ấy then quá hóa giận xông lên đánh vợ tôi.

“Tôi kéo em ấy ra, nói không cần phải làm như vậy, cũng nói sẽ không đáp ứng em ấy phí chia tay kia, cho dù em ấy nháo đến trường học cũng vô dụng. Khi đó tôi đoán em ấy sẽ không làm to chuyện này nữa, bởi vì em ấy rất quý trọng tấm học bổng kia. Em ấy phần nộ rồi đi, kết quả khi chạy ra khỏi văn phòng thì đụng phải cạnh bàn. . . .”

“Sau đó người mặc kệ nó ở nơi đó chảy máu không ngừng, đuổi theo vợ của người?” Cung Trường không ngừng cười. Người này nói nhằm vô cùng xuất sắc, nhưng hắn lại không biết tình hình thực tế nên không có cách nào phản bác.

Chu Thế Côn thấy Cung Trường so với vừa nãy tựa hồ đã bình tĩnh hơn, nghĩ đối phương trong lòng đã dao động, biểu tình cũng liền trấn định lại.

“Tôi đi tìm vợ là vì lúc ấy thấy em ấy ôm bụng, nghĩ em không có việc gì, chờ tôi trở lại mới phát hiện. . . . Tôi vốn nghĩ muốn yên lặng đưa em ấy đi bệnh viện, em ấy lại kêu xe cứu thương khiến cho mọi người đều biết. Tôi cũng không rõ em ấy cố ý hay là. Ai.” Nói xong phiến muộn vạn phần mà thở dài.

“Nga? Phải không? Theo như người nói, em ta kỳ thực bị thương nhẹ nhưng nó lại cố ý đem sự tình biến thành nghiêm trọng có phải hay không? Tóm lại, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của em ta đúng không?”

Chu Thế Côn không lên tiếng, kia dĩ nhiên là biểu tình cam chịu.

“Nhưng mà, chẳng lẽ đứa trẻ trong bụng nó cũng là giả, nhỉ?”

Lý Ứng Nhân không hề biết Cung Trường như thế nhưng lại vạn phần âm ngoan.

“Em ấy sanh non sao?” Chu Thế Côn lấp bắp kinh hãi. Hắn cùng vợ kết hôn mười năm vẫn chưa có con, mà lần này Cung Âm cũng không nói cho hắn, em ấy mang con của hắn, nếu em ấy nói, có lẽ.

Nhưng hiện tại “có lẽ” đã không được rồi. Việc đến nước này, hắn phải tự bảo vệ mình trước.

Loại việc nam nữ này cũng chỉ có đương sự hiểu được rõ ràng, một khi gặp chuyện không may, cứ xem bên nào lớn giọng, được nhiều người ủng hộ, về phần rốt cuộc trong đó là ai hại ai, người nào có thể chân chính kể rõ ràng? Sau lưng hắn là chỗ dựa vững chắc, chuyện này chỉ cần hắn nhanh miệng nói khác, cuối cùng người thua nhất định sẽ không phải là hắn!

“Tôi căn bản không biết chuyện này, trời mới biết đứa trẻ đó là của ai. Không phải tôi nói nhà cậu dạy dỗ không tốt, nhưng Cung Âm dù tuổi không lớn nhưng đã trải qua không ít chuyện. Ai biết được em ấy ngoài tôi ra còn có người nào khác kết giao thì sao.” Chu Thế Côn làm bộ nhún vai cười khổ.

Nhìn như giấu giếm từ ngữ, lại nói Cung Âm vốn là một nữ nhân không biết giữ thân trong sạch. Chu Thế Côn cố chứng minh mình chính là người bị hại.

“Hào! Nói rất đúng! Ha ha ha! Nói thật hay! Thì ra ngàn sai vạn sai chính là nhà ta gia giáo không tốt, Cung Âm nhà chúng ta chẳng những là hồ ly tinh tính kế câu dẫn người mà còn lạm giao. Tốt lắm! Phi thường tốt! Ta đánh chết người tên mặt người dạ thú súc sinh!” Cung Trường duỗi tay ra, cách cái bàn kéo lấy cổ áo đối phương liền đánh.

“Ta đánh chết người! Ta đánh chết người! Ta đánh chết người đồ vương bát đản!”

“Cậu ta muốn làm gì?! Bảo vệ! Bảo vệ!”

Phòng họp đại loạn, Cung Trường đem người đối diện kéo lên trên bàn, lại từ trên bàn túm xuống mặt đất đánh một trận.

Lý Ứng Nhân đứng thẳng dậy, nhưng trái lại đối mặt với cửa, xông vào hai gã bảo vệ.

“Ta cho người ngậm máu phun người! Ta cho người nói hươu nói vượn! Ta cho người đùa giỡn em ta! Ta cho người nói lung tung! Ta cho người đâm đập nó còn phá hư danh dự nó! Ta đánh chết người tên hỗn đản này! Ta đánh chết người tên không phải người! Đánh chết người! Đánh chết người!!”

Cung Trường lâm vào trạng thái điên cuồng. Máu vậy ra, Chu Thế Côn kêu thảm thiết liên tục.

“Dừng tay! Nếu không chúng tôi sẽ gọi cảnh sát! Vị tiên sinh này, có việc gì hảo hảo ngồi xuống thương lượng.”

Trường học đương nhiên hy vọng việc này có thể giải quyết riêng, có thể không công khai liền không công khai, nhưng Cung Trường đánh người nắm tay rất mạnh, hơn nữa không ai ngăn được, còn thiếu niên cùng hắn tới chẳng những không ngăn cản mà còn che chở hắn. Cũng không biết thiếu niên kia có phải đã học qua công phu hay không, mà mấy gã cảnh vệ không lần nào có thể gần người hắn.

Mắt thấy phó giáo sư kia bị đánh cho miệng mũi đổ máu, mặt mũi bầm dập, chỉ biết ôm đầu kêu thảm thiết, nếu đánh tiếp sẽ gây chết người nên Trần hiệu trưởng phải bắt đắc dĩ cầm điện thoại bấm 110.

Cảnh sát cùng xe cứu thương đều đã tới. Lý Ứng Nhân ý bảo Cung Trường dừng tay, vừa lúc cảnh sát chạy đến không chế Cung Trường.

§

Hai tay bị chế trụ, Cung Trường nhìn gương mặt hấp hối của Chu Thế Côn, cười lạnh nói: “Ta cuối cùng còn muốn nói cho tên vương bát đản người nghe một việc, đừng tưởng cái lỗ tai chó của người lên nghe cho ta! Người chủ động hướng hiệu trưởng thăng thần thuật lại “sự thật” mà đại khái không ngờ, người nằm ở bệnh viện thiếu chút nữa sẽ chết chính là Cung Âm. . . căn bản không hề nghĩ tới việc trả thù vợ chồng bọn người đi?

“Nó chẳng những không muốn trả thù các người, còn khuyên ta không cần sinh khí không cần tìm người tính toán, nó muốn cho chuyện này cứ như vậy không cần giải quyết, nó muốn NHÂN TỬ với người, nó thậm chí không hề oán hận người.

“Một tên tiểu nhân giống người, đại khái không biết bốn chữ ‘lấy ơn báo oán’ này! Người biết không, ta hôm nay đến trường học, chỉ đơn giản là làm cho em ta thủ tục xuất viện, nếu người không nói, căn bản là không có người biết ngày đó ở văn phòng, vợ chồng các người cùng em ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ai nói người thông minh cũng đều nhầm cả rồi!”

Cung Trường nhìn diện mạo kia nghĩ chắc chắn mình không bị ảo giác, hắn quả thật thấy được, gương mặt nhả nhận bại hoại đối diện chợt lóe lên một tia ảo não. Vì thế, hắn âm hiểm nở nụ cười. Hắn biết, lời hắn nói nhất định làm cho tên nguỵ quân tử kia ảo não đến chết, hối hận đến chết. Điều này có thể sánh bằng tên súc sinh kia bị đánh một trận a, vì thế làm cho hắn vô cùng thống khoái.

“Nhớ kỹ! Chu Thế Côn! Chuyện này ta nhất định sẽ làm cho vợ chồng các người phải trả giá đắt! Hơn nữa nếu ta điều tra ra em gái ta là ngoài ý muốn bị các người làm như vậy, cho dù có phải táng gia bại sản, giết người phóng hỏa, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho vợ chồng các người! Còn các người nữa!” Cung Trường ánh mắt lạnh như băng lướt qua người Trần hiệu trưởng cùng những người khác, ánh mắt kia muốn bao nhiêu ngoan độc liền có bấy nhiêu ngoan độc.

“Ta thao lũ trường học chó má không phân tốt xấu các người! Muốn đuổi học em gái ta? Các người thử xem!”

Việc này liền như vậy làm to ra, giấy không thể gói được lửa, văn phòng hiệu trưởng phát sinh sự việc động tĩnh cũng không nhỏ, cuối cùng ngay cả cảnh sát cùng xe cứu thương đều đã đến đây, trường học còn chưa kịp công bố kỷ luật Cung Âm, những lời đồn đãi giáo viên đùa giỡn học sinh, bị phụ huynh học sinh đánh đến nổi phải đưa lên xe cứu thương nhanh chóng truyền ra. . .

Sau một ngày một đêm, Cung Vô trên đường đến nhìn anh trai bị khó dễ, gấp đến độ gơ chân lại mắng cha mắng mẹ, Ứng Nhân lại ở một bên cười nhạo hắn lôi thôi, biểu tình kia từ trên xuống dưới đều bình thản. Cung Trường nhìn y cười ra một đôi má lúm đồng tiền đáng yêu trên khuôn mặt búp bê, kỳ tích a, tâm tình nhờ vậy mà sáng sủa không ít.

Chờ Cung Trường được thả, Chu Thế Côn kiện hắn tội đánh người.

Qua tất cả mọi chuyện, Cung gia đều chậm từng bước mà tiến. Đối phương ác nhân trước cáo trạng, vô luận là ở trường học hay là ở pháp viện.

Đối cục diện họa vô đơn chí (tai họa không đến một lần) này, Cung Trường vẫn là biểu hiện bình tĩnh đem mọi việc vui lấp xuống dưới, cũng cảnh cáo Cung Vô tuyệt đối không cho Cung Âm, nhất là Cung nãi nãi (bà nội) biết chuyện này.

Sự tình lửa sém lông mày, nhưng vì cuộc sống, hắn phải mở cửa tiệm, tiếp tục bán. Không có quyền thế, lại còn có một đồng lớn buồn phiền ở nhà Cung Trường, xoay tròn đầu óc hắn với tốc độ cao, khiến cho hắn nghĩ ra một biện pháp mà vẹn toàn đôi bên.

Nói đi cũng phải nói lại, hắn cũng không còn là thiếu niên mười tám tuổi xúc động năm đó nữa, hắn hiện tại chẳng những muốn báo thù, mà còn muốn bảo vệ em gái và người nhà của mình. Hắn đã mất đi ước mơ của mình, hắn cũng không muốn cuối cùng ngay cả người nhà của mình cũng không giữ lại được.

Xa xa, Lý Ứng Nhân cầm một cái gói to chậm rãi bước tới.

“Người/cậu không sao chứ?” Hai người đồng thời hỏi.

Nhìn nhau cười, Cung Trường vỗ vỗ cái ghế bên người ý bảo thiếu niên ngồi xuống.

Ứng Nhân theo lời ngồi xuống, thuận tiện cầm gói to trong tay đưa cho Cung Trường, “Sinh tiên bánh bao.”

“A, sao vậy? Không ăn hoành thánh nữa? Hai ngày này như thế nào lại đổi thực đơn?” Mở ra cái gói to, hai chap đã ăn hết cái bánh. Hắn thích món này, đáng tiếc gần đây không có bán, mà hắn thì lại phải ra

quán thường xuyên, không có thời gian rảnh mà chạy khắp hai dãy phố. Liền bởi vì lâu lâu mới được ăn một lần, nên càng cảm thấy được mỹ vị ngon miệng.

“ Là ai ngày hôm qua ở cục cảnh sát khóc nháo đòi ăn sinh tiên bánh bao, nếu không sẽ cho ta sinh tiên?” Lý Ứng Nhân cấp đại nam nhân bên cạnh một cái nhìn xem thường

“Phi.” Cung Trường nhai bánh bao cười, cũng không để ý thiếu niên đang cố tình hạ thấp hình tượng hắn.

“Mọi chuyện thật sự ổn cả sao?” Ứng Nhân kinh ngạc nhìn biểu hiện bình tĩnh của Cung Trường. Người này còn có thể cười với y? Y nghĩ hẳn khi ra khỏi đồn cảnh sát phải liền đi giết Chu Côn Thế hoặc tính toán sổ sách với đôi nam nữ kia mới phải?

Nuốt bánh bao vào miệng, Cung Trường có điểm mệt mỏi nói: “Sao lại có thể ổn được. Sự tình thì nhau kéo nhau đến, gấp cũng gấp không được. Tóm lại, tôi tuyệt đối sẽ không làm cho vợ chồng vương bát đần kia cùng trường học chó má kia sống khá giả! Nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Kỳ thật ta vẫn nghĩ ngươi là một người rất ngốc.”

“Tôi thêm vào!” Một chân giơ lên.

Ứng Nhân kêu thảm thiết một tiếng, ôm bụng hạ thắt lưng. Rầm rì nửa ngày, biểu hiện không có nửa điểm đồng tình bị nam nhân kia cười nhạo y không có chí khí nam nhi.

“Tại sao mỗi lần ngươi đều có thể ra tay vô tình với ta như vậy? Ngươi không biết ta có chứng động kinh, mọi lúc mọi nơi đều có thể phát tác sao?”

“Đã quên.” Thực vô tình nói một câu.

Nói thật, Cung Trường cũng kỳ quái chính mình sao lại đối xử với tiểu tử này càng ngày càng độc. Nhớ rõ trước kia chính mình với Tiểu Hàng cũng không phải là như vậy a? Cho dù không đến mức che chở, ít nhất cũng sẽ không giống như bây giờ nhắc chân lên liền đá a.

Nhịn không được liếc mắt đánh giá nam hài đang nhú mày cau mặt, ôm bụng kêu lên đau đớn như đứa trẻ, vẫn là gương mặt kia, tại sao bây giờ nhìn đến lại không thấy một chút thương hại?

“Bọn Từ Thiên mấy giờ thì tới?” Ứng Nhân xoa bụng hỏi, thuận tay đoạt một cái bánh bao bỏ vào miệng.

“Không biết, chừng nào tới bọn họ sẽ gọi.” Cung Trường ở trong lòng tính toán nên hay không phái tiểu tử này đi mua nữa, ăn rồi nghiện, tám cái bánh bao còn chưa đủ giết răng hắn.

Như là nhìn ra tâm tư Cung Trường, Ứng Nhân lập tức nhắc tay đầu hàng, “Đừng nhìn ta như vậy, ta đi một chuyến nữa là được chứ gì. . . Thật là, Lý Ứng Nhân ta cao lớn anh tuấn tiêu sái lỗi lạc, văn võ song toàn, trí tuệ siêu quần, thay đổi như chong chóng, ngứa tay có mây, lật tay có mưa, muốn gì có đó, lại bị người này.”

Phía sau giọng nói là ánh nhìn tràn ngập uy hiếp của Cung Trường, y càng nói càng nhỏ, cuối cùng không biết người này trong miệng lắm bầm những gì.

Bốn giờ chiều, Từ Thiên cùng Cung Võ vội vàng đuổi tới quán.

“Sự tình đều sắp xếp thỏa đáng?”

“Tổ xuất quân cậu còn không yên tâm?” Từ Thiên lấy khăn lau lau trán.

“Tiểu. Ứng Nhân, đi mua hai chai nước!” Cung Trường đưa ra mười nguyên tiền giấy nhét vào tay Lý Ứng Nhân ngồi kế bên.

Lý Ứng Nhân nhìn tờ tiền trong tay, rồi lại nhìn nhìn ba người kia. Thở dài, đáp ứng một tiếng rồi lê lét đến siêu thị.

“Nói xem, cậu có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?” Cung Trường khó nén kích động trên mặt, kéo Từ Thiên ngồi lên chiếc ghế đối diện.

Cung Võ nhìn hai người vội vội vã vã, rất tự giác đi tiếp khách. Dù sao những điều Từ Thiên sắp nói nó cũng đã biết hết rồi, nó nhiều nhất bất quá cũng là chân chạy vật của Từ Thiên.

“Tổ thuyết phục bác sĩ chữa trị cho Cung Âm làm nhân chứng, ông ta đồng ý, cũng đã kêu ông ta lấy có viết bệnh án là Cung Âm bị thương không phải do em ấy tự làm. Và đã lưu lại DNA của đứa trẻ để đối chiếu. Lợi dụng mấy cái này, ta có thể làm Chu Thế Côn rút đơn kiện.

“Chứng cứ ở trước mặt, nếu anh ta thật sự là cha của đứa bé, làm học trò của mình như vậy, thầy giáo như hần coi như xong. Nếu hần không muốn làm lớn chuyện lên, Năm mươi phần trăm hần sẽ giải quyết riêng chuyện này.

“Nếu chúng ta có thể chứng minh vết thương trên bụng Cung Âm là do người khác làm, hơn nữa nếu biết được vật gì đã làm em ấy bị thương, Cung Âm chịu làm chứng, như vậy tỉ lệ chắc chắn sẽ cao hơn một chút.” Từ Thiên đơn giản dễ hiểu nói.

“Từ từ! Tổ không phải muốn cho tên vương bát đản kia rút đơn kiện, mà là muốn kiện hần!”

“Tổ biết ý của cậu. Nhưng cậu có chứng cứ không? Nếu không có thì cậu kiện bằng cách nào? Hơn nữa cho dù cậu muốn kiện hần, chờ đến lúc cậu ngồi tù còn có thể làm được sao? Ở bên trong cũng không thể so với ở bên ngoài. Hơn nữa cậu quá ác độc đi, ai!”

Từ Thiên thở dài một tiếng, “Gãy hai cái xương sườn và một cái mũi, ngay cả ngón tay cậu cũng đánh gãy ba ngón, ngoại thương có mà nội thương cũng có. Hiện tại người ta đang kiểm tra xem “cái kia” của anh ta có còn dùng được không, bởi vì một cước kia của cậu. Nếu tra ra hần về sau thật sự không được, đừng nói là năm mươi, ngay cả một phần mười cũng khó.

“Huống hồ trước mắt chúng ta nắm giữ căn cứ chính xác quá ít, nhân chứng và vật chứng có thể chứng minh Chu Thế Côn dụ dỗ Cung Âm không có, chứng cứ vợ chồng Chu Thế Côn bày mưu hại Cung Âm sinh non cũng không. Nếu muốn lên tòa giải quyết, phần thắng của chúng ta sẽ không nhiều, có thể làm anh ta rút đơn kiện đã là được ban phúc rồi, chứ đừng nói là kiện lại anh ta!” Từ Thiên đẩy đẩy mắt kính bình tĩnh phân tích nói.

“Những gì cậu nói tổ cũng biết.” Cung Trường không biết suy nghĩ cái gì, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn. “Nhưng tổ không tin chứng cứ nào cũng không làm gì được hần!”

“Tóm lại, chúng ta hiện tại hàng đầu chính là làm cho đối phương bỏ việc tố cáo cậu đánh anh ta. Tránh việc trói buộc tay chân chúng ta. Sau đó chúng ta sẽ lo những cái khác, sẽ như cậu nói, chúng ta từng bước một tiến lên.” Từ Thiên liều mạng cũng không muốn cho Cung Trường ngồi tù.

Cung Trường cảm kích, cũng hiểu được Từ Thiên nói có đạo lý.

“Ừ. Vậy làm theo cậu đi, trước tiên để tên hỗn đản kia ném mìn bị kháng cáo, nếu không được..... Tổ sẽ chuẩn bị tốt để ngồi tù.” Đánh người phải nhận sự trừng phạt của luật pháp, Cung Trường ở thời điểm ra tay đã rất rõ điểm ấy.

“Bất quá tổ tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn chúng dễ dàng như vậy, tuyệt đối không! Mà vợ hần là loại người như thế nào?”

“La Dục đang điều tra.” Từ Thiên đã quen với cái thói suy nghĩ bay vọt như vậy của Cung Trường.

“Phải chú ý bọn họ có lén lút làm gì hay không, trường học nếu bao che cho hần, hiển nhiên trừ bỏ vì thanh danh, phía sau cũng có thể có người giật dây.”

“Tổ sẽ không bỏ qua điểm ấy, lão đại.” Từ Thiên mắt mang theo ý cười.

“Chứng cứ này tuy rằng không làm gì được hần, nhưng làm người vợ lòng dạ hiểm độc của hần dao động là không thành vấn đề. Tổ muốn cho vợ chồng bọn chúng sinh ra vết rạn, sau đó sẽ từng bước đánh vỡ chúng! Kết hôn mười năm cũng vẫn chưa có con, hần đối với chuyện có con mẫn cảm đến chết! Cô ta căn bản là không thể sinh, mới có tâm lý biến thái như vậy!” Cung Trường ác độc mắng .

“Khụ, nhắc nhở cậu một chút, dù biết thế nào cũng bị cậu mắng. Trên cơ bản, cá nhân tổ cảm thấy vợ của Chu Thế Côn ở sự việc lần này cũng có khả năng là người bị hại, có cần ngay cả cô ta cũng trả thù không?”

“Cậu quả nhiên không mắng không được! Cái lỗ tai điếc của cậu vẫn không tốt lên được tí nào à? Hôm qua tổ đã nói với cậu, cậu cũng không nghe thấy có đúng hay không! Người đàn bà kia đánh em tổ một bạt tai,

em tớ lớn như vậy, trong nhà không ai dám tát nó cho dù chỉ là một cái, dựa vào cái gì mà cô ta vừa tới chưa hiểu chuyện đã liền đánh em tớ đau đớn như vậy!

“Không chỉ thế, tớ cảm thấy vết thương trên bụng nó không phải tự nó làm mà tám phần chính là đã bị người đàn bà kia đá cho một cước. Hơn nữa phát sinh loại sự tình này, cô ta chẳng những không cùng nam nhân kia đoạn tuyệt quan hệ, còn cùng hắn ra tay trước chiếm lợi, trước sau đều là một xà nữ! Cậu còn muốn nói cái gì? Hả?”

Một tiếng ‘Hả’ tràn ngập uy hiếp như vậy, đừng nói Từ Thiên không muốn mở miệng, mà là chẳng có lá gan đủ to để nói. Đã nói Cung Trường bao che khuyết điểm mà, làm ngơ đi!

“Sau đó thì làm sao?” Từ Thiên cơ hồ đã hình thành thói quen chờ Cung Trường ra mệnh lệnh tiếp theo.

“Sau đó? Sau đó tất nhiên là phải đi bào cái tên nam nhân kia đến tận gốc! Loại hạ lưu bại hoại này có đánh chết tớ cũng không tin hắn không chịu thua! Cậu không cần đi thăm dò những người có tiền có thế lực, chỉ cần dựa vào danh sách được nhận học bổng, tìm ra một cô gái bộ dạng cũng xinh đẹp, gia đình hoàn cảnh khó khăn là được.

“Tớ đã hỏi qua Cung Âm, người nọ bắt đầu nhận học sinh cũng bắt quá là năm, sáu năm nay, trong thời gian đó hắn tự mình chỉ đạo học sinh, đã có mấy người phù hợp điều kiện tớ nói, cậu chỉ cần tìm ra một số rồi thăm viếng một phen.

“Nếu thực sự giống em tớ, là phía bị hại, bọn họ sẽ không để chuyện này trong lòng cả đời! Đại khái sẽ giống em tớ, chỉ cần có người tin tưởng mà thôi.

“Miệng nhiều người nói thì vàng cũng chảy, đến lúc đó chỉ cần cậu nói cô gái đó ra mặt làm chứng, tớ không tin tên nhả nhận bại hoại kia vẫn đứng yên!” Cung Trường xiết chặt nắm tay cười lạnh. Người không động ta ta không động người, nếu người dám khi dễ Cung gia, vậy người chính là người mà Cung Trường ta phải trả thù!

“Nếu.....chỉ là ‘nếu’ thôi nha. Nếu không có cô gái đó thì sao?” Từ Thiên vạch sơ hờ.

“Vậy thì còn có những phương pháp khác! Từng bước từng bước mà tiến, không phải hoảng, ta cũng không tin thiên hạ bây giờ không có công lý! Đồn cảnh sát, viện kiểm sát, pháp viện để làm gì? Không phải là chú ý thái độ của người dân làm việc sao?”

Từ Thiên do dự, “Nói là nói vậy, nhưng.....Thân là một luật sư, biết rõ trong đó có mờ ám tớ không thể không nhắc nhở cậu, ở Trung Quốc, cảnh sát cùng cơ cấu tư pháp, trừ bỏ những người vì dân phục vụ, đa số vẫn là những người bị cấp trên khống chế.

“Nếu có người có cường quyền hướng cục cảnh sát tạo áp lực hoặc rõ ràng hạ đạt mệnh lệnh, như vậy họ sẽ không còn vì pháp luật phục vụ, thậm chí sẽ một mặt đối lập với những người dân như chúng ta. Cậu hiểu được không?”

“Nếu đúng như cậu nói Chu Thế Côn đằng sau có chỗ dựa vững chắc, như vậy cảnh sát chỉ biết giúp hắn chứ không giúp chúng ta có đúng hay không?”

“Không sai biệt lắm, ý của tớ chính là như vậy.”

“Chúng ta đây nộp thuế để làm gì? Để nuôi mấy lão già bàng quan cùng tay chân của bọn chúng ư?” Cung Trường không chịu tin tưởng.

Từ Thiên thở dài, “Cũng không phải tất cả giới tư pháp đều như vậy, đại đa số cảnh sát tổ chức đều tốt, bọn họ cũng nhiệt tình muốn vì dân làm việc, tựa như La Dục. Nhưng..... thường thường bọn họ cũng thân bất do kỷ (hoàn cảnh đẩy đưa). Khốn nạn chính là những người trong tay có chút quyền lực liền vì chi tư bản thân mà lạm dụng!”

“Hiện tại chúng ta cái gì cũng không quan tâm, chỉ sợ sau lưng Chu Thế Côn thực sự có người điều khiển, nhưng người đó trong tay lại có quyền lực..”

“Thao!” Cung Trường nhin không được mắng một câu thô tục.

“Ai, nếu cậu không đánh Chu Thế Côn thành như vậy thì tốt rồi.” Từ Thiên không cười, sự tình không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu người nọ quyết tâm.....

Cung Trường trừng mắt, dùng mũi cười nhạo một tiếng, “Đồ ngốc! Nếu không tìm cơ hội đánh hấn một trận, cậu cho rằng hấn trăm phần trăm sẽ có thể bị chúng ta biến thành thân bại danh liệt? Tổ đánh hấn một phần là vì giúp em tổ trút giận, mặt khác là có thể lấy về một chút vốn. Em tổ bị lừa trắng tay, này không thể không lấy lại.

“Hôm đó lúc ra tay tổ đã nghĩ qua, cha của La Dục đang nhậm chức ở khu vực kia, cho dù bọn họ gọi cảnh sát tới bắt tổ lại, cũng bắt quá chỉ là ở cục cảnh sát mà nghỉ ngơi hai mươi bốn giờ. Cha cậu ta cũng sẽ không bắt tổ chịu tội gì.

“Cho dù vương bát đản kia muốn kiện tổ, chờ bệnh viện đưa ra bằng chứng, khi đó tổ đã ở bên ngoài đồn cảnh sát, cho dù cuối cùng vẫn phải ngồi tù, ít nhất tổ cũng có được thời gian để đi kiện tên vương bát đản kia!”

Từ Thiên chấp tay bái phục, anh đã quên lão đại bọn họ vẫn luôn luôn rất trí tuệ. Lần đó mười tám tuổi bị cảnh sát bắt chỉ vì sự tình đột ngột phát sinh cộng thêm yếu thế, mới bị bắt vào ngục giam ngồi chồm hổm một năm trời.

Chỉ lần này thôi..... Anh hy vọng vợ chồng Chu Thế Côn không vì thua kiện mà nóng đầu làm ra việc ngốc là được.

13. Chương 13

Lý Ứng nhân bị hạ chỉ thị, phải đưa hai đứa học sinh tiểu học vào quán, hiện giờ y không chỉ là nhân viên rửa chén, Cung lão bản từ trước đến nay vẫn luôn tận dụng y triệt để, bỏ ra không đến một buổi tối để dạy y làm mì xào, trong khoảng thời gian này y chính là một thân kiêm nhiều chức.

“Nếu người không nói, ta thật đoán không được Từ Thiên như vậy mà lại làm luật sư.”

“Tại sao?” Cung Trường đem tờ báo gấp thành một cây quạt giấy, quạt a quạt.

“Nhìn anh ta tựa như là loại rất khôn khéo lỏi đời, thực cẩn thận đưa đẩy, lợi dụng sơ hở giống nghiệp vụ viên linh tinh gì đó.”

“Không phải luật sư nào cũng như vậy.” Cung Trường cười.

Ứng Nhân nghe vậy cũng cười, “Anh ta tại sao muốn làm luật sư? Ta cảm thấy nghề luật sư quốc nội không được phát đạt cho lắm, nhiều lúc cũng chỉ là làm bộ làm dáng thôi.”

Nghe được vấn đề của Ứng Nhân, trên mặt Cung Trường lộ ra một vẻ sáng rọi đặc biệt, nhìn tựa như là kiêu ngạo.

“Nếu tôi nói, Từ Thiên làm luật sư là bởi vì tôi, cậu có tin không?”

“.....Tin. Hai người quan hệ rất tốt.”

“Không phải rất tốt, mà là cực kì thân thiết! Kỳ thật cũng không thể nói cậu ta làm luật sư tất cả là vì tôi, bắt quá thật sự cậu ta đã bị tôi ảnh hưởng.” Cung Trường nhớ tới bằng hữu tri kỉ, gương mặt mang tươi cười sáng lạn đứng lên. “Tôi có nói với cậu là năm tôi tốt nghiệp trung học. . . đã bị ngồi tù chưa?”

“Chưa, nhưng ta đã nghe qua việc này.” Ứng Nhân nói thật.

“Ha! Cung gia chúng ta luôn luôn là một trong những đề tài chủ yếu trên bàn trà của cái phố này.” Trên mặt Cung Trường lộ ra một loại biểu cảm không biết là châm chọc, tự giễu hay là tươi cười, ánh mắt xa xăm nhớ lại.

“Năm ấy Từ Thiên thi đậu đại học, cậu ta vốn muốn vào khoa xí nghiệp kinh doanh quản lý học, nhưng cậu ta không làm thế, học lại một năm rồi một lần nữa thi đậu vào đại học chuyên khoa pháp luật. Tôi hỏi cậu ta vì sao, cậu ta nói, nếu lúc ấy tôi có một luật sư biện hộ tốt, tôi chẳng những không phải ngồi tù, nói không chừng còn có thể kiện lại Kỉ đầu to.

“Còn nói, cậu ta không muốn thấy thân nhân bằng hữu gặp nạn, người như cậu ta nếu không giải oan được sẽ có cảm giác vô lực. Vừa lúc La Dục học ngành cảnh sát ở cùng trường, hai người bọn họ tính toán sau khi tốt nghiệp sẽ liên thủ hợp tác, chân chính vì dân làm việc. Ha ha!”

Ứng Nhân đem hai tô hoành thánh đến trước mặt hai tiểu quỷ nghịch ngợm, chúi chúi tay vào tạp dề, trở về ngồi xuống trước mặt Cung Trường.

“Kỳ thật bọn họ còn thật sự rất non tay. Công tác mới có hai năm, một người làm tiểu cảnh viên ở cục cảnh sát, làm đến ba năm rưỡi cũng không lên chức. Muốn chân chính vì dân làm việc, ít nhất còn phải đợi mười năm nữa. Bất quá, nếu không phải bọn họ ở ban quản lý chợ khôn khéo đối vệ sinh cục v.v.... chào hỏi, cái quán này cũng đã sớm dẹp tiệm rồi.”

Ứng Nhân nghĩ, người này ở bên ngoài nhìn không ra, nhưng hẳn là trong lòng đã vô cùng cảm kích hai người kia. Giống như ý càn để ý người này, thì lại càng hay cùng hắn đùa đùa giỡn giỡn.

Nhìn thái độ của Cung Trường đối với Từ Thiên, La Dục và mình, Ứng Nhân trong lòng ra kết luận.

“Tôi chưa lần nào nhìn thấy La Dục mặc đồng phục đến quán cả.”

“Tiểu tử kia nhất định không thích mặc đồng phục, đệ nhị..... Cậu nghĩ thử xem một cảnh sát suốt ngày cứ ra vào quán, buổi tối còn có người dám đến ăn hoành thánh không?”

Không thích chế phục cái gì, ta xem tám phần là người cứng nhắc quy định, bắt La Dục nhất định phải cởi đồng phục mới dám đến. Nhưng Ứng Nhân cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Buổi tối, La Dục lần đầu tiên lại dám mặc đồng phục chạy đến. Vừa tới liền túm cổ áo Từ Thiên mới ăn xong cơm chiều rống: “Từ Thiên! Cậu nhất định phải tra cho chính xác chứng cứ bất lợi đối với tên vương bát đản kia! Nếu không lão đại chết chắc rồi!”

Một câu khiến cho ba người nhú mào.

Từ Thiên chậm rãi dùng móng tay cắm vào một khối da trên mu bàn tay La Dục, La Dục vì đau mà phải rứt tay về.

“La lớn như vậy, cậu sợ nhà người ta không biết có đúng hay không?”

“Không phải, đương nhiên không phải.” La Dục hạ giọng, kéo ghế đặt mông ngồi xuống. Thấy Ứng Nhân ở đây, lập tức phát tay nói: “Ai, Tiểu Hàng, phiền em làm giúp anh hai mươi viên hoành thánh, đến bây giờ còn chưa được ăn cơm chiều, đói chết anh!”

Lý Ứng Nhân cũng không sinh khí, rất lưu loát mà nhào nặn hoành thánh một phen rồi bỏ vào tô.

Người hắn y còn chưa được đựng vào, bằng hữu hắn hiển nhiên cũng không thể dễ dàng đắc tội. Ứng Nhân giả dạng hồ ly cười meo meo trong lòng tính toán nhỏ nhất.

“Nói xem, sao tớ lại chết chắc?” Cung Trường hai tay ôm ngực, đùi chuyển hướng làm ra một bộ dạng lưu manh.

“Người kia, Chu Thế Côn, bị thương rất nặng, bản báo cáo thương tích đã giao cho cục công an, năm giờ gặp mặt, chạng vạng sáu giờ thành lập tổ phá án. Cậu biết điều này có nghĩa là gì không?”

La Dục cười khổ, tin tức này không phải dễ dàng mà truy được.

“Đằng sau hẳn ta có người, lại là đại nhân vật.” Từ Thiên biểu tình thoát nhìn rất lãnh tĩnh.

Cung Trường không nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía người Ứng Nhân đang nếm gia vị.

“Tội đánh người là một tội hết sức bình thường, vì thường thường người đánh và người bị thương đều đã được xác định, nhưng..... Việc này thật sự sẽ không đơn giản như vậy mà bỏ qua.” La Dục cũng nhìn về phía Ứng Nhân, hẳn thật sự rất....

“Người của tớ ra tay rất nhanh, xem ra đối phương cũng không chậm. Từ Thiên, cậu chuẩn bị tốt để đối mặt với tên bại hoại kia chưa?” Cung Trường mở miệng.

“Sáng mai tớ phải đi tới cái bệnh viện mà hần ta nằm, tận lực lợi dụng số liệu cùng chứng cứ trong tay, thuyết phục hần buông tha cậu.”

“Nếu hần không đồng ý rút đơn kiện, cậu sẽ làm gì?”

“Tớ sẽ giả vờ yếu thế, làm hần thả lỏng cảm giác. Sau đó tớ sẽ thỉnh cầu hần tranh thủ thời gian giải quyết riêng, ra khỏi cửa bệnh viện tớ phải đi điều tra còn có người nào bị hại nữa không. Chỉ cần chứng cứ vô cùng xác thực, chúng ta lập tức đưa ra phản bác.”

Cung Trường gật đầu, Từ Thiên luôn làm hần yên tâm.

“Hôm nay cậu về sớm một chút đi, tớ hy vọng cậu có thể chuẩn bị đầy đủ. Lần này tớ phải dựa vào các cậu rồi, huynh đệ.”

Từ Thiên mỉm cười quay lại, “Cung Trường, tuy rằng tớ là luật sư gà mờ, nhưng nhớ rõ nếu về sau làm ăn phát tài, đem gấp đôi luật sư phí giao cho tớ đó nha.”

“Cút ngay! Tiểu quỷ!” Cung Trường cười, giả vờ đá một cước nhìn bạn bè rời đi.

“Cung Trường, sự tình lần này không nhỏ, cha tớ nói..... Tốt nhất hãy mang em gái cậu rời khỏi thành phố, chờ một thời gian sau việc này bình ổn lắng xuống rồi trở về. Ông ấy còn nói..... Đã ở trên núi xanh mà sợ gì không có củi đốt.” La Dục nhìn Từ Thiên đi xa, mới ập a ập ứng nhẩn nhẩn những lời trong lòng của cha hần.

“Ông ta không phải còn nói tớ nên sửa lại tính tình của mình, đừng liên lụy bạn bè các cậu sao?” Cung Trường không sinh khí. Từ, La, hai nhà cha mẹ từ khi biết hần ngồi tù, sẽ không tán thành đứa con của mình cùng người như hần qua lại. Lần này hoàn toàn cũng là vì nể mặt La Dục nên cha của La Dục mới đồng ý giúp hần.

Ngẫm lại xem, một luật sư, một cảnh sát có tiền đồ lại đi chơi với một tên bán hoành thánh côn đồ, nếu hần là cha mẹ của hai người này, hần cũng sẽ không đồng ý cho bọn họ ở chung một chỗ.

La Dục liều mạng gãi đầu không biết nên trả lời như thế nào, vừa lúc Ứng Nhân, cứu tinh của hần bùng hoành thánh tới, vội vàng nói cảm ơn một tiếng rồi vội bắt đầu ăn.

“La Dục, cậu không cần khó xử. Nếu cha cậu bảo rút khỏi việc này, cậu vẫn là nên tránh đi. Ông ta thận trọng từ lời nói đến việc làm mà đi đến chức vị này cũng không phải là một việc dễ dàng. Các cậu ăn cơm quan, bị quan lớn một bậc áp thì dân sẽ chết, tớ biết các cậu sẽ khó xử.”

La Dục ngẩng đầu lên nói, “Cung Trường, đừng nói như vậy, huynh đệ chúng ta cho dù không có biện pháp giúp cậu giải quyết ổn thỏa việc này nhưng sẽ giúp cậu nghe ngóng tin tức. Hơn nữa, em cậu cũng như em tớ, nhìn Cung Âm lớn lên cũng có tớ, thấy em gái mình chịu ủy khuất, đương làm anh trai mà không giúp nó thì không đáng gọi là anh!”

“Được rồi, cậu không cần nói vậy, nên làm như thế nào, tự tớ biết.”

Cung Trường vỗ vỗ vai hần, hết thấy đều nói ra.

Chờ La Dục cũng rời đi, Cung Trường nói với Ứng Nhân đang rửa chén, “Không còn sớm nữa, cậu cũng về nghỉ ngơi đi. Còn lại để tôi làm, còn nữa..... Cảm ơn cậu.”

Ứng Nhân nhìn hần, “Người muốn rửa tất cả đồng bát này?”

“..... Vậy người rửa xong rồi đi đi, ta đi ủ bếp lò.”

Hai người không nói chuyện, đều yên lặng mà bắt tay vào làm việc. Ứng Nhân nhiều lần nhìn lên Cung Trường, cảm thấy được đây không phải là thời điểm nên mở miệng.

Người nọ không biết suy nghĩ cái gì, biểu tình ngưng trọng.

Bát rửa xong, cũng không lấy cốc để lưu lại, Ứng Nhân nói ngủ ngon rồi rời đi. Nửa đường lại chạy trở về.

Thu dọn quán, chỉ chừa lại một cái bàn cùng một cái ghế, chùi chùi tay, lấy ra một quyển bút ký, tìm một cây bút bi, Cung Trường kéo ghế ra trước cái bàn rồi ngồi xuống.

Quyển bút kí này nằm ở đáy rương đã một thời gian rồi, nói thật, hẳn thật sự bài xích thứ này, cảm thấy nó không hoàn hảo, một trang giống như thật sự sẽ phát sinh chuyện a.

Hiện tại hẳn phải vì người nhà mà lưu một cái đường lui, nếu thật sự phát sinh cái gì, bọn họ cũng sẽ không bị bức đến đường cùng.

Cung Âm làm ra loại sự tình này, ít nhất hẳn là phải có một phần ba kì quái ở trên người nó. Nó biết đối phương đã có vợ mà còn nhắm mắt nhảy vào bẫy rập.

Nhưng hẳn vĩnh viễn sẽ không trách em hẳn, vì sao ư? Bởi vì đó là em hẳn!

Nếu hẳn có khả năng làm anh trai, nếu Cung gia bọn họ có tiền có thế, nếu hẳn quan tâm đến em gái thêm một chút nữa, chứ không phải cứ suốt ngày mở quán ăn kiếm tiền để lo cho cuộc sống, như vậy Cung Âm cũng sẽ không gặp phải chuyện này.

Ngàn sai vạn sai, hẳn cũng có một phần trong đó. Hẳn hiện tại có tư cách gì để trách cứ em gái?

Mở ra quyển tập, tìm được chỗ đã ký tên kia, đoan đoan chính chính viết tên đầy đủ của mình ra.

Một người được lợi mọi người cùng hưởng, hẳn do dự trong chốc lát, lập tức điền tên của ba người vào.

Cung Âm, Cung Vô. Lý Ứng Nhân.

§

Bảy giờ tối hôm sau, Từ Thiên vất vả cả ngày mang đến tin tức một chút cũng không tốt.

“Hắn đồng ý rút đơn kiện. Nếu hẳn đồng ý bồi thường hẳn một trăm vạn.”

“A, là một trăm vạn nhân dân tệ?” Đèn đường mờ nhạt chiếu sáng, Cung Trường vừa nấu hoành thánh vừa cười.

“Có lẽ hẳn nói minh tệ.” La Dục còn nói.

“Làm cậu thất vọng rồi, hẳn nói chính là nhân dân tệ, không phải minh tệ.” Từ Thiên xem thường, đi đến bên cạnh Cung Trường.

“Cậu xác định mình không nghe nhầm?” La Dục còn muốn cùng Từ Thiên phân cao thấp.

“Đừng nháo! Họ Chu kia căn bản không muốn rút đơn kiện. Buổi sáng tớ đi gặp hẳn, kéo dài tới chạng vạng tớ hẳn mới chịu bố thí cho tớ ba mươi phút gặp mặt. Tiện nói luôn, nghe nói hẳn mới đi chẩn bệnh về, về sau hẳn có đến tám phần mười là không thể phục hồi phong độ.

“Cung Trường, là đàn ông thì không thể chịu nổi chuyện đó... Cậu phải chuẩn bị hầu tòa rồi.” Từ Thiên không nói cho Cung Trường biết người nợ trừ bỏ đòi một trăm vạn còn muốn các bậc trưởng bối của Cung gia phải dập đầu nhận tội, muốn hai anh em Cung Trường cùng nhau công khai thừa nhận đã làm tổn thương danh dự gã. Anh sợ Cung Trường nghe xong liền trực tiếp vung đao chém người nợ.

“Ừ. Tớ biết rồi.” Cung Trường bình tĩnh gật đầu. Đối phương không chịu rút đơn kiện cũng coi như không thêm để ý tin đồn bên ngoài.

“Từ Thiên, tớ muốn phiền cậu một việc nữa.”

“Cậu cứ nói.” Từ Thiên giúp hẳn bưng tô hoành thánh đến bàn khách.

“Tớ hy vọng cậu có thể làm luật sư của Tiểu Âm, đến trường của nó, cùng bọn họ nói về chuyện học của Tiểu Âm. Học bổng, du học và vân vân... chúng tớ đều không cần, chỉ cần để nó thuận lợi tốt nghiệp là được.”

Từ Thiên gật đầu, “Cậu yên tâm, tớ hiểu được ý của cậu.” Mềm mỏng không được thì phải cứng rắn. Từ Thiên anh tuy rằng chỉ là luật sư mới vào nghề, nhưng cấp cho trường đại học lớn như vậy một tội danh còn không đơn giản?

“Mặt khác, vài ngày tới tớ sẽ đến trường của Cung Âm thu thập một ít tin tức. xem còn người bị hại nào khác không. Hôm nay họ Chu kia hẳn rất đặc ý, hẳn tựa hồ hoàn toàn không sợ chúng ta đưa ra bằng chứng chính xác. Người nọ... Cung Trường, cậu có biết bố vợ hắn là ai không?”

Từ Thiên cười chua xót. Cung Trường, La Dục nhìn anh. Từ Thiên kéo Cung Trường sang một bên, nhỏ giọng nói cái tên ở bên tai hắn.

“Ai cơ?” La Dục ngơ ngác hỏi. Sắc mặt Cung Trường có điểm âm trầm. Tuy đoán rằng người này có chỗ dựa vững chắc, nhưng vạn lần không nghĩ tới chỗ dựa này lại chắc chắn như vậy.

Từ Thiên thở dài một hơi, “Cậu tính xem làm sao bây giờ? Hiện còn chưa biết người nọ có nhúng tay vào chuyện này hay không, nhưng nghe nói ông ta chỉ có một đứa con gái.” La Dục nhìn Từ Thiên viết cái tên lên lòng bàn tay mình, không đến ba giây đồng hồ liền phản ứng lại. “Thảm!”

“La Dục, bắt đầu từ ngày mai cậu đừng nhúng tay vào chuyện của tớ. Trừ phi tớ nhờ thì cậu không được động thủ.”

“A Trường...?”

“Được rồi, ăn xong mì cậu cũng nên đi trực đêm đi, đừng cứ ba ngày thì có hai ngày chạy đến đây chơi.” Đang đuổi La Dục ngồi ghế không chịu đi, vừa nhắc đầu liền nhìn đến bên kia một người lảo đảo đi đến.

”Hắc hắc! A Trường!” Nhìn thấy tiểu tử một bộ khờ dại, vẻ khoái hoạt không có phiền não, Cung Trường quả thực muốn đánh một cái.

Được rồi, hắn thừa nhận hắn ghen tị. Dựa vào cái gì mà tiểu tử này suốt ngày đều cười đến khoái trá như vậy? Y chẳng phải là một cậu ấm đáng thương không sủng thì không chịu được sao? Như thế nào y một chút bộ dạng đáng thương đều không có?

“Ha ha, Tiểu Hàng.” La Dục bỗng nhiên bất bình thường, còn biết phát tay đáp lễ, “Nghe nói em đổi tên hả? Ứng gì gì đó?”

“Ứng Nhân. Không phải đổi tên, đó là A Trường gọi yêu ta.” Thiếu niên giống như không thấy không khí ngưng trọng của ba người lúc này, biểu tình khoái trá thật sự.

“Từ Thiên, chuyện sao rồi?”

“Không được tốt lắm.” Từ Thiên vừa nhìn thấy tiểu tử này liền không tỏ ra hòa nhã. Chẳng lẽ nó không biết A Trường của nó trước mắt sắp không xong rồi sao? Thế nhưng còn cười đến vô tâm vô phế như vậy.

“Làm gì mặt mày cau có thế A Trường?” Ứng Nhân cười ra một đôi má lúm đồng tiền, đi tới làm càn sờ soạng trên mặt Cung Trường một phen. Cung Trường một cước đá vào đùi đối phương. Con bà nó, trước công chúng dám đùa giỡn ông!

“Chạy tới làm gì? Nhân rồi không có việc gì thì về nhà đọc sách đi! Cậu như vậy mà cũng đòi đi thi đại học!” Cung Trường trừng mắt chống nạnh, bộ dáng hung bạo.

Người nào đó bị một cước làm liên tục kêu đau, ôm chân nhảy ra thật xa, lại nhảy lò cò trở về, “Ta không muốn thi đại học. Học đại học có ích lợi gì? Chỉ lãng phí thời gian.” Người nào đó thực ỷ khuất nói. Nghe xong lời này Cung Trường thiếu chút nữa tức chết. Hắn đời này tiếc nuối lớn nhất chính là không học đại học, tiểu tử này lại thậm chí không thèm?

“Cậu không học đại học thì làm cái gì? Theo tôi mở quán?!”

“Sao lại không? Người ta không phải nói nghề nào cũng có trạng nguyên đó thôi.”

“Cậu nói cái gì!” Mắt thấy tiểu tử này không chịu nghe lời, Cung Trường tức giận nhìn quanh. Hắn muốn tìm đồ vật gì đó để đánh người.

“Đừng đừng đừng! Quân tử dùng tài hùng biện tiểu nhân động thủ!” Ứng Nhân sợ tới mức chạy quanh quán.

“Ông đây chính là tiểu nhân! Hôm nay đánh chết cậu đồ không chịu nghe lời!” Cung Trường cầm gậy trong tay đuổi quanh quán. Bên này La Dục cùng Từ Thiên còn có vài vị khách giống như đang xem xiếc, chỉ còn thiếu xoa cầm là đủ bộ.

“Cung Trường tương lai có con, khẳng định chắc chắn sẽ là một lão ba dùng gậy lớn mà dạy ra nhân tài.” La Dục tấm tắc nói. Từ Thiên gỡ kính mắt xuống thổi thổi, cẩn thận lau lau, “Không nhìn ra tiểu tử kia đang chọc Cung Trường sao?”

“Cái gì?”

“Nó muốn làm tâm tình Cung Trường tốt lên.” Từ Thiên một lần nữa đeo kính, hết thấy lại rõ ràng hiện ra ở trước mắt anh. La Dục không quá hiểu được nhìn anh, Từ Thiên không giải thích. Anh tuy rằng không thích thiếu niên thoát nhìn về mặt khờ dại kỳ thật tâm tư sâu tựa biển kia, nhưng anh cũng không thể không thừa nhận, bởi vì đứa nhỏ này, Cung Trường mới có thể đến bây giờ còn có tâm tình nói giỡn.

Tiếng chuông di động kêu ngao đến cực điểm vang lên, Từ Thiên thật sâu nhú mày.

“Đây là cái bài quái quỷ gì vậy?” La Dục bật cười.

“... Một cánh hoa rơi .” Túm áo thiếu niên cao lớn ngang bằng mình, đang định dùng gậy gõ vào cái đầu y cho nổi đầy u, Cung Trường giơ gậy lên, đồng thời di động lần thứ hai vang lên khúc nhạc.

Chĩa ở sau ót tiểu tử, gõ thực vang dội.

“Ôi!”

“Có chuyện gì?” Cung Trường một tay cầm máy, một tay cầm áo kéo tiểu tử kia tới trước bàn, để lại đầu làm cho y ngồi vào trên ghế.

“Anh hai! Anh mau tìm nơi đi trốn đi! Cảnh sát vừa đến nhà chúng ta!” Di động truyền đến thanh âm vừa sợ hãi vừa vội vàng của Cung Vô.

“Vừa đến nhà chúng ta? Là họ Chu vương bát đản kia gọi tới?” Thả lỏng tay đang đè lại đầu Ứng Nhan, hấn sợ chính mình phần nộ sẽ lỡ tay đả thương y.

“Phải. Cảnh sát nói hôm nay lúc hơn sáu giờ, cũng chính là sau khi Từ đại ca đến bệnh viện gặp Chu Thế Côn, Chu Thế Côn đột nhiên bị người xông vào phòng bệnh đánh trọng thương, hiện đang ở phòng giải phẫu. Cảnh sát nói phải mời anh đến cục cảnh sát.

“Anh hai, anh trốn mau! Giờ mà về anh xong đời ngay đó! Em không thể nói nhiều, em phải lừa bọn họ đi WC mới chuẩn ra được. . . .” Đang nói, điện thoại Cung Vô lại đột nhiên cắt đứt. Chu Thế Côn bị đánh trọng thương? Sau khi Từ Thiên đến gặp hấn? Là có người cố ý vu oan hay là cừu gia của người nọ nhân cơ hội trả thù?

“Làm sao vậy?” Ứng Nhan xoa ót ngẩng đầu hỏi.

“Từ Thiên, cậu có biết trừ cậu ra ở ngoài còn có người nào khác chú ý đến Chu Thế Côn không?” Cung Trường dùng tay giúp y xoa, vừa rồi là gõ vào chỗ hiểm, giờ đều đổ thành một khối.

Từ Thiên nhìn nhìn Cung Trường đang xoa quá mức tự nhiên, lắc đầu, “Không có. Ban ngày có người nhà cùng đồng sự hấn trông coi. Buổi tối trừ tớ ra, bên ngoài cũng chỉ có vợ hấn tới ghé thăm một chuyến thôi. Sao vậy? Chu Thế Côn xảy ra chuyện gì?”

“Sau khi cậu đi về, họ Chu kia bị người đánh đến mức phải đưa đến phòng giải phẫu.”

“Cái gì?” Từ Thiên, La Dục trầm miệng một lời kêu to.

Cung Trường không trốn, hấn không phải người ngu ngốc, nếu hấn chạy thoát, tội danh này mới có thể chân chính chứng thực đổ lên đầu hấn. Cùng Cung Vô nói chuyện điện thoại xong, hấn nói hai câu với Từ Thiên sau đó lập tức thu quần về nhà. La Dục bị hấn mạnh mẽ đuổi đi, Từ Thiên nói mình là luật sư của hấn nên theo sát. Còn Lý Ứng Nhan kia...

Tiểu tử đó giúp hấn đẩy xe...? Hấn quên không bảo y đi.

“A Trường.”

“Ừ?” Cung Trường từ suy nghĩ của mình phiêu trở về, quay đầu nhìn thiếu niên bên người.

“Ta thật sự thích ngươi, càng ngày càng thích.” Mỉm cười ôn hòa cùng đôi mắt chân thành.

Cung Trường nhìn y, đột nhiên vươn tay nắm tay trái thiếu niên đang đẩy xe một chút. “Chờ cậu trưởng thành rồi nói sau.”

“Vì sao?” Ứng Nhân bất mãn, y lập tức thu tay lại.

“... Cậu vẫn còn non lắm.”

Lý Ứng Nhân không nói gì.

“Ta sẽ không kiện ngươi dụ dỗ trẻ vị thành niên.” Trả lời y chính là một cái đánh vào sau ót.

Từ Thiên cố kỵ bước đi ở phía trước không xa, hắn một đường không nói chuyện, thẳng đến trước cửa Cung gia, Từ Thiên đi vào trước, Cung Trường mới mở miệng nói: “Tôi... còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để làm đồng tính luyến ái.”

Ứng Nhân không cười, y biết người nọ rất đứng đắn, là một nam nhân rất cứng đầu, có thể làm cho hắn từng bước nói ra những lời này đã không dễ dàng. Nếu không có sự lẫn lộn trí nhớ với trước đây, để hắn có suy nghĩ đặc biệt với y, có lẽ trong đầu nam nhân này sẽ vĩnh viễn không có ý niệm dây dưa với một nam nhân khác.

Bởi vì luôn ở bên người hắn nên y biết trên vai hắn đang có những gánh nặng gì. Lúc nhàm chán y nghĩ, nếu mình là nữ nhân, nhất định rất muốn gả cho nam nhân như vậy đi. Hắn giống như một ngọn núi, có thể nuôi sống người, có thể cho người tận tình ý lại, có thể cho người dựa vào cả đời. Hắn thật sự giống vậy, chỉ cần hắn tiếp nhận người, trừ phi người không cần hắn, nếu không hắn vĩnh viễn cũng không chủ động rời khỏi người.

“Ứng Nhân, cậu về nhà đi. Trong khoảng thời gian này đừng tới tìm tôi cũng đừng gọi điện thoại. Nếu có việc, tôi sẽ bảo Từ Thiên đi tìm cậu.” Cung Trường ngăn trước cửa lớn. Nghĩ tiểu tử này như thế nào cũng sẽ khóc lóc om sòm chống cự một phen, không nghĩ tới y thế nhưng rất dễ dàng đáp ứng, còn cười cười nói “Hẹn gặp lại”. Vừa dứt lời, liền bỏ xe lại vỗ vỗ mông chạy mất. Nhất thời, Cung Trường nhìn thấy bóng dáng người này tâm tình phức tạp đến cực điểm...

Tôi nói cậu, một tiểu thí hài, thích cái rắm a! Hôm nay thích tôi ngày mai lại thích người khác, hai năm sau nói không chừng còn đem ảnh chụp bạn gái đến cho tôi xem!

Nhìn thấy anh trai thế nhưng từ quán trở về, Cung Vô quả thực muốn tròng hai mắt đến rút khỏi hốc mắt mới thôi.

“Anh điên rồi sao?”

“Đương nhiên là không. Em mới là thằng điên nhất, bộ não em ngừng hoạt động rồi à? Nhà này cũng chỉ mỗi bà nội có thể đảm đương.” Cung Trường nói ra những lời này đều không hề mang ý đùa giỡn. Nếu hắn thực bị bỏ tù, hắn nào có thể yên tâm để Cung Vô quản cái nhà vỡ nát, mỗi ngày đều cần sửa chữa này? Lấy tính tình Cung Vô dễ xúc động, không suy nghĩ chu đáo kia không khỏi lo lắng Cung gia sẽ không duy trì nổi ba tháng.

“Phiền các anh đưa ra giấy chứng nhận cảnh sát. Tôi là luật sư của Cung Trường.” Từ Thiên đứng trước Cung Trường. Hai gã cảnh sát liếc nhìn nhau một cái, nhưng cũng thật sự lấy ra chứng nhận cảnh sát đưa cho Từ Thiên xem. Từ Thiên xác nhận, cũng lấy ra chứng nhận luật sư của mình cho đối phương xem, đồng thời trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hai cảnh sát này hiển nhiên tổ chức không tồi, không tỏ mình ra vẻ quan lớn. Bình thường rất nhiều cảnh sát đều xem mình là những người có đẳng cấp cao hơn dân chúng, mà đã quên bọn họ chính là những người được nuôi sống dựa vào tiền thuế nhân dân, thái độ làm người nên như công bộc (đầy tớ của nhân dân) mới phải.

Công bộc? Nói thật dễ nghe, làm cảnh sát có mấy người coi mình công bộc đâu? Đại đa số đều là liều mạng hưởng thụ đặc quyền của thân phận cảnh sát. Cho nên Từ Thiên vì một chút này liền có hảo cảm hai cảnh

sát kia, nếu đối phương không phải tới bắt Cung Trường, anh rất muốn kết giao với hai người này.

Như Từ Thiên sở liệu, hai gã cảnh sát này khi nói chuyện cũng rất khách khí, nói là phải thỉnh Cung Trường đi giúp đỡ điều tra vụ Chu Thế Côn bị người đánh trọng thương. Từ Thiên tỏ vẻ sẽ cố gắng giúp sức, Cung Trường cũng nói mình bận việc ở quán. Nhưng hai gã cảnh sát tuy nói chuyện khách khách khí khí, lại không có chút ý tứ nhượng bộ, cách nào cũng muốn thỉnh Cung Trường đi một chuyến. Cung Trường không muốn Từ Thiên tiếp tục khó xử, chủ động đi đến trước mặt bọn họ, tỏ vẻ mình nguyện ý nhận bị điều tra. Thấy vậy, cảnh sát họ Hoàng cũng không còng tay Cung Trường, ý bảo Cung Trường đi ra sân, bên ngoài có xe cảnh sát chờ.

“Cung Vô, chiếu cố ông nội, bà nội. Từ Thiên, nhớ phải làm những việc mà tớ nhờ, biết chưa?”

Từ Thiên trơ mắt nhìn bằng hữu giống tội phạm bị mang lên xe cảnh sát. Nhìn xe cảnh sát đi xa, anh cắn răng tức tối rời đi Cung gia. Lúc này anh có rất nhiều việc phải làm, anh đã từng thề tuyệt đối sẽ không để Cung Trường lại lâm vào ngục lao tai ương! Cung nãi nãi mắt thấy trưởng tôn bị cảnh sát mang đi, kinh ngạc đến ngáy người, được Cung Vô đưa vào nhà.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...?” Nghe được bạn già cứ lặp đi lặp lại một câu hỏi, Cung ông nội thở dài thật sâu.

Ông trời không có mắt! Tiểu Trường là người tốt, tại sao lại nhiều lần bị cảnh sát bắt đi? Trên đời nhiều người xấu như vậy không bắt, tại sao cứ cố tình muốn bắt trưởng tôn nhà ta?

Nó còn chưa đủ khổ sao? Mũi Cung ông nội đau xót, nhần nhịn. Cũng lười đi để ý tới hàng xóm quanh đây chạy đến xem náo nhiệt, theo Cung Vô đi vào, khép lại đại môn Cung gia. Trong nháy mắt cửa lớn vừa đóng, Cung ông nội đầu tựa ở cửa âm thầm khóc.

Lúc này, hai lão Cung gia còn chưa biết nguyên nhân chính xác vì sao Cung Trường bị xe cảnh sát mang đi.

Lúc này, Lí Ứng Nhân đang đứng ở một góc tối trong một ngõ nhỏ âm u cách Cung gia không xa. Khi xe cảnh sát mang Cung Trường rời đi, y cũng là đứng ở nơi đó nhìn thấy. Thẳng đến khi nhìn không thấy xe cảnh sát nữa, y mới xoa xoa trán, lẩm bẩm một câu: “Xem ra Từ Thiên cũng có làm được gì đâu! ...Ngu ngốc!”

Xem ra ở Trung Quốc để đối phó loại chuyện này, cũng chỉ có thể đi tìm lão già vừa hỏi đầu vừa hay đối trá nhưng lại có quan hệ rộng cùng nhiều tiền kia mới được.

14. Chương 14

Đợi một buổi tối Cung Trường cũng chưa trở về.

Ngày hôm sau, Từ Thiên tâm đầy bất an, mang theo sự phẫn nộ tràn ngập cùng lòng tin tưởng vững chắc chính nghĩa tất thắng, tiến đến cục công an.

Bước vào văn phòng người phụ trách vụ án, lại phát hiện đã có một vị khách đang cùng người phụ trách uống trà nói chuyện phiếm. Chính là lão già hỏi đầu nhiều tiền lại có quan hệ rộng kia.

Khi Từ Thiên nhìn đến lão già đó, trái tim mạnh mẽ co rút lại. Nguy rồi! Chẳng lẽ người này chính là luật sư của Chu Thế Côn?

“A, Từ luật sư đến rồi.” Hoàng hình cảnh ngày hôm qua đến nhà nhờ Cung Trường cùng hợp tác điều tra vụ việc nhìn thấy Từ Thiên.

“Nhĩ hảo, tôi.”

“Nga, tiểu Từ, đến đây đến đây! Cậu tới cũng vừa lúc, Cung Trường đang ở bên trong, cậu dẫn cậu ấy về nhà đi. Nói cho cậu ấy trong khoảng thời gian này tạm thời đừng ra ngoài, ở nhà chờ pháp viện thông tri là được.”

Lão già cầm chén trà, rất tự nhiên mà phân phó tiểu luật sư Từ Thiên.

“Ách, cái kia.”

“Hà? Cậu muốn nói gì? Từ hôm nay trở đi ta chính là luật sư của Cung Trường, hết thấy việc gì liên quan đến cậu ấy đều là ta phụ trách. Đừng kinh ngạc, ai kêu cậu vô dụng vậy làm chi? Có người ghét cậu nói cậu làm luật sư không có uy tín, nên mới mời ta đến thay thế.

“Lão Hoàng a, cậu đừng cười, xem vụ án đã rành rành như vậy, thân chủ ta có mười ngón tay đều đếm không hết người làm chứng, có thể chứng minh được đêm qua từ năm giờ đến bảy giờ Cung Trường vẫn ở trong cái quán hoành thánh kia. Cậu ta sao còn có thể phiền các cậu phải mang về đây giam một buổi tối?

“Cho nên nói a, bọn trẻ bây giờ làm việc không chút hiệu quả lại còn khinh thường người già! Chỉ biết lãng phí thời gian các cậu, còn tiện hại luôn đến người vô tội!” Uống một ngụm trà, nhuần nhuần hầu.

“Này. Về chuyện nghi can Cung Trường có vô tội hay không, còn phải xem những bằng chứng chính xác sau này, thứ cho tôi giữ lại quan điểm của mình. Nhưng phiền Bách đại luật sư chú ý lời nói, chúng tôi không làm khó cậu ta, chỉ là nhờ cậu ta hiệp trợ điều tra một chút mà thôi.

“Bất quá tôi thật sự không nghĩ tới, vụ án nhỏ như vậy mà lại động đến Bách Thu Quân ông.” Hoàng hình cảnh – phụ trách vụ việc lần này thường thức chén trà, ngoài cười nhưng trong không cười.

“Ha ha ha, Cung Trường dĩ nhiên hoàn toàn vô tội, người sáng suốt vừa thấy đã biết. Trước tiên nói cậu ta có bằng chứng không có mặt ở hiện trường là phi thường hoàn mỹ, tiếp theo ai có thể chứng minh cậu ta đã thuê côn đồ đánh người? Chỉ cần hỏi mười người trong phố, đến chín người đã biết tiếng Cung gia và Cung Trường, cậu ta mà thuê côn đồ đả thương người, cậu nói em gái cậu ta chẳng phải sẽ bị người khác không công phá hư, chỉ có thể nuốt nước mắt vào lòng sao?

“Người này a, thật sự nhất thiết phải có lương tâm, nếu không ông trời sẽ báo ứng cậu ta mất! Ha ha ha! Đúng chứ, lão Hoàng?” Bách Thu Quân kỳ thật cũng không già lắm, cùng lắm là hơn bốn mươi tuổi. Nhưng không biết có phải là dùng não quá độ hay không mà nếp nhăn trên mặt rất nhiều, thế cho nên thoát nhìn so với thực tế lớn hơn mười tuổi.

“Khụ, ông nói ông đã có chứng cứ để xác minh vụ án này không liên quan đến Cung tiên sinh, vậy. . . hiện tại những chứng cứ đó đâu?” Hoàng hình cảnh chuyển hướng đề tài.

“Mười chứng cứ. Cậu thả người, ta sẽ mang chứng cứ đến. Chờ năm phút nữa thôi.” Bách Thu Quân chìa chìa đồng hồ.

“Nếu không có chứng cứ, trừ bỏ vụ án này, còn có việc Chu Thế Côn tố cáo Cung tiên sinh đả thương người, tôi sẽ khởi tố để trình lên pháp viện.”

Hoàng hình cảnh thái độ trở nên cứng rắn.

“Không thành vấn đề. Ta tin tưởng thân chủ của ta vô tội. Về phần Chu mỗ báo án thân chủ ta. . . hừ, lão Hoàng, ta biết cậu cũng đã nghe qua câu ‘ngậm máu phun người’, rồi cái gì mà ‘tiên hạ thủ vi cường’! Đối với chuyện Chu mỗ vu cáo thân chủ ta, ta không những sẽ chỉ ra chứng cứ chống lại mà cũng sẽ tố Chu mỗ đối em gái Cung Âm của thân chủ ta tội danh thương tổn!

“Đừng tưởng rằng phía sau hần có chỗ dựa vững chắc có thể muốn làm gì thì làm, thân là giáo viên, hần chẳng những không thể làm gương tốt mà còn câu dẫn học sinh của mình, cuối cùng sự tình bại lộ lại đem tất cả sai lầm đều đổ lên người học sinh, đúng là cái loại không biết liêm sỉ làm ra hành vi hỗn trướng! Thậm chí còn nổi lên ý niệm mưu sát người ta!

“Hiện tại em gái thân chủ ta còn nằm ở bệnh viện, ta đã giữ tất cả báo cáo chữa bệnh cùng chẩn đoán bệnh của con bé, chỉ cần chứng minh được Chu mỗ là cha đứa bé mà Cung Âm sinh non cùng vết thương trên bụng Cung Âm cũng là do nhà hần làm, ta sẽ tố cáo Chu mỗ tội mưu sát không thành!”

Một câu mưu sát không thành làm cho không khí của văn phòng ngưng trọng lại một chút.

“Bách luật sư, về việc Chu Thế Côn có vu cáo thân chủ của ông hay không, xem xét qua giấy chẩn đoán bệnh sẽ biết. Ngày đó ở trong trường học, Cung tiên sinh ở trước mặt mọi người ra sức đánh người bị hại, chẳng những có vật chứng mà còn có nhân chứng. Ông muốn phản bác thì có thể, nhưng ta nghĩ kia chỉ phí hơi mà thôi.”

Hoàng hình cảnh ra sức tranh cãi. Mỗi câu của lão già hói người Khương này đều bị anh cắn ngược lại một phát.

Mưu sát không thành. tội danh này cũng không nhỏ!

“Giấy chẩn đoán bệnh? Đối với kẻ có tiền mà nói, cậu cảm thấy nhờ bác sĩ làm giả khó lắm sao? Nếu Chu mỗ thật sự như trên giấy chẩn đoán bệnh viết, bị thương như nặng vậy, hẳn sao lại có tinh thần mười phần mà cho người đối phó thân chủ của ta? Nếu ta có thể thỉnh vài vị chuyên gia đến nghiệm thương cho hẳn một lần nữa, ta thề ta sẽ làm cho hắn lộ ra dấu vết!

“Bất quá đáng tiếc a, hiện tại ta nghĩ nghiệm cũng nghiệm không được, cũng không biết phó giáo sư thiếu đạo đức kia lại hại nữ nhân hay em gái nhà ai, bị người đánh thành như vậy. Ai. Nói đến đây thôi, còn lại chúng ta đến tòa án nói tiếp. Người của ta đã đến, chứng cứ của cậu cũng đến rồi kia.”

Theo lời nói của Bách Thu Quân, một nam thanh niên mang theo một vị nữ tử trẻ tuổi đi vào văn phòng.

Cuộc nói chuyện kết thúc, Từ Thiên còn chưa kịp nói một câu nào. Tuy rằng trong bụng anh đầy nghi vấn, nhưng cũng may là Bách Thu Quân đứng về phe bọn họ, nhưng mà cuối cùng vẫn làm anh đứng hình tại chỗ. Về phần vị luật sư già hiền nhiên không để anh vào mắt này, anh cũng có thể làm bộ như không thêm để ý, chỉ cần Cung Trường vô sự là tốt rồi.

Bất quá, Bách Thu Quân không được tính là người lương thiện. . . như thế nào lại đột nhiên biến thành luật sư của Cung Trường?

Vấn đề này không chỉ có một mình Từ Thiên thắc mắc, Hoàng hình cảnh cũng là đầu đầy dấu chấm hỏi.

Chỉ cần là người trong giới pháp luật, ai cũng biết câu nền tảng vững chắc, miệng nói ra thiết, có thể đem người chết nói là sống, người sống thì bức diên, Bách Thu Quân nguyên bản là kiểm sát trưởng sau lại từ chức về mở một văn phòng luật sư.

Ở Trung Quốc, những luật sư nếu có cơ hội đều muốn chạy đua với cơ quan nhà nước, nhưng lão già ngoại tộc Bách Thu Quân này là trường hợp đặc biệt, lão đại khái là người duy nhất buông tha cho chức vị kiểm sát trưởng, biến thành luật sư. Thậm chí còn có người tung tin vịt nói, lão rất có thể bị điều đi Bắc Kinh đảm nhiệm chức vụ trọng yếu ở ngành tư pháp, nhưng lão lại dứt khoát rời đi quan trường.

Lão già Bách Thu Quân này, nhận đều là những vụ án lớn nhất, từ án kiện kinh tế đến án kiện hình sự, chỉ cần là lão đụng vào thì có thể nói là không bao giờ thua. Chắc hẳn là phải vậy, vì người có thể cùng nói chuyện với lão, có thể mời được người của lão, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cung Trường là ai mà lại làm cho Bách Thu Quân buổi sáng đúng chín giờ xuất hiện ở văn phòng của anh, mở miệng ra chính là muốn “vì dân giải oan” ?

“Hai vị mời ngồi. Vị này chính là?” Hoàng hình cảnh thấy nữ nhân trẻ tuổi này có điểm quen mắt.

“Tôi nghĩ cậu đã gặp qua cô ấy rồi, hộ sĩ chuyên trách của người bị hại, tên là Trần Băng. Hiện tại người đã đưa đến, thân chủ của ta đâu?”

Hoàng hình cảnh lo lắng một chút, vốn định nghe Trần Băng nói cái gì đó, nhưng. Anh quyết định để cho Bách Thu Quân chút mặt mũi. Đối Từ Thiên gật gật đầu, Từ Thiên hiểu ý vội vàng đi đến phòng giam phía sau.

Chỉ chốc lát sau, Cung Trường cùng Từ Thiên từ phía sau đi vào văn phòng. Đằng sau còn có một gã cảnh sát.

§

“Ông mời Trần hộ sĩ đến, có phải là muốn nói cho tôi biết cái gì không? Hiện tại thân chủ của ông đã ở đây rồi, có thể nói được chưa?” Hoàng hình cảnh cấp viên cảnh sát vừa mới tiến vào một ánh mắt.

Bách Thu Quân không vội, trước đối Cung Trường cười cười, thỉnh hắn ngồi xuống bên cạnh.

Từ Thiên cũng không thể không chịu phục, lai lịch không giống chính là không giống. Chỉ việc người ta không để thân chủ ngồi ở trong phòng thẩm vấn chờ phán xét, liền cũng đủ làm anh bội phục.

Chờ Cung Trường ngồi xuống, Bách Thu quân mắt thấy đối phương rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy lão mà lại không hề kinh ngạc, thái độ còn phi thường tự nhiên. Thậm chí có thể nói là tùy tiện chuyển hướng hai chân ở bên người lão ngồi xuống, đối mặt hai gã hình cảnh ngày hôm qua cũng rất là đúng mực, dù hai mắt có chút quầng thâm, nhưng tinh thần cũng rất tốt.

Bách Thu Quân tạm thời bỏ qua chuyện người này có tội hay vô tội, bản thân lão thật sự rất thích những người nam nhân có phong thái đại trượng phu này.

“Trần hộ sĩ, phiền cô đem tình cảnh tối hôm qua tái cùng vị cảnh sát này thuật lại một lần được không?” Nam thanh niên nhận được ý bảo, rất phối hợp đối Trần hộ sĩ nói.

“Được.” Trần hộ sĩ miễn cưỡng làm ra một mặt tươi cười, quay đầu đối mặt Hoàng hình cảnh.

“Tối qua sáu rưỡi, khi người thăm bệnh cuối cùng đã rời đi, tôi. . . .”

“Thực xin lỗi, Trần hộ sĩ, thỉnh cô nhìn người đằng sau một chút, nói cho ta biết người nọ có phải là người thăm bệnh cuối cùng hay không?”

Trần hộ sĩ nhìn về phía sau, “Đúng vậy, chính là anh ta. Tôi nhớ rõ, anh ta ở bên ngoài phòng bệnh cơ hồ ngồi đợi một ngày.”

Từ Thiên gật gật đầu với Trần hộ sĩ.

“Tốt lắm, cô xác định cậu ta trước sáu rưỡi đã rời khỏi bệnh viện sao?”

“Đúng vậy. Tôi thấy anh ta rời đi mới đi vào phòng bệnh.”

“Trần hộ sĩ, lại phiền cô nhìn người này một chút, xin hỏi cô đã gặp qua cậu ta chưa?”

Trần hộ sĩ nhìn kỹ, rồi lắc đầu nói: “Không có, tôi chưa hề thấy qua.”

“Cô xác định? Không thấy quen chút nào?”

Trần hộ sĩ lại nhìn chằm chằm Cung Trường trong chốc lát, lại lắc đầu nói: “Không, tôi chưa từng thấy qua cậu ta. Nếu tôi đã thấy cậu ta, tôi nhất định sẽ nhớ. Vị tiên sinh này rất cao lớn, nếu tôi đã gặp qua hẳn là sẽ không quên.”

“Tốt lắm!” Bách Thu Quân hưng hăng vỗ tay một cái, “Hiện tại phiền cô tiếp tục nói, cảm ơn.”

Hoàng hình cảnh cùng đồng sự bên cạnh liếc mắt một cái, Bách Thu Quân quả thật lợi hại, nói mấy câu liền cơ hồ loại Cung Trường ra khỏi mối nghi ngờ của hai người họ. Bây giờ còn chưa có đứng trước toà án, nếu mà lên tòa xét xử. Ai thắng ai thua chỉ có thiên tài mới biết.

Trần hộ sĩ nghĩ nghĩ, tiếp tục kể rõ: “Tối qua sáu giờ rưỡi, tôi tiến vào phòng bệnh của Chu tiên sinh đưa thuốc. Mới vừa đẩy cửa ra liền thấy Chu tiên sinh bị một nam tử mang mặt nạ quỷ chộp vào trong tay, người nọ thấy tôi tiến vào, lập tức vượt qua Từ tiên sinh hướng cửa sổ phóng đi. Mà tôi bởi vì sợ hãi liền kêu to lên, sau đó người kia mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

“Tiếp theo tôi đi xem Chu tiên sinh, chỉ thấy anh ta. bị thương rất nặng, khắp người đều là máu, đã hôn mê. Sau tôi liền kéo chuông cấp cứu.”

“Ừm. . .” Bách Thu Quân gật đầu, “Cô nói cô thấy một nam tử đeo mặt nạ quỷ đúng không? Nếu cho cô nhìn lại hẳn, cô có thể nhận ra không?”

Trần hộ sĩ nghiêng đầu nhíu mày, “Ừm. Tôi không biết, tôi không thể xác định. Vì tôi không nhìn thấy mặt của hắn.”

“Vậy cô có nhớ rõ hắn cao bao nhiêu không? Có cao bằng vị này hay không? Cung tiên sinh, phiền hắn đứng lên một chút.”

Cung Trường đứng lên.

Trần hộ sĩ ngẩng đầu lên, nhìn trong chốc lát cũng đứng lên theo.”Không, tôi nghĩ hẳn không có cao như Cung tiên sinh, người nọ ước chừng một mét bảy, tuyệt đối không có cao giống Cung Tiên sinh, hơn nữa cũng đáng vẻ cũng không có khỏe mạnh như Cung tiên sinh.”

“Tốt, ta muốn hỏi lại cô một việc. Xin hỏi phòng bệnh của Chu Thế Côn nằm ở tầng mấy?” Bách Thu Quân thỉnh Cung Trường cùng Trần hộ sĩ ngồi xuống.

“Tầng mười.” Trần hộ sĩ không chút do dự trả lời.

“Tầng mười?”

“Đúng vậy.” Trần hộ sĩ lại khẳng định.

Cung Trường cười .

Bách Thu Quân cũng cười, quay đầu đối hai vị hình cảnh nói: “Trần hộ sĩ đã nói như vậy, ta nghĩ hai vị cũng đã nghe được. Nếu Chu Thế Côn không muốn rút đơn kiện, chúng ta hẹn gặp ở trên tòa án vậy. A, tiện thể cũng nói luôn: ta nghĩ các hãn nếu muốn tìm hung thủ thì hãn phải là một cao thủ võ nghệ cao cường, hoặc là một khối tử thi! Cáo tử!”

Mắt thấy Bách Thu Quân mang theo Cung Trường, còn có vị nhân chứng hộ sĩ kia cùng nhau rời đi, hai hình cảnh đồng thời thở dài. Bọn họ không nên nhanh như vậy mà đem Cung Trường bắt về chỉ vì nhận được điện thoại của Chu gia, bọn họ tuy rằng đã phái người đi hiện trường dò xét, nhưng lời nói của vị hộ sĩ này lại bị xem nhẹ. Xem ra trong đám cảnh sát quả nhiên có người nhận tiền kiếm ăn!

Sau đó vị hình cảnh trẻ tuổi mắng một câu thô tục, án kiện này không lớn, nhưng thật sự làm cho người ta đau đầu. Nếu là một bên có chỗ dựa vững chắc cũng được đi, hiện tại nghi phạm kia cũng không biết làm như thế nào mà lại mời tới được một kim bài miễn tử. Mà những vụ án kiểu này kết quả cuối cùng thường thường đều là — những người phụ trách đó đều nhận hậu quả không hề hay ho!

“Không cần gấp. Nếu người bị hại muốn tiếp tục cáo Cung tiên sinh, cho dù việc đánh người lần này không dính dáng đến hãn ta, nhưng lần trước chúng ta còn có cơ hội. Trừ bỏ nhân chứng, chúng ta còn có một bản nghiệm thương chẩn đoán bệnh. Thêm những nhân tố khác nữa, người bị hại ước chừng nắm chắc tám phần sẽ thắng kiện. Chỉ cần hãn thắng kiện, chúng ta cũng coi như báo cáo kết quả công tác .”

Hoàng hình cảnh thở dài, anh không phải là không muốn làm cảnh sát tốt, nhưng cả hệ thống này chính là như thế, cấp trên bao che cho nhau, một bậc áp một bậc, ở trên có công đạo, bọn họ cũng chỉ có thể theo đó là làm việc Nhiệt huyết cũng không thể có cơm ăn.

Cho người thanh niên lái xe chở Trần hộ sĩ rời đi, Bách đại luật sư muốn tự tay đưa Cung Trường cùng Từ Thiên về. Cung Trường đồng ý ngồi vào kế bên lão, Từ Thiên an tọa phía sau. Trên xe Bách Thu Quân đối Cung Trường dặn dò một phen, nói nên án binh bất động, hết thấy để bạn hãn phân phó.

Cung Trường sang sảng cười, đem tay áo sơ mi cuốn đến trên vai, hãn biết người này ám chỉ chính là ai. Nhìn nhìn lại sắc mặt người ngồi sau, nhưng lại thấy hãn ta rất bình thường, tựa hồ tuyệt không để ý việc mình bị lão già kia xem nhẹ.

“Sáng nay tôi phát hiện tất cả tư liệu về Cung Trường đều bị động qua, là ông phái người tới?” Từ Thiên đột nhiên đối Bách Thu Quân hỏi.

Bách thu quân giảo hoạt cười, không trả lời thẳng vào vấn đề.”Tiểu tử, cậu làm tư liệu rất tường tận, rõ ràng. Không biết cậu là đối với bằng hữu mới tận tâm hay là trong công việc vẫn luôn như vậy?”

“Tôi sợ nếu không làm cẩn thận sẽ đắc tội lương tâm của chính mình, nếu tôi không làm sẽ thất vọng thân chủ, nếu không làm sẽ thất vọng tiền lương của tôi.” Từ Thiên thần nhiên trả lời.

“Ha hã, cậu tên là Từ Thiên? Có hứng thú đến việc làm ở văn phòng của ta hay không?”

“Cám ơn, tôi sẽ suy nghĩ. Đây là vinh hạnh của tôi.” Từ Thiên không quanh co, anh cảm thấy loại người đối trá trước mặt này căn bản không cần anh để tâm.

Bách Thu Quân hiển nhiên đối với câu trả lời của Từ Thiên rất vừa lòng, trên mặt hơi hơi dẫn theo chút tươi cười tự mãn.

Trong xe lại là một khoảng trầm mặc, Bách Thu Quân không hỏi Cung Trường đường đi, giống như lão đã biết Cung Trường đang ở nơi nào.

Cung Trường nhìn chằm chằm đường phía trước, đột nhiên mở miệng nói: “Bách đại luật sư, tôi không biết là người như tôi có thể mời được ông đến đây a.”

Từ Thiên tuy rằng không có nói cho hắn người này rốt cuộc tại sao lại đến đây, nhưng quan sát thái độ của cảnh sát cùng Từ Thiên đối với lão, hắn có thể đoán ra người nọ là bên trong so với bên ngoài tuyệt đối không giống nhau.

Bách Thu Quân nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cung Trường cười nói: “Người như cậu sao lại không mời được ta? Ta cũng không phải đại nhân vật gì. Chỉ là luật sư thôi, chỉ cần có người mời ta, cho ta thù lao tương đối cao, người nào cũng đều có thể mời được ta. Cậu nói có phải hay không, tiểu Từ?”

“Từ Thiên sẽ không phụ họa theo ông. Bách tiên sinh, phiền ông nói cho tôi biết mọi chuyện. Nếu ông không nói, thứ lỗi cho tôi không thể nhận ông làm luật sư của tôi.”

“Ha ha! Cung tiên sinh, có người nào nói cho cậu biết rằng gương mặt lạnh lùng của cậu nhìn rất đáng sợ hay không?” Bách Thu Quân vỗ tay lái, nhìn phía trước cười to. “Nói thật với cậu, hôm mừng một tháng năm ta chỉ nhận được vài tờ chi phiếu cùng hai cái USB. Vậy tại sao ta lại nhận vụ án này?”

“Nếu cậu nửa đêm thức dậy, phát hiện gối đầu bên cạnh có một đồng đồ nguyên bản không thuộc về mình, là người đương nhiên phải biết lo cho an nguy của mình. Cho nên ta tuy rằng không biết người nọ là ai, nhưng tuyệt nhiên không muốn đắc tội hắn.”

“Ta xem số liệu của cậu, cảm thấy vụ này mình có thể thắng kiện, đồng thời ta là người luôn luôn thích cùng cường quyền chơi trò chơi đối kháng, cũng biết rằng cậu chín phần là bị oan uổng, lần đầu tiên đánh người cũng là có nguyên do, tổng hợp lại các nhân tố bên ngoài, ta quyết định tiếp nhận vụ án của cậu.”

Nói dối! Từ Thiên căn bản không tin lão già này chỉ vì vài chi phiếu lai lịch không rõ đó mà thẳng buông tay lượng công việc lớn, tự mình tiếp nhận vụ án nhỏ này của Cung Trường. Về phần vì sao lão lại bày ra lý do này.

Bách Thu Quân lão lại sợ người khác uy hiếp sao? Vụ này rõ ràng phần thắng không lớn, lão lại nói có thể đánh thắng, dựa vào cái gì? Lão thấy Cung Trường bị oan uổng, lão như thế nào biết hắn ta bị oan uổng? Chu Thế Côn vào bệnh viện vì bị Cung Trường hạ thủ, kia ít nhất đã có năm nhân chứng có thể chứng minh được điều đó.

Về phần lão nói lão thích cùng cường quyền đối kháng, anh cũng không cảm thấy được thực lực của Bách Thu Quân có thể chống lại được người đứng phía sau Chu Thế Côn kia. Lấy giáo hoạt của Bách Thu Quân ra mà nói, loại vụ án này lão hẳn phải là trốn được liền trốn, nào có thể đón gió mà lên!

Cung Trường không nói nữa, hắn đang tự hỏi xem ai có thể giúp hắn việc lần này.

Từ Thiên? Nếu Từ Thiên có năng lực mời đến người này, hẳn là đã sớm nói cho hắn.

La Dục? Cái tên đầu tháng giàu cuối tháng đã nghèo kia cho dù viết chi phiếu, đại khái mệnh giá cũng sẽ không vượt quá hai ngàn.

Còn có ai? Người nhà hắn. Cha hắn? Coi như hết, người nọ không thêm phiền đã là tốt lắm rồi!

Đem tất cả những người đối hắn có hảo cảm hoặc là người quen toàn bộ quét qua một lượt đều không có khả năng, không ai có thể làm được việc này.

Về phần Cung gia tám trăm năm chưa có tới một người thân thích? Vậy càng không thể.

Rốt cuộc là ai? Biết chuyện của hắn, đối tốt với hắn, nguyện ý đem tiền tài trợ giúp hắn, có thể lực, quen biết rộng, mà không chịu nói ra danh tính.

Trong đầu hiện lên tên của một người. . . là y sao? Nhưng như thế nào có thể? Nếu thật sự là tên đó, tại sao không trực tiếp nói cho hắn? Hơn nữa y có nhiều tiền như thế sao? Còn quen biết lão già đó?

“Lý Ứng Nhân, sinh ngày mười một tháng mười một năm 937 sau công nguyên. Người của Lý gia, linh hồn mất tích giữa năm 966. Sau đó xuyên không đến đây là năm 1997, hiện tại là một trong những người được ứng cử ngôi vị của Lý gia.”

Cung Trường hoàn toàn vô lực, hắn bị đánh bại rồi, bại dưới trí tưởng tượng quá sức của tiểu tử này.

Thân thể vừa lật, ngã vào bên người thiếu niên, “Cậu nếu không muốn nói thì thôi vậy. Dù sao thì cũng. Cảm ơn.”

Cung Trường bất mãn, Lý Ứng Nhân lại còn bất mãn hơn. Hiện tại chỉ sợ không ai tâm tình phức tạp bằng y. . .

Rất không hảo cảm mà liếc nam nhân bên người một cái. “Ta nói, ngươi nếu muốn cảm ơn thì đừng chỉ nói miệng, dùng hành động thực tế nữa a!”

“ Làm gì? Muốn ta thân ngươi a?” Cung Trường nhắm mắt lại, tối hôm qua một đêm không ngủ, hắn hiện tại rất mệt.

“Ta muốn ngươi!” Lý Ứng Nhân oán hận trở mình leo lên người Cung Trường.

Cung Trường khước miệng câu ra một tia trào phúng cười lạnh, “Tiểu tử, đây là nhà của ta.”

“Thì sao, đem ngươi ăn vào miệng là xong.” Ứng Nhân cúi đầu ở trên mặt nam nhân cắn một ngụm.
. Ngô, hôi quá!”

“Xú tiểu tử. Dám ghét bỏ ta. Đi giúp ta nấu nước đi.” Cung Trường cũng lười chùi nước miếng, nằm ở trên giường không nhúc nhích.

Ứng Nhân lại ở cằm Cung Trường hôn một cái, lập tức ở bên người hắn nằm xuống, lấy tay hắn làm gối đầu.

“Đợi lát nữa cùng nhau tắm đi, ta cũng mệt mà.”

Người mà mệt cái gì? Còn nữa, chuyện tối hôm qua chỉ là kẻ trộm thôi đúng không? . . .

Đem thiếu niên kéo vào trong lòng, Cung Trường ở trong mộng hỏi.

15. Chương 15

Ngay tại lúc Cung Trường đang chờ mở phiên tòa, Bách Thu Quân đã mang một tin tức mới mẻ đến cho hắn.

“Chu Thế Côn rút đơn kiện? Sao lại thế được?”

Cung Trường kinh ngạc, hắn gây cho người nợ thương tích nhiều như vậy, hắn là người nợ sẽ không đơn giản như vậy mà rút đơn kiện mới đúng. Hơn nữa bốn ngày trước vị hình cảnh kia còn nói cho hắn biết Chu Thế Côn vẫn còn đang chuẩn bị để khởi kiện a.

“Sự thật là như thế. Sáng nay ta cũng vừa nhận được tin, Chu Thế Côn thực sự muốn nguyện ý buông tha cho lần này.”

Bách Thu Quân cảm thấy rất hứng thú với cái quán hoành thánh di động của Cung Trường, liền đông ngó tây xem. Loại xe đẩy nhỏ kiêm bếp nấu làm bằng thủ công vô cùng tinh xảo này bây giờ rất ít thấy a.

“Vậy ông có biết trường học của em gái tôi có kết luận gì với nó hay không?” Mặc kệ Chu Thế Côn có rút đơn kiện hay không, Cung Trường vẫn chỉ lo lắng ở điểm này.

“Yên tâm, bên phía trường học tạm thời chưa có động tĩnh. Tuy rằng không có xử lý rõ ràng, nhưng quả thật họ sẽ bỏ qua chuyện này. Em gái cậu sau khi xuất viện quay về học, hắn là không có vấn đề gì.”

“Cảm ơn.” Cung Trường thả lỏng bả vai.

“A, này ta cũng không dám kể công. Từ Thiên đã làm rất nhiều việc, thu thập được rất nhiều chuyện của trường, so sánh tư liệu của Cung Âm, ta bắt quá chỉ là lấy số tư liệu này đi tìm hiệu trưởng con bé nói

chuyện mà thôi. Nhưng lại để cậu thất vọng rồi, học bổng để đi du học của Cung Âm đại khái là không thể bảo trụ được rồi.” Bách Thu Quân không chút che giấu ý tứ hài lòng đối với Từ Thiên, có loại quyết tâm muốn đem Từ Thiên về sở công tác của lão.

“Từ từ, tôi còn có một vấn đề nữa. Chu Thế Côn sau khi quay về trường vẫn còn được làm thầy của Cung Âm?” Cung Trường cảm thấy không ổn.

“Hắn là phải vậy.” Bách Thu Quân cân nhắc trả lời.

“Nếu hắn còn ở đó, ông nghĩ em gái tôi có thể thuận lợi mà tốt nghiệp được sao?” Cung Trường nhíu chặt mày.

“Ý cậu muốn trường học sa thải hắn? Cậu bảo Từ Thiên âm thầm điều tra quá khứ của hắn cùng quan hệ với một ít nữ sinh là vì điều này?”

Cung Trường không đáp, ngược lại nhìn về phía Bách Thu Quân, “Tôi nghĩ ông đã tiếp xúc với Chu Thế Côn không ít lần, ông thấy hắn là loại người như thế nào? Ông nghĩ hắn sau khi rút đơn kiện cũng sẽ buông tha cơ hội gây khó dễ cho em tôi sao?”

“Đương nhiên không. Người nọ là loại nguy quân tử, vì tự bảo vệ mình mà không màng lợi dụng tất cả những người nào có giá trị lợi dụng. Cậu nói rất đúng, sau khi xuất viện hắn tuyệt đối sẽ lợi dụng quyền lợi ở trường học của hắn để khó dễ em gái cậu.

“Hơn nữa nếu hắn chỉ ngầm thừa nhận là tự hắn câu dẫn, thương tổn em gái cậu, thì em cậu cho dù là trở lại trường học cũng sẽ mang tội danh vì học bổng mà lợi dụng sắc đẹp câu dẫn giáo viên, phá hư gia đình người khác, sau ngày hôm đó đại khái cũng sẽ không sống tốt được.” Bách Thu Quân thành thật trả lời.

“Cho nên tôi hy vọng ông có thể phản bác lại hắn!”

“Cậu chắc chứ? Trước khi quyết định ta hy vọng cậu có thể hiểu được: việc cậu kiện hắn hoàn toàn không giống với hắn kiện cậu! Nếu là hắn kiện, mặc kệ tội danh là thật hay giả, bên gia đình vợ hắn cũng có khả năng bác bỏ lời kiện cáo đó rồi nói không liên quan đến họ, vì thế, bọn họ sẽ đem toàn lực mà đối phó với Cung gia.”

Đối phó với Cung gia. Cung Trường trầm mặc, nếu chỉ có một mình hắn, hắn có thể không quan tâm, có thể đấu tranh đến cùng. Nhưng lần này liên lụy tới cả Cung gia, hắn không thể không do dự.

“Nhưng đồng dạng, nếu cậu không kiện hắn, hắn sẽ không kiêng nể gì. Chín phần mười là sẽ bức em gái cậu đến đường cùng. Hơn nữa lấy lòng dạ hẹp hòi của hắn ra mà nói, không có khả năng về sau hắn sẽ cam tâm dễ dàng mà bỏ qua chuyện này. Tám chín phần mười là hắn sẽ nghĩ ra các loại phương pháp để đối phó với các cậu sau này.

“Phải biết rằng, mặc kệ tối hôm đó người đánh trọng thương Chu Thế Côn là ai, hắn hiện tại đã hoàn toàn mất đi ba ngón tay phải, không thể động vào người vợ thêm lần nào nữa, là một phế nhân hoàn toàn mất đi “tính công năng”. Cho dù hắn có thể buông tha các cậu, nhưng vợ hắn sẽ không nuốt trôi cục đắng này được.”

Nói cách khác, vô luận là hắn lùi bước hay tiến tới, đều sẽ bị bọn chúng công kích?

Từ Thiên đến sau lưng Cung Trường, tay đặt trên vai hắn.

Cung Trường khoanh tay, cúi đầu suy nghĩ, lát sau lại ngẩng đầu “Bách luật sư, ý ông là chuyện này mấu chốt không phải Chu Thế Côn, mà là vợ hắn, đúng không?”

Cung Trường nhếch lên ngón tay cái. “Nếu muốn làm cho Chu Thế Côn tự nhận hậu quả, trước tiên phải làm cho vợ hắn buông tay với tên trượng phu bất trung này. Từ Thiên, chuyện đó cậu điều tra ra sao rồi?”

Từ Thiên ở phía sau hắn trả lời: “Có cô gái Tứ Xuyên kia lúc trước là học trò của Chu Thế Côn, hiện tại cô ấy đang làm nghiên cứu sinh, chủ yếu học về nhạc lý. Thời điểm tớ tìm đến cô ấy, cảm thấy khi nhắc đến Chu Thế Côn cô ấy rất lúng túng, trực giác nói cho tớ biết cô ấy cùng Chu Thế Côn nhất định đã phát sinh qua chuyện gì đó!

“Hơn nữa theo tố điều tra, cô gái này gia cảnh nghèo khó, rất cố gắng học tập, nhưng bởi vì học đến năm ba thì bị trường học phát hiện cô ấy đi hát quán bar. Bọn họ chẳng những hủy bỏ tất cả học bổng mà còn đuổi học thẳng, nhưng chuyện này lúc sau tố cũng không rõ.

“Năm thứ tư, cô ấy chọn Chu Thế Côn làm thầy dạy, nhưng không đến hai tháng sau, Chu Thế Côn chuyển cô ấy cho thầy giáo hiện nay.”

“Cậu có thể thử làm cho cô ta ra mặt làm chứng được không? Nói cho vợ hần ta biết chuyện này.”

“Có điểm khó khăn. Nhưng tố sẽ cố gắng.” Từ Thiên cam đoan.

Bách Thu Quân xem hai người bàn bạc, trên mặt lộ ra tươi cười thú vị. Lão không thể không thừa nhận lão đối với Cung Trường tựa hồ có điểm trông mặt mà bắt hình dong, nguyên lai chuyện Cung Trường từng đi thi thành phố đạt giải nhì cũng không phải là giả.

Tại sao lão biết rõ như vậy? Bởi vì người đứng thứ nhất kia chính là đứa con của lão! Chuyện trên đời đôi khi chính là được sắp đặt khéo léo như vậy. Khi điều tra hoàn cảnh của Cung Trường, lão nhìn đến quá khứ ảm đạm của Cung Trường cũng có chút huy hoàng.

Cung Trường cùng con của lão tổng điểm chỉ hơn kém nhau năm điểm, nếu không có thêm năm điểm này, giải nhất năm đó là ai tự nhiên không cần nhiều lời. Hai người con trai tương xứng như vậy, đơn giản chỉ là cảnh ngộ bất đồng, lại càng về sau hướng phát triển càng khác nhau: một người là tiểu quán chủ hồn đồn quán ở đầu đường, một người là nhân tài quan trọng của bộ tư pháp Bắc Kinh.

Bách Thu Quân trong lòng cười khổ, có đôi khi người với người cũng không có được sự công bằng.

“Khụ, ý tưởng của các cậu không tồi. Trước mắt cũng chỉ có thể nhắm vào vợ hần. Chỉ cần vợ hần nguyện ý trước buông tay Chu Thế Côn, cùng hần ly hôn, như vậy hết thấy đều đầu vào đó. Chỉ cần Chu Thế Côn bị trừng phạt, nếu may mắn em gái cậu chẳng những có thể tốt nghiệp, nói không chừng còn có thể lấy lại được tấm học bổng kia.”

Bách Thu Quân cũng hiểu được việc đã đến nước này, chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó. Bọn họ không động thủ, đối phương cũng sẽ động thủ trước.

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Chỉ sợ vợ hần đã đi trước một bước. . . .” Cung Trường tổng cảm thấy được em gái hần ngày vẫn đó còn giấu điểm điều gì đó, huống hồ bác sĩ cũng nói có đến hai vết thương trên bụng nàng, đơn giản chỉ là hai dấu vết lặp lại nên mới không có cách nào biết được kia rốt cuộc là bị cái gì đã thương.

“Điểm ấy chúng ta chỉ có thể tùy vào vận khí.” Bách Thu Quân có điểm đau đầu, việc này lão nắm chắc cũng không lớn. Nhưng tình huống cũng không cho phép lão nửa đường bỏ cuộc.

“Bách tiên sinh.” Cung Trường nhìn về phía Bách Thu Quân.

“Cái gì?” Bách Thu Quân ngẩng đầu.

“Ông còn chưa nói cho tôi biết Chu Thế Côn sao lại đột nhiên rút đơn kiện.”

“A, cái kia a. Bọn họ cũng chưa nói, theo nguồn tin của ta, hình như bọn họ đã đánh mất bản chuẩn đoán thương thế trọng yếu kia, cảnh sát đến bệnh viện tìm cũng không tìm được. Tình cờ Chu Thế Côn lại bị thương nữa, phần đông vết thương cũ đã bị vết thương mới chồng lên, hiện tại nghĩ muốn một lần nữa nghiệm cũng không có biện pháp trở thành bằng chứng chính xác. Ha ha ha, Cung tiên sinh, ta chỉ có thể nói, cậu may mắn lắm!”

Nhưng vận khí Cung Trường thật sự may mắn như vậy sao ?

Hai ngày sau, Từ Thiên hưng phấn chạy tới nói cho hần, cô gái Tứ Xuyên kia nguyện ý gặp mặt vợ của Chu Thế Côn, đem những chuyện lúc trước Chu Thế Côn làm với mình toàn bộ nói cho vợ hần.

Chuyện của cô gái kia rất đơn giản. Lúc trước khi bị trường học khai trừ, Chu Thế Côn lúc ấy đang là thầy giáo dạy nhạc lý phương Tây đã chủ động giúp đỡ cô, nhưng ý tứ rõ ràng của hắn là hy vọng cô có thể trở thành tình nhân ngầm của hắn.

Chu Thế Côn trẻ tuổi anh tuấn lại là phó giáo sư, dù không cố ý dụ dỗ, nhưng vì không muốn bỏ phí công sức học tập, cũng vì không để người nhà lo lắng, cô đã đáp ứng việc làm tình nhân ngầm. Nhưng chưa đến nửa năm Chu Thế Côn đã chán ghét cô, quay sang coi trọng nữ sinh năm hai, Cung Âm.

Vì không muốn phiền toái về sau, thời điểm hai tháng trước khi khai giảng, Chu Thế Côn lợi dụng quan hệ ở trường học của hắn, chuyển cô đến cho thầy giáo hiện tại. Sau đó, cô mặc dù rất muốn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Chu Thế Côn, nhưng ở thời điểm đó hắn chưa dụ dỗ được Cung Âm mắc câu nên lại lấy chuyện không cho tốt nghiệp ra uy hiếp cô, tỏ ý muốn dây dưa với cô.

Cô gái sau khi biết chuyện Cung Âm sinh ra tâm tình đồng bệnh tương lân, nhưng bởi vì sợ Chu Thế Côn trả thù nên không dám ra tòa làm chứng. Từ Thiên tinh ý nhận ra, uốn ba tấc lưỡi thuyết phục, cô gái rốt cuộc cũng đáp ứng đi gặp vợ Chu Thế Côn. Bởi vì Từ Thiên nói cho cô biết, chỉ cần vợ hắn ly hôn, hắn không còn chỗ dựa vững chắc là có thể kiện hắn.

“Tên XXX kia ! Đúng là một thằng thầy giáo bại hoại! Cũng không biết tổ tiên Cung gia chúng ta kiếp trước làm chuyện thiếu đạo đức gì mà Cung Âm lại gặp phải loại nam nhân này! Thao!” Cung Trường cầm khăn lau, mắng vài câu thô tục.

“Đã là đàn ông thì ai mà không thích thức ăn mặn. Trong nhà lại có con cộp mẹ ngồi trên đầu, hắn cũng chỉ có thể ra ngoài tìm một em nai ôn nhu thôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Ứng Nhân liền biết là không ổn, quay đầu quả nhiên thấy Cung Trường đằng đằng sát khí bưng một chén hoành thánh lại đây.

“Ta cái gì cũng chưa nói! Ta chỉ là luận sự! Ta thề ta không phải là nam nhân như thế! Đừng đừng đừng! Cứu mạng a!”

Từ Thiên mặt lạnh nhìn tiểu tử ngu ngốc đổ thêm dầu vào lửa kia bị Cung Trường treo cổ oa oa kêu to. Khách nhân của hồn đồn quán không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ ngồi cười, không một ai có ý nghĩ muốn tiến lên giải cứu.

Đáng thương Ứng Nhân cả người công phu không thể thi triển, dưới cánh tay sắt của Cung Trường giãy dụa muốn sống, chốc chốc giải thích chốc chốc lại cầu xin tha thứ, nóng nảy liên cúi đầu cắn cánh tay người nọ. Từ Thiên như thế nào lại cảm thấy người này dường như rất thích thú.

Ngoạn đủ, buông ra cánh tay bị thiếu niên cắn, Cung Trường nhìn về phía Từ Thiên, lại nhin không được vui vẻ ra mặt, “Thật tốt quá! Cuối cùng cũng đã mở ra một đường sống. Từ Thiên, cậu muốn tố cảm ơn cậu thế nào đây?”

“Buổi tối mời ớ ăn cơm?”

“Tốt. Đi đâu? Quán lẩu?”

Lại ăn lẩu? “. Đi.”

“Vậy đi! Buổi tối bảy giờ gặp nhau tại quán lẩu. Uy, tiểu tử, buổi tối nếu rảnh cứ đến.” Cung Trường vỗ vỗ đầu Ứng Nhân giống như vỗ đầu một chú chó nhỏ.

“Ta phải ăn hết đến khi nhìn thấy đầy nôi mới thôi!” Ứng Nhân ghé vào trên bàn, nghiêng đầu thực kiêu ngạo nói.

“Cứ làm vậy thử xem!” Cung Trường lại nhin không được ở trên đầu y xoa loạn một phen. Ai kêu tiểu tử này hé ra gương mặt búp bê ngạo khí đáng yêu chết được!

“Cung Trường, nghe nói cái quán lẩu cũ hai ngày trước mới vừa bị phát hiện nấu lại đồ ăn cũ, tớ thấy chúng ta nên đổi quán thôi. Đồ Tứ Xuyên thấy thế nào?” Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy thiếu niên kia ăn hoành thánh mà cho gia vị cay, Từ luật sư đôi khi cũng thực âm hiểm. <=)) đồ=”” ăn=”” tứ=”” xuyên=”” thường=”” cay=””>

“Tứ Xuyên? Tốt! Loại ta thích nhất!” Lý Ứng Nhân nhân tình sáng ngời, dựng nửa người lên. <=))))>

“Đi, vậy đến quán ăn Tứ Xuyên! Từ Thiên, người có biết quán Tứ Xuyên nào ngon không?”

. Từ Thiên thực muốn mượn cây gậy của Cung Trường xách tiểu tử kia ra gõ lưng đầu!

Rất thuận lợi bọn họ đã mời được vợ của Chu Thế Côn, Tần Ngọc Hồng.

Ngày mười bốn tháng chín, sáu giờ tối, Từ Thiên mang theo nữ sinh Tứ Xuyên kia đến một quán cà phê để gặp mặt.

Cô gái cố lấy dũng khí đem sự tình tất cả từ đầu đến cuối nói cho Tần Ngọc Hồng, cô ta sau khi nghe xong biểu tình cũng rất bình tĩnh.

Từ Thiên nói ra chuyện của Cung Âm, dịu dàng khuyên bảo nam nhân như Chu Thế Côn không đáng để cô ta phải trả giá.

Tần Ngọc Hồng bỏ lại một câu “Tôi đã biết.” rồi xoay người rời khỏi quán.

“Cô ta cứ như vậy rời đi? Về mặt của cô ta như thế nào? Cậu cảm thấy cô ta có chịu ly dị Chu Thế Côn hay không?” Cung Trường vội la lên.

Em gái Cung Âm đã xuất viện về nhà, hẳn vốn định kêu nó ở lại một đoạn thời gian nữa, nhưng bất đắc dĩ viện phí tăng cao, hơn nữa bọn họ chỉ nhờ bệnh viện nghiệm thương thôi, không đủ tiền xét nghiệm DNA. Cung Âm kiên trì về nhà tĩnh dưỡng, Cung Trường cũng không có biện pháp phùng má giả làm người mập nữa. (cố tỏ ra mình làm được).

Vấn đề hiện tại là, Cung Âm đã về nhà liền đại biểu sau đó không lâu cô phải về lại trường học, nhưng hiện tại chuyện còn chưa giải quyết xong, ngay cả Cung Âm có được quay lại học hay không cũng chưa biết. Cung Trường khó tránh khỏi có điểm sốt ruột.

“Khó nói lắm.” Từ Thiên lắc đầu, “Tớ cảm thấy việc này có điểm không ổn. Cung Trường, Tần Ngọc Hồng biểu hiện vô cùng bình tĩnh, quả thực không giống với gương mặt người vợ sau khi nghe được mình bị chồng phản bội. Có lẽ sự tình so với chúng ta tưởng tượng phải phức tạp hơn nhiều lắm.

“Đúng rồi, Cung Trường, cậu có hỏi lại Tiểu Âm ngày đó ở văn phòng Chu Thế Côn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chưa?”

“Tớ đã tận lực hỏi nó.” Cung Trường thở dài, hẳn cũng có nghi vấn, lại không biết mở miệng với em gái như thế nào đây.

“Đúng rồi, Lý Hàng đâu? Mấy ngày nay sao không thấy nó?” Từ Thiên kỳ quái.

“Đâu có, mỗi tối tớ đều thấy mà.”

Dừng một chút, Cung Trường trong mắt có một tia mê hoặc, lăm lăm lâu bầu nói: “Cũng không biết tiểu tử thần bí kia đang làm cái gì! Bộ dáng không giống như đi đến trường, muốn hỏi vội chuyện gì lại không trả lời được một câu đứng đắn. Khuya khoắt cũng không ngủ, luôn luôn xuất hiện bất ngờ, có đôi khi tinh thần rất hảo, lại có đôi khi thoát nhìn giống hai ba ngày không được ngủ. Xú tiểu tử. Có ngày phải trối lại, hảo hảo thẩm vấn một phen!”

“Cung Trường.”

“Ân?”

“Lý Hàng rốt cuộc là ai.”

§

Bị thanh âm sáng giọng của Từ Thiên làm cho hoảng sợ, Cung Trường ngẩng đầu, cào cào mái tóc vừa ngắn lại vừa cứng của mình.

“Từ Thiên, cái kia . . .”

“Tớ cần biết nó là ai! Hơn nữa hiện tại bên người chúng ta phát sinh nhiều chuyện như vậy, tớ không muốn lại có thêm phiền toái!” Từ Thiên mặt không chút thay đổi.

”Ách, tớ nghĩ nó hẳn là sẽ không trở thành phiền toái đâu.” Cho dù có, cũng là phiền toái của tớ. Cung Trường cười khổ.

“Sao cậu lại chắc chắn như vậy? Chúng ta thậm chí còn không biết lai lịch của nó. Hay là cậu biết nhưng không nói cho tớ?”

Cung Trường dù trì hoãn cũng có thể nghe ra Từ Thiên đang mất hứng, hướng chỉ hân căn bản không phải là một người trì hoãn.

Cung Trường thay đổi sắc mặt, “Từ Thiên, cậu làm sao vậy? Sao tớ lại cảm thấy cậu giống như rất thích nhảm vào Ứng Nhân? Nó lại không đặc tội cậu việc gì. Về phần tiểu tử đó rốt cuộc là có thân phận gì, cái đó và chúng ta hay việc quen biết với nó có can hệ gì?”

Từ Thiên cười lạnh, “Ứng Nhân? Không phải nó tên là Tiểu Hàng sao? Như thế nào lại đổi thành Ứng Nhân? Tớ không nhảm vào nó, tớ chỉ cảm thấy thiếu niên này không hề đơn giản giống như bề ngoài! A Trường, người này rất bí ẩn, tớ sợ cậu sẽ . . . “

“Từ Thiên, cậu yên tâm, tiểu tử kia sẽ không hại tớ. Cậu biết tớ rất có mắt nhìn người mà, tớ nói nó không hại tớ thì tuyệt đối nó sẽ không hại tớ. Tớ tin tưởng nó, cũng như tin tưởng cậu vậy!”

Cung Trường nói đến mức này, Từ Thiên còn biết hỏi thế nào?

“Được rồi, nếu cậu đã tin nó đến vậy, tớ cũng không thể nói gì hơn. Bất quá tớ còn có một việc phải cảnh cáo cậu, cậu cười tớ nhạy cảm cũng được.” Từ Thiên muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì, cậu nói đi.” Cung Trường cười, đổi thành tư thế ‘mời’.

“Nó . . . ánh mắt nhìn cậu có điểm không đúng.”

Có ý gì?

Từ Thiên cắn răng một cái, “Cậu không biết là số lần nó ôm cậu sờ cậu, cố ý đụng tới cậu nhiều lắm hay sao?”

Cung Trường nói không ra lời.

“Không phải tớ có ý kiến gì loại người này, nhưng đây là đối với người ngoài. Nếu nó có gì với người khác tớ đời nào lại quan tâm! Nhưng cậu là bằng hữu tốt nhất của tớ, tớ không muốn . . . cậu gặp phải chuyện gì mờ ám. Hơn nữa cậu cũng biết người đồng tính luyến ái thường hay lạm giao, cậu căn bản không biết bọn họ rốt cuộc đã cùng bao nhiêu người quan hệ qua, lại còn có thể có bệnh gì đó.

“Huống hồ nếu để cho người khác biết được cậu thích thằng nhóc suốt ngày chạy quanh mình, cậu có thể tưởng tượng được phản ứng của bọn họ hay không?”

“Cung gia đã có rất nhiều chuyện để người khác nói rồi, tớ khuyên cậu đừng tìm đề tài mới cho bọn họ. Lại nói, nếu sau này cậu đổi ý muốn tìm bạn gái thì làm sao bây giờ? Những cô gái nghe qua lời đồn này, nào dám dính dáng với cậu nữa?”

“Được rồi, cho dù không lo lắng về mặt dư luận, cậu cũng phải ngẫm lại phản ứng của người nhà mình chứ. Nếu bà nội cậu biết chuyện này thì sẽ như thế nào? Còn cả em trai cậu nữa.”

Thấy Cung Trường im lặng, Từ Thiên không nói nữa.

“Từ Thiên, chúng ta không nói chuyện này nữa được không?” Cung Trường tận lực nói mình không cần phải lo lắng.

“Tại sao? Cậu có ý gì?” Từ Thiên hôm nay rất có ý từ hàm xúc gây sự.

“Không có gì. Cho dù tiểu tử kia có suy nghĩ gì đối với tớ đi chăng nữa thì đó cũng chuyện của tớ, cậu.”

“Vậy sao, thật có lỗi, là tớ quẩn quá rộng rồi. Cậu cứ xem như những gì tớ vừa nói đều thú vị lắm là được.” Từ Thiên xoay người bước đi.

“Từ Thiên! Không phải tớ có ý này! Từ Thiên.” Cung Trường vội vàng đứng dậy.

Từ Thiên quay đầu lại, biểu tình dờ dẩn, “Nói chuyện với em gái cậu cho tốt. Theo lời cậu, trước mắt chúng ta phải giải trừ nguy cơ này đầu tiên.”

Chia tay trong không khí nặng nề.

Cung Trường nhìn Từ Thiên dần dần đi xa, tức giận hung hăng gõ đầu mình.

“Anh hai, thực xin lỗi. Em là nói thật với anh.”

Cung Âm nghe được tất cả sự tình Cung Trường vì cô mà phải trải qua, sắc mặt trở nên càng thêm tái nhợt. Hơn nữa khi nghe đến chỗ bọn họ nói chuẩn bị khởi tố Chu Thế Côn, cáo hấn giết người không thành, về mặt càng bối rối bất an.

“Làm sao vậy? Em bình tĩnh một chút. Không phải sợ, bọn họ sẽ không dám đối với em như vậy nữa, anh cũng sẽ không để em đối mặt với việc này nữa, chúng ta đã có một nhân chứng, cô ấy có thể chứng minh Chu Thế Côn lừa dối nữ sinh. Em yên tâm, có nhân chứng này ở đây, ít nhất cũng có thể rửa sạch ô thủy Chu Thế Côn đã đổ lên người em, để mọi người nhận rõ ai mới là người bị hại!

“Hơn nữa chỉ cần vợ hấn rời khỏi tên hỗn đản đó, chúng ta thậm chí có thể thắng án.”

Cung Trường vội vàng an ủi em gái, thanh âm bọn họ rất nhỏ, để phòng ngừa hai ông bà Cung gia nghe thấy.

“Anh hai, cô ta không sẽ rời khỏi hắn đâu, anh không biết ngày đó cô ta đã. Anh hai, chúng ta đánh không thắng đâu.” Cung Âm ngay cả giọng cũng run rẩy, “Thực xin lỗi, đều là em sai. Thực xin lỗi, anh hai, thực xin lỗi. Ô ô.”

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì! Việc này sao lại có thể trách em? Muốn trách cũng phải trách tên vương bát đản kia đã lừa gạt em!” Cung Trường hình như chỉ duy nhất khi nói chuyện với em gái thì mới ôn nhu như vậy.

Xem xét ý tứ của em gái, vợ của Chu Thế Côn xem ra cũng là một trong những hung thủ “ngoài ý muốn” làm cho Cung Âm thành thế này, nếu là như vậy.

“Không phải, nếu không phải em, anh hai cũng sẽ không.” Cung Âm nhỏ giọng nức nở.

Cung Trường cẩn thận lấy tay xoa đầu em gái, Cung Âm lập tức nhào vào lòng ngực hắn.

“Anh hai. Ô ô.”

“Ngoan, đừng khóc. Anh là anh trai em, nha đầu ngốc, anh trai là để làm gì? Không phải là để ở thời điểm em gái cần thì ra mặt sao. Được rồi, ngoan, đừng khóc. Em xem, mặt khóc thành bánh bao rồi.”

“Anh hai!” Cung Âm không thuận theo kêu lên.

“Nga, vừa khóc vừa cười con mèo nhỏ thất cổ, cẩn thận một trăm năm cũng chưa thành người!”

Cung Âm đang khóc cũng bị ca ca chọc cười: “Anh nói sai hết rồi.”

“Đừng khóc.” Cung Trường nhéo nhéo má cô, thuận tay lấy khăn giấy đưa cho em gái.

Cung Âm gật gật đầu, tiếp nhận khăn giấy chỉnh đốn cảm xúc một chút, mở miệng nói: “Anh hai, thực xin lỗi, vì em không nói với anh toàn bộ tình hình thực tế, em sợ sẽ ảnh hưởng, đối cặp vợ chồng kia làm ra chuyện không thể vãn hồi. Kỳ thật ngày đó sự tình là như vậy.”

Lúc sau, sắc mặt Cung Trường trở nên xanh mét.

“Nói cách khác, người đầu tiên đẩy em là Chu Thế Côn, này cũng xem như ngoài ý muốn. Nhưng vết thương thứ hai trên bụng em cũng không phải là Tần Ngọc Hồng cố ý?”

“Phải.” Cung Âm cười thắm, “Coi như là ý trời, vợ Chu Thế Côn lại ra tay giết chết đứa nhỏ chưa thành hình của hần. Anh hai, tha thứ em không nói cho anh, em lúc ấy chỉ thầm muốn việc này nhanh chóng đi vào quá khứ, căn bản không nghĩ tới bọn họ sẽ cản ngược lại em.”

“Anh hiểu được, em không cần phải nói. Trong khoảng thời gian này em tạm thời ở nhà tĩnh dưỡng thân thể, trường học cũng không cần đi, chờ tất cả sự tình đều xử lý tốt, chúng ta sẽ hảo hảo thương lượng với trường học của em. Được chứ?”

Trách không được Tần Ngọc Hồng lại bình tĩnh như vậy. Cô ta hiện giờ đã cùng hội cùng thuyền với Chu Thế Côn, mặc kệ có ly hôn với Chu Thế Côn hay không, vì tự bảo vệ mình, cô ta cũng sẽ không buông tha cho Cung gia.

An ủi em gái, sau đó Cung Trường ra sân lấy điện thoại cầm tay ra, vốn chuẩn bị bấm dãy số để gọi Từ Thiên, sau lại do dự.

“Từ Thiên?” Vẫn là nên gọi.

“Là tớ.” Đối diện truyền đến thanh âm của Từ Thiên.

“Tớ nghĩ mình phải phiền cậu một việc.” Cung Trường ho khan một tiếng.

“Khách khí như vậy làm gì?” Từ Thiên hình như đang cười.

“Cách thức liên hệ với cô gái Tứ Xuyên kia chỉ có cậu mới biết, tớ hy vọng cậu có thể nói cô ấy hiện tại ở chỗ nào một chút.”

“Sao lại thế này? Có chuyện gì?” Thanh âm Từ Thiên trở nên nghiêm túc.

Cung Trường đem câu chuyện Cung Âm vừa rồi mới kể cho hần biết thuật lại với Từ Thiên.

“Không xong! Tần Ngọc Hồng đã biết chúng ta có nhân chứng bất lợi cho Chu Thế Côn, nếu cô ta muốn động thủ, đại khái. Tớ lập tức liên hệ cô gái kia, cậu chờ tin của tớ!”

“Từ từ!” Cung Trường gọi lại Từ Thiên, “Tớ nhớ cậu đã xem qua bức ảnh chụp vết thương trên bụng Cung Âm rồi đúng không?”

“Thì sao?”

“Cậu nhìn kỹ lại xem, xem nó có giống một dấu giày không?”

“Dấu giày?”

“Phải, Tiểu Âm nói vợ Chu Thế Côn hung hăng đạp một cước vào bụng nó, nếu chúng ta có thể chứng minh vết bầm trên bụng Tiểu Âm tương xứng với dấu giày của Tần Ngọc Hồng, cậu nghĩ chúng ta sẽ có bao nhiêu phần trăm thắng kiện?” Trong giọng Cung Trường không giấu được cao hứng.

“Bây giờ tớ đi so ngay đây!” Từ Thiên cũng hưng phấn đứng lên. Cuối cùng lại có đột phá mới!

Nhưng cùng lúc Bách Thu Quân đang trợ giúp Cung Âm khởi tố vợ chồng Chu Thế Côn, cùng lúc Từ Thiên đang nghĩ biện pháp để liên lạc với cô gái Tứ Xuyên. Cô gái này lại đột nhiên hồi hương, vô luận điện thoại như thế nào đều không được, Từ Thiên thậm chí đã quyết định đi một chuyến đến Tứ Xuyên.

“Quên đi, vô ích thôi. Chúng ta cũng không có thể hại cô gái đó nữa, cô ấy đã đủ đáng thương rồi, tớ nghĩ vợ chồng Chu Thế Côn hẳn là đã gây áp lực với cô ấy, thậm chí còn uy hiếp nữa.”

Cung Trường ngăn lại Từ Thiên.

“Vậy cậu nói phải làm sao bây giờ? Chứng cứ trên tay chúng ta căn bản là không đủ! Bảo vệ ở đó thậm chí còn không cho chúng ta tiến vào văn phòng của Chu Thế Côn thu thập thêm.” Từ Thiên nhịn không được ôm đầu.

“Cho dù bọn chúng có cho chúng ta đi vào cũng không có tác dụng. Tớ cá với cậu, đối phương đã sớm cho người quét dọn sạch sẽ! Nếu có thể chứng minh vết thương trên bụng Tiểu Âm là Tần Ngọc Hồng tạo thành thì tốt rồi.” Cung Trường cười khổ hy vọng.

“Chết tiệt!” Từ Thiên mắng to.

Cung Trường nhìn anh, “Từ Thiên, cậu làm sao vậy? Tớ nhớ cậu luôn luôn là người tỉnh táo nhất trong chúng ta mà.”

“Tớ.” Từ Thiên lời muốn nói đến bên miệng rồi lại nuốt trở về.

Anh phải nói với Cung Trường sao đây, cấp trên đã phái người điều tra anh, hình như đã tra ra cái gì, có ý đồ muốn huỷ giấy phép của anh, mà anh thân lại là luật sư, có đôi khi làm việc bắt buộc đi đôi với pháp luật, như vậy anh lại như thế nào có thể hoàn toàn trong sạch đến mức người ta không thể bắt bẻ!

“Bách luật sư đã hướng toà án xin lệnh điều tra, nếu nhanh, ngày mai sẽ có kết quả.” Từ Thiên một lần nữa phẩn chấn, anh không muốn làm cho Cung Trường lo lắng

“Chỉ sợ Tần Ngọc Hồng sẽ vứt đôi giày đó đi thôi.” Cung Trường sầu lo.

Từ Thiên nhếch môi, “Cho nên nói Cung Trường cậu không hiểu con gái mà. Không nói đến người bình thường, phụ nữ như Tần Ngọc Hồng, có tiền có địa vị, khi mua giày trăm phần trăm đều là hàng hiệu, mà hàng hiệu đại biểu cho cái gì? Quý! Rất đơn giản. Tớ chỉ nghe nữ nhân không ngừng mua giày, chưa từng nghe qua nữ nhân không ngừng vứt giày.

“Tớ có thể cá với cậu, Tần Ngọc Hồng nhất định vẫn còn lưu lại cặp giày quý kia, hơn nữa cô ta tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc dấu giày của mình sẽ ở trên bụng Tiểu Âm.”

“Nếu được như vậy thì tốt rồi.” Đây đã là hy vọng duy nhất của bọn họ.

“Kỳ thật nếu có thể làm cho vợ chồng bọn họ quay sang cắn nhau thì tốt hơn.” Từ Thiên mong chờ.

“Trước mắt bọn họ có chung ích lợi, khó có thể.”

“Ừ, hiện tại trông chờ vào thủ đoạn của Bách Thu Quân. Nếu ông ta cũng không có cách, Cung Trường, chúng ta chỉ sợ cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Chuẩn bị cái gì Từ Thiên chưa nói, nhưng Cung Trường hiển nhiên hiểu được ý của anh.

Đêm khuya, Cung Trường đang định thu quán, chỉ thấy người đột nhiên tiêu thất mấy ngày đột nhiên xuất hiện trước quán.

“Mấy ngày nay bộ cậu không ngủ sao?” Cung Trường nhìn y vài lần.

“Hai, ba ngày đi. Chuyện của người thế nào?” Hai ngày nay bận chuyện của y, nhất thời không thể chú ý tới bên Cung Trường.

“Cứ thức khuya như vậy. Cậu trở về ngủ sớm một chút đi, đáy mắt đã đen toàn bộ rồi.”

“Thấy rõ vậy à?” Ứng Nhân sờ sờ mắt, đi đến bên người Cung Trường, tự nhiên mà ôm thắt lưng của hắn.

Cung Trường phát ra. Ứng Nhân miễn cảm biết, khi y không có ở đây chắc chắn đã xảy ra chuyện tình gì bất lợi.

Làm bộ không để ý đến, mở túi lấy ra một hộp gỗ nhỏ cổ kính.

“Cầm.” Mạnh mẽ nhét vào trong tay nam nhân.

“Đây là cái gì?” Cung Trường nâng tay lên nhìn nhìn hộp gỗ bé hơn bàn tay. Thủ công thực tinh xảo, quan sát chất gỗ liền cảm thấy được vật nhỏ này hẳn rất quý báu.

“Vô tình tìm thấy, tặng cho ngươi.” Ứng Nhân không nói với hắn, đây là vật của chủ nhân Lý gia từ ngàn năm trước, là một chiếc dây chuyền đeo hàng ngày để kéo dài thọ mệnh. Y ở Lý viên tìm được mật thất, phát hiện trong mật thất có rất nhiều đồ vật này nọ, dây chuyền này là tìm được trong đó

Cung Trường mở ra, dùng hai ngón tay lấy lên thứ được làm cực kỳ khéo léo kia.

“Đây là dây chuyền?” Trên dây chuyền có khắc chữ, có điểm giống ngày sinh tháng đẻ cùng tên, còn có một ít cát ngữ. Kiểu chữ kỳ lạ làm cho hắn không đọc được, chỉ có thể đại khái đoán ra một ít. “Của cậu?”

Ứng Nhân có điểm thất vọng, hắn quả nhiên không có chú ý tới trên dây chuyền khắc chữ gì mà.

“Đúng vậy.” Ứng Nhân không phủ nhận.

“Cậu đưa tôi đồ của con nít để làm gì?” Cung Trường bật cười, đóng nắp hộp định trả lại cho Ứng Nhân.

“Nhận lấy nó, được chứ?” Ứng Nhân biểu tình tựa hồ có điểm bí ai.

“Cậu làm sao vậy?” Cung Trường cảm giác được y có tình tự gì đó. Chờ khi hắn chú ý tới thì đã đem thiếu niên ôm vào trong lòng.

Ứng Nhân vùi đầu vào hõm vai Cung Trường, hai tay ôm khư khư thắt lưng của hắn.

“Làm sao vậy?”

“A Trường, người không hối hận khi không theo ta cùng một chỗ sao?” Thiếu niên thanh âm hạ thấp.

Trên đường không có người, chỉ có một ánh đèn đường nhỏ mờ nhạt ôn nhu bao phủ trên người bọn họ, cho nên Cung Trường cũng không tránh khỏi cái ôm của y.

“Người sao lại không nói lời nào?”

“Cậu muốn tôi nói cái gì?” Cung Trường sờ sờ cái ót của y.

“Nói, người muốn cùng một chỗ với ta.”

“ Khi nào thì cậu trở nên cảm tính như vậy?”

“Nói người muốn ngủ với ta!”

“Không muốn.”

“Cung Trường——”

“Xú tiểu tử, nói chuyện càng ngày càng làm càn. Hiện tại ngay cả A Trường ca cũng không kêu. Con nít phải kính già yêu trẻ có biết hay không?” Cung Trường niết lỗ tai y.

“Ta không phải con nít!”

“Tiểu hài tử thường thường sẽ nói những lời này.”

Lý Ứng Nhân thật sự rất muốn ngửa đầu hét lớn một tiếng—— lão tử đã muốn ba mươi sáu rồi!

“Tóm lại người đeo cái này lên, một ngày cũng không được bỏ xuống! Cho dù tắm rửa, lúc ngủ cũng không được.” Ứng Nhân mãnh liệt yêu cầu.

“Rồi rồi, tôi mang là được. Thật là, so với những đứa trẻ khác thì cậu thật đáng sợ, may là Từ Thiên còn chưa biết chúng ta đã lên giường, nếu không cậu ta sẽ phát điên lên mất.”

“Người nói cái gì?” Ứng Nhân ngẩng đầu.

“Cái gì cũng tôi chưa nói. Đến, giúp tôi đeo.”

Ứng Nhân tiếp nhận dây chuyền, mở khóa đeo cho Cung Trường. Đồng thời đem mặt chôn ở cổ hắn không chịu rời đi.

“Trên đường lớn mà cậu làm cái gì?” Cung Trường phát ra cái tay đang chụp mông hắn.

Ứng Nhân ôm lấy hắn, hai người ở dưới đèn đường mờ nhạt, bên cạnh hồ đèn quán nhỏ nhỏ trên ngã tư đường yên tĩnh, ôm nhau một lúc lâu.

16. Chương 16

Đem xe đẩy dựng vào trong nhà, Cung Trường không được tự nhiên cho lăm sờ sờ dây chuyền trên cổ, trên mặt dần dần tràn ra vẻ tươi cười. Tươi cười ôn nhu đến cực điểm.

Cẩn thận đẩy cửa ra rồi nhanh tay cài chốt lại, rón ra rón rén đến phòng của mình. Mỗi tối hắn đều về rất muộn, để tránh không đánh thức hai lão Cung gia cùng hai đứa em đã đi vào giấc ngủ, Cung Trường gần như đã hình thành thói quen đi rón rén vào nhà.

Mở cửa phòng, ngoài ý muốn lại thấy Cung Vô thể nhưng còn chưa ngủ.

“Anh, anh về rồi à.” Cung Vô ngồi ở trên giường nhẹ giọng chào hỏi.

“Àn. Còn không ngủ? Ngày mai không có ca làm sao?” Cung Trường đến bên giường của mình, mở tủ lấy quần áo để đi tắm.

“Lát nữa.” Cung Vô biểu tình có chút bối rối, nhưng Cung Trường đưa lưng về phía nó nên cũng không thấy được.

Lúc Cung Trường tắm rửa xong, phát hiện Cung Vô vẫn còn ngồi trên giường động cũng không động, ngay cái màn cũng không bỏ xuống.

“Làm sao vậy?” Cung Trường một bên lau tóc một bên hỏi, cũng vừa vặn phát hiện hai ngày nay câu “Làm sao vậy” được nói nhiều nhất nha.

“Anh, chỗ làm của em nói em chỉ cần đi nốt hôm nay, ngày mai không cần tới nữa.” Cung Vô nói.

Cánh tay lau tóc của Cung Trường dừng lại, “Thật không? Đường đột vậy à?”

“Vâng.” Cung Vô sắc mặt buồn rầu.

“Em cũng không biết tại sao lại vậy, hôm nay ông chủ của em bảo lên phòng nói chuyện, vừa vào cửa liền nói với em ngày mai không cần đến, nói bọn họ không thuê em nữa. Em cũng không biết hắn có ý gì, hỏi hắn, hắn chỉ nói cũng là vì công việc của hắn. Anh, không phải là em vô tình đắc tội ông chủ đó chứ?” Cung Vô ảo não vò đầu.

Nó hiện tại rất thích công việc này, hơn nữa cũng rất thích phân công tác này. Làm đến gần bốn năm, hiện tại đột nhiên bắt nó rời đi, nó căn bản là không biết như thế nào cho phải.

Cung Trường vô thức dùng khăn lau lau mặt, “Đừng lo, sau này sẽ tìm được việc mới mà. Em tay nghề hảo, có năng lực chịu khổ, cũng không sợ không có người nhận em. Anh, Từ Thiên, còn có La Dục sẽ thử đi hỏi xem tại sao bọn họ lại không cho em làm nữa. Được rồi, không còn sớm nữa, việc này có phiền lòng cũng vô dụng thôi, đi ngủ sớm một chút đi.”

“Nga.” Cung Vô là người sáng suốt, nghe anh trai nói như vậy nhất thời an tâm không ít. Đáp ứng một tiếng, đứng dậy mặc màn.

“Đi? Anh hai, trên cổ anh đeo cái gì?”

Cung Trường che sợi dây chuyền trên cổ, một lát sau mới ý thức được động tác có hơi lạ của chính mình, rất nhanh buông ra.

“Dây chuyền, bạn tặng.”

“Dây chuyền? Cũng không phải con nít, sao lại tặng anh thứ này?”

Quả nhiên giống với dự kiến của Cung Trường, Cung Vô vừa nghe đây là dây chuyền liền bật cười.

“Được rồi được rồi! Ngủ ngủ!”

Cung Vô nhỏ giọng ha ha cười bị anh trai đuổi lên giường, không hiểu được có phải do ngọn đèn sinh ra ảo giác hay không, sao nó lại cảm thấy được mặt của ông anh nó có điểm hồng hồng? Rất cuộc sợi dây chuyền này là do ai tặng đây?

Cung Trường giém màn, tắt đèn, yên lặng ngồi một hồi lâu trong bóng đêm.

Buổi sáng ra quán, ngoài ý muốn lại chạm mặt lão cha, Cung Trường nhìn ông không nói chuyện, sau đó lướt qua.

Cung lão ba nhìn thoáng qua đứa con, khẽ cắn môi quay người đuổi theo. “Đại tử, con từ từ.”

Cung Trường dừng bước.

“Ta có chuyện muốn thương lượng với con.”

Cung Trường quay lại đầu, “Chuyện gì?”

Cung lão ba nuốt một ngụm nước miếng, chà chà tay nói: “Ta. . . . Muốn mượn một ít tiền để buôn bán được không? Ta nghe Tiểu Võ nói tiền trong nhà đều là con giữ, nên tiền lương của Tiểu Võ cũng là giao cho con?”

“Ông trước đó đã mượn tiền của Tiểu Võ sao? Sao lại không biết xấu hổ như vậy?” Cung Trường không chút nào che giấu ý châm biếm cha mình.

Cung lão ba bị lời nói bén nhọn trực tiếp của đứa con làm cho lắp bắp.”Ta, ta chỉ là mượn, cũng không phải không trả.”

“Không có.” Cung Trường xoay người bước đi.

“Từ từ! Mày có tiền cho mẹ mày mượn để buôn bán nhưng lại không cho tao sao?” Cung lão ba cao giọng.

“Ông nghĩ gì thế? Ông có phải đang sợ người khác không biết việc cha vay tiền con của mình có đúng hay không?” Cung Trường không kiên nhẫn quay đầu lại. “Ông nghe ai nói tôi cho mẹ mượn tiền?”

“Có người nói cho tao biết.” Cung lão ba muốn đứng thẳng lưng trước mặt đứa con lớn.

“Tôi nghĩ ông vẫn nên thành thành thật thật tìm việc mà làm đi, ông không hợp với những việc buôn bán như vậy đâu.”

“Mày nghĩ rằng tao không đi tìm sao? Mày có biết lớn tuổi như tao khi muốn tìm việc rất khó hay không? Cho dù là đi quét đường cũng phải có quan hệ mới xin được!” Cung lão ba có lẽ đã gặp nhiều trắc trở, nói chuyện tỏ vẻ rất cảm giận bất bình.

“Vây đi dọn phân cũng được.” Cung Trường nói xong xoay người bước đi, không trì hoãn một giây nào.

“Đại tử! Tao là cha mày!” Phía sau truyền đến thanh âm bi thống của Cung lão ba.

Nếu bảy năm trước ông không lừa Kỉ gia năm vạn, không mang theo tiền biến mất, không vứt bỏ mặc kệ cái gia đình này như vậy, thì hôm nay ông vẫn là người cha mà Cung Trường tôi hết sức tôn kính.

Cung Trường sau khi ra quán thì điện thoại cho La Dục. Xét về mặt mũi, làm cảnh sát như La Dục vẫn là có uy .

“La Dục, là tớ.”

“A, Cung Trường! Tìm tớ có chuyện gì?” Không biết sao, giọng của La Dục có điểm chột dạ.

“Tớ muốn phiền cậu một việc, ách. . . . Cậu có người quen nào đang tuyển người làm thuê không?”

“Làm sao vậy? Có phải Tiểu Võ xảy ra chuyện gì rồi không?” Bên kia La Dục vậy mà liền phản ứng lại.

Cung Trường siết nhẹ điện thoại, “La Dục, cậu nói thật nói cho tớ biết, không phải là cậu cũng có chuyện gì đi?”

“À. . . . Sao tớ lại bị chuyện gì được. Cậu đừng lo cho tớ, phiền cậu chiếu cố tớ cho tốt là được rồi.” La Dục pha trò.

“La Dục!”

“Khụ, kỳ thật cũng không có gì, bị cha tớ cấm cửa mà thôi. Còn nữa. . . . Ông ấy nói khoảng thời gian này tránh xa cậu một chút, hơn nữa không cần lo cho nhân sự của cậu. Tớ nghĩ đại khái người kia đã động thủ, tìm được cha tớ. Cậu biết mà, cấp bậc của cha tớ căn bản là không thể so với người kia!”

“Tớ biết rồi. La Dục, thật có lỗi.” Cung Trường thật lòng xin lỗi.

“Đều là huynh đệ, nói cái gì vậy! Đúng rồi, cậu nhờ bạn của tớ tìm việc giúp có phải là cho Tiểu Vô hay không?”

“Không cần. Cậu tạm thời không cần lo cho chuyện của nhà tớ nữa, nghe lời cha cậu đi, tránh xa tớ ra một chút.” Cung Trường mặc kệ La Dục ở bên kia la to, quyết đoán cúp điện thoại.

Cung Vô bị sa thải, La Dục bị cha cảnh cáo, giống như tất cả mọi người bên phía hắn nhất nhất đều bị uy hiếp trình độ bất đồng. Nếu người nọ điều tra những người có quan hệ tốt với hắn, như vậy bọn họ cũng có thể sẽ không bỏ qua cho Từ Thiên!

Nhớ tới Từ Thiên ngày hôm qua vội vàng bối rối không giống thường ngày, Cung Trường trầm nghĩ trong lòng một tiếng không ổn. Đối phương không phải không ra tay với Từ Thiên, mà là đã sớm ra tay!

Cung Trường nhanh như cắt bấm điện thoại, nhưng gọi vài lần vẫn không được, bất an trong lòng càng lúc càng lớn. Lúc sau thật sự không chịu nổi, gọi thẳng điện thoại bàn của nhà Từ Thiên.

Là cha anh tiếp điện thoại, vừa nghe người gọi tới là Cung Trường, câu đầu tiên chính là: con ta bị cậu hại chết rồi!

Cung Trường mặt mũi tái nhợt nghe cha của Từ Thiên nửa mắng giận nửa oán hận kể rõ, cuối cùng hắn biết được Từ Thiên. . . . bạn bè tốt nhất của hắn đang trên đường đi Tứ Xuyên tìm cô gái kia thì gặp tai nạn giao thông, hiện tại người đang nằm bệnh viện Thành Đô hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm qua hắn còn nhìn thấy Từ Thiên nói chuyện với hắn, khi đó hắn nghĩ Từ Thiên đã không còn muốn đi tìm cô gái Tứ Xuyên kia để làm chứng nữa, không nghĩ tới ngay chiều qua cậu ta đã mua vé máy bay đến Thành Đô, đến nơi thì thuê xe hướng ngọn núi nhỏ chỗ cô gái ở mà đi. Mà tai nạn chính là xảy ra ở ngay trên đường lên núi.

Nghe nói tài xế vì phải né tránh một chiếc xe tải đi ngược hướng, kết quả không cẩn thận cả người cùng xe lao xuống núi.

Buổi sáng nhận được điện thoại đường dài của cục cảnh sát phía bên kia, cha mẹ cậu ta thiếu chút nữa bị hù chết. Hiện tại mẹ cậu ta đã trước một bước mù mịt chạy tới Thành Đô, người còn lại vì phải thu thập hành lý cho Từ Thiên mà đi trễ một ngày.

Hắn đã hại bằng hữu tốt nhất của hắn.

Cung Trường tựa lưng vào tường, ôm đầu chậm rãi ngồi chồm hổm xuống.

Chuông điện thoại không hợp thời cơ vang lên.

“Alô?”

“Cung tiên sinh, là ta. Bách Thu Quân.”

“Nhĩ hảo, chuyện của chúng tôi lại thêm phiền toái cho ông rồi. Sự tình tiến hành thế nào?” Cung Trường nghe thấy người gọi là đại luật sư giúp hắn việc khởi kiện, sắp xếp lại tâm tình một chút, khẩu khí trở nên khách sáo.

“Ha hã, cái kia, Cung tiên sinh a, ta có hai việc muốn nói cho cậu, một tốt một xấu, trước hết muốn nghe cái nào?”

“Tùy tiện đi.” Lúc này, Cung Trường thật sự không có tâm tình nói giỡn.

“Được rồi, trước nói cho cậu tin tốt. Chúng ta căn cứ vết thương trên bụng Cung Âm trong ảnh chụp nghiệm thương chẩn đoán bệnh, xin lệnh điều tra vợ chồng Chu Thế Côn, hiện tại cảnh sát đã tìm được đôi giày kia, cũng đã giao cho phòng khám nghiệm so sánh, chứng minh đôi giày kia quả thật tương xứng với dấu giày trên bụng Cung Âm.

“Còn có, DNA của Chu Thế Côn lần trước hẳn đưa cho ta, cũng đã có hơn chín phần tương xứng với DNA đứa bé trong bụng Cung Âm. Có hai chứng cứ này, nếu ở dưới tình hình như vậy, chúng ta trên cơ bản có thể nói đã nắm chắc thắng lợi.”

“Ông nói sao?”

Cung Trường không tin vào lỗ tai mình. Hắn tuy rằng ôm hy vọng nhưng cũng biết rằng xác suất thành công không lớn, hiện giờ thành công lại ở ngay trước mắt. . . .

Trước mặt chuyện hắn căn bản không có đưa DNA của Chu Thế Côn cho Bách Thu Quân, Cung Trường cảm thấy tim mình chưa bao giờ đập nhanh như vậy.

“Ta nói, dưới tình hình này, ta có thể có nắm chắc sẽ thắng kiện. Nhưng, ta không thể không nói cho cậu chuyện thứ hai. Khụ, có người muốn ta hỏi cậu một chút: cậu có còn ý niệm muốn đưa chuyện này lên tòa án xét xử nữa hay không?” Bách Thu Quân hình như do dự rất lâu, lúc sau mới nói được một câu.

Cung Trường ngồi thẳng lại, giọng cũng trầm xuống, “Bách luật sư, có phải cũng có người uy hiếp ông hay không?”

“Cũng?” Bách Thu Quân miễn cảm quơ được chữ trọng điểm này, “Có người cũng đã uy hiếp cậu và người nhà cậu à?”

“Không sai lắm. Em trai tôi đột nhiên bị sa thải, bạn tôi La Dục bị cha cảnh cáo, thê thảm nhất chính là Từ Thiên, bởi vì cậu ấy giúp tôi nhiều nhất, hơn nữa một mực muốn nghĩ biện pháp tìm cách thắng kiện, hiện tại cậu ấy. . .” Cung Trường nhin xuống, “Cậu ấy bị tai nạn giao thông, hiện đang nằm trong bệnh viện ở Thành Đô hôn mê chưa tỉnh.”

Nửa ngày, Bách Thu Quân không nói một lời nào.

Cung Trường chờ, thẳng đến khi nghe được tiếng cười khổ của đối phương, “Xem ra người nọ vì bảo vệ con gái, con rể, tránh cho rước việc xấu vào nhà mà quyết định không từ thủ đoạn. Hiện tại cậu tính nên làm sao đây?”

“Ông nói xem?” Cung Trường buồn phiền chồng chất, thật sự không nghĩ ra điều gì.

Bách Thu Quân thở dài một hơi, “Hiện tại điều kiện đối phương đề ra là: nếu cậu buông tha cho việc này, mang người nhà rời khỏi thành phố, như vậy vấn đề của người nhà cậu cùng bạn của cậu đều không thành vấn đề, bọn họ sẽ không bao giờ ... gây chuyện với cậu nữa.”

Cung Trường nghe xong điều kiện thì bật cười.

“Ta biết. Ta nghe xong điều kiện này cũng rất khó chịu, nhưng đối phương có một câu rất đúng: châu chấu đá voi. Cho dù ta có đưa vụ này lên tòa, bọn họ một năm hai năm không thẩm tra xử lý, thậm chí coi như không biết đều có thể. Cho dù có thẩm tra xử lý đi nữa, ta chỉ sợ trong hồ sơ đã có kết quả từ trước, người sẽ bị dồn đến chỉ có thể rút đơn kiện, thậm chí. . . .”

Bách Thu Quân một bên nói một bên cân nhắc. Người kia ủy thác lão vụ kiện này, đại khái cũng không thể dễ dàng đối phó với chỗ dựa vững chắc của vợ chồng Chu Thế Côn. Y làm cho lão ra mặt giúp Cung Trường đã là mạo hiểm, nếu y thực muốn đánh cược tiếp tục giúp Cung Trường, sợ là tất cả cố gắng cho tới nay đều hồng hêt, hơn nữa bây giờ còn đang là thời điểm quan trọng.

Cho nên, trong giọng nói của lão liền tự nhiên dẫn theo ý tứ khuyên giải an ủi. Lão tuy rằng đồng tình với Cung gia, nhưng là lão nghĩ một Cung gia vô vị nếu mất đi cũng không có gì quan trọng. (=.= mất đi là có ai đó dần ông chết đấy)

“Tôi đã biết, tôi sẽ suy nghĩ cho thấu đáo.”

“Hảo, ta chờ câu trả lời của cậu.” Bách Thu Quân hy vọng Cung Trường có thể sáng suốt một chút.

Toàn thân mệt mỏi nói không nên lời. Đây là sự khác biệt giữa người nắm quyền và bình dân! Mặc kệ có kêu gọi tuyên dương bình đẳng giai cấp như thế nào, thì đó cũng chỉ là lí lẽ dân chúng dùng để tự an ủi tinh thần của mình thôi.

Thế gian này chỉ cần có nhân loại gia nhập, liên vĩnh viễn không có cái bình đẳng kia. Vọng tưởng dùng hai chữ “bình đẳng” để che giấu người hiểu biết, mới chân chính là người ngốc!

Nhìn đi, mở to hai mắt nhìn đi, tình cầu này có hơn 6 tỉ người sinh sống, có thể có công bằng chân chính không? Xã hội nô lệ, xã hội phong kiến, xã hội tư bản chủ nghĩa, xã hội chủ nghĩa, nhân loại tiến bộ đồng thời để lại vấn đề căn bản nhất, cũng là vấn đề vĩnh viễn không thể giải quyết.

Chuyện này căn bản không phải lỗi của Cung gia bọn họ. Cho dù Cung gia có sai, cũng chỉ là do tiểu cô nương Cung Âm nhận thức còn kém, hồ đồ đi làm người thứ ba xen vào. Nhưng hấn tin tưởng em gái mình, nếu không phải Chu Thế Côn cố ý dụ dỗ, Cung Âm vĩnh viễn sẽ không đi phá hư gia đình của người khác.

Nhưng thiện lương, xinh đẹp như Cung Âm lại chiếm được cái gì? Một nam nhân lừa gạt nàng, một đồ thể điên cuồng, một thương tổn vô tình cùng cố ý, rồi cuối cùng là bị vu khống.

Bọn họ lui, vì muốn bảo trụ giấy chứng nhận tốt nghiệp đại học cho Cung Âm đáng thương, bọn họ cam chịu. Thối lui lại cho bọn họ được cái gì? Là những lời gièm pha bôi nhọ thanh danh càng ngày càng lan xa sao?

Ác nhân trước cáo trạng, vốn là người bị hại thì gia đình bọn họ lại thành thứ đi hại người. Em gái phẩm hạnh đoan trang một lòng cống hiến cho âm nhạc, lại bị mang tiếng là *** phụ, nữ nhân tham lam.

Làm anh trai cả thì đương nhiên hấn rất phần nộ, nếu hấn cứ tiếp tục dễ dàng tha thứ, cái nhận được chính là sự vũ nhục của đối phương đối với em gái.

Hấn là đầu sỏ gây nên tất cả, sau đó hấn bị kiện, không quan trọng, ít ra hấn cũng vì em gái mà ra tay, hấn cũng biết đánh người là phạm pháp, hấn chấp nhận việc hấn bị kiện.

Nhưng hấn thật sự không cam lòng, bọn họ rõ ràng không làm sai điều gì, tại sao em gái hấn không những bị mất đi tấm học bổng nó vẫn luôn khao khát, còn xem nữa bị bọn họ không phân tốt xấu mà đuổi học? Tại sao nó đã chịu tổn thương lớn như vậy rồi, mà chúng còn muốn phá hư thanh danh của nó?

Hấn phản kháng, hấn muốn đòi lại một cái công đạo cho em gái. Cuối cùng nhìn lại thì hấn có được cái gì?

Ta làm sai sao? Ta chỉ là muốn đòi lại công đạo a!

Chẳng lẽ ta thật sự sai lầm rồi sao?

Hấn vì muốn đòi lại công đạo cho em gái, lại hại tất cả những người có quan hệ thân thiết với hấn.

Hấn nên làm cái gì bây giờ? Buông tay sao? Cúi đầu trước thế lực lớn mạnh hơn hấn?

Trước kia xem báo chỉ nhìn đến chuyện xưa như vậy thôi, tức giận rồi tức giận lại tổng cảm thấy nó không liên quan đến mình. Thẳng đến khi xảy ra chuyện, mới phát hiện loại chuyện lấy thể khinh người, chuyện cường quyền áp bức căn bản là có mặt khắp nơi!

“Lão bản, cho một tô hoành thánh. Lão bản——” Có người đối với hấn kêu to.

Cung Trường ngẩng đầu, nâng người đứng dậy, “Đến đây đến đây, anh ngồi xuống trước, sắp có rồi đây.”

¶

Mặc kệ có chuyện gì đi nữa, cuộc sống vẫn cứ tiếp tục.

Nếu có người lúc này có thể ở bên hấn.

Hấn biết y đang ở nơi nào, nên liền dưới tình trạng đầu óc nóng lên mà chạy tới hỏi người ở Lý viên Lý Hàng có ở nhà hay không. Nhưng câu trả lời của đối phương lại là: tiểu thiếu gia ra ngoài làm việc, nếu muốn chuyển lời, bọn họ có thể giúp.

Cung Trường phải nói cho bảo vệ như thế nào đây? Chẳng lẽ nói bởi vì tôi muốn thấy tiểu thiếu gia của các người, hay bởi vì tôi nhớ cậu ta?

Cuối cùng bảo vệ nghe được chính là: nếu Lý Hàng đã trở lại, kêu cậu ta đến hồn đồn quán tìm tôi.

Bảo vệ kỳ quái nhìn hấn một cái, có lẽ nói đã biết.

Từ lâu đã biết Lý Hàng là người của Lý viên, nhưng thẳng đến hôm nay nghe được từ trong miệng bảo vệ cửa gọi một tiếng ‘tiểu thiếu gia’, mới làm cho hắn thật sự cảm giác rõ ràng, thân phận của hắn và Lý Hàng hoàn toàn khác biệt.

Ta hắn là nên tiếp tục cùng Lý Hàng kết giao sao? Cung Trường nhin không được nghĩ như vậy. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, người ta tốt xấu cũng là thiếu gia của một đại gia tộc!

(Lạc đà gầy so ra còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.)

Rầu rĩ một chút đã đến trưa, sự tình không thuận buồn bán cũng không hảo, qua giữa trưa rồi mà cũng không có mấy khách vào quán.

Ngẩng đầu quét mắt liền nhìn thấy nhóm tam cô lục bà, ngày thường không có việc gì cũng sẽ tụ họp rồi đến quán nói hai ba câu chia buồn với Cung gia này nọ, hôm nay lại chỉ cùng nhau đi đến tiệm may đối diện.

Không hiểu có phải hắn đa tâm hay không, hắn như thế nào tổng cảm giác được, tam cô lục bà này đang trộm nhìn quán của hắn bên đây nhỉ?

Tối buổi tối sinh ý càng kém, nếu không phải vì chờ nhìn xem tiểu tử kia tới hay không, hắn đã sớm định thu quán về nhà, than hắn mang theo cũng không đủ đốt dầu.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, dựa vào ánh đèn đường nhìn đồng hồ ở tay, đã gần hai giờ đêm rồi. Lâu như vậy, tiểu tử kia đại khái là sẽ không đến đây.

Lại đợi ước chừng đến mười phút nữa, Cung Trường mạnh mẽ đứng lên.

Thu quán!

Mà Lý Ứng Nhân lúc này hiển nhiên là không biết có người đến tận hai giờ đêm còn đợi y. Y hiện tại đang tá túc ở nhà thị trưởng thành phố, lấy danh nghĩa bạn cùng học với con gái ông ta.

Nếu A Trường biết ta bắt đầu đi học, hắn nhất định sẽ rất cao hứng đi? Ứng Nhân trong bóng đêm mỉm cười.

Hiện tại thân phận của y đã công khai hơn phân nửa, tầng lớp thượng lưu cũng đã biết được một phần. Điều đối với Lý gia tiểu thiếu gia về nước vì muốn giúp đỡ gia tộc này sinh hảo cảm.

Y sờ sờ mặt mình, nghĩ thầm, khuôn mặt này mặc dù có thời điểm thực chán ghét, nhưng có đôi khi dùng cũng rất được, ít nhất không ai có thể nhìn ra ý đồ bất lương gì của y qua khuôn mặt này.

Về phần ý đồ bất lương của y là gì. Ứng Nhân nhắm mắt lại quyết định hảo hảo ngủ một giấc.

Cung Trường lặn qua lộn lại cả đêm không thể đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau vác đôi mắt thâm quầng ra quán. Thời điểm ra khỏi cửa lại đụng phải Cung lão ba một lần nữa, Cung Trường cảm thấy có điểm kỳ quái, ngẫm lại vẫn là không có hỏi ra. Cung lão ba cũng né tránh hắn, phụ tử hoàn toàn hóa thành người lạ.

Đẩy xe lên cửa trường trung học cách đó không xa, vị trí xác định của hồn đồn quán Cung gia, nhóm bếp lò lên, đem bột đã lên men cho vào máy, cắt thành những sợi mì hoành thánh dài ngắn thích hợp. Cách làm hoành thánh thủ công từ trước đến nay của Cung gia, từ đầu tới đuôi đều là tại cái thớt nho nhỏ này mà hoàn thành.

Lúc chuẩn bị xong, số lượng người dẫn con đến trường cũng đã tăng lên.

Một hơi đến tám giờ, thật vất vả làm mì đến nỗi không lúc nào rảnh đi rửa đồng bát đã muốn xếp thành một ngọn núi nho nhỏ, năm mươi bát hoành thánh cứ như vậy bán hết veo.

Không biết ai hô một câu: “Cảnh sát!” Nhất thời trong thập bảo khổ phổ một mảnh hỗn loạn. Thu thập thì thu thập, che dấu thì che dấu, nhất là chỗ trước cửa trường trung học, một phen rối loạn.

Một chiếc xe tải không nhanh không chậm tiến vào thập bảo khổ phổ. Cung Trường liếc mắt một cái, hần cũng đang vội dọn quán.

Xe tải dần dần tiến vào, đến trước hần đồn quán của Cung gia thì ngừng lại. Cung Trường ngẩng đầu.

“Cung Trường, dọn quán rồi sao?” Cảnh sát Trần đại đội trưởng mang theo tươi cười từ trong xe nhảy xuống.

Vô nghĩa! Không phải muốn lay động quán ta thì kéo một đồng người tới làm gì? “Sao vậy? Lại là người nào muốn tới thị sát?” Cung Trường lười biếng hỏi lại.

“Ha hã, thật không phải là thị sát. Mà là. Cung Trường, từ hôm nay trở đi đại khái cậu không thể mở quán ở nơi này nữa.” Trần đại đội trưởng đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Qua một hồi lâu, Cung Trường mới hỏi một câu: “Tại sao?”

Một người tuổi còn trẻ cùng Trần đại đội trưởng sóng vai, bước từng bước ra hỏi đáp: “Tại sao à? Dọn dẹp cho thành thị sạch đẹp a. Thập bảo khổ phổ ở gần khu phố trung tâm, về sau sẽ chính là hạng mục quản lý trọng điểm của chúng tôi, cấp trên cho chúng tôi đi khảo sát trước, bọn họ lên kế hoạch muốn hoàn toàn chỉnh đốn vấn đề vệ sinh cùng diện mạo của khu phố.

“Nói đến khảo sát, hần đồn quán của Cung gia các người ở thập bảo khổ phổ mở quán hơn hai mươi năm, lại không chịu để cảnh sát quản lý, cấp trên hiển nhiên sẽ chú ý tới các người. Cho nên chúng tôi hôm nay đến chính là muốn nói cho cậu: về sau Cung gia các người không thể ở chỗ này buôn bán nữa, nếu không sau này gặp một lần tịch thu một lần!”

Cung Trường nhìn người này vài lần, xác định chính là người lần trước thiếu chút nữa bị hần đánh. Gã kia vẻ mặt đắc ý dào dạt, một bộ cáo mượn oai hùm! Hần hít thở sâu nỗ lực áp chế phần nộ, “Không cho tôi mở quán, các ông bảo tôi một nhà già trẻ sống bằng gì?”

“Đi tìm việc khác hoặc mở quán tại nơi khác!” Người trẻ tuổi cả vú lấp miệng em.

“Tiểu Chương!” Trần đại đội trưởng quát ý muốn bảo cấp dưới ngưng lại.

“Lão Trần, phiền ông, xem chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, mắt nhắm mắt mở cho qua đi, như thế nào? Ông biết là nếu tôi có cách khác, cũng sẽ không mỗi ngày đi sớm về tối bán cái này.”

Hơn nữa lúc sau Cung Trường nhìn về phía Trần đại đội trưởng, trong mắt toát ra ý tứ cầu xin.

Một con người rần rỗi như vậy mà lại. Trần đại đội trưởng không nhẫn tâm nhìn ánh mắt của Cung Trường, cúi đầu ngậm ngậm suy nghĩ.

“Thực xin lỗi, chúng tôi cũng không có biện pháp. Cậu đã vài lần phát sinh xung đột với cảnh sát và cục vệ sinh rồi, đã lưu lại ấn tượng rất không tốt với cấp trên, bọn họ muốn bắt để làm gương, chúng ta cũng chỉ có thể nghe lệnh.”

“Đội trưởng, nhiều lời với tên này làm gì? Anh ta phạm pháp chúng ta bắt, thiên kinh địa nghĩa!” Người trẻ tuổi bị Cung Trường thiếu chút nữa giáo huấn qua, hiển nhiên lần này không muốn buông tha cho cơ hội chỉnh Cung Trường.

“Tôi phạm pháp!? Tôi phạm pháp cái gì?! Tôi mở quán vất vả kiếm tiền vất vả nuôi cả nhà cũng là phạm pháp? Tao thao! Bọn mày giúp bọn hắc cấu phủ thêm tầng da liền nghĩ chính mình là cảnh sát à?! Tao XXX!”

Cung Trường tức giận tột độ, “Bất quá chỉ là côn đồ không học vấn không nghề nghiệp, ỷ vào quan hệ trong nhà mà trở thành cảnh sát liền mang một đám người đi diễu võ dương oai! Tao cảnh cáo bọn mày không được khinh người!”

“Này! Sao mày dám mắng chửi người khác thế hả!” Nhóm thành quán trẻ mất hứng.

“Chửi thì thế nào?”

“Cung Trường, đừng như vậy. Mọi người bình tĩnh một chút.” Trần đại đội trưởng vội vàng hoà giải.

“Đội trưởng! Không cần cùng cái loại lưu manh vô văn hóa từng ngồi tù này nói gì cả! Đẹp quá!” Cảnh sát trẻ tuổi được gọi là Tiểu Chương kêu gào.

“Lưu manh? Vô văn hóa?” Cung Trường bị người khác hung hăng động đến chỗ đau.

Di chuyển thân mình, tới gần đám cảnh sát còn trẻ, “Các người hạ quyết tâm không bỏ qua cho tôi?”

“Cung Trường, bình tĩnh một chút!” Trần đại đội trưởng cuống quýt đem chuyện năm ấy suýt bị đánh bỏ qua phía sau, “Chúng ta cũng không có biện pháp, cấp trên chỉ tên phải tịch thu quán của cậu. . . . A!”

Trần đại đội trưởng giờ mới để ý mình đã nói hớ, nhưng đã không kịp nữa. Cảnh sát họ Chương tuổi trẻ khí thịnh đứng ở phía sau nghe xong những lời này, dánh về bề vệ càng thêm kiêu ngạo, vung tay lên: “Các cậu có nghe không, cấp trên bảo chúng ta thu quán của tên lưu manh này! Đến! Tịch thu!”

“Tiểu Chương!” Trần đại đội trưởng không kịp ngăn cản, ngay khi tiểu Chương ra lệnh một tiếng, năm sáu cảnh sát khác từ trên xe tải nhảy xuống. Người thì cướp xe đẩy, người thì khiêng bàn, kéo ghế dựa, thậm chí còn có người xem xét sắp xuống tay với dụng cụ nấu ăn.

“Tao xem bọn mày có ai dám đụng đến quán của tao không!” Cung Trường đỏ mắt, hét lớn một tiếng đối với tên sắp lấy dụng cụ nấu ăn cho một cước, đá mạnh đến nỗi người nọ liền kêu lên thảm thiết.

“Lưu manh đánh người! Bắt nó lại!” Không biết ai kêu lên.

Mấy tên cảnh sát buông ra tay đang cầm đồ, như ong vỡ tổ xúm vào bắt Cung Trường. Cung Trường trái ngăn đón phải thì đá, đánh trúng người khác đồng thời cũng bị người khác đánh trúng. Nhưng hấn một bộ dạng hung dữ điên cuồng như muốn giết người, làm cho những tên thành quán chỉ dám kêu la chứ không dám tới quá gần.

“Đừng đánh! Đừng đánh!”

Trần đại đội trưởng ở bên cạnh gấp đến độ giơ chân, gã căn bản đã vô tình đem sự tình đến độ không thể vãn hồi. Gã vốn là nghĩ muốn thương lượng cùng Cung Trường, đầu tiên làm bộ thu quán lại, chờ thêm vài ngày sự tình qua đi, gã sẽ nghĩ biện pháp để Cung Trường mang tiền phạt tới chuộc lại sạp. Ai ngờ. . . .

“Không được động tới quán của tao! Cút! Cút cho tao!” Cung Trường liều mạng, xuống tay hoàn toàn không phân nặng nhẹ.

“Đánh hấn! Đánh hấn!” Tiểu Chương kia ở ngoài vòng luẩn quẩn kêu to chỉ huy. “Bắt tên lưu manh này lại!”

Trần đại đội trưởng mắt thấy sự tình sẽ không thể vãn hồi, người đến xem cũng càng ngày càng nhiều.

“Dừng tay! Tất cả dừng tay cho tôi——”

Thời điểm Cung nãi nãi ở trong sân rửa rau, thấy đại tôn tử nhà mình kéo lê một thân vết thương vào trong đại viện.

“Đại tử! Con làm sao vậy?” Cung nãi nãi sợ tới mức bỏ lại một nửa đồng rau đã được rửa sạch, từ trên băng ghế nhỏ đứng lên. Bà đi đứng không tốt, không thể đi được quá nhanh.

“Không có gì.”

“Không có gì? Quần áo gần như đã rách hết còn nói không có gì? Vết thương của con. . . . Con không phải là đánh nhau đó chứ? Sạp đâu? Ai đang trông sạp?” Cung nãi nãi vừa vội vừa sợ.

“Bà nội, con nói không có việc gì thì nghĩ là không có việc gì. Bà không cần lo lắng, chuyện lớn thể nào con cũng giải quyết được!” Cung Trường muốn nở nụ cười, khóe miệng nhấc lên lại động đến vết thương.

Sạp cứ như vậy không có, hồn đồn quán Cung gia, thứ duy nhất để hấn có thể kiếm ăn cho gia đình đã bị cảnh sát dùng vũ lực tịch thu.

Về phần hấn, nếu không phải Trần đại đội trưởng cố ý buông tha cho hấn, hiện tại hấn hấn là đang ngồi xổm trong đồn cảnh sát rồi, hoặc là sẽ bị mấy tên cảnh sát kia rảnh rỗi lại lôi ra đánh.

Hắn có tài cán gì? “Chuyện lớn thế nào cũng giải quyết được”, nói thật dễ nghe, nhưng hắn có khả năng ấy sao? Hắn lấy cái gì ra mà đấu? Có cách nào để đấu lại người có quyền?

Quá ngây thơ rồi! Khi nghĩ chỉ cần nhượng bộ thì sẽ không sao, nghĩ đến lần này sẽ không để bản thân dính vào rắc rối, không để Cung gia lâm vào tuyệt cảnh, sự thật thì như thế nào?

Cung Trường cố gắng ngăn hai tay run rẩy để tránh bị Cung nãi nãi phát hiện, hắn không thể ở trước mặt Cung nãi nãi tỏ vẻ yếu ớt được, hắn không thể hạ bả vai suy sụp trước mặt những người của Cung gia.

“Anh?” Cung Âm từ trong phòng đi ra, nhìn thấy thảm trạng của anh trai thì vẻ mặt khiếp sợ. Nhưng trong nháy mắt, khiếp sợ lại biến thành hối hận.

“Anh! Đều là em.”

“Đừng nói! Không liên quan đến em! Bởi vì lần trước anh cãi nhau với người khác, hôm nay bọn chúng đến báo thù đem sập đi, anh đuổi theo bọn chúng muốn đòi lại, kết quả lại bị đánh. Được rồi, không có việc gì, qua hai ngày anh đem tiền đến lấy sập lại là được. Không cần việc gì cũng phải chuốc tội vào mình.”

Cung Trường tựa như không kiên nhẫn ngắt lời em gái, nói dối mọi chuyện đã xảy ra.

“Tiểu Vô đâu?” Khi lướt qua người em gái, hắn nhẹ giọng hỏi.

Cung Âm nhẩm bi ai, cố gắng dùng giọng bình thường hỏi đáp: “Nó đưa ông nội đi bệnh viện khám mắt, mắt của ông không tốt nhưng không chịu nói ra, sáng nay khi Tiểu Vô cùng ông quét sân, phát hiện một mắt tựa hồ đã muốn nhìn không thấy, liền đưa ông đi bệnh viện .”

“Ừ. . . Tiểu Vô có đủ tiền?” Nghe được một con mắt của ông nội rất có thể sẽ nhìn không được nữa, Cung Trường xúc động dầm vào cánh cửa.

Ông nội, ông nội mà hắn yêu quý nhất, cũng là người ông nội hiểu hắn nhất, bây giờ thế nhưng có thể bị mù một con mắt hắn cũng còn không biết, hắn chắc chắn không có tư cách nói muốn vực dậy Cung gia!

Hốc mắt nóng lên, lại không nhịn xuống kịp, một thứ ẩm ướt theo hai má chảy xuống.

“Hắn là đủ, ” Giọng của Cung Âm có điểm chần chừ, “Ba cho nó tiền.”

Người kia bỏ tiền để chữa bệnh cho ông nội? Là số tiền mà hắn không cho đó sao?

Cung Trường không dám quay đầu lại, nói quanh co một tiếng rồi trở về phòng của mình.

Bên ngoài, Cung nãi nãi nhìn Cung Âm bị thương hối hận không thể che giấu đang đứng trước cửa, trong mắt tràn ngập nghi hoặc.

17. Chương 17

“Ai?” Cung Trường bừng tỉnh.

“Hư, là ta.” Bên tai vang lên tiếng nói nhu hòa quen thuộc

“Người vào bằng cách nào?” Cung Trường càng thêm kinh ngạc, âm lượng hạ xuống mức thấp nhất vì sợ đánh thức em trai nằm ở giường đối diện.

“Cửa sổ phòng người không đóng.” Thiếu niên ghé vào lỗ tai cậu cười khê, tự nhiên cởi giày leo lên giường.

“Tôi làm gì?” Vết thương bị đè lên, người nào đó đó bị đau mà hít một ngụm khí.

“Làm sao vậy?” Ứng Nhân miễn cưỡng hỏi.

“Không có gì. Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta!” Cung Trường muốn đẩy ra y, nê hà giường quá nhỏ.

“Đến xem người a. Lúc về nhà chợt gặp bảo vệ nói rằng hôm qua chủ quán hoành thánh trong thập bảo phố tới tìm ta, bọn họ còn chê cười, nghĩ ta thiếu tiền ăn của người.”

Ứng Nhân hiển nhiên là đang cười, một đôi tay cũng không thành thật, “Người vẫn là lần đầu tiên chủ động tìm ta, làm cho ta nhìn không được nghĩ như vậy: người không phải là đang muốn ta đẩy chứ? À đúng rồi, sao hôm nay thu quán sớm vậy? Hiện tại mới mười hai giờ mà.”

“Sắp bị thu.” Cung Trường cố dùng một giọng bình thản mà trả lời.

“Bị thu? A, người nói sắp bị thu sao!”

“Hừ, nói nhỏ thôi!” Cung Trường nâng tay gõ lên đầu tiểu tử đang gào to này một chút.

“Người. Cho ta nhìn kỹ lại xem!” Ứng Nhân phản ứng rất nhanh, y cơ hồ có thể dám chắc Cung Trường sẽ không “văn minh” mà để đối phương đem sắp thu đi như vậy. Nếu không văn minh, kia khẳng định sẽ phát sinh vũ lực, mà phát sinh vũ lực.

“Người bị thương?” Nương theo chút dư quang ngoài cửa sổ, Ứng Nhân có thể rõ ràng nhận ra vết thương trên người Cung Trường.

“Bọn họ thế nhưng đánh người thành như vậy.” Thực may mắn, thị lực của Cung Trường bị bóng tối che mất, làm cậu không thấy được gương mặt búp bê luôn luôn mỉm cười đáng yêu mang theo nhu hòa hoặc giả hoạt nho nhỏ, trong nháy mắt đã biến thành ác quỷ Tu La.

“Người không đi bệnh viện sao? Nếu gãy xương thì biết làm sao bây giờ?” Ứng Nhân xoay người đứng lên, hai tay ở trên người Cung Trường cẩn thận sờ soạn.

Cung Trường không đẩy tay y ra, cậu có thể cảm giác được khi nào thì tiểu tử này sờ cậu chỉ là đơn thuần sờ, khi nào thì có ý tứ hàm xúc ***. Hiện tại, cậu cảm thấy rất an toàn, hơn nữa đôi tay Ứng Nhân sờ cậu thật thoải mái, sờ đến chỗ nào chỗ đó liền dào dạt ấm áp, không phải nóng, mà là một loại ấm áp phi thường thư thái, làm cậu thấy thực thả lỏng, thực. an tâm.

“Người không cần lo lắng, xương không gãy. Điểm ấy chính ta còn nhận ra mà.” Cung Trường lộ ra nụ cười thật lòng duy nhất trong hôm nay, tuy rằng miệng có điểm đau.

“Người cũng biết ta lo a! Thế mà lại thừa dịp ta không ở bên lại đi đánh nhau.” Ứng Nhân giọng cảm hận nói.

“Ha hã, ta biết người lo lắng cho ta. Tựa như ta lo lắng cho người vậy.” Cung Trường nâng tay lên sờ sờ cánh tay y.

Bóng tối thực sự tuyệt diệu lạ kỳ, nó thường thường sẽ khiến con người làm ra động tác mà khi bình thường, dưới ánh sáng ban ngày tuyệt đối sẽ không làm, hoặc nói ra những lời không dám nói.

“Ta giúp người bôi thuốc.” Thanh âm Ứng Nhân có điểm khàn khàn, “Thuốc của ta là vạn kim khó cầu. Cam đoan người so với thuốc tốt nhất của bệnh viện còn hảo hơn!”

Trong bóng đêm, Ứng Nhân ở trên người Cung Trường chỉ còn mặc một cái quần lót cẩn thận tìm kiếm vết bầm cùng miệng vết thương, sau khi tìm thấy liền cầm thuốc mỡ trong tay nhẹ nhàng vẽ loạn, sau đó xoa nhẹ làm cho được lực thấm nhập.

Hai người không nói chuyện, bôi thuốc trước ngực xong lại quay người bôi sau lưng.

“Cảm tạ, tiểu thiếu gia.”

Ứng Nhân bị cách gọi trêu chọc của cậu biến thành tức cũng không được cười cũng không xong.

“Nếu ta là tiểu thiếu gia, người chính là Đại lão gia của ta! Na, ta là đang hầu hạ người.”

“Ngoan ——” Cung Trường một bộ được tiện nghi còn khoe mẽ, bị thiếu niên đề lên cần liền tiếp vài ngụm.

Lúc sau cần được môi thì Ứng Nhân sững sốt. Y rõ ràng là nhắm tới cổ của Cung Trường kia mà.

Không đợi y phản ứng, Cung Trường đưa tay kéo thiếu niên lại, đem môi mình đặt lên.

Lửa châm củi đốt. Hai người ôm nhau, trong bóng đêm, đơn độc trên chiếc giường nhỏ hẹp này hôn đến hôn thiên ám địa. Bọn họ giống như đều đã quên cách một tầng màn hơi mỏng bên kia còn có một người đang ngủ.

Ứng Nhân dục hỏa đốt người, nhưng không dám ở trong nhà Cung Trường làm càn, thậm chí ngay cả tiếng thở dốc cũng phải đè nén. Cung Trường sờ y, đùi cọ vào hai chân y, miệng cũng chủ động hôn môi y. Ứng Nhân cảm thấy tay Cung Trường đang lướt trên người y, cởi bỏ quần y, cách lớp quần lót như có như không chạm vào cậu nhỏ đang bán cương của y, dọa y sợ ngây người.

Chờ y chú ý tới Cung Trường thậm chí đã đem áo của y kéo lên trên vai, trực tiếp vùi đầu hôn điểm đỏ ở trước ngực y, Ứng Nhân nhin không được qua hàm răng đóng chặt dẫn ra một tiếng rên rỉ.

Y nhin không được! Đối bị động thành chủ động, y bắt đầu tăng thêm lực cắn thân thể cứng cỏi của nam nhân.

Ngón tay Cung Trường chui qua quần lót, trực tiếp bao trùm lên nhục bồng của y. Điều này làm cho Ứng Nhân thiếu chút nữa kêu ra tiếng! Đêm nay người này quả thực nhiệt tình một cách quái lạ! Ông nội nó a, hần diên rồi sao?

Đáng thương cho Ứng Nhân chỉ có thể giãy dụa thân thể đang căng cứng.

Cung Trường ở trên đầu nhũ của y cắn một chút. “Người nếu không làm liền cút cho ta!” Thanh âm trầm thấp khàn khàn.

“Người sẽ không sợ.” Ứng Nhân cắn răng khắc chế. A Trường chết tiệt, gia chính là muốn tốt cho người!

“Không phát ra tiếng là được.”

Không thành vấn đề! Rất nhanh cởi bỏ quần áo của mình, nghĩ nghĩ, mắt lóe lên tia giảo hoạt, cầm lấy vỏ gối cùng gối đầu cuốn thành một bó nhỏ.

“A Trường, mở miệng ra.”

“Để làm chi?” Cung Trường khắc chế tiếng thở dốc của mình.

“Người sẽ không sợ chính mình nhin không được sao? Em trai người đang ngủ phía đối diện.”

“Hỗn đản. Ô!” Thừa dịp Cung Trường không chú ý, đang định phân trần thì bị nhét gối vào miệng.

“Hừ.” Ứng Nhân cúi người bắt đầu xâm lược thân thể này.

Cung Trường giãy dụa vài cái, nguyên nghĩ muốn lấy gối ra, lại ở lúc thiếu niên cách quần lót hôn môi, liếm nhẹ nhục bồng của cậu liền dừng lại.

Không ai dám phát ra âm thanh, Ứng Nhân lột quần lót Cung Trường ra, trực tiếp đem cái cực đại của y hàm trụ trong miệng, thân thể Cung Trường nhảy mất cứng đờ rồi liền xụi lơ.

Dùng nước miếng thấm ướt ngón tay, lo lắng ước chừng một giây đồng hồ, Ứng Nhân bắt tay vào việc tìm kiếm huyết khẩu đóng chặt kia.

Cung Trường không cự tuyệt, thậm chí nâng người lên mở ra hai chân kẹp thắt lưng y, để y dễ dàng tiến vào.

Y không biết Cung Trường đêm nay bị làm sao, nhưng y đột nhiên lại có một loại ý nghĩ muốn làm cho nam nhân này thỏa mãn, hoàn toàn thỏa mãn! Mặc kệ là mặt trước hay là mặt sau.

Tìm được nơi đó thực nhanh, dưới tình huống này mà không có bôi trơn thì rất khó khai thác. Ứng Nhân rút ngón tay ra, ôm lấy đùi, nâng lên thắt lưng cậu, nhưng lại đem mặt vùi xuống.

Cung Trường ánh mắt trừng lớn, không thể tin được đứa nhỏ này có thể làm được đến loại trình độ này.

Cậu ta không chê bẩn sao? Nơi đó chính là. Chính là.

Để không kinh động người khác, hết thấy đều vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận như vậy, tất cả động tác cũng rất chậm chạp.

Phía sau Cung Trường bị liếm từng chút từng chút một, kích thích làm phía trước ngạnh tựa khối thiết .

Đủ rồi! Không cần liếm nữa ! Người con mẹ nó muốn làm liền làm! Đừng tra tấn lão tử!

Cung Vô ngữ thật sự trầm. . .

Có một chút ánh trăng mờ lung xuyên thấu qua cửa sổ đang mở nghiêng nghiêng chiếu vào trong nhà.

§

Cái quạt kiểu cũ trên trần từ từ chuyển động phát ra tiếng vang ‘ong ong’ máy móc, phía dưới nửa thước hé ra màn vải đối diện.

Hai thân thể trần trụi đang dây dưa cùng một chỗ, thân thể cường kiện phía trên không ngừng kích thích, mạnh mẽ một chút lại một chút xâm phạm người dưới thân. Đan giường phát ra tiếng ‘chi nha’ rất nhỏ, cũng may giường này làm bằng vài tấm ván gỗ, phát thanh âm không đến mức vượt qua tiếng ‘ong ong’ của quạt trần.

Nam nhân phía dưới bị người nằm trên rõ ràng so với hắn nhỏ hơn bắt hai tay để ở đầu giường, khuôn mặt không rõ là thống khổ hay sung sướng, trên bộ ngực trần trụi phủ một tầng mồ hôi mỏng. Còn nam tử trẻ tuổi thì một tay an ủi phía trước, một tay lần lượt vuốt ve hai điểm đỏ nhỏ như hạt đậu của nam nhân.

Bởi vì không thể làm nhanh, bởi vì không thể nói chuyện, bởi vì không thể phát ra thanh âm lớn một chút, cái loại áp lực này lại càng làm tăng thêm kích thích cùng khoái cảm.

Thật mạnh, thật sâu, một chút lại một chút. Chốc chốc lại đổi một tư thế.

“Thoải mái sao?” Nam tử trẻ tuổi cố ý loan hạ thân ở bên tai nam nhân nhẹ giọng hỏi, vừa hỏi vừa khẽ cắn lỗ tai của hắn.

Nam nhân phía dưới mở ra hai mắt, như là tức giận lại như là hấp dẫn trừng mắt liếc y một cái.

“Ta đều như đã hòa tan ở trong ngươi, a.” Nam nhân bỗng kẹp chặt lại ý muốn trả thù, một trận khoái cảm mãnh liệt ập tới khiến nam tử phải ngẩng cao đầu. Nam tử cũng đáp lễ lại bằng cách niết thật mạnh nhũ đầu non mềm của nam nhân.

Nam nhân nháy mắt căng thẳng toàn thân, đầu thật sâu ngưỡng về phía sau, sợi dây chuyền trên cổ văng đến trên gối đầu. Cái miệng bị chặn phát ra tiếng tựa như khóc nức nở.

“Hừ. Bảo bối *** dâng của ta, nhỏ giọng một chút.” Ngữ điệu thông cảm nhu tình đi cùng chất giọng ôn nhu, tay lại ở nhũ đầu vừa mới bị khi dễ kia nhẹ nhàng gầy gầy, kích thích khiến đối phương phải thống khổ kêu rên, y lập tức nắm chặt cái cực đại thiếu chút nữa bắn ra kia.

“Uy, bảo bối, ngươi cũng không thể tiết nhanh như vậy, không phải mới vừa cho ngươi tiết một lần sao, như thế nào lại muốn nữa?” Y dán tại cái lỗ tai hắn, nhẹ nhàng cắn vành tai, động tác nhìn như ôn nhu lại ẩn hàm tàn nhẫn, “Chịu đựng đi, nghe nói nam nhân mà nhẫn được đến cuối cùng mới bắn sẽ rất thích.”

Ta giết người!

Không dám ra tiếng, Cung Trường chỉ có thể vừa giãy dụa vừa dùng ánh mắt giết người trừng người phía trên.

“Cho ngươi chút giáo huấn a, ngươi như thế nào lại không nghe lời? Ngươi nói nếu em trai ngươi nửa đêm dậy đi WC nghe được thanh âm kì lạ, đi tới vén màn lên, nhìn thấy một đứa con trai so với nó còn nhỏ hơn đang cười lên người anh nó, dùng cậu nhỏ thao anh nó, ngươi đoán nó sẽ có phản ứng gì?”

Cung Trường nhất thời không dám động, nhưng ánh mắt như đang phun ra lửa.

Ứng Nhân không dám tái kích thích hắn, nhưng cũng không bỏ tay ra.

“Hảo hảo, ta cái gì cũng không nói. Chúng ta. chỉ làm thôi.”

Cung Trường nhắm mắt lại, thề chính mình tại một khắc vừa rồi đã nghe được tiếng cười của ác ma.

Đây là một đêm cực độ điên cuồng. Bọn họ ngay tại trên chiếc giường nhỏ hẹp này im lặng làm gần hai giờ.

Sau Cung Trường mở đôi mắt mệt mỏi không chịu nổi, “Ứng Nhân, tôi có lời muốn nói với cậu.” Cần thận chú ý tiếng hít thở của em trai, cảm giác đối phương hẳn là không bị kinh động.

Cung Trường đề lại thiếu niên, trái lại đem y ôm vào trong ngực, quay mặt đi, chỉ dám đối với khuỷu tay cứng cáp của thiếu niên nói: “Tôi. . . .”

“Đừng nói.” Đột nhiên, Ứng Nhân đưa tay che miệng Cung Trường, “Cái gì cũng đừng nói. Mọi việc ta sẽ lo liệu tốt.”

Lo liệu cái gì? Vì sao không cho tôi nói? Cậu có biết tôi muốn nói gì không?

“Ta biết người mệt mỏi, ta cũng mệt mỏi. Chúng ta cùng nhau hảo hảo ngủ một giấc được không?”

Ứng Nhân dùng giấc ngủ hấp dẫn đại nam nhân đang mệt mỏi này. Y không được biết cụ thể mọi việc, hiển nhiên không thể biết được mấy ngày nay Cung Trường đã gặp chuyện gì. Nhưng hãy cho y thời gian vài ngày nữa, chờ y đem tất cả mọi chuyện bố trí hảo, y có thể đến trợ giúp A Trường một tay.

Cung Trường cũng không kiên trì nữa, đem lời nói đã lên tới yết hầu lại nuốt trở về trong bụng. Có lẽ hẳn không nên đem phiền toái của mình liên lụy cho những người khác nữa, nhất là hẳn càng ngày càng có tình cảm sâu nặng với thiếu niên này. Đêm nay lúc chủ động làm chuyện này, hẳn cũng đã. . . .

Nhắm mắt lại, phát hiện chính mình thế nhưng tịch mịch như vậy, hẳn không thể để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt người khác, bởi vì hẳn là Cung Trường, một nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa!

Cho nên hẳn chỉ có thể dùng một loại phương thức, trừng phạt chính mình, cũng là âm thầm thể hiện sự yếu đuối của mình.

Hắn không biết thiếu niên kia có hiểu hay không, mà dù không hiểu cũng tốt.

Cung Trường bị thằng em gọi dậy.”Anh, tỉnh tỉnh. Anh không sao chứ?”

Cung Trường mơ mơ màng màng mở hai mắt, “Chuyện gì?”

Mặt Cung Vô thế nhưng đỏ một chút, “Không, không có gì. Bất quá. . . . Anh, nhĩ hảo lợi hại nga!”

Cái gì?

“Anh đừng lừa em.” Cung Vô mặt đỏ càng lợi hại hơn, “Tối hôm qua anh mang bạn gái về đúng không? Mấy người tốt xấu cũng nên bảo em ra ngoài chứ a, hại em cả tối không dám đi WC. . . . Thiếu chút nữa làm em nhịn chết!”

Cung Trường sợ tới mức lặn lông lốc ngồi dậy.

A——

“Anh à, thất lưng anh đau đúng không? Hắc hắc! Rốt cuộc tối hôm qua anh làm bao nhiêu lần vậy chứ?” Cung Vô nháy nháy mắt, ngồi xuống trước mặt anh trai, “Em đã nói rồi, anh làm sao mà không có bạn gái cho được, phiền anh lần sau khi mang “chị” ấy về nhà nhớ nhắc em nha. Em sẽ ngủ chỗ khác, cam đoan không quấy rầy hai người!”

Cung Trường cười khổ, “Đừng mơ, không có lần sau đâu!” Một phen đẩy ra thằng em đang tính toán muốn hỏi tiếp.

“Tại sao?” Tiểu Vô kinh ngạc.

“Bởi vì anh trai mày rất nghèo! Cô ta thấy anh còn không có đủ tiền để thuê phòng, liền quyết định chia tay với anh.” Cung Trường nhìn nhìn bộ quần áo mình đang mặc trên người, cũng coi như bình thường. Bất quá có người giữa mùa hè nóng nực như vậy mà đi ngủ cũng mặc đầy đủ quần dài, áo phông như vậy sao? Rõ ràng là ‘kiệt tác’ của ai đó, thậm chí mắng một câu ngu ngốc!

“A?” Cung Vô ỉu xiu, nhìn ông anh đang chậm chậm hoạt động hai chân đi lấy quần áo tắm rửa.

Nhìn bóng dáng của anh trai, nghĩ đến thanh âm tối qua mình loáng thoáng nghe được, đáng tiếc không thấy được hình dáng của cô gái kia. Nhất thời trong đầu Cung Vô toàn là hình ảnh anh trai đang mây mưa cuồng nhiệt cùng mỹ nữ nóng bỏng.

Úc úc úc! Năm nay ta nhất định phải tìm bạn gái!

Chờ Cung Võ ra ngoài giặt quần áo, Cung Trường mới dọn giường, theo giường lấy ra một cái cặp.

Sờ sờ cái cặp đựng rất nhiều giấy tờ sổ sách, càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười. Thời cổ đại có cáo ngự trạng, không nghĩ tới hiện đại rồi, người dân bình thường còn phải kiện lên tỉnh.

Chuyện vợ chồng Chu Thế Côn có chỗ dựa vững chắc ở thành phố có thể nói là ai cũng biết, không ai sẽ vì Cung gia bọn họ mà đi đắc tội với người không thể đắc tội. Cấp trên thì quan lại bao che cho nhau, cấp dưới thì xu nịnh, hẳn nghĩ muốn ở thành phố này kiện vợ chồng Chu Thế Côn là điều không thể!

Kêu oan, hẳn chỉ còn một cách cuối cùng này. Hôm nay hẳn sẽ gọi điện thoại nhờ Bách Thu Quân giúp hẳn kéo dài thời gian, sau đó thừa dịp trong khoảng thời gian này lặng lẽ lên tỉnh kiện. Nếu để cho đối phương biết hẳn tính toán đi kêu oan, cho dù chỗ dựa vững chắc sau lưng Chu Thế Côn không làm gì hẳn, thì cơ cấu quyền lực ở thành phố cũng sẽ không buông tha hẳn.

Không ai hy vọng bị cấp trên tra ra, loại chuyện này nếu vô sự thì rất hoàn hảo, nhưng một khi có việc, sẽ không còn là vấn đề chỉ liên quan đến một hai người. Cho nên nếu chuyện hẳn kêu oan bị tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ hẳn sẽ không còn là đối tượng được cảnh sát bảo hộ, mà sẽ trở thành đối tượng bị cảnh sát truy nã.

Hẳn cũng không muốn dùng cách khó khăn nhất này, nhưng đối phương thật sự khinh người quá đáng! Vì bảo hộ địa vị cùng thanh danh của mình, ý vào quyền lực trong tay muốn làm gì thì làm, chẳng những đánh bọn họ còn muốn bọn họ quỳ trên mặt đất nói đáng đánh. Trên đời có loại công bằng như thế sao?

Hẳn không tin chuyện chính phủ dựa vào thái độ của dân để làm việc, vì dân phục vụ mà thực sự hủ bại đến tình trạng này! Đây là tân Trung Quốc a, như thế nào cho phép loại chuyện này phát sinh! Hẳn không tin, cho nên hẳn quyết định liều mạng!

Trước hết, hẳn còn có vài việc phải xử lý tốt.

Thu xếp hảo giấy tờ, hẳn đi đến nhẹ nhàng gõ cửa phòng của hai ông bà, cửa phòng mở ra.

“Đại tử?”

“Là con.”

“Đứng ở cửa làm gì, bà nội con không có ở đây, bà ấy đi mua thức ăn rồi. Vào đi.” Ông nội ở bên trong nói. Ông biết đứa cháu này chỉ cần gặp bà nội, bình thường rất ít khi bước vào gian phòng này.

Cung Trường đi vào, ông nội đã đứng lên, đang cầm cái khăn đông lau tây lau.

“Ngồi đi, ta nghe bà nội con nói sạp của con bị thu có phải không?” Cung ông nội đi đến bên giường ngồi xuống, chờ đứa cháu đi đến gần.

“Ông nội.” Cung Trường quỳ xuống, ôm lấy chân ông, dựa đầu vào đầu gối gầy yếu của ông.

Ông nội hiền hậu vuốt ve đầu trường tôn, trong mắt đọng đầy thương hại cùng bao dung.

Hưởng thụ khoảnh khắc tràn đầy yêu thương khó có được này, “Ông nhất định phải phẫu thuật.” Ngắc đầu, Cung Trường cường ngạnh nói.

Cung ông nội cười, “Tốn tiền vào chuyện đó làm gì, tuổi đã lớn như vậy rồi, chữa khỏi cũng không sống hơn được bao nhiêu ngày.”

“Ông nội!”

“Đại tử, trong nhà xảy ra chuyện gì sao? Ta biết con sợ ta cùng bà nội con lo lắng, chuyện gì cũng không nói cho chúng ta nghe.

“Nhưng ông nội cũng không phải là hoàn toàn bị mù, Tiểu Âm không đến trường, phải ở nhà tĩnh dưỡng, Tiểu Võ đột nhiên phải tìm việc mới, ngay cả sạp bán của con cũng bị tịch thu, thành ra như vậy mà cũng không thấy Tiểu Từ và Tiểu La đến tìm con, con thì cái gì cũng không nói cho chúng ta biết, mới làm cho chúng ta chân chính lo lắng.” Cung ông nội thở dài.

Cung Trường quỳ thẳng người, “Ông nội, ông thật sự không cần lo lắng. Việc này con sẽ nghĩ cách giải quyết. Đúng vậy, chỉ là một chút chuyện nhỏ, bất quá đã gần giải quyết được.

“Được rồi, ông đừng chuyển đề tài, con đã nghe Tiểu Võ kể rồi, ông là bị đục thủy tinh thể, chỉ cần phẫu thuật, tám phần là có thể khôi phục thị lực, đừng để ý chút tiền ấy, đã buôn bán nhiều năm như vậy, một chút tiền để dành con vẫn phải có. Bệnh này cũng không phải làm đại phẫu, không tốn bao nhiêu tiền đâu.

“Tóm lại ngày mai ông cùng Tiểu Võ đi bệnh viện thương lượng một chút chuyện phẫu thuật, không đi là không được đâu a.”

Cung ông nội dường như muốn nói tiếp, nhưng bị Cung Trường ngăn lại, “Con không dám bất kính với ông, nhưng việc này con đã giao cho tiểu Võ, nếu nó làm không xong chuyện này, con sẽ cho nó biết tay!”

Cung ông nội nhếch môi ha ha nở nụ cười.

“Thật sự không có việc gì?”

“Thật sự không có việc gì.” Cung Trường khẳng định.

“Cung Âm! Nha đầu chết tiệt này, con ra đây ngay cho ta!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng la hét của Cung nãi nãi.

Xảy ra chuyện gì?

Hai ông cháu đồng thời đứng lên.

18. Chương 18

Trong căn phòng nhỏ có hai người đang đứng: Cung Âm mới từ trong phòng mình đi ra cùng Cung nãi nãi đang nổi giận đùng đùng.

“Bà nội, có chuyện gì vậy?” Cung Võ nghe được tiếng la cũng chạy vào nhà.

Cung Trường ý bảo Tiểu Võ đóng cửa lớn lại. Cung ông nội đi đến bên người bạn già.

“Phát sinh chuyện gì? Sao lại tức giận như vậy?”

“Ông đi mà hỏi cái con nha đầu không biết xấu hổ đã làm ra cái chuyện tốt gì kia kìa!”

“Bà nội!” Cung Trường, Cung Võ trăm miệng một lời quát bảo bà ngưng lại.

Cung nãi nãi che ngực tức giận đến cả người đều ở phát run, Cung ông nội tiến lên đỡ lấy bà.

“Tụi mày che giấu giỏi lắm!” Cung nãi nãi chỉ vào mặt hai đứa cháu mắng.

“Mọi người ở hai dãy phố này đều đã biết chuyện xấu của nha đầu chết tiệt kia rồi, tụi mày biết hôm nay lúc tao đi chợ có biết bao nhiêu người chỉ trỏ tao hay không! Nếu không phải bà bán bánh nướng nói cho tao biết, mặt mũi Trương lão ta phải để đâu cho được!” Cung nãi nãi tức giận đến mức òa khóc.

Bọn Cung Trường lúc này mới chú ý tới, giỏ đồ ăn mà Cung nãi nãi vừa ném xuống đất vẫn trống không.

“Bà nội, có phải bà hiểu lầm cái gì rồi không. Bà cũng biết rằng nhóm tam cô lục bà kia mở miệng ra chưa nói được lời ngon ý ngọt bao giờ, bà sao lại cả tin như vậy?” Cung Trường nhìn đến em gái thân thể đang run run, sắc mặt tái nhợt.

“Tao không cần biết người ta có nói đúng hay không, chuyện này chỉ có nha đầu không biết xấu hổ kia biết rõ! Cung Âm, tao đang hỏi mày đấy!” Ngón tay Cung nãi nãi hướng về phía Cung Âm, “Mày nói, có phải mày câu dẫn giáo sư mày, phá hư gia đình người ta không?”

“Bà nội!”

Cung Trường ngăn lại Cung nãi nãi, Cung ông nội ở một bên khuyên bảo, nói Tiểu Âm không phải người như thế.

“Mày nói đi!” Cung nãi nãi hô to.

Cung Âm nhìn Cung nãi nãi đang tức giận tột độ, đột nhiên thu hồi tất cả bối rối, bình tĩnh dị thường mà gạt đầu, trên mặt cũng dần theo một loại tự trọng mạnh mẽ, ngạo khí đặc biệt của một cô gái.

“Tiểu Âm!” Cung Trường đã cản không kịp.

“Tiểu Võ, mang chị em trở về phòng!” Cung Trường ra lệnh cho em trai.

Cung võ kéo chị gái mình đi, lại bị Cung Âm đẩy ra. “Bà nội, tôi biết bà luôn luôn không vừa mắt tôi, hôm nay có cái gì muốn nói cho mọi người biết thì nói ngay đi. À phải, bà nói đúng rồi đấy, là tôi lên giường với thầy giáo mình, tôi còn mang thai đứa trẻ của hắn!”

“Cung Âm!”

“Bà nội!”

Một tiếng bạt tai mạnh mẽ vang lên trong căn nhà không quá lớn của Cung gia.

Người gọi to tên em gái mình là Cung Trường, đánh Cung Âm một bạt tai là Cung nãi nãi, kêu tên bà là Cung Võ. Cung nãi nãi sau khi đánh Cung Âm, thân thể cũng nhoáng lên một cái rồi ngã về phía sau.

Cung nãi nãi ôm ngực không ngừng thở.

“Đủ rồi! Trở về phòng hết, ngay lập tức!” Cung Trường hét to.

“Không. Anh à, hôm nay cho em nói ra hết đi. Bà nội muốn hận em liền để bà hận đi. Em biết từ bảy năm trước, lúc anh đang đi học đại học lại phải ngồi tù, bà nội đã bắt đầu hận em. Chính là anh, ngoài miệng nói rằng không cần, không phải lỗi của em, anh có dám nói rằng anh chưa từng trách em?” Cung Âm nắm chặt hai tay, thẳng lưng quật cường nói.

“Tiểu Âm, em nói bậy bạ cái gì đó?” Cung Trường quả thực hoài nghi chính lỗ tai mình. Hắn làm cái gì để cho em gái mình hoài nghi hắn lừa dối nó? Chẳng lẽ mấy năm qua, trong lòng nó vẫn đều có cái mặc cảm như vậy? Nó chính là vẫn luôn bị loại áp lực tâm lý đó dẫn dắt đến bây giờ?

Cung Âm không để ý tới anh trai nữa, quay sang Cung nãi nãi, “Bà nội, tôi không biết bà đã nghe được lời đồn gì, bất quá tôi thừa nhận những việc phát sinh ở nhà trong khoảng thời gian này đều có liên quan tới tôi. Bà không cần hoài nghi việc Tiểu Võ vì sao lại đột nhiên bị sa thải, sạp bán của anh hai bị người tịch thu, cả việc cảnh sát bắt anh hai đi nữa. Tôi sẽ nói với bà hết.”

“Tiểu Âm, em im miệng cho anh!” Cung Trường suýt tức chết với đứa em gái lì như trâu này, “Bà nội, bà đừng nghe Tiểu Âm nói bậy. Chuyện là như vậy. Bà nội! Bà nội, bà làm sao vậy?”

Cung nãi nãi ôm ngực, sắc mặt tím tái, ngón tay vẫn còn chỉ vào Cung Âm liên ngất đi.

“Tiểu Võ! Gọi xe cứu thương! Nhanh lên!”

Trong phòng một trận đại loạn. Mặt Cung Âm tái nhợt, từng bước một lui trở về phòng.

Không ai chú ý tới Cung Âm, hai anh em Cung Trường Cung Võ vì lo lắng cho bà nội đã không còn để ý được những việc khác, Cung ông nội ngã ngồi bên người Cung nãi nãi, trên mặt ông đầy nước mắt, miệng lại không ngừng kêu tên của người bạn già.

Xe cứu thương mười lăm phút sau mới đến. Theo sau là đám đông hiếu kì muốn xem náo nhiệt, Cung Võ ở nhà chiếu cố Cung ông nội. Còn Cung Trường đưa Cung nãi nãi đến bệnh viện.

Sau một phen cấp cứu, Cung nãi nãi được chẩn đoán là bị nhồi máu cơ tim. Bác sĩ đề nghị tốt nhất là trong vòng 24 giờ phải phẫu thuật.

“Bệnh nhân có bảo hiểm y tế không?”

“Có.”

“Vậy trước tiên mời anh giao hai nghìn nguyên tiền đặt cọc.” (xấp xỉ 6 triệu D)

“Xin lỗi, tôi hiện tại không có tiền. Cô không thể cho bà ấy phẫu thuật trước được sao? Tôi lập tức đi ngân hàng rút cũng không được?”

“Thực xin lỗi, đây là quy định của bệnh viện, giao tiền đặt cọc trước sau đó mới chuẩn bị phẫu thuật cho bệnh nhân. Anh biết là bệnh viện chúng tôi cũng phải chịu mạo hiểm rất lớn, nếu anh không trả tiền mà bỏ lại bà anh, chúng ta phải tìm ai đòi tiền đây?”

“Tiền tiền tiền! Các người chỉ biết mỗi việc đòi tiền! Tôi cũng không phải không trả cho các người! Các người phẫu thuật cho bà nội tôi trước thì mất mát cái gì!” Cung Trường nóng nảy. Phát sinh nhiều chuyện, nhẫn nại của hắn đã đến giới hạn.

“Vị đồng chí này, anh ở trong này là lỗi cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Đây là quy định của bệnh viện chúng tôi, hơn nữa phí phẫu thuật ca nhồi máu cơ tim rất cao, ước chừng ít nhất cũng phải năm vạn đến sáu vạn nguyên (150 đến 180 triệu), cho dù có bảo hiểm, anh cũng phải trả tám ngàn đến một vạn nguyên.”

Một vạn! Có bảo hiểm cũng đã một vạn? Cung Trường lau mặt. Lúc trước tiền phẫu thuật của Cung Âm đã dùng hơn phân nửa số tiền gửi ngân hàng, hiện tại đừng nói một vạn, hai ngàn nguyên hắn cũng đào không ra! Còn tiền giải phẫu đục thủy tinh thể cho ông nội nữa.

Vậy mà lúc này Từ Thiên lại.

“Vị đồng chí này, anh không lo được tiền sao? Đằng sau anh vẫn còn có người xếp hàng đấy.”

Cung Trường một lần nữa đối mặt với cửa sổ, “Tôi van cầu các người, cho bà nội của tôi phẫu thuật trước có được hay không? Bà ấy đã lớn tuổi rồi. Tiền, tôi nhất sẽ trả. Lát nữa trở về sẽ lấy tiền mà. Làm ơn, giúp tôi đi, tôi sẽ trả tiền mà, tôi nói thật.”

“Thực xin lỗi, đây đã là quy định! Trước kia chúng tôi cũng đã gặp qua chuyện như vậy, nhưng đối phương thừa dịp bệnh viện không chú ý liền chuồn mất. Từ đó về sau bệnh viện chúng tôi ra quy định, nếu người bệnh không giao tiền đặt cọc sẽ không phẫu thuật, nếu xảy ra chuyện như vậy tôi sẽ phải chịu trách nhiệm.”

Cung Trường biết đối phương nói có đạo lý, họ cũng phải phụ thuộc vào người nhà bệnh nhân, hắn hận không thể đánh một quyền vào đôi mắt lộ ra sự khinh miệt của cô gái kia.”Ta van cầu các người!”

“Vị đồng chí này, anh cầu cũng vô dụng. Không bằng đi về trước nghĩ biện pháp lo đủ tiền, hai ngàn nguyên cũng không tính là nhiều. Ngân hàng lại gần đây, đi một chuyến rất nhanh.” Người xếp hàng phía sau thúc giục nói.

Đáng thương cho một tên to con ghé vào cửa sổ đau khổ cầu xin như vậy, nhưng nếu không có tiền cũng sẽ như vậy thôi!

Vấn đề là ta phải có hai ngàn nguyên kia a! Cung Trường cắn răng, quay đầu hướng cửa bệnh viện phóng đi.

Một số tiền nhỏ bức tử anh hùng hảo hán.

Cung Trường từ ngân hàng rút ra toàn bộ tiền tiết kiệm được một ngàn sáu trăm năm mươi nguyên. Hắn chạy nhanh về nhà định hỏi Tiểu Võ có bốn trăm nguyên không.

“Tiểu Võ!” Đi vào trong nhà, Cung Trường hô.

“Chuyện gì vậy anh?” Cung Võ từ trong phòng hai ông bà đi ra, “Bà nội thế nào rồi?”

“Em có bốn trăm nguyên không? Nói nhanh!”

“Bốn trăm? Em chỉ có hai trăm. Anh, không đủ tiền sao? Anh biết là tiền em đưa hết cho anh rồi mà.”

Cung Trường vỗ đầu mắng to chính mình một tiếng. Hắn đã quên mất chuyện này !

“Tiểu Võ, anh có thể phải lấy tiền gửi ngân hàng của em rồi.”

“Anh! Anh lấy đâu ra nữa? Tiền của em không phải là tiền của anh sao?”

Anh vốn định tiết kiệm để cho em cưới vợ. Những lời này Cung Trường chưa nói ra, hiện tại hắn cũng không còn tâm tình trêu chọc đệ đệ.

“Anh đi trước giao tiền đặt cọc, bà nội phải làm giải phẫu, em chờ tin anh.” Cung Trường lại hướng cửa lớn chạy đi.

“Anh! Rốt cuộc bà nội bị bệnh gì?”

“Nhồi máu cơ tim.” Rất xa truyền đến tiếng Cung Trường trả lời.

Cung Võ vừa nghe là bệnh này, mày liền nhủ lại. Bà nội tuổi lớn như vậy, có thể chịu đựng được cuộc phẫu thuật này không?

Cung ông nội nghe được tiếng cháu trai liền từ buồng trong đi ra, “Bà nội con thế nào? Cung Trường đâu? Ta vừa rồi còn nghe được tiếng nó.”

“Ảnh đi ngân hàng rút tiền cho bà nội phẫu thuật rồi. Ông nội, ông không cần lo lắng, có đại ca, chuyện gì cũng không thành vấn đề.” Cung Võ gượng cười. Anh trai không ở nhà, nó phải cố làm giảm bớt không khí căng thẳng ở đây.

“Vậy là tốt rồi.” Cung ông nội thở ra một hơi, bả vai cũng buông lỏng.

“Đúng rồi, Tiểu Âm đâu? Con đi khuyên bảo nó đi, ông tin nó không phải cái loại con gái đó, bà nội con nói chuyện có điểm quá đáng. Con giảng giải cho nó, kêu nó không cần giận bà, bà nó là nhanh mồm nhanh miệng, trong lòng vẫn luôn muốn tốt cho cái nhà này thôi.”

Cung Võ gật gật đầu, đưa ông nội vào phòng, quay đầu đi chị gái song sinh của mình.

Đẩy cửa phòng ra, kêu một tiếng ‘lão tử’. Không ai trả lời, Cung Võ đi hẳn vào trong phòng; không có ai, không biết khi nào thì Cung Âm đã ra khỏi nhà.

Vò vò đầu, Cung Võ quay lại đi tìm ông nội. Nó nghĩ chắc lão tử có thể đã ra ngoài giải sầu hoặc mua đồ này nọ.

Trong bệnh viện, Cung Trường đang chờ đợi Cung nãi nãi phẫu thuật đột nhiên ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, hần giống như nghe được ai đang gọi hần.

Một lát sau, chờ đợi với tinh thần lo lắng, Cung Trường nhìn xem thời gian rồi quyết định đi ra ngoài gọi điện thoại.

Có người nghe máy, hần còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, từ di động đã truyền đến tiếng Cung Võ kêu rên. “Anh ——”

“Xảy ra chuyện gì?” Cung Trường lông mày dựng thẳng, vẻ mặt sợ hãi.

“Lão tử chị ấy. Lão tử chị ấy. Oa ——” Cung Võ gào khóc.

“Tiểu Võ! Bình tĩnh! Nói cho anh biết Tiểu Âm rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Cung Trường cơ hồ muốn rống lên.

“Em gọi điện cho anh, gọi. điện. mấy lần. đều. không được. Anh, lão tử chị ấy. Chị ấy. Ô ô, chị ấy từ sân thượng trường đại học nhảy xuống! Oa ——”

“Em nói cái gì.?!”

\$

Cung Võ ở phía đối diện đã khóc đến mức thở không nổi. Đó là người chị gái cùng bào thai với nó a, khi gặp chuyện không may nó đồng thời cũng cảm giác được cái loại đau đớn khi xương cốt giống như muốn nứt ra này. Cảm thấy bất an, nó lập tức gọi điện thoại cho trường học của chị.

Không đến vài tiếng chuông, nó nghe được tin Cung Âm từ trên tầng cao nhất của trường đại học của cô nhảy xuống.

Cung Trường đứng tại chỗ phát run. Hần nhất định là nghe lầm, em gái của hần, đứa em gái bảo bối, luôn kiên cường của hần, sao lại nhảy lầu tự sát? Hần không tin, hần không tin!

Có thứ gì đó vỡ ra trước mắt Cung Trường.

Cung nãi nãi đã qua cơn nguy kịch, nhưng còn phải nằm viện quan sát một đoạn thời gian.

Hai anh em Cung Trường, Cung Võ chạy đến trường học của Cung Âm. Trăm nghe không bằng một thấy, Cung Trường nhìn thấy thi thể của em gái thì như muốn phát điên, động thủ đánh hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm của Cung Âm, rồi cuối cùng gặp ai thì đánh người đó, ngay cả cảnh sát cũng không buông tha.

Cung Võ từ đầu đến cuối vẫn ôm chặt chị gái không buông, một tiếng lại một tiếng gọi, mãi cho đến khi Cung Trường bị bốn cảnh sát gắt gao ấn ngã trên mặt đất kề bên nó, nó vẫn không rõ tại sao chị mình đến bây giờ vẫn chưa chịu mở mắt.

Trong khu vực vườn trường này, nhiều người trầm tĩnh đến đáng sợ. Một trường đại học có danh tiếng đào tạo ra nhiều học sinh xuất sắc, một cô gái chính trực như hoa như ngọc, cứ như vậy vỡ thành từng mảnh nhỏ trước mặt bọn họ.

Vì muốn chứng minh sự trong sạch của mình, vì muốn để lại một cái an bình cho người nhà, cũng vì trong lòng tràn đầy áy náy, muốn nói ra bất công, phần nộ của mình với thế giới này. Cô gái trẻ đó đã lựa chọn một con đường không thể vãn hồi, nhưng không biết mình đã lưu lại sự thương tâm đến cực điểm cho người nhà mình.

Cung Trường, Cung Võ cũng không phải là trầm tĩnh đơn thuần, mà là trầm tĩnh đến điên cuồng, hai anh em này đang thống khổ đến cực độ, cũng không tránh khỏi bị mọi người ở đây đánh giá. Có người lạnh lùng, có người lệ quanh hốc mắt, có người thậm chí còn có thể mở miệng cười nhạo hai anh em họ nói họ ra vẻ, nói họ là đang lừa dối trường học thật giống như lương tâm của hân ta đã bị chó ăn mất!

Cung Trường hai mắt đỏ đậm bị cảnh sát ấn ngã, dưới đất đã bị nước mắt làm ẩm ướt. Em trai hân thì đang ôm người chị gái song sinh, cố gắng giúp chị nó chui đi vết bẩn trên mặt, một bên cẩn thận chà lau một bên nhẹ giọng gọi "Tả, lão tả, tỉnh tỉnh a. Tả? Em là Tiểu vũ a, chị như thế nào không để ý tới em?"

"Tả? Em sẽ không chọc chị sinh khí nữa mà, chị mở mắt nhìn em được không?"

"Tả ——" Tiếng kêu thê lương xé rách cả vườn trường.

Cung Trường khóc thất thanh, cái trán một lần lại một lần đập xuống mặt đất.

Lão thiên gia! Vì cái gì lại đối với Cung gia chúng ta như vậy! Vì cái gì Tiểu Âm, Tiểu Âm, anh hai thực xin lỗi em.

Hân không thể ngã xuống, không thể suy sụp, không thể biểu lộ sự yếu đuối của mình ra ngoài, hiện tại gia đình này cần hân, em trai Cung Võ cần hân. Hân phải áp chế thống khổ, bình tĩnh vác lên gánh nặng này một lần nữa! Đây cũng là trách nhiệm của hân!

Không thể để cho hai lão Cung gia biết việc này, Cung Trường nghĩ biện pháp khuyên ông nội cũng nên nằm viện trị bệnh đục thủy tinh thể, nói là thuận tiện bồi bà nội một thể.

Một ngày sau khi phát sinh thảm kịch, Cung Trường mới biết trong một giờ khi Cung Âm còn sống, trên trang web BBS của trường học xuất hiện một "Di thư". Tất cả mọi chuyện đã xảy ra đều được viết trong di thư, cùng những tình cảm, nỗi áy náy của cô đối với anh cả, đối với gia đình này.

(Bulletin Board System, hoặc BBS, là một hệ thống máy tính đang chạy phần mềm cho phép người sử dụng để kết nối và đăng nhập vào hệ thống bằng cách sử dụng một chương trình thiết bị đầu cuối.)

Là ai đã đăng lên? Các học sinh trong lúc đó tranh luận sôi nổi. Trường học năm lần bảy lượt muốn xóa đi bài viết kia, lại bị người viết bài lập rào bảo vệ chống lại. Bởi vì quá mức quý dị, thậm chí bị truyền thành Cung Âm bị hàm oan mà chết làm cho âm linh không tiêu tan.

Cả người Cung Võ giống như bị thiếu đi một nửa, ngồi trong phòng chị gái lắng ngẩn người, thỉnh thoảng lại đột nhiên ôm đầu thấp giọng khóc.

Cảnh sát sau khi loại trừ khả năng bị giết, đem di thể Cung Âm chuyển giao cho người nhà, ngày ký xong tất cả thủ tục phức tạp, đem di thể em gái về, Cung Trường ngồi trong phòng mình đứng một ngày một đêm.

Chạng vạng ngày hôm sau, hân đến trước cửa Lý viên lấy ra một phong thư giao cho bảo vệ cửa, nhờ bọn họ đưa cho Lý Hằng.

Bảo vệ đáp ứng. Cung Trường rời đi.

Đây là một tiểu khu nhà ở cao cấp, chẳng những có bảo vệ, mà đi qua mỗi cửa ở tầng trệt đều cần thẻ từ.

Từ trong taxi đi ra, hắn mặc một bộ đồ tây trang mang giày da từng dùng để phỏng vấn lấy việc làm, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào tiểu khu. Bảo vệ chẳng những không ngăn hắn lại mà còn nhắc tay cúi chào hắn, hắn gật gật đầu, thoải mái đi về phía biệt thự mục tiêu.

Tuy rằng là lần đầu tiên tới nơi này, nhưng số nhà hắn đã sớm thuộc lòng. Tầng 8 số nhà 8017, con số nghe chiều tài tới cỡ nào, chắc chắn lúc trước có được biển số nhà này, hắn là phải nhờ quan hệ hoặc chi ra nhiều tiền hơn so với người khác.

Vốn nghĩ muốn trực tiếp ấn chuông cửa, lại phát hiện ở cửa có một chuông cửa màn hình. Nguyên lai phòng ốc nơi này được trang bị cả bộ đàm.

Hắn kiên nhẫn chờ đợi, liền nhìn đến một trung niên nam nhân nghi là chủ nhân của một ngôi biệt thự nào đó đang đi tới, hắn làm bộ ấn chuông cửa. Trung niên không nghi ngờ hắn, lấy ra thẻ từ mở cửa sắt. Ngay tại đại môn, trong nháy mắt cửa chưa đóng hắn “kẹt” một tiếng, nam tử giữ chặt cửa sắt lắc mình đi vào.

Thang máy rất nhanh đi lên tầng 8. Nam tử đối trung niên nam nhân kia cười cười, rồi bước ra khỏi thang máy.

Đứng ở trước cửa nhà số 8017, sờ sờ con dao lớn trong ngực, nam tử tiến lên ấn chuông cửa. Ngay trong nháy mắt ngón tay phải đụng tới chuông, một chuông đánh ra trúng vào sau cổ nam tử.

Thân thể của nam tử cao lớn bỗng mềm nhũn, ngã vào cái ôm ở phía sau.

“Ai, người a, thật sự là nghiệp chương của ta mà!” Hành lang vọng lại một thanh âm nhu hòa dễ nghe.

Ôm lấy nam tử ngất xỉu trong lòng ngực mình, thiếu niên mang gương mặt búp bê đã tập kích hắn từ trong túi lấy ra một chiếc di động tinh xảo, nhanh chóng bấm 6 nút số trên điện thoại.”Đến hoa viên gần trường đại học nghệ thuật XX đón tôi. Trực tiếp tiến vào, tầng tám.”

Nếu y không tinh mắt vừa vặn nhìn thấy hắn đem một phong thư giao cho bảo vệ, nếu y không tò mò một đường đi theo muốn xem hắn sẽ làm cái gì, nếu không phải cước bộ của hắn chậm hơn so với thang máy, lại vừa lúc biết có người nào đang ở tầng tám này, y đại khái sau này sẽ phải sử dụng khá nhiều tay chân mới có thể giúp hắn thoát khỏi tội giết người đi.

Ai, người thực sự phải giết hai vợ chồng bọn họ còn chưa tính. Phàm là việc gì cũng đều có vạn nhất, nếu người không đụng được vào bọn họ, lại bị bọn họ đánh cho bị thương thì làm sao bây giờ?

Đáng sợ nhất chính là, người nói không chừng còn theo quan niệm giết người rồi tự sát cho xong hết mọi chuyện. Ta đây. Ở lại này thế gian còn có ý nghĩa gì?

Trong biệt thự nhỏ ở Lý viên.

Ứng Nhân vẫn là lần đầu tiên đến căn biệt thự độc lập này vào ban ngày. Y cũng không muốn mượn dùng lực lượng này, nhưng lấy năng lực hiện tại của y muốn chống lại chỗ dựa vững chắc phía sau vợ chồng Chu Thế Côn, với y mà nói vẫn là rất phiền toái. Trực tiếp giết bọn họ không phải là không thể được, nhưng nghi can đầu tiên chỉ sợ cũng là Cung Trường.

Từ khi biết chỗ dựa của vợ chồng Chu Thế Côn là ai, y liền một mực do dự. Y rất muốn trợ giúp Cung Trường, cũng không muốn cho Lí Tranh bắt lấy nhược điểm, nhất là người này rõ ràng sẽ đề ra một vài yêu cầu có thể sẽ làm y phi thường đau đầu.

Chính là y vẫn đến đây, Lí Ứng Nhân trong lòng cười nhạo chính mình.

Người cũng bắt quá là tên ngu ngốc rơi vào lưới tình mà thôi! Cung gia vừa chết một người, người nhìn không ra sao? Đối với người mà nói chỉ còn lại một mình hắn thôi không phải tốt lắm sao? (OAO)

Vì sao sẽ có cảm giác áy náy? Là bởi vì biết mình bận rộn vài ngày không thể chú ý được mọi chuyện bên người hân? Bởi vì mình không thể nhanh chóng đi đối phó vợ chồng Chu Thế Côn và chỗ dựa phía sau bọn họ?

Vì sao khi nhìn thấy hân chịu cực độ bị ai...gương mặt trở nên không chút biểu tình, tâm lại đau như vậy?

Vì sao chỉ khi ôm chặt hân, trong lòng còn nhiều vướng mắc cũng trở nên đặc biệt mềm mại?

Ứng Nhân nghĩ, y thích Cung Trường khoái hoạt nóng nảy tựa như lưu manh, bộ dáng thì cao lớn, một chút cái gọi là đại nam nhân cũng không có. Cùng hân cùng một chỗ, mỗi lần đều làm cho y có một cảm giác vui vẻ khó hiểu.

Cho nên.

Ta tới nơi này, chỉ là vì muốn bắt lấy hạnh phúc của chính mình.

19. Chương 19

Cung Trường mở mắt ra liền nhìn thấy Ứng Nhân đang ngồi ở đầu giường chợp mắt. Sờ sờ cái ót của mình, nơi đó bắt đầu truyền đến từng đợt đau nhức. Mắt hân quan sát bốn phía, a?

Vừa lúc quay đầu lại thì thấy ánh mắt ôn nhu của thiếu niên.

“Rất đau sao?”

“Ừm. Người đánh lén tôi là cậu?” Cung Trường chống hai tay dùng sức ngồi dậy.

Ứng Nhân trừng mắt nhìn, đáp phi sở vấn(hỏi một đằng trả lời một nẻo): “Người đã nghĩ tới hậu quả chưa?”

“Rồi.” Cung Trường lạnh mặt.

“Chỉ bằng số tiền bảo hiểm nhân mạng của người? Vì cái mạng của người có giá trị đến hai mươi vạn nhân dân tệ? Người cho là hai mươi vạn này sẽ làm được cái gì?” Nụ cười của Ứng Nhân tựa hồ có điểm vụn vẹo.

“Tôi cũng muốn có nhiều tiền bồi thường hơn, nhưng tôi không có tiền để đóng phí bảo hiểm nhiều hơn nữa.” Cung Trường đầu tiên là kinh ngạc ngẩn đầu, lập tức biểu tình liền trở nên cực kỳ bình tĩnh, tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Ta hân là nên cảm ơn người vì đã cho ta gia nhập vào hội những người được lợi nhỉ?”

“Không cần. Một phần ba số tiền kia xem như lời cảm ơn của tôi đối với việc cậu đã chiếu cố gia đình tôi.”

Ứng Nhân cảm thấy chính mình tựa hồ còn chưa hiểu hết được nam nhân này. Sau khi trải qua đại biến như vậy, hân sao còn có thể bình tĩnh được?

“Ta chưa từng cho rằng người ngu ngốc, ngược lại còn nghĩ chỉ số thông minh của người rất cao.”

Cung Trường nhìn nhìn thiếu niên bỗng nhiên dừng lại câu chuyện, xoa xoa cổ, “Tôi chính là đang chờ cậu nói câu khác đấy.”

Ứng Nhân trừng mắt liếc hân một cái, đáng tiếc lại hé ra gương mặt búp bê không có nhiều lực uy hiếp.

“Nhưng chuyện người định làm kia, chỉ có người hay xúc động không biết suy nghĩ mới làm thôi! Ta không tin người ngay từ đầu tính toán như vậy! Giết chết vợ chồng Chu Thế Côn đối với người mà nói có lợi gì? Chỉ có thể phát tiết được mà thôi!

“Nhưng người có bao giờ nghĩ tới việc con gái, con rể của tổng tham mưu trưởng quân đội bị giết chết thì sẽ triển khai kế hoạch trả thù gì với Cung gia hay không? Người có bao giờ nghĩ tới việc mình đồng vu quy tặn với vợ chồng Chu Thế Côn thì ông nội, bà nội người có thể chịu được đả kích này sao? Người để lại một thằng em so với người lỗ măng gấp trăm lần thì nó phải làm sao bây giờ? Người có bao giờ nghĩ tới việc nó sẽ có ý niệm giống như người bây giờ không?”

Cung Trường một mực yên lặng nghe, nghe đến đó thì mạnh mẽ ngắt đầu.

Ứng Nhân thở dài, không đành lòng để hấn sốt ruột thêm nữa, “Ta đã an bài người trông coi nó, người yên tâm.”

“ Đa tạ.”

“Ta với người còn cần nói lời cảm ơn sao.” Ứng Nhân nhẹ nhàng cầm tay hấn.

Cung Trường mặt không chút thay đổi rút tay lại.”Tôi phải trở về.”

“Trở về? Trở về đâu?” Ứng Nhân nhìn theo hấn.

Cung Trường rất kỳ quái nhìn y, tựa hồ không rõ y khẩn trương như vậy để làm gì.

“Tôi muốn về nhà. Tuy rằng tôi còn có chút vấn đề muốn hỏi cậu, nhưng hiện tại tôi thấy nó cũng không quan trọng lắm. Tôi cần trở về sớm một chút, miễn cho thằng em lo lắng suy nghĩ miên man. Tôi còn muốn lo tang sự cho em gái, ông nội, bà nội vẫn còn ở bệnh viện, bọn họ cũng cần phải có người đi thăm.”

“Còn Từ Thiên nữa, tôi phải dành chút thời gian đi thăm cậu ta, tôi không biết cậu ta rốt cuộc còn sống hay đã chết nữa. Tôi còn phải gọi điện thoại cho Bách luật sư, nói với ông ta không cần lo cho vụ kiện nữa, nhờ ông ta thông báo với Chu gia, chờ tôi dàn xếp chuyện gia đình ổn thỏa, chúng tôi sẽ đi, rời khỏi thành phố này.” Cung Trường lẳng lẳng trần thuật lại chuyện mình phải làm, biểu tình bình thản tựa như hấn đã chấp nhận số mệnh.

“A Trường!”

Cung Trường đưa tay ngăn cản y nói tiếp, “Cậu nói rất đúng. Tôi nghĩ đơn giản quá, thực quá ngây thơ rồi. Kêu oan cũng được, giết vợ chồng Chu Thế Côn cũng được, chỉ cần chỗ dựa của bọn họ không sụp đổ, Cung gia cùng những người bạn đã từng giúp đỡ tôi cũng sẽ không được yên thân. Sớm hay muộn cũng có một ngày, ông ta sẽ dẫn tôi vào đường cùng.”

“Cậu xem, ngay cả một đứa trẻ như cậu cũng biết đạo lý này, người đã ăn cơm tù một năm như tôi đây, lại vẫn không nhận rõ được sự thật.”

Cười cười, “Trước cái chết của em gái tôi, tôi vẫn còn mang hy vọng, định đi kêu oan, cũng một lòng tin tưởng pháp luật cùng chính phủ sớm hay muộn sẽ có một ngày cho tôi một cái ‘công đạo’. Nhưng tôi lại đã quên đối phương sao lại có thể cho tôi cơ hội để xoay sở?”

“Cậu có biết là cái gì đã hại chết em tôi không?”

“Là dư luận. Thời điểm tôi không chú ý, nơi nơi trong Thập bảo khổ phổ đã truyền ra việc em tôi vì tẩm học bổng, câu dẫn giáo viên phá hoại gia đình người khác, thầy giáo muốn chia tay em tôi thì nó lại lấy chuyện đang mang thai đứa trẻ không biết là của ai uy hiếp để lấy được học bổng, cuối cùng bị trường học biết, chẳng những hủy bỏ số học bổng ấy, mà còn lấy lời đồn ấy làm lý do để đuổi học.”

“Một người nói không ai tin tưởng, mười người nói thì bán tín bán nghi, nhưng tất cả mọi người cùng nói ở một thời điểm thì sẽ thành việc thật. Vì sự thật như vậy, bà nội tôi tức giận đến mức làm bệnh tim tái phát. Em tôi đến trường của bọn chúng nhảy lầu để chứng minh mình trong sạch. Bọn chúng rất lợi hại đúng không? Không hề động thủ mà lại thành công làm gia đình tôi tan vỡ.”

Nước mắt, không tiếng động mà chảy dọc khuôn mặt tươi cười của nam nhân.

“A Trường, người đừng nản lòng, vẫn còn cơ hội, tin tưởng ta!” Ứng Nhân vội la lên.

Cung Trường lắc đầu, “Không cần, quá đủ rồi. Biết vì sao lời đồn về em gái tôi vừa nói ra đã như sự thật không? Cùng câu chuyện mà vị phó giáo sư “cao thượng” kia nói ra, cậu cho rằng một kẻ từng là tội phạm như tôi sẽ có bao nhiêu người tin tưởng là tôi vô tội ?”

“Đạo lý trên thế gian này chính là vậy. Tựa như một người chỉ có bằng tốt nghiệp trung học lại từng trải qua cuộc sống trong tù. . . vĩnh viễn sẽ không tìm được một công việc tốt như người bình thường.”

“A Trường, đừng như vậy. Đừng gây áp lực cho mình như vậy được chứ? Ta đưa người về đây là vì không muốn thấy người làm chuyện điên rồ, cũng tuyệt đối không muốn thấy bộ dáng buông tha cho hết thảy của người!” Ứng Nhân lần đầu tiên bộc lộ sự tức giận trước mặt Cung Trường.

“Tôi không hẳn là buông tha tất cả. Tôi còn có em trai, ông nội bà nội của tôi, còn có mẹ. cha tôi nữa. Tôi sẽ cùng bọn họ hảo hảo sống ở một nơi khác.”

Cung Trường nhún nhún vai, “Ứng Nhàn, đây là cuộc sống. Tôi chỉ là một công dân bình thường, cánh tay không dài quá đùi, nếu muốn người nhà mình sống được một cuộc sống bình an, cơ hội duy nhất của tôi là phải chấp nhận điều kiện của bọn họ. Tôi không muốn mất đi thêm một người thân nào của mình nữa.”

(Cánh tay không dài quá đùi : ý nói không thể làm những việc vượt quá thân phận, sức lực của mình.)

Tùy tay lau mặt rồi sát sát nước mắt lên quần, lập tức lại nâng tay nhìn nhìn, tựa hồ rất kỳ quái tại sao tay mình lại ướt như vậy.

“Cung Trường! Người đừng cho rằng ta không biết sau khi người rời khỏi đây người sẽ tiếp tục làm chuyện điên rồ! Tóm lại, trước khi sự tình này được giải quyết, ta sẽ không cho người rời khỏi nơi này nữa bước!”

“Nga?” Ý thức được mình lại biểu hiện ra bộ mặt yếu đuối trước mặt thiếu niên, biểu tình Cung Trường có chút biến hóa, từ khó xử biến thành hung ác. “Vậy thử xem cậu có ngăn được tôi hay không!”

Thời điểm giao thủ, trong lòng Cung Trường lại “A.” một tiếng.

Một loại cảm giác quen thuộc như đã từng gặp qua tình huống này chảy khắp toàn thân.

Hắn căn bản không phải là đối thủ của thiếu niên! Tiểu tử này thật sự là một cao thủ võ công! Nhiều lần bị thiếu niên dễ dàng ném trên mặt đất, càng đánh lửa giận của Cung Trường càng lớn.

Mẹ nó! Ngay cả tiểu vương bát đản người cũng khi dễ lão tử! Lão tử hôm nay liền liều mạng với người! Tên thầy tướng số kia nói không sai, sau khi quen biết người toàn gặp chuyện không hay! Đều là tại người!

Đều là lỗi của người!

Hai tay không túm được áo của y, nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi như hung thần ác sát.

Người đang đùa ta? Người không phải là đang đùa giỡn ta đấy chứ? Người không phải là giống những tên vương bát đản có tiền có thế, đều đang nhìn Cung gia chúng ta mà chê cười hay sao! “Người như người, lại như thế nào có thể ở chung với một tên tội phạm chỉ có bằng trung học! Cái gì thích ta, yêu ta, căn bản chỉ là chó má!” Cung Trường không biết những lời này hắn đã hô ra thành lời.

“Có tiền thì sao? Có tiền có thể là có thể khi dễ người khác sao? Ai cho các người cái quyền đó!”

Áp lực, phần nộ và bi thương quá độ vào lúc này toàn bộ được bộc phát ra, hơn nữa đến gần bốn mươi giờ không được chợp mắt, Cung Trường đột nhiên bị cơn đau đầu kịch liệt xâm nhập, thân mình lung lay nhoáng lên một cái.

Là các người! Ha ha! Trời không phụ người có lòng, cuối cùng cũng cho chúng ta tìm thấy mấy tên lang tâm cầu phế các người!

Đứng vững chân, đứa trẻ vừa rồi mới cãi nhau với Cung Trường đã biến mất, thay vào đó bà vợ của tên nhả nhận bại hoại tự cho là tài trí hơn người kia lại xông ra.

Thật sự là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được cũng chẳng tốn công mà, đúng là không uống tâm tư ta! Ha ha ha! Dao của ta đâu? Dao của ta ở nơi nào? Ta rõ ràng đặt ở trong ngực mà! Mà thôi, không có dao cũng được. Mất thấy đồ chặn giấy trên bàn học, hắn tức khắc cầm nó lên.

“Giết các người! Giết các người đồ lang tâm cầu phế! Giết các người em gái ta sẽ trở lại. Giết các người nó sẽ trở lại!” Tiểu Âm, anh biết em đang đợi anh hai báo thù cho em! Đúng rồi, anh hai sẽ báo thù cho em!

Hung hăng đánh ra ngoài lại đánh vào khoảng không. Một quyền đánh ra cũng không đánh được cái gì, một cước đá ra cũng có kết quả tương tự.

Luôn luôn đánh không trúng, vô luận hắn có cố gắng thế nào, dùng sức như thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể tiếp cận hai người kia.

Hô! Hô! Cung Trường thở hổn hển, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng dữ tợn; các người đứng hòng trốn! Một người cũng đứng nghĩ đào tẩu! Hôm nay ta nếu không giết các người, lão tử.

Ai?

Bên tai truyền đến tiếng gọi.

Ai? Ai đang gọi ta? Tiểu Âm? Tiểu Âm là em sao?

Tiểu Âm, em ở nơi nào? Anh hai sẽ cứu em! Anh hai lập tức cứu em!

Nhưng lại có người chắn trước mặt hắn. “Cút ngay!”

Tay mới vừa vươn ra lại lập tức rút trở về.

Bà nội? Sao lại là bà! Đôi cậu nam nữ kia đâu? Bà sao lại muốn cản con? Tiểu Âm đang kêu con mà!

Trong đầu tựa như bị ngàn vạn cái châm xuyên qua, Cung Trường đỡ lấy trán phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. Cảnh tượng trong đầu đang không ngừng biến hóa, trí nhớ lần lượt thay đổi, cuối cùng hắn cũng không thể xác định đâu là thực đâu là hư.

Liều mạng quơ hai tay muốn ngăn cản.

Bà nội, đừng mắng! Đừng mắng mẹ con như vậy! Con van cầu bà!

Mẹ, đừng đi! Đừng bỏ lại tụi con! Mẹ đi rồi tụi con biết làm sao bây giờ?

Cảnh tượng biến hóa, không còn là mẹ hắn cùng bà nội nữa mà là.

Không! Không! Tiểu Âm! Bà nội con van cầu bà đừng nói nữa! Đừng mắng Tiểu Âm! Đừng mắng, đừng mắng nữa!

Nhưng đã quá muộn, hắn thấy Tiểu Âm đang mặc một bộ váy trắng thuần, từ trên sân thượng cao ngất nhảy xuống. Máu vấy ra, cảm giác nóng bỏng vô cùng thật.

Tiểu Âm. Anh thực xin lỗi em, anh vô dụng, anh thật sự hạo vô dụng! Tiểu Âm, Tiểu Âm.

Những khối máu màu đen tụ trên gương mặt xinh đẹp của Tiểu Âm, đầu vỡ thành những mảnh nhỏ làm mặt tiểu Âm thoát nhìn có điểm vụn vẹo, sống mũi sụp xuống, hốc mắt hóa thành một cái hố đầy máu, miệng có răng nanh của cô mở ra như đang cười.

Tiểu Âm vỡ thành rất nhiều đoạn, em gái mà hắn thương yêu nhất, tự hào nhất, kiêu ngạo nhất, bảo bối mà hắn đặt trong lòng bàn tay đem tất cả giấc mộng cùng hy vọng đều ký thác ở trên người nó. . . hiện tại lại nằm ở nơi đó như vậy. Lạnh lẽo, cô quạnh, mang theo một thân oan khuất.

Em gái hắn chỉ mới có hai mươi hai tuổi cơ mà, em gái hắn có vô hạn hy vọng vô hạn tài hoa cơ mà, người nhà của hắn, căn nguyên để hắn cố gắng vượt lên khó khăn là nó kia mà.

Tiểu Võ, đừng khóc. Đây không phải Tiểu Âm. Tiểu Âm của chúng ta vẫn ở nhà chờ chúng ta trở về.

Về nhà đi, về nhà chúng ta sẽ ăn một bữa cơm đoàn viên, giống như đã rất lâu chúng ta người một nhà không có cùng một chỗ nếm qua một chút cơm. Tiểu Võ, đi thôi.

Tiểu Võ. Các người muốn làm gì! Các người là ai? Các người làm gì với Tiểu Võ vậy? Buông nó ra!

Sao lại có nhiều người như vậy? Các người là ai?

Đừng! Đừng đánh nó! Đừng giết nó! Ta không cáo trạng nữa! Ta không tố cáo nữa mà —— “Tại sao! Tại sao phải đối xử với ta như vậy! Cung gia chúng ta rốt cuộc làm chuyện ác gì mà các người lại đối xử với chúng ta như vậy!” Nam nhân quý trên mặt đất cử động cánh tay nói, bị thương cười to.

“Người cười cái gì? Người cười cái gì?”

Người sao lại cười ta như vậy? Bất luận kẻ nào đều có thể cười ta, chỉ một mình người là không thể!

Cũng mặc kệ hắn liều mạng cố gắng như thế nào, đều không có biện pháp tiếp cận con người đang cười nhạo đó. Loại cảm giác bất lực, khác biệt giữa kẻ yếu và cường giả này quả là rõ ràng, khi hắn nhìn đến

biểu tình như đồng cảm và nụ cười khinh thường trên mặt đối phương, Cung Trường cảm thấy cái đầu của hắn trong nháy mắt như nổ tung.

Diên cuồng hét lên một tiếng, giơ lên chiếc ghế dựa bên người hướng thiếu niên ném tới. “Ta đánh chết người! Ta đánh chết người tên vương bát đản!”

Ghế dựa thật sự từ trên mặt đất bay đến trên người Lý Ứng Nhân.

“Phanh!” Hết thấy ảo ảnh biến mất. Cung Trường ngây người, trơ mắt nhìn thiếu niên ôm đầu rồi ngã xuống.

“ Tiểu Hàng?” Cung Trường chậm rãi đến gần.

Là y. Là thiếu niên mang gương mặt búp bê kia. Phải Ứng Nhân của hắn. “Ứng Nhân! Ứng Nhân——” Cung Trường gọi to.

Máu đỏ tươi từ trong vết thương của thiếu niên chảy ra.

Không, ta đã làm gì? Không! Nam nhân cũng không hề biết rằng chính mình đang khóc thất thanh, lúc này hắn không thể khống chế được hành động của mình nữa, tất cả các loại cảm tình đều phát tiết ra.

Một bàn tay kéo kéo góc áo của hắn.

“Đừng khóc. Ta không sao.” Lý Ứng Nhân cố gắng nâng tay quệt đi nước mắt trên mặt hắn.

“Bệnh viện! Ta đưa người đi bệnh viện!” Cung Trường cuống quýt thay đổi sắc mặt, khom người muốn ôm lấy thiếu niên.

“Không cần tới bệnh viện, ta có thuốc.” Ứng Nhân cầm lấy cánh tay hắn mượn lực ngồi dậy.

Ngô. Thật đúng là con mẹ nó đau! Đây quả là đau đến mức muốn ngất đi, hậu quả của việc thu lại công lực hộ thể lại còn không né tránh! Lý Ứng Nhân a Lý Ứng Nhân, người quả nhiên là không cứu được. Ai, đau đầu so với đau lòng thì sao? Ít nhất một cái có thuốc chữa, một cái thì.

Hơn nữa y còn có điểm tâm hư, nhìn bộ dáng của Cung Trường hắn là hậu quả xấu của thi thuật y làm lần trước(mọi người xem lại Chap 8 – quyển 1). Có lẽ là phải tìm thời cơ thích hợp để nói ra chân tướng thôi. Bất quá, nói thật là y thật sự có hơi sợ hãi.

§

Ứng Nhân,

Cậu tiểu tử này thực con mẹ nó là nghiệp chương của lão tử!

Lúc trước cậu nói muốn tôi chịu trách nhiệm với cậu, hiện tại tôi đã có thể nói cho cậu đáp án: không thể. Không phải tôi không muốn, mà là tôi không thể.

Trong này tôi hỏi cậu ba vấn đề, hy vọng cậu thành thực trả lời.

Thứ nhất, người tối hôm đó chạy đến phòng bệnh của Chu Thế Côn đánh hắn trọng thương, lại từ tầng mười nhảy xuống. . . có phải là cậu hay không? Tuy rằng theo miêu tả của hộ sĩ không hợp với cậu lắm, nhưng tôi biết rằng tiểu tử cậu rất thần bí, tựa như cũng có chút công phu, nói không chừng còn giống như trong tiểu thuyết võ hiệp vậy cậu căn bản là một tên võ lâm cao thủ giấu mặt!

Thứ hai, người mời Bách Thu Quân đại luật sư đến giúp tôi cũng có phải là cậu luôn hay không? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, người vừa có quyền thế có tiền lại có quan hệ rộng có thể mời được đại luật sư như ông tôi hình như chỉ có mình cậu?

Cậu xem, cậu đứa trẻ lớn lên trong Lý viên, lần trước tôi nhớ cậu còn khoe khoang bầy bạ với tôi cậu là một trong những người Lý gia được đề cử nữa mà (Nói không chừng đó là sự thật).

Trong ấn tượng của tôi cậu là đứa trẻ không mấy được sủng, ngay cả học cũng chưa đến nơi đến chốn, nhưng nghĩ lại, cậu cho tôi một cảm giác thần bí, tôi nghĩ cậu hẳn không phải là một công tử đáng thương do vợ bé sinh ra trong một đại gia đình, bị bà cả ghẻ lạnh mới đúng.

Cậu mới trước đây còn có thể cho tôi một chút cảm giác đáng thương hề hề, còn bây giờ Sách! Chỉ là một tiểu yêu tinh mưu ma chước quỷ kiêu ngạo đầy mình (Đừng tưởng rằng gương mặt kia của cậu có thể lừa được tôi ——!) Viết đến đây thật muốn cho rằng cậu là người hai mặt.

Nga, thiếu chút nữa đã quên một câu cuối cùng: cho nên kết quả mà tôi suy đoán chính là cậu, là một thiếu gia chân chính! Hơn nữa che giấu tôi rất nhiều chuyện —— tôi không có sinh khí, thật sự không có sinh khí.

Thứ ba, tôi đã nằm mơ, nội dung giấc mơ ra sao đến giờ tôi vẫn chưa quên. Một giấc mơ kỳ quái hoang đường. Tôi nằm mơ cậu chẳng những giết người mà còn cưỡng gian lão tử, cậu nói, cậu có làm việc đó hay không? Là nam nhân sẽ dũng cảm thừa nhận! Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề!

Kỳ thật tôi rất muốn viết nghiêm túc, thẳng thắn, không né tránh, nhưng xét thấy mấy ngày nay thấy bảy chữ này quả là phản cảm, cho nên đã được biến thành một câu trên kia.

Phía dưới tôi có đem chuyện tình cảm ra để nói với cậu. Tôi thừa nhận có điểm dè tiện, nhưng tôi thật sự nghĩ không ra cách khác.

Tôi thích cậu. Nếu cậu muốn nghe tôi nói những lời này như lúc trước cậu đã nói. Thực đáng tiếc cậu là một đứa con trai còn nhỏ, nếu không giúp tôi sinh một đứa trẻ có gương mặt búp bê đáng yêu như cậu, bí bô bí bô gọi tôi một tiếng ba ba, tôi sẽ cao hứng chết mất!

Tôi nghĩ tôi không phải đồng tính luyến ái, bởi vì tôi thật sự không thích bị đè! Về phần hai lần trước sao lại đáp ứng cậu, tôi nghĩ. Ân. Cậu sẽ không biết được đâu. Tiểu quỷ như cậu sẽ không hiểu được tâm lý phức tạp của người lớn bọn tôi đâu.

Kỳ thật tôi còn muốn nói mấy câu buồn nôn với cậu nữa, nhưng chỉ ngẫm trong đầu thôi cũng làm tôi nổi da gà rồi, cho nên đã được lược bỏ.

Tôi không phải bắt cậu chịu trách nhiệm với tôi, tôi chỉ là đang nhờ vả cậu, hy vọng cậu sử dụng tài năng của mình lúc tôi không ở đó, giúp tôi trông coi người nhà của tôi, tôi không muốn có người khi dễ bọn họ, nếu có thể, tôi tha thiết hy vọng rằng cậu có thể bảo hộ bọn họ. Đương nhiên là trong phạm vi mà cậu có thể. Tôi nghĩ, cho dù cậu hiện không có năng lực này, tương lai cũng sẽ có.

Tôi không ép buộc cậu, cậu nguyện ý hãy làm, không muốn thì cũng không sao. Những chuyện cậu đã giúp tôi (nếu đúng như cậu kể) đã nhiều đến mức tôi có thể lập cho cậu một bài vị trường sinh, mỗi ngày thắp ba nén hương bái tạ cậu rồi.

Tôi nghĩ chúng tôi về sau còn có thể gặp mặt được, khi đó hãy nói cho tôi biết câu trả lời của cậu.

Nhanh lên một chút, vì tôi cảm thấy nguy cơ tôi bị xử tử còn lớn hơn nguy cơ ngồi tù chung thân đó.

Cung Trường

19/9/2004

Ứng Nhân nằm trên giường cười khổ, không rõ ngữ điệu thoải mái như thế trong phong thư(*). . . khi đọc tại sao lòng lại chua xót như thế?

Bởi vì bức thư này cũng giống như con người Cung Trường sao?

Hành động tùy tiện, không sợ hãi điều gì, tựa hồ chuyện gì đều không thể làm khó hắn, vây khốn hắn, đã kích đến hắn, hắn thoát nhìn giống như vĩnh viễn đều là kiên cường như vậy, hắn đem khoái hoạt, hạnh phúc cùng chia sẻ với mọi người, lại đem bi thương, tịch mịch giữ lấy cho riêng mình, hắn cố gắng muốn vì người nhà mà trở thành một bức tường vững chắc, cũng không để ý mình đứng ở bên ngoài phải chịu tất cả bão táp mưa sa.

Hắn lạc quan, hắn luôn hướng về phía trước, hắn muốn sống sót giữa nghịch cảnh, làm mỗi người khi tiếp xúc với hắn đều một lòng tin tưởng, giống như câu nói “Chỉ cần có tâm thiên hạ thì không có việc gì khó”.

Hắn bảo thủ, hắn ngoan cố, hắn kiên trì với tình cảm, hắn không chấp nhận đồng tính luyến ái nhưng lại kiên quyết nhận trách nhiệm với y.

Nam nhân như vậy, có thể nào làm cho người ta không thương? Ứng Nhân cúi đầu nhìn người đang ngủ bên cạnh.

Hắn lúc này chỉ là im lặng như thế, hai má thả lỏng. . . chỉ có đáy mắt thâm quầng mới có thể chỉ ra hắn mệt mỏi cỡ nào.

Môi nhẹ nhàng đặt trên trán hắn.

Ngủ đi, vợ của ta. Chờ người tỉnh lại, ta sẽ cho người thấy một thế giới một cái hy vọng cũng không có. . .
. . . Tựa như sẽ càng rối loạn hơn? Ha ha.

Lý Tranh hành động rất triệt để, hắn thu được năm trăm vạn USD của Lý Ứng Nhân ở ngân hàng. Hoặc là nói, thói quen của Lý gia là sau khi ra tay với địch nhân xong, liền nhất định phải làm đối phương không có cơ hội để xoay sở nữa.

Tổng tham mưu trưởng quân đội Tần mỗ đã bị dính vào một vụ buôn lậu súng ống đạn dược. Liên lụy rất rộng, chính là tất cả các quan hệ có thể lực của lão trong đó đều bị nhổ tận gốc. Đương nhiên chuyện này cũng phải kéo dài tới bốn tháng. Vị tổng tham mưu kia hiển nhiên cũng cố gắng, nhưng so với đại thế lực có quyền lực mạnh hơn hắn kia, không ai dám giúp lão, thậm chí sợ bị lão liên lụy.

Tần mỗ trước mắt sinh tử chưa được định đoạt, hiển nhiên cũng vô lực đi quản chuyện con gái con rể mình. Ngay sau một tuần Cung Trường đã thương Ứng Nhân, cũng chính là ngày 27/9, Cung gia thông qua luật sư Bách Thu Quân chính thức đưa ra việc vợ chồng Chu Thế Côn mưu hại Cung Âm trước pháp viện.

Có lẽ là xuất phát từ công bằng pháp luật, có lẽ là xuất phát từ thiên cổ danh ngôn, án kiện có kết quả rất sớm; Tần Ngọc Hồng bị phán hai tội danh nặng: tội cố ý thương tổn và tội bóp méo sự thật, phỉ báng cùng rải lời đồn làm người bị hại lâm vào đường cùng phải tự sát, bởi vì tình tiết ác liệt, hai tội danh trên bị phán tổng cộng hai mươi năm tù, thi hành ngay lập tức.

Chu Thế Côn vì không ngăn cản vợ có hành vi đánh người, được cho là đồng phạm, tội phỉ báng cũng đồng thời thành lập, cũng chịu án hai mươi năm tù, thi hành ngay lập tức.

Vợ chồng Chu Thế Côn không phục, thế là đưa ra kháng án, nhưng không lâu sau kháng án đã bị bác bỏ, duy trì tất cả án phạt. Cũng đúng lúc này, vợ chồng hai người mới biết được chỗ dựa của họ sắp sụp đổ, hơn nữa thời gian cha bọn họ ngồi tù có thể còn lâu hơn cả họ.

Nhân quả báo ứng, kẻ xấu rốt cuộc đã bị trừng trị, tuy rằng việc này có điểm lấy bạo lực đấu với bạo lực, nhưng cũng có lúc chúng ta phải dựa vào thủ đoạn để giải quyết mọi chuyện, không phải sao?

Quay lại nhìn đến Cung gia. Trừ bỏ Cung nãi nãi, toàn thể Cung gia đều tham dự lễ tang, còn có cả hiệu trưởng và chủ nhiệm của Cung Âm cùng vài vị đại biểu cho trường học và rất nhiều bạn học của cô.

Hiệu trưởng trường đại học hướng một nhà Cung Trường giải thích, tỏ vẻ về sau nếu có chuyện như vậy nữa, bọn họ nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nếu không sẽ oan uổng người tốt gì gì đó. Sau lại tỏ ý sẽ xem xét lập ra một hộp thư tố giác quấy nhiễu ***, cũng không biết có có tác dụng hay không.

Tang sự làm ba ngày, Cung Võ hận không thể thuyết phục anh trai đem tiền gửi ngân hàng của nó toàn bộ dùng cho tang lễ của chị gái. Cung Trường không nói cho nó biết, tiền gửi ngân hàng đó đã sớm dùng để thanh toán tiền phẫu thuật cao ngất trời của bà nội.

Tiền làm tang sự cho Cung Âm một nửa là do trường học lên chi ra, còn một nửa là Cung Trường vay nặng lãi của một người nào đó.

Người nào đó mấy ngày này vẫn đi theo Cung Trường một tắc cũng không rời. Cung Trường đi chỗ nào y liền đi chỗ ấy, một đầu quần đầy băng vải trắng lác lác lư lư.

Mà phản ứng của Cung Trường đối với việc này ra sao?

Từ Thiên gọi điện cho Cung Trường, tỏ vẻ mình đã không còn trở ngại gì nữa, rất nhanh là có thể trở về, sau đó hỏi Cung Trường trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì.

Cung Trường cái gì cũng chưa nói, chỉ bảo rằng bọn họ đã kháng án thành công, hiện đang chờ kết quả. Hần chưa nói ra chuyện những người khác đã bị uy hiếp, cũng chưa nói đến kết cục bi thảm của em gái mình. Từ Thiên hoài nghi nhưng vẫn rất cao hứng, nói lúc trở về sẽ phải bốn phía chúc mừng mất.

Một nhà La Dục cũng tham dự lễ tang, khi La phụ thấy Cung Trường thì chỉ nắm chặt tay chứ chưa hề nói một câu. Hàng xóm nhiều năm, cơ hồ là nhìn thấy đứa nhỏ này lớn lên, hiện giờ lại. . . . Ông vì tự bảo vệ mình mặc dù không sai, nhưng không cách nào thay đổi được sự thật là ông thấy chết không cứu.

La Dục và Cung Võ, lúc đứng trước linh cữu Cung Âm đều rơi lệ không ngừng.

Thời điểm Cung mục mục xuất hiện, Cung ba ba trốn đi.

Cung ông nội tựa vào ngực trưởng tôn, khóc người đầu bạc phải tiễn kẻ đầu xanh. Cung Trường một bên an ủi ông, một bên nhìn lướt qua người cha bên kia. Người đàn ông này từ lúc trở về là được nuông chiều không ngừng, hiện tại một bộ thất hồn lạc phách, cũng không biết là vì người đàn bà nào hay là vì nguyên nhân khác.

Hiện tại Cung Trường chỉ cầu người này đừng làm nên chuyện ngu ngốc, Cung gia đã không còn chịu được một cú sốc nào nữa.

Ứng Nhân là người ngoài nhưng lại là người bận rộn nhất Cung gia. Từ tiếp đãi khách khứa đến an bài đội tang lễ, từ bố trí linh đường đến tìm mộ, y thậm chí còn mở tiệc cơ động ở Tứ hợp viện để khoản đãi khách nhân, tóm lại hết thấy việc vặt trong tang lễ Cung Âm cơ hồ đều do y xử lý.

Cung Trường đối biểu hiện của y rất kinh ngạc, không phải vì lòng nhiệt tình trợ giúp hẳn của y, mà là kinh ngạc mao đầu tiểu tử này thể nhưng đối với tang sự lễ nghi, kiêng kỵ, phong thủy, hành trình đưa tang hiểu biết còn nhiều hơn so với ông lão thông thái nhất trong Thập bảo khổ phổ!

Ông lão đó cũng thực kinh ngạc, nói: “Đứa trẻ này biết rất nhiều nghi lễ cổ xưa, ngay cả ta cũng không thể biết rõ quá trình diễn ra, mà chỉ nghe kể là có những nghi lễ như vậy. Ta nói, cháu này, nhà cháu không phải là chuyên làm nghề này đi?”

Lý Ứng Nhân nghe xong liền chạy tới bên Cung Trường khóc lóc kể lể, nói y đường đường một công tử Lý gia, lại bị một ông lão sún răng nói là người chuyên làm tang lễ, Cung Trường đảo cặp mắt trắng dã, Ứng Nhân lập tức trở nên càng ủy khuất.

Tuy rằng nỗi đau vẫn tồn tại, trong mắt đã hiện lên mỉm cười. Cung Trường miệng không nói, trong lòng đối thiếu niên cao lớn thích giả bộ đáng yêu này vẫn là thực cảm kích. Tang lễ là một chuyện rất hao tổn sức lực và tinh thần, mà tình trạng của hẳn cùng Cung Võ chỉ sợ rất khó làm tốt, ít nhất bọn họ không thể làm chu đáo được.

Bởi vì có Ứng Nhân ở cạnh, hẳn mới có thể cùng Cung Võ và người nhà hảo hảo nói lời từ biệt với cô em gái, vì nó gác đêm cầu phúc cho kiếp sau của nó.

Buổi tối sau khi hạ táng Cung Âm, Cung Võ đến phòng ngủ Cung Âm, nói phải cùng lão tả nói chuyện. Cung Trường không có cản lại, hẳn nghĩ đối với Tiểu Võ mà nói, có lẽ không cách nào đối mặt với sự thật mình đã mất đi một nửa kia.

“Có lẽ chị em song sinh thực sự có một mối liên hệ thần kỳ, Tiểu Võ nói không chừng thật sự có thể cùng lão tả đối thoại.” Người nào đó không phụ trách nhiệm nói.

“Tên mê tín!” Tay Cung Trường vò đầu y lại dừng lại, nhíu mày nói: “Tên đầu Ấn Độ cậu muốn quần lấy tôi tới khi nào?”

“Tới lúc người chịu gả cho ta được không?”

“Cút!” Cung Trường hiện tại không có tâm tình nói giỡn.

Lăn thì lăn, người nào đó từ hai đùi của Cung Trường lăn đến bên người hẳn, ngồi xuống giường.

“Kêu người lăn ra sao còn không nghe? Mấy giờ rồi? Về nhà ngủ đi!” Ăn cơm, ngủ đều tại đây, tưởng đây là nhà cậu sao?

“Ta không dám trở về. Trong nhà có một tên Lang Vương luôn tự cho là mình đúng, hắn là dã thú ăn thịt người đó a, ta về mà bị hắn bắt được thì ngay cả xương cốt cũng không còn đâu. A Trường, cực cực à, kể cho ta nghe chuyện trước kia của người đi, ta muốn biết.” Ứng Nhân không để ý tới cây, ôm tay gác cằm vờn vai hắn. Y thích cảm giác như vậy, nó làm cho y cảm thấy y cùng nam nhân này có quan hệ rất thân mật.

Cung Trường mặt nhăn càng sâu, “Sao cậu lại càng ngày càng như đàn bà vậy? Nhích qua chút! Không thấy nóng à?”

Thiếu niên bị người nói thành đàn bà, gương mặt hơi hơi vặn vẹo, Lan Hoa Chỉ nhếch lên, “Ôi, vị ca ca này, anh không hiểu tâm lý người ta gì cả hà. Người ta đàn bà gì chứ? Người ta rõ ràng là một đại nam nhân uy vũ hùng tráng vậy mà.”

(Lan hoa chỉ: một hành động của các cô nương gia thời cổ, tạo ra dáng vẻ yêu kiều thướt tha của nữ nhân)

“Đi chết đi!” Vừa tức giận vừa buồn cười, người này, cho y ba phần nhan sắc y liền muốn mở phường nhuộm! Bất quá hắn hiểu được người này vì cái gì phải ủy khuất chính mình giả bộ làm nữ nhân. Cũng bởi vì hắn hiểu được, cho nên hắn mừng càng hưng hăng!

Ứng Nhân còn muốn tiếp tục cong tay Lan Hoa Chỉ, nói chuyện với giọng cao vút thì bị Cung Trường bóp cổ liền lập tức nhấc tay đầu hàng, tỏ vẻ nguyện ý khôi phục bình thường. Liên tục ho khan vài tiếng, “Thật là, ta bất quá chỉ muốn cho người xem bộ dáng ảo ảo chân chính thôi, người phản ứng kịch liệt như vậy làm gì?”

“Là nam nhân nên có bộ dáng nam nhân, là nữ nhân nên có bộ dáng nữ nhân, ái nam ái nữ để cái gì? Nội tiết mất cân bằng sao? Cậu còn chưa nói cho tôi câu trả lời!” Cung Trường nghiêm mặt lại, không muốn tiết lộ ra cảm động nho nhỏ ở sâu trong nội tâm.

“Cái gì? A!” Hoàn hảo đã ở bên Cung Trường một khoảng thời gian, y đối với lối suy nghĩ thay đổi nhanh chóng của hắn đã có năng lực thích ứng nhất định. Cười ra hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, Ứng Nhân nói: “Người kể chuyện của người trước đi, chờ người nói xong, ta liền nói cho người đáp án.”

“Cậu muốn nghe cái gì?” Cung Trường ngồi ở bên giường gấp từng bộ quần áo đã được đem phơi nắng. Cùng y tâm sự đi, có lẽ trong lòng sẽ thoải mái hơn?

“Nghe chuyện trước đây cùng sau khi người lớn lên, khoảng thời gian ta chưa biết người ấy.”

Cung Trường đột nhiên nổi điên, đại khái chuyện của Cung Âm không ngừng kích thích đến hắn. Đã sống hai mươi lăm năm, hắn là tích lũy không ít những chuyện ủy khuất không thể hướng người khác kể rõ. Hắn tuy rằng là một nam nhân kiên cường, nhưng cũng không đại biểu hắn không cần phát tiết với những người thích hợp.

“Nga? Tôi trước đây? Tôi trước đây rất vui vẻ.” Cung Trường nói một câu khái quát.

Lý Ứng Nhân bắt mắt, dùng ánh mắt chỉ trích hắn ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đi.

Cung Trường đang gấp một cái quần bò, một bên gấp một bên nhớ lại nói: “Hơn mười hai năm trước điều kiện cuộc sống của mọi người cũng không tốt lắm, hơn nữa nhà của chúng ta lúc ấy lại chính là như thế.

“Bất quá tôi khi đó còn nhỏ, cũng chưa biết đòi hỏi gì. Cho nên cho dù nhà của tôi không giống những gia đình khác ngày nghỉ có thể đi vườn bách thú, xem phim và vân vân, cũng không thể thường xuyên có quần áo mới mặc, tôi vẫn rất vui vẻ.

“Phải đến khi học sơ trung tôi mới biết được, nguyên lai nhà của tôi gọi là hộ nghèo. Khi đó giấc mộng của tôi chính là trở thành một người giàu có có thật nhiều thật nhiều tiền. Đúng rồi, khi đó tôi thậm chí còn nghĩ, nếu có tiền sẽ bảo bố mẹ tôi nhận nuôi cậu. Cậu còn nhớ lúc đó cậu thăm lắm không?”

Lý Ứng Nhân cười cười từ chối cho ý kiến. “Sau đó?”

“Sau đó?” Cung Trường nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tựa hồ ở lo lắng như thế nào sắp xếp lời nói.

“Sau thì càng lớn càng ích kỷ đi. Năm mười lăm tuổi giấc mộng về sau của tôi liền thay đổi, tôi muốn trở thành một kiến trúc sư. Khi đó tôi thật sự giống điên, thích mấy đồ kiến trúc này nọ, mãi cho đến ba năm

trung học tôi đều vì mục tiêu này mà cố gắng. Sau đó. . . . Nhà của tôi xảy ra việc, là chuyện gì tôi nghĩ cậu cũng biết rồi.”

“Ta muốn nghe người nói.” Ứng Nhân cố chấp nói.

“Tiểu tử cậu sao lại đáng ghét như vậy? Nếu muốn nghe chuyện xưa thì tự mình tìm DVD mà coi lại!”

“Nhà người có sao?”

“Cậu không về nhà sao?! Tiểu thiếu gia!”

“Người nói mau!”

“Để làm chi? Cậu còn muốn uy hiếp tôi?”

Ứng Nhân quần lấy băng vải trên đầu cao thấp giặt giặt, “Người nếu không nói, về sau mỗi ngày buổi tối ta đều đến giường của người!”

Cung Trường rất muốn nói tôi mà sợ cậu sao, nhưng tưởng tượng đến tiểu tử này thật sự có khả năng làm chuyện đó, cũng không khỏi do dự hai giây. Hắn cũng không muốn mỗi ngày đều phải giải thích cho thằng em trai, một đứa trẻ to xác tại sao mỗi tối lại leo lên giường hắn.

Hắn không kiên nhẫn mở miệng nói: “Khi đó ba tôi không biết đầu óc bị làm sao, thế nhưng lừa người ta năm vạn rồi bỏ chạy, mà mẹ tôi cãi nhau với bà nội, nháo chút rồi cũng rời đi. Nhưng thời điểm đó lại là lúc tôi suy nghĩ tôi phải tiếp tục học đại học, không phải vì bà nội nói không được thua kém ai, mà là tôi ích kỷ muốn thực hiện mộng ước của mình.

“Có lẽ là vì nó mà tôi bị trừng phạt đi, em gái đến giúp tôi thu quán bị lưu manh trêu ghẹo, tôi vì nó mà đánh vài người. Vì thế, tôi ngồi tù.” Nhún nhún vai, tỏ vẻ không quan trọng.

“Cùng năm đó, tôi đạt giải nhì thành phố, trúng tuyển đại học kiến trúc Bắc Kinh. Thực buồn cười có phải không? Giấc mộng của tôi chỉ cách có một li như vậy thôi, tôi lại để nó vượt khỏi tầm tay. Em gái tôi cũng bởi vậy mà tự trách không thôi, cũng giống như mầm họa bị kích hôm nay.”

Ứng Nhân lẳng lặng nghe.

“Tôi từng nói với nó là tôi không trách nó, dù trong lòng vẫn có chút oán trách, nhưng không phải đối với nó, mà là đối với người cha đã khởi xướng mọi chuyện. Tôi không biết việc này có nên trách cứ bà nội hay không, bà thật sự gây áp lực cho Tiểu Âm rất nhiều, thường xuyên lấy việc kia ra để nói nó, thế cho nên Tiểu Âm đến lúc chết vẫn không buông gánh nặng này.

“. Nhưng bà là bà nội tôi, tôi có thể nói gì đây? Tôi không phải nói Tiểu Âm chết là do bà nội, mà là. Cậu thấy đúng hay không?”

Ứng Nhân gật gật đầu.

Cung Trường biểu tình có điểm mệt mỏi, ánh mắt đỏ bừng, sắc mặt lại bình tĩnh như lúc ban đầu. “Từ nhà lao trở về, liều mạng như vậy chống đỡ gia đình này, tôi lúc ấy liền chỉ có một ý niệm trong đầu: vô luận như thế nào cũng muốn kiếm thật nhiều tiền. Nhưng cậu biết mà, một người chỉ có bằng trung học lại từng đi tù, tìm việc sẽ rất khó khăn. Tôi căn bản không muốn nghĩ bán hoành thánh.

“Tôi phỏng vấn các loại công việc, cũng đã làm thử mọi thứ. Có lần tôi nhận lời mời vào làm việc ở một công ty kiến trúc, nhớ rõ ngày đầu đi làm có người hỏi tôi: cậu có thật sự hối cải để làm một con người mới không?”

“Mẹ nó!” Ứng Nhân nhin không được mắng một câu thô tục.

Cung Trường cười khổ một chút. “Cuộc đời này chính là như thế, thế giới này cũng còn chưa có nhận thức rõ ràng, sau đó.” Cung Trường bình tĩnh kể rõ chuyện hắn đã trải qua ở kiến trúc công ty kiến trúc.

“Tóm lại, công ty cuối cùng lựa chọn thưởng tên vương bát đần kia mà sa thải tôi. Sau thì tìm công việc ở lĩnh vực kiến trúc thế nào cũng không được, bị từ chối một khoảng thời gian tôi mới quyết định buông tha cho giấc mộng kia, bởi vì nó đã rất xa vời.

“Bắt đầu từ lúc đó, tôi liền đem tất cả hy vọng kỳ thác ở trên người hai đứa em, nhất là Tiểu Âm. Nó thật sự có tài năng ở lĩnh vực âm nhạc! Tôi vì nó mà kiêu ngạo, vì nó là em gái mình mà cảm thấy tự hào.”

Giọng của Cung Trường có điểm nghẹn ngào, Ứng Nhân chạm vào tay hắn. Cung Trường trái lại gắt gao cầm lấy tay y

“Cám ơn cậu.”

“Cái gì?”

“Cám ơn cậu vì đã ở bên tôi trong suốt thời gian qua.” Ánh mắt của nam nhân chính là thành khẩn như vậy.

Ứng Nhân từ trong tâm phát ra mỉm cười, “Hắc, người muốn nghe chuyện xưa của ta không?”

(*) Ở đây có chút giải thích: cái phong thư đó là cái mà Cung Trường đưa cho bảo vệ cửa ở Lý viên (tức ngày 19/9) xong Cung Trường đến nhà vợ chồng C.T.Côn để hạ sát, nhưng không thành rồi bị A Nhân đánh ngất, tỉnh dậy ngày hôm sau là 20/9. Cảnh đầu là A Nhân nằm đọc thư, chính là phong thư đó và tới giờ ảnh mới đọc. Và 1 tuần ngay sau đó (tức 7 ngày sau, 27/9) vợ chồng C.T.Côn thua kiện.

20. Chương 20

Có người cảm ơn, hiển nhiên cũng có người oán hận.

Lúc này, có một người cơ hồ đã sở hữu được hết thảy, kém vài bước nữa là còn có thể hô phong hoán vũ, hiện đang nghiêng răng nghiêng lợi với Lý Ứng Nhân.

Đúng hẹn hắn đến lấy năm trăm vạn USD, nghĩ đến việc sắp được cầm một số tiền lớn như vậy, tim hắn tựa như đã ngừng đập 10 giây đồng hồ. Còn thiếu chút nữa đã hết luôn trong văn phòng.

Năm trăm vạn USD, đây là toàn bộ tài sản của thiếu niên kia. Mà ông già lúc ra khảo đề đã nói rõ ràng: lần cạnh tranh này không cho phép dùng số tiền ấy.

Nói cách khác, ai mở miệng xin ông già số tiền ấy, cũng chẳng khác nào bị loại khỏi cuộc chiến giành quyền thừa kế.

Khi nhìn đến cái số tiền này, hắn vạn phần khẳng định tiểu tử kia nhất định đã mở miệng với ông già. Hắn hiện chỉ đang chờ đợi ông già nói với hắn —— con chính là đại gia chủ tiếp theo của Lý gia.

Nhưng mà chờ mãi chờ mãi, một tuần sau ông già cũng không có phản ứng gì. Hắn không nhịn được nữa, gọi điện thoại cho ông già hỏi bóng hỏi gió.

Ông già trả lời chắc chắn: “Năm trăm vạn của con và nó vẫn còn ở ngân hàng.”

Một câu làm Lý Tranh từ nay về sau đứng ngồi không yên.

Nó thế nhưng không hề động đến số tiền kia, chẳng phải nó đang cần năm trăm vạn đó sao?

Đây chính là năm trăm vạn USD na! Đổi thành nhân dân tệ là gần bốn mươi triệu đó!

Lúc này Lý Tranh mới phát hiện, hắn thật sự biết quá ít về đứa em cùng cha khác mẹ này. Chỉ vì một người bạn thân mà có thể lập tức lấy ra năm trăm vạn USD? Hắn tự nhận hắn tuyệt đối không có được hào khí như vậy. Đừng nói là bằng hữu, cho dù là cha hay mẹ, hắn còn phải cẩn thận lo lắng tính toán một phen. Chủ yếu là, nó lấy đâu ra số tiền này?

Không được, hắn không thể tuột dốc như vậy! Hắn không thể ngồi đây chờ chết, trước hết hắn phải phong kín tất cả những đường tiến của nó!

Ta cũng không tin, ngoài năm trăm vạn này ra người còn có thể kiếm tiền ở đâu nữa!

Hiện tại với hơn bốn triệu nhân dân tệ này, hắn có thể dễ dàng giải quyết nhiều chuyện.

Có tiền là có thể sai ma khiến quỷ, Lý Hàng, ta tuyệt đối sẽ không tặng vị trí này cho người.

Đồng thời Lý Tranh cũng cảm thấy thời cơ đã đến, hắn bắt đầu chính thức tiến quân vào thị trường. Đồng thời, hắn cũng bắt tay vào việc chặn tất cả những con đường sống của đối phương.

Mà khi hắn bắt đầu triển khai cục diện thì lại phát hiện, cái tên Lý Hàng tựa hồ đã sớm nổi tiếng trong tầng lớp thượng lưu, mọi người khi nhắc tới Lý Hàng đều cười chúc mừng hắn: Lý gia các người thật là anh hùng xuất thiếu niên a, người nào cũng giỏi.

Cái này cũng chưa tính là gì, đáng sợ nhất chính là, hắn đã chuẩn bị phương pháp giao hảo qua lại với nhân vật mấu chốt, mà lúc hắn nhìn lại, lại phát hiện phương pháp đó đã có một người trong Lý gia sử dụng.

Hắn lôi kéo làm quen với thị trưởng thành phố, ông ta mở miệng hay ngậm miệng đều là khen ngợi Lý Hàng, biểu tình cùng lời nói đều không một chút nào che giấu hảo ý với Lý Hàng.

Hắn đã từng lên kế hoạch hỏi cưới con gái của thị trưởng, nhưng đối phương chỉ mới mười tám tuổi, hắn vẫn hơi chần chừ. Mà khi hắn đi đến nhà thị trưởng để thăm dò, lại phát hiện cậu em họ của hắn bọc một đầu băng vải ăn cơm ở nhà thị trưởng. Thị trưởng giới thiệu cho hắn: “Cậu biết không, em họ của cậu học chung trường với con gái tôi đây. Cậu ấy giúp con tôi rất nhiều, nếu không nhờ cậu ấy, Tiểu Bội nhà chúng tôi.”

Nguyên lai là kẻ anh hùng cứu mỹ nhân cổ lỗ sĩ.

Ngay từ đầu hắn nghĩ rằng mục đích của đối phương giống hắn, nhưng sau khi tiếp xúc vài lần, hắn mới biết được Lý Hàng đã sớm nói rõ rằng chính mình đã có ý trung nhân, mà cô con gái của thị trưởng tên Tiểu Bội kia hình như cũng không thêm để ý điểm ấy, trái lại hoàn toàn coi Lý Hàng như anh em trong nhà.

Đối với gia đình thị trưởng, sự tồn tại của Lý Hàng như bù lại sự tiếc nuối khi bọn họ không có con trai.

Người xem, tiểu tử kia diễn trò giả vờ đáng yêu, hoạt bát, năng động lại hiếu thảo! Nhất là nó còn có lợi thế là cái gương mặt kia!

Được rồi, việc kết giao hắn đã hoàn toàn chậm bước, nhưng hắn có thể không đi cửa sau mà trực tiếp tiến công. Mặt khác trừ bỏ hai nhân vật mấu chốt này, hắn hẳn là còn có vài người có thể hối lộ.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh, lúc trước tài chính hắn còn yếu, chưa kịp lập tức tiến quân vào thị trường bất động sản, chờ sau khi hắn lấy được năm trăm vạn của Lý Hàng, kết hợp với điều kiện của mình, hắn liền vay ngân hàng một số tiền lớn.

Nhưng khi hắn tiến vào thị trường, đang chuẩn bị đánh trống khua chiêng đại náo một phen, thám tử mới nói cho hắn biết, công ty bất động sản mới thành lập mà đã rất có tiếng tăm dường như có quan hệ với em trai của hắn. Hiện tại công ty này đang cùng những công ty khác công khai đấu thầu mấy dự án cực kì quan trọng của thành phố.

Hai tháng trước? Khi đó chẳng phải là thời điểm Lý Hàng mới vừa về nước không lâu sao?

Ha ha, nguyên lai lúc đó người cũng đã tính toán kỹ cả rồi. Ha ha ha!

Bất kể chuyện gì hắn cũng chậm chân hơn nó.

Hắn thực uể oải, hắn cố lấy dũng khí đi tìm ông nội, cũng chính là cầu cứu Lý gia gia chủ trước tiên.

Lý Diễn Thuận thấy cháu nội tới tìm mình, trên cơ bản đã biết mọi chuyện, chỉ thần nhiên nói một câu: “Nếu có người muốn đấu với con, con làm sao cũng không cần nổi giận, vậy thì cách duy nhất con có thể làm là đi đằng sau hắn, làm chậm tốc độ của hắn, tốt nhất là làm phân thân của hắn luôn bận rộn.”

Lý Tranh ngẩng đầu, tuy rằng hắn hy vọng, nhưng không nghĩ tới ông già thực sự sẽ giúp hắn một phen.

Tại sao? Bởi vì hắn cháu nội của ông già, hay.

Mặc kệ đáp án có phải là cái mà hắn không thích kia đi chăng nữa, hắn chỉ còn có thể đi theo con đường mà ông già sắp đặt.

“Đừng thuê sát thủ giết nó nữa.”

Khi hần rời đi ông già chợt nói một câu như vậy.

Lý Tranh cắn răng, không quay đầu lại bước đi thẳng.

Ngày 12 tháng 10, lúc Cung Trường đang bãi quán đột nhiên bị cảnh sát bắt, nói rằng hoài nghi hần buôn lậu thuốc phiện.

Cảnh sát đi lục soát Cung gia, tìm ra gần một kilogram thuốc giảm đau. Chứng cứ phạm tội đã rành rành, Cung Trường lần thứ hai phải hầu tòa.

Cung gia một phen náo loạn, sống chết không chịu tin rằng Cung Trường làm chuyện thiếu đạo đức như vậy. Từ Thiên vì bạn xuất quân lần nữa, qua lại bốn ba thu thập căn cứ chính xác rằng Cung Trường bị người hãm hại. Vừa tìm được thì lại có chuyện: việc này lại dính đến Cung lão ba.

Làm sao bây giờ? Từ Thiên tiến thoái lưỡng nan.

Lý Ứng Nhân sau khi biết được việc này, trừ việc bảo đảm với Cung Trường là trong thời gian bị bắt sẽ không gặp chuyện rủi ro, y bắt đầu cao thấp đi nhờ vả, hy vọng việc này có thể từ lớn biến nhỏ. Từ Thiên và y đều muốn hi sinh Cung lão ba, lại sợ Cung Trường không thể chấp nhận sự thật này.

Bản thân Cung Trường không hề kích động với việc hần bị bắt. Thậm chí hần còn nói giỡn: năm nay là năm hần bị sao Thái Tuế(ngôi sao xui xẻo) chiếu mạng, mới có thể chịu lao ngục tai ương không ngừng.

Không nghĩ tới những lời này lại làm cho gương mặt búp bê luôn luôn tươi cười phải biến sắc.

“Nói không chừng ta chính là Thái Tuế của người.”

“Bậy bạ!” Cung Trường ngồi sau song sắt cười nhạo.

Ứng Nhân không cười, “Người còn nhớ lúc chúng ta đụng phải gã đạo sĩ ở cầu vượt không?”

Cung Trường phát phát tay, “Người như thế sao có thể tin được. Bọn họ chỉ bịa chuyện mà thôi. Cậu càng tin tưởng sẽ càng nghĩ nó là sự thật. Đây là gọi là tác dụng tâm lý!”

Ứng Nhân trầm mặc, trong chốc lát đột nhiên nói: “Chẳng lẽ người chưa từng nghĩ tới, hết thấy những việc phát sinh xung quanh người đều là vì ta ở bên cạnh người mà xảy ra? Thời điểm em gái người chết, người thật sự không nghĩ tới lời cảnh cáo của gã đạo sĩ kia là thật sao?”

Cung Trường không thể trả lời. Hần quả thực từng nghĩ vậy, nhưng thế cũng không đại biểu cho việc hần sẽ hồ đồ mà đem tất cả sai lầm đổ lên đầu Lý Ứng Nhân.

Thấy Cung Trường không nói lời nào, trên mặt Ứng Nhân xẹt qua một tia thất vọng cùng khó chịu.

“Ta.”

“Ứng Nhân.”

Hai người đồng thời mở miệng.

“Tôi nói đó không phải là lỗi của cậu thì là không phải. Ngược lại nếu không có cậu, có lẽ cảnh ngộ của tôi so với hiện tại sẽ còn tệ hơn nhiều. Cậu cũng đã nói rằng, cậu đến với thế giới này khẳng định là có ý nghĩa gì nào đó, và tôi tin nó không phải là ý xấu. Còn tuy rằng trên cơ bản cậu là một đứa trẻ hỗn láo, lừa đảo, một người giả nhân giả nghĩa, nhưng tôi. rất cao hứng khi được quen biết cậu.”

Người đã từng thấy một nụ cười ôn nhu nở trên khuôn mặt một đại trượng phu kiên cường bao giờ chưa?

Nếu người đã thấy qua, người sẽ hiểu tâm tình của Ứng Nhân lúc này.

“A Trường.”

“Àn?”

“Ta yêu người.”

Thiệt! Một cổ nhân cũng dám nói mấy lời này! Cung Trường quay đầu đi làm bộ thập phần khinh thường.

Nhưng Ứng Nhân lại nở nụ cười, y thậm chí muốn cách song sắt hôn nam nhân này một cái.

Ứng Nhân mới vừa đi, Cung lão ba đã cầm theo đồ tới thăm con.

Phụ tử hai người mặt đối mặt, im lặng hồi lâu.

Vẫn là Cung lão ba mở miệng trước: “Tiểu Trường, con. . . . con khỏe chứ?”

Cung Trường liếc mắt nhìn người cha càng ngày càng già và gầy yếu, “Hoàn hảo, dù sao cũng không phải lần đầu tiên thay ông ngồi tù.”

Cung lão ba mạnh mẽ ngẩng đầu.

“Không cần kinh ngạc như vậy,” Cung Trường lạnh lùng cười, “Ứng Nhân nói cho tôi biết rằng chuyện này không phải là hãm hại vu oan, như vậy thì chắc chắn là trong nhà thật sự có người làm việc thiếu đạo đức a!”

“Ông nội, bà nội? Đương nhiên không có khả năng. Tiểu Vô? Tôi biết nó không phải đứa như vậy. Mẹ không ở đây, cũng không phải là tôi, Tiểu Âm đã chết, chỉ còn lại một người. Ông khi nào thì bắt đầu làm chuyện này?”

Cung lão ba mắt láo liên, tựa hồ lo lắng người trông coi sẽ nghe được.

Cung Trường vuốt mặt, bây giờ hẳn không còn muốn thừa nhận đây là cha của mình nữa, trước đây hẳn còn sùng bái ông ta như vậy! Rốt cuộc là cái gì đã thay đổi ông ta? Hay bản chất của ông ta vốn là thế?

“Tiểu Trường, Ứng Nhân kia là ai? Lúc nãy ba thấy nó đi ra ngoài, mà bộ dáng mấy tên cảnh sát cũng tựa hồ rất khách khí, tôn trọng nó. . . .” Cung lão ba cố gắng gượng cười.

“Hỏi cái này để làm gì? Nó là ai thì quan hệ gì với chúng ta?” Cung Trường trong lòng biết rõ ông ta đang nghĩ cái gì.

“Cái này. . . .” Cung lão ba chà chà tay, nhìn lên người trông coi phía bên ngoài, tới gần song sắt thấp giọng nói: “Nó có thể làm con trắng án đúng không? Ba là nói. . . . đem chuyện này bãi bình được đúng không?”

“Không được.” Hai chữ ngắn ngủn cắt đứt tính toán của Cung lão ba.

“Tôi hỏi ông, ông tốt nhất nên thành thật, ông đã hít thuốc phiện đúng chứ?” Cung Trường tận lực làm chính mình bình tĩnh.

Cung lão ba do dự thật lâu.

“Ông cho rằng ông có thể lừa được tôi? Ông trở về cũng không dám về nhà, không phải là sợ cơn nghiện phát tác bị chúng ta biết sao? Ông xem, hiện tại đáy mắt ông thâm quầng không còn chút tinh thần nào cả, hai con mắt mông lung, miệng thì đầy mùi hôi thối, ông cho rằng ông lừa được ai? Ông có tin lát nữa ông ra ngoài sẽ bị cảnh sát hỏi thăm không? Số tiền ấy ông đều dùng để mua thuốc phiện đúng chứ?”

Thân thể Cung lão ba run rẩy, cúi đầu nhìn mặt đất.

Ngay tại lúc Cung Trường nghĩ ông sẽ trầm mặc, muốn gọi người trông coi kết thúc buổi viếng thăm. . . .

“Ba biết, ba rất xin lỗi các con. Ba. . . . Ba chỉ là muốn một lần làm nên sự nghiệp lớn, ba chỉ không muốn người khác xem thường nhà ta lần nữa, ba muốn các con được sống no đủ hạnh phúc a!”

Cung lão ba ngẩng đầu, mang theo giọng nghẹn ngào nói: “Chỉ là ba không có tư cách ấy, mà cho dù có đi chăng nữa, khi ba nói ra mẹ con sẽ phản đối, bà nội con lại càng không chấp nhận ý kiến của ba. Lúc ấy ba thật sự cảm thấy đó là một cơ hội ngàn năm có một, cho nên ba. . . .

“Tiểu Trường, con phải tin ba, lúc ấy ba tính rằng buôn bán sinh lời sẽ trở lại, ba thật không ngờ phải rời nhà lâu như vậy, ba cũng không chưa hề nghĩ tới việc vứt bỏ các con, con phải tin tưởng ba!”

Cung Trường chỉ một mực nhìn ông.

Nước mắt hối hận của Cung lão ba chảy xuống, “Chính là. Chính là. Bên ngoài người xấu nhiều như vậy, lơ đãng một chút toàn bộ tiền của ba đã mất sạch. Ba rất hoảng sợ, công việc cũng vì vậy mà không thuận lợi, khi đó có người cho ba một gói thuốc lá, nói nếu hút phiện muộn sẽ vơi đi. Ba cũng nghĩ đó chỉ là thuốc bình thường, không để ý lắm liền cầm lấy.

“Đến khi ba hút được hai điếu, ba đã mắc câu của người nọ. Hắn ta lúc đầu nói là bằng hữu, không cần ba đưa tiền, về sau mức độ nghiện của ba ngày càng nặng, hắn nói thuốc đó đắt tiền lại khó mua, bắt ba trả tiền cho hắn, đến khi ba phát hiện ra đã không còn kịp rồi.”

Cung Trường hít sâu, nhắm mắt sau đó lại mở ra: “Ông trở về là bởi vì không có tiền hay là để trốn nợ?” Đây là kết quả điều tra của Ứng Nhân và Từ Thiên.

Cung lão ba không nghĩ tới đứa con của ông có thể biết rõ như vậy, kinh hách qua đi thì cũng không muốn giấu diếm nữa.

“Con đoán đúng rồi. Ba Vay. Vay nặng lãi.”

Vay nặng lãi! Cho dù đã biết chuyện này, Cung Trường vẫn thiếu chút nữa bạo phát.

“Vậy lúc ông nói ông đi tìm việc làm cũng chỉ là.”

“Không phải!” Cung lão ba vội vàng phủ nhận, “Ba thật sự có đi tìm việc, nhưng sau đó tìm không được, ba không có tiền, con. Con lại không chịu cho ba vay, vừa lúc có người chủ động tới tìm ba, nói chỉ cần ba giúp anh ta vận chuyển đồ một chút, anh ta sẽ trả ba một số tiền lớn. Thật sự! Chỉ là vận chuyển đồ mà thôi!”

Cung Trường vì tức giận mà cười, “Nói vậy nghĩa là đến tội cùng là tôi sai? Tôi sai bởi vì tôi là một đứa con bất hiếu không cho cha mình tiền để đi mua thuốc phiện, đúng chứ gì!”

Cung lão ba bị châm chọc, nói không nên lời. Nhạ nhạ nửa ngày, chỉ nói một câu: ba cũng không muốn chuyện thành ra như vậy.

Đúng vậy, không ai muốn thế cả. Nhưng vấn đề không phải là ông muốn hay không, mà là suy nghĩ của ông ngay từ đầu đã sai lầm rồi!

Cung Trường nhìn bóng dáng cha ruột mình ủ rũ rời đi, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì.

Đáng thương nhưng cũng đáng giận!

Cung Trường không biết, Cung lão ba lại càng không hay rằng, đoạn đối thoại của ông và đứa con, đều đã bị thu vào clip.

Lý Ứng Nhân không nói cho Cung Trường biết, y đã nhờ vài vị cảnh sát cài camera mini trong phòng tắm. Y đoán Cung lão ba hẳn là sẽ đến tắm con, nhưng không thể khẳng định chắc chắn. Thế nên y chuẩn bị một chút.

Hiện tại thứ này đã phát huy công dụng.

Cung lão ba thấy những hình ảnh quen thuộc trước mắt, sắc mặt xanh mét, ánh mắt đều tan rã.

“Ngẫm lại cho tốt, ta không muốn dùng thứ này để tố giác ông. Bởi vì ta biết Cung Trường cho dù hận ông, không muốn tha thứ cho ông, nhưng hắn vẫn xem ông là cha ruột. Người kia thà để chính hắn ngồi tù chứ không muốn người nhà mình phải chịu tội. Không quan tâm rằng hắn có vô tội hay không.” Gương mặt thường xuyên mang nụ cười bấy giờ đã tiêu thất hoàn toàn.

“Ông đã hại hắn một lần, còn muốn hại hắn lần thứ hai sao?”

Cung lão ba ngơ ngác nhìn thiếu niên mang gương mặt đáng yêu đang trước, một đứa trẻ làm sao có thể mang ánh mắt lạnh băng như thế.

“Nếu ông thực sự còn lương tâm, vậy phiện ông lập tức biến cho khuất mắt ta, biến mất khỏi cái thành phố này, và vĩnh viễn đừng để ta thấy ông, nếu không.”

Cung lão ba rùng mình một cái.

Tại sao ông linh cảm rằng thiếu niên này sẽ giết mình? Hơn nữa không có chút do dự hay thương hại.

Cung lão ba chủ động ra đầu thú, vụ án vốn rất đơn giản, nhưng bởi vì bị Lý Tranh can thiệp cho nên lại hóa phức tạp.

Cái này Lý Ứng Nhân không thể không cười khổ, xem ra Lý Tranh rất quyết tâm, tính toán lợi dụng Cung Trường- điểm yếu của y để gây phiền toái cho y, làm y không rảnh đi lo chuyện khác.

Đúng vậy, y và Lý Tranh có thể nói là kỳ phùng địch thủ. Dù sao lấy năng lực của hắn ra mà nói, lúc hắn triển khai phần lớn lực lượng để đối phó với tay chân của y, y cũng chỉ có thể toàn lực ứng phó. Vì y căn bản không dám phớt lờ, y sợ. sợ ở lúc y và hắn tranh đấu Cung Trường sẽ bị thương tổn.

Chắc hẳn Lý Tranh lúc này đang cười khoái trá đây mà, bởi vì hắn đã tóm được điểm yếu của y!

Cũng hết như Ứng Nhân đoán, ngay từ đầu Lý Tranh đã cười khoái trá rồi, nhất là sau khi hắn phát hiện kế sách của hắn đã phát huy tác dụng. Nhưng nụ cười này cũng không duy trì lâu, vì có ai đó đã nói rằng, người cười vào phút cuối cùng mới là người chiến thắng!

Sau đó không lâu Lý Tranh liền phát hiện, ngay tại lúc hắn sử dụng toàn bộ lực lượng, tự tin rằng mình đã trói chặt tay chân của Lý Hàng thì ngày hôm ấy Lý Hàng cũng không đến buổi họp, nghe nói là phải lên tòa với tên hồn đồan quán chủ Cung Trường gì đó. Dưới tình huống này, hắn nghĩ hắn đã nắm chắc phần thắng! Huống chi trước đó Lý Hàng cũng rất bận rộn, hắn cũng đã gây ra không ít chướng ngại.

Từng đại biểu công ty và báo giới, cũng đưa ra kế hoạch khai phá.

Hắn từng bước từng bước xem qua, khuôn mặt luôn luôn nghiêm túc cũng nhin không được tràn ra một tia tự đắc mỉm cười. Cái gì gọi là hi vọng cuối cùng? Ha ha! Ông nội, ông thật không ngờ đi, cuối cùng người thắng chính là Lý Tranh ta!

Nhưng kết cục của việc này lại ngoài dự đoán của hắn.

Không phải là công ty kiến trúc của hắn, cũng không phải công ty bất động sản nghe nói là có quan hệ Lý Hàng, mà là một công ty kiến trúc của Mỹ vừa mới thâm nhập vào thị trường Trung Quốc được một năm!

Công ty này cũng từng là đối thủ của Lý Tranh, nhưng thời điểm tầng lớp thượng lưu đã gần như bị thế lực của Lý gia bao trùm hoàn toàn, hắn làm sao tin được một xí nghiệp nước ngoài có thể khai phá một thị trường bản địa được? Căn bản là một chuyện vô lý!

Nhưng trên đời luôn luôn có vài chuyện ly kỳ như vậy xảy ra, Lý Tranh không thể không tin.

Đương lúc Cung Trường được tuyên bố vô tội và ra về, quay sang bên người thoát trông là thiếu niên nhưng kỳ thật đã là lão quỷ trung niên từ ngàn năm trước.

“Này, không phải cậu nói hôm nay có buổi họp gì quan trọng với cậu sao? Không đi có sao không?”

Ứng Nhân cười ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, “Không sao. Sau khi làm tốt phần chuẩn bị, ta cũng đã giao toàn quyền cho các “hiệp sĩ bàn tròn” của ta rồi, ta tin họ sẽ cố gắng làm tốt.”

(Hiệp sĩ bàn tròn: Theo truyền thuyết về Vua Athur vị vua thời Trung cổ, người khai sáng vương quốc Anh, bàn tròn là một chiếc bàn kỳ bí ở Camelot, nơi vua Athur và các hiệp sĩ của ông thường ngồi để thảo luận về các vấn đề quan trọng liên quan tới an ninh vương quốc. Tại chiếc bàn tròn này, tất cả những người ngồi quanh nó đều ngang hàng nhau, không ai là lãnh đạo. Ở đây là chỉ đồng bọn của A Nhân.)

“Hiệp sĩ bàn tròn?” Không biết sao, trong mắt Cung Trường có điểm khinh thường.

Ứng Nhân thở dài, y biết nếu nói ra cũng chẳng được khen thưởng hay gì. Xem đi, từ lúc A Trường của y biết đáp án về buổi tối kia xong, cũng chưa từng thấy dịu dàng hơn với y a.

Kỳ thật cái đáp án về buổi tối kia y nghĩ vốn đã là một quá khứ mơ hồ không nhớ rõ rồi, nhưng hồn đồan quán chủ họ Cung này bên ngoài nhìn thì vô tráng lắm chứ, kỳ thật bản chất đầu óc thì xoay chuyển nhanh không ai sánh bằng! Sao lại không dùng cách dụ y lên giường rồi bóng gió nói ra đi, lại trực tiếp lúc bị giam, cách một song sắt đột nhiên thắc mắc làm gì.

Tuy rằng y đã quen với cái lối suy nghĩ bay vọt như vậy của hần, nhưng tại nơi này, dưới tình huống đó, y thật sự không nghĩ tới đối phương sẽ không sợ người trông coi nghe thấy mà hỏi một vấn đề nhạy cảm như vậy.

Sau đó y nói gì a?

Ứng Nhân quả thực chẳng dự đoán được hết thay phát sinh của ngày hôm đó.

Y. Về mặt cầu xin hỏi Cung Trường, có phải hay không sẽ cáo y tội giết người và cưỡng gian.

Cung Trường lăm bằm hai tiếng, đơn giản nói thời gian thăm đã kết thúc.

Ai! Việc duy nhất đáng ăn mừng ngày hôm đó chính là, người trông coi căn bản không lưu ý đến đoạn đối thoại của hai người họ. Bởi vì số lần y vào đó thăm thật sự rất nhiều.

“Ách, người biết không, ở Mĩ ta có một công ty nha. Nhưng bởi vì tuổi còn trẻ, ta đã mời một người tài giỏi ngồi vào vị trí phụ trách đó rồi, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng chuyện ta mới là chủ nhân thực sự của công ty đó. Ân. Biểu tình hiện tại của người, có phải là đang lo lắng cho ta hay không?” Ứng Nhân cọt nhả hỏi.

“Cút!”

Ứng Nhân lại thở dài, “A Trường, người có thấy rằng thái độ của người đối với ta có hơi khắt khe không?”

“Nga? Vậy sao?” Cung Trường cố ý ngửa đầu nghĩ nghĩ, “Vậy đổi thành. Cút ngay tên ***! Thấy thế nào?”

“. Đại lão gia, phiền lão nhân gia ngài vẫn là nên duy trì nguyên trạng đi.” ***? Còn “cây” kia vẫn có ích mà? (if u know what I mean =))))

“Vừa rồi cậu nói ở Mĩ cậu có một công ty, sau đó thì sao?” Cung Trường trong mắt mang ý cười. Nếu hần hiểu được suy nghĩ hiện tại của đối phương, hần đại khái sẽ không cười được như vậy.

“Sau đó?” Người nào đó lập tức ngắt đầu, giây lát đã nhìn thấy ý cười lướt qua trong mắt A Trường của y, nhất thời sức sống lại bắn ra bốn phía, trên mặt toả sáng.

— Nếu y hiện tại thật sự mang bộ dáng ba mươi bảy tuổi kia, vậy y bây giờ thoát nhìn nhất định rất giống cái loại gọi là “bạn trai bé”, hoàn toàn bị đối phương nắm mũi dắt đi mà mặt vẫn ngời ngời hạnh phúc!

“Sau đó ta đem giá cả quy định trong nước báo cho bọn họ, tạo quan hệ với vài lão già có quyền để làm bước đệm, nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ hẳn là phải trúng thầu lần này.”

Ngay tại lúc Lý Ứng Nhân vừa nói xong, một trận rung từ trong túi quần y truyền ra. Vừa lấy ra đã thấy tin tốt do đồng bọn y gửi đến.

“Tin tốt?” Cung Trường thấy y cười đến tận mang tai là đoán ra.

“Ân!” Rốt cục cũng thành công!

Thấy tên đầy tớ vui vẻ như vậy, Cung Trường cũng nhin không được có chút ý châm chọc.

“Tôi sao lại cảm thấy tiểu tử cậu mở công ty dễ dàng như vậy, mà tôi dù cố gắng như thế nào vẫn chỉ là chủ quán hoành thánh nho nhỏ? Nói xem, có phải do cậu so với ta thông minh hơn rất nhiều không? Hay vì cậu may mắn hơn?”

Không phải hần muốn thể hiện sự bất mãn của mình với cuộc đời, hần chỉ đơn thuần là thắc mắc thôi.

Ứng Nhân chấp tay, dáng vóc tiêu tụy, thành kính nói: “Ta nào dám cùng Đại lão gia ngài so sánh thông minh, tiểu nhân như ta. chẳng qua vận khí tốt mà thôi, vừa lúc sinh ra trong Lý gia, lại vừa lúc có hai người cha. Một người cha trên danh nghĩa, và một người cha ruột.

“Người cha trên danh nghĩa thậm muốn lợi dụng ta, tranh thủ ích lợi, cha ruột thì vẫn muốn mang ta thoát ly sự quản lý của Lý gia. Ta ở nước ngoài bảy năm, nếu không phải có ông ấy âm thầm giúp ta, chỉ sợ sau khi về nước ta sẽ không dễ dàng đồng thời thành lập một tổ chức ngầm cùng hai công ty như vậy đâu.”

“Hai người cha?” Cung Trường kinh ngạc, chuyện này hẳn chưa từng nghe Tiểu Hàng nói qua. Trong nháy mắt, trong đầu giống như hiện lên hình ảnh gì đó. số tiền hàng trăm nguyên kia?

“Chuyện này rất dài, A Trường thân ái của ta, người phải kiên nhẫn mà nghe ta nói.”

21. Chương 21

tại mình đã comeback rồi đây :)” ngay tét nhé mọi người, vậy là Hồn Đồn Than của Dịch tử đã kết thúc thật đặc biệt. Chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ (và chờ đợi) trong suốt khoảng thời gian qua. Cũng nhân dịp này, mình và Zê thân chúc các bạn có 1 năm mới vui vẻ, hạnh phúc bên gia đình, vui vẻ bên bạn bè. Những ai đang một thân một mình thì sẽ tìm được một nửa kia, còn ai đã êm thấm thì sẽ êm thấm suốt đời!

Thương mến!

Ngày 6/11, thời tiết lúc này đã rất lạnh rồi, ai rời khỏi nhà cũng đều khoác thêm một chiếc áo lông.

Lý Tranh ngồi trong đại sảnh Lý viên, mặt không chút thay đổi nhìn ông nội nhà mình cười thân thiết với đối thủ của hắn.

Cho đến hôm nay hắn mới biết, thì ra người điều hành xí nghiệp của Mĩ kia, không ai khác chính là thiếu niên nhu hòa ngồi đối diện hắn kia.

Khi biết ông già định công khai tuyên bố ở cuộc họp mặt hàng năm của Lý gia rằng chủ nhân của Lý gia sau này sẽ là Lý Hàng, sắc mặt Lý Tranh liền tối sầm lại.

Giỏi a! Lợi hại đến trình độ này! Thành lập hai xí nghiệp, một giả một thật qua mắt ta.

Ta nghĩ mình đã thành công bám sau lưng người, nhưng sự thật lại là người đang bám sau lưng ta đi? Làm ta không thể huy toàn lực để đối phó các công ty khác.

Người làm ta nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng, người cố ý tặng ta năm trăm vạn để ta phớt lờ, người thậm chí còn cố ý để lộ nhược điểm ra làm ta chủ động đến sa vào cái bẫy người đặt ra.

Người thông minh! Người thủ đoạn! Người. Quả nhiên giỏi hơn ta mà.

Lý Diễn Thuận có lẽ đã chú ý được sự thay đổi sắc mặt của đích tôn mình, nhưng ông cũng không lên tiếng an ủi hay gì. Cho nó bị một cái giáo huấn cũng tốt, Lý Tranh còn trẻ, nó còn nhiều cơ hội để thể hiện tài năng của mình, thất bại là mẹ thành công.

Đối với hậu nhân của Lý gia này, Lý Diễn Thuận có thể nói là đã ngạc nhiên mà còn thêm bội phục. Ngay cả ông cũng không thể tra ra được công ty kiến trúc kia lại chịu sự khống chế của đứa trẻ ấy.

Càng không nghĩ tới, đối phương hình như không quan tâm việc Lý Tranh biết được nhược điểm của nó. Hay căn bản đó là cái bẫy nó bày ra?

Ha ha, người ta nói gừng càng già càng cay, bắt quá vì đứa trẻ này nên đổi lại là ớt càng nhỏ càng hiểm mới đúng.

Ngay cả ông cũng không nhìn ra lòng dạ đứa trẻ này nông sâu như thế nào. Lý gia có một người như thế, làm sao lại không cường thịnh được như trăm năm trước!

Đối với người thừa kế này, nội tâm Lý Diễn Thuận thấy rất vừa lòng.

Có lẽ là xuất phát từ tò mò, mà cũng có lẽ là từ một tâm lí khác, bây giờ Lý Tranh đang ngồi trong một quán hoành thánh cách Lý viên một con phố mà từ lúc học tiểu học cho đến khi tốt nghiệp trung học tới giờ hắn chưa từng đến một lần.

Chủ quán cao to, cơ thể cũng trở mã, hé ra sắc mặt như đao điều phủ mài, mặt hơi có vẻ hung ác, nhìn một đại nam nhân như vậy, người rất khó để xác định hắn ta có thể gọi là anh tuấn hay không. Lý Tranh chỉ duy nhất nghĩ đến năm chữ “uy vũ không khuất phục”.

“Anh tên Cung Trường?”

“Làm sao?” Đại nam nhân trừng mắt, một bộ “lão tử bận lắm không có thời gian nói chuyện phiếm với mi đâu”.

“Tôi là Lý.”

“Cung Trường, một tô hoành thánh!” Một người khách hướng về đây kêu.

“Gấp cái gì? Quý chết đói đầu thai chắc!”

“Không phải đầu thai mà là sắp trễ chuyến xe lửa. Phiên cậu đi! Mau!” Người này vậy mà tuyệt nhiên không để ý ngôn ngữ thô lỗ của Cung Trường.

Lý Tranh nhìn một vòng cái sạp nho nhỏ, bàn nào cũng đầy người.

Kỳ quái, theo hần biết, nửa năm qua Cung gia này luôn gặp chuyện không may, tên Cung Trường này cũng là vừa mới được thả cách đây không lâu, vậy sao bây giờ lại có nhiều khách tới ăn thế này?

Đáng tiếc Lý Tranh không hiểu được người Trung Quốc bình thường thích nhất chuyện náo nhiệt, Cung gia tuy rằng xui xẻo, nhưng không phải lỗi của họ, có xấu cũng chỉ mình có người cha, người ta còn tự thú. Ăn ở cái sạp này hơn hai mươi năm, nhịn không đến đây ăn một bữa quả thật rất khó khăn.

Hơn nữa sạp của Cung gia ở địa điểm rất tốt, đông người qua lại. Chủ quán lại thoải mái, dễ tính, chỉ cần không nói đụng đến người nhà Cung gia thì có thể muốn làm gì thì làm.

Vậy có chi lại không đến? Bộ trong khu phố này có quán ăn nào ngon hơn lại tiện nghi hơn cái sạp này sao! Huống chi còn có Cung Trường trẻ tuổi cao lớn đứng ở đó cho mọi người ngắm miễn phí.

“Vừa rồi anh mới nói gì?” Cung Trường một bên trợn hoành thánh, một bên hỏi Lý Tranh.

“Tôi nói tôi họ Lý, là anh họ của Lý Hàng.”

“Nga!” Cung Trường bưng tỉnh đại ngộ, “Anh là tên đối thủ quái thai cạnh tranh với tên nhóc kia đúng không! Tôi thấy anh cũng đâu có quái thai lắm? Nghe nói anh hại nó hả?”

Đầu tiên, lông mày của Lý Tranh bị hai chữ “quái thai” làm cho dựng đứng, sau đó bị câu nói cuối cùng của Cung Trường làm chấn động.

“Tôi hại nó? Nó nói cho anh biết sao?”

Cung Trường liếc hần một cái, “Anh lớn hơn Tiểu Hàng bao nhiêu? Năm hay sáu tuổi? Năm đó lúc anh đẩy Tiểu Hàng xuống giếng anh có nghĩ mình sẽ bị báo ứng không?”

“Tôi nói anh này, tuy rằng tôi không phải là người mê tín, nhưng ông bà xưa đã truyền lại một câu rất chí lý, anh có nghe câu “không phải không báo, mà là canh giờ chưa tới” bao giờ chưa? Lưới trời tuy thưa, nhưng cũng khó lọt. Tôi sẽ chờ anh nhận báo ứng.”

Lý Tranh sắc mặt trắng bệch.

“Ha ha ha! Hay lắm!”

Tiếng cười kiêu ngạo của thiếu niên từ phía sau truyền đến.

Mặc dù có hơi ghen tức vì “người thân” của y lại để ý tới A Trường của y như vậy, nhưng thấy A Trường làm tên Lý Tranh kia á khẩu mặt trắng bệch như hồi này, rất là thỏa mãn!

Đột nhiên Lý Tranh cười lạnh, nói: “Cười cái gì mà cười, đang đắc ý vì mình thắng trận lần này sao? Nếu không phải ngươi đem tin tức ngươi rất coi trọng một người bằng hữu cố ý bại lộ cho ta biết, sao ta lại thua ngươi được, đem nhà hần biến thành gà bay chó sủa lại bị người nhân cơ hội lật ngược thế cờ!”

“Hừ, ta hần là nên hạ thủ ngoan độc hơn, không biết nếu ta đem bằng hữu của ngươi biến thành ngu ngốc hoặc rõ ràng giết chết, ngươi còn có thể cười đắc ý đến vậy không?”

“Bất quá, đối với loại người chỉ cần biết kết quả mà không từ thủ đoạn tàn nhẫn như tiểu quỷ ngươi mà nói, hy sinh một, hai bằng hữu không quan trọng đại khái cũng không ảnh hưởng toàn cục. Ta nghĩ vị chủ quán

này đối với người mà nói, cũng chỉ là một bằng hữu như thế đi? Đem hấn làm con mồi, ta nghĩ người cũng chẳng coi trọng hấn chút nào!”

Lần này đến phiên Lý Hàng mặt trắng bệch.

Có thể cảm giác được ánh mắt đối phương khấn trương theo dõi hấn, Cung Trường điềm tĩnh quét mắt qua người kia.

“Lại đây.” Ngón tay ngoắc ngoắc.

Ngoan ngoãn đi qua.

“Nguyên lai tiểu tử cậu cũng không phải là một thằng ngốc, còn biết lấy chồng ngoạn mưu kế, không tồi!” Vừa nói, hấn cũng cho y một cước ngã trên mặt đất .

“A Trường, ta.” Thiếu niên mang tiếng bắt tử nhanh chóng bò lên, bò tới trước mặt Cung Trường cười nịnh nọt, “Người ta nơi đó nhỏ, như thế nào cho người hạnh phúc đâu.” Những lời này y nói rất nhỏ, đương nhiên y biết hậu quả nếu để người kia nghe được là gì.

Nhìn Lý Hàng vỗ vỗ mông đứng lên, hồi phục lại bộ dáng vui tươi hơn hử mang khuynh hướng thích bị ngược trở về đứng cạnh chủ quán hoành thánh kia, một Lý Hàng như vậy hoàn toàn xa lạ đối với Lý Tranh. Không giống như khi ở trước mặt hấn diễn trò, Lý Hàng ở trước mặt Cung Trường không giống như là làm bộ, biểu hiện thật tự nhiên.

Vì cái gì? Lý Tranh nghĩ như vậy, lời nói cũng không tự chủ được có chút ác ý.

“Cung tiên sinh, tôi thực cảm thấy anh không đáng giá! Anh có biết em gái anh có lẽ không cần phải chết nếu nó sớm một chút ra tay giúp anh hay không?”

“Lý Tranh! Chú ý lời nói của người!” Lần đầu tiên, Lý Ứng Nhân phần nộ đến như vậy.

Khách trong sạp quay sang nhìn nhau, không biết Cung Trường cùng bằng hữu có khuôn mặt búp bê kia, và nam tử thoát nhìn không hề thích hợp xuất hiện ở nơi này đang xảy ra chuyện gì.

Dùng ánh mắt giết Lý Ứng Nhân một đao!

“Lý tiên sinh, ” Cung Trường quay đầu đối mặt Lý Tranh, dùng biểu tình thực bình thản nói: “Đây là vấn đề của tôi và nó. Anh chớ mồm vào để làm gì? Anh muốn làm gì với nó cũng được, có điều rút ra xa một chút đừng làm liên lụy đến lão tử!”

“Còn cậu nữa!” Nhéo nhéo lỗ tai thiếu niên đang trộm cười bên cạnh, “Buổi tối đến nhà tôi, xem tôi giáo huấn cậu ra sao, đồ nhóc quỷ đầu óc toàn ý nghĩ xấu xa!”

Ứng Nhân vẻ mặt cầu xin vui vẻ đáp ứng.

Lý Tranh sắc mặt xanh mét, không ai có thể nói năng như vậy với hấn! Một kẻ bán hoành thánh lại có tư cách gì mà dám dùng khẩu khí này nói chuyện với hấn! Bọn họ xem hấn là cái gì ? Hấn thất bại đến vậy sao?

Buổi tối, Cung Trường đem tiểu tử kia xách lên trên giường hỏi: “Cậu đã mười tám tuổi rồi đúng không?”

Lý Ứng Nhân thực đương nhiên gật đầu.

Sau đó.

Sau đó, Lý Ứng Nhân hét to vào tai Cung Trường: “Sinh nhật lão tử là ngày mười một tháng mười một âm lịch! Không phải dương lịch! Người, người đùa bốn trẻ vị thành niên!”

Vừa ăn một bữa no nê, thuận tiện trả thù một phen, Cung lão đại ngồi ở trên giường, thực khinh bỉ nhìn y một cái, nói: “Đó là Lý Hàng, không phải lão quỷ cậu! Một đồng tuổi rồi còn giả thanh giả thuần cái gì! Ta kháo!”

Lý Ứng Nhân buồn bực muốn chết.

Ngày 25/12, tại biệt thự Lý gia.

Cuộc họp mặt mỗi năm một lần của Lý gia luôn luôn được tổ chức cố định vào cuối tháng 12, bởi vì ngày nghỉ ở nước ngoài đa số là nhằm vào lễ Giáng Sinh. Mà Lý gia đại trạch đã có ngàn năm lịch sử, ba mươi sáu năm làm nơi họp mặt. Cho nên tới năm nay, nếu không phải người xuất thân từ Lý gia, ai cũng tràn ngập tò mò đối với tòa đại trạch cổ xưa này.

Lý gia tuy rằng có rất nhiều chi nhỏ, nhưng người có tư cách được tham gia cuộc tụ hội, đều là những người lãnh đạo của các chi đó, hoặc là người có cống hiến nhiều cho Lý gia, cho nên tổng nhân số không quá trăm người.

Gần trăm người này lúc đến làm Thập Bảo Khố phổ một phen oanh động, lớp lớp xe cao cấp có rèm che cứ một chiếc theo sau chiếc kia tiến vào cửa Lý gia, mà cánh cửa lớn thường thường đóng chặt kia, hôm nay hoàn toàn rộng mở, làm những người trong Thập Bảo Khố phổ may mắn thấy được một chút phong cảnh bên trong.

Nhưng chỉ là nhìn thoáng qua mà thôi, vì hai hàng cảnh vệ đứng ở cửa cũng không phải để làm cảnh, chỉ cần trông mắt một chút là đã có thể dọa sợ những người tò mò này đi.

Theo ý Lý Diễn Thuận, ông không muốn tổ chức cuộc họp mặt ở Lý viên. Một gia tộc khổng lồ kiêu ngạo như vậy rất dễ dàng khiến cho người khác chú ý, có quyền lực cùng tài lực cũng dễ dàng khiến cho người khác đổ kỵ và sợ hãi, để tránh cho loại tình huống này xuất hiện, Lý gia ở Trung Quốc luôn luôn cố thu liễm lại.

Tại sao lần này lại làm ở biệt thự cổ này? Không còn cách khác, chỉ vì xưa nay những sự kiện quan trọng phải diễn ra ở từ đường Lý viên. Đây là quy củ mà Lý Diễn Thuận không thể phá vỡ.

Đây là lần đầu tiên tổ chức trong ba mươi sáu năm qua, chuyện lớn như vậy hiển nhiên phải long trọng chúc mừng.

Lý gia đã chuẩn bị từ cả một tháng trước, toàn bộ Lý viên đều rực rỡ hẳn lên. Bố trí hoa lệ nhưng không mất đi vẻ sang trọng, những căn phòng cổ kính lộ ra nét uy nghi tráng lệ, thậm chí vô tình cũng có thể thấy được mỗi cái ly trên bàn đều rất tinh xảo, hào phóng lại hiện ra vẻ cao quý, đó là còn chưa nói đến cảnh sắc vô cùng độc đáo trong khu vườn.

Đúng hai giờ chiều khách khứa đã đến đông đủ, không người nào đến muộn. Cửa điện tử của Lý gia chậm rãi khép lại.

Một lớp cửa một lớp tường, biến bên trong và bên ngoài thành hai thế giới khác biệt.

Cung Trường từ trong hòm cầm lên một cái chìa khóa quơ quơ, ngoài ra còn có một sợi dây chuyền kỳ quái, có hình hai chân giao nhau, hai tay đan chéo, mặt thì mếu mếu máo máo. Nhìn kỹ thì biểu cảm này cũng có chút quen mắt.

Cung Trường cầm con búp bê gỗ đến trước mặt nhìn chăm chăm nửa ngày.

Đúng vậy! Chính là y! Là tên hồn đản kia sáng sớm đã ôm quần ôm áo bỏ chạy! Chỉ ghé vào tai nói với hắn một câu: nhớ xem kỹ gương tiền của người a.

Sáng sớm ra quán hán liền thấy. Tuy tò mò, nhưng nếu đương sự không chịu nói, ai biết đó là chìa khóa của cái gì? Hắn định chờ tiểu tử kia đến đây chủ động khai ra.

Sau lại muốn nhìn kỹ cũng không có thời gian, nhờ phúc sự náo nhiệt của Lý gia, cả Thập Bảo Khố phổ hôm nay đặc biệt đông người, quán hoành thánh của hắn vô cơ hóa thành quán trà nhỏ, người tới ta đi người ngôn ta ngữ đề tài tất cả đều quay quanh Lý gia.

Rõ ràng mấy người khách này tới mà không thèm ăn gì, nhưng hắn cũng mặc kệ, dù sao buổi chiều cũng không có gì sinh ý, Cung Trường kéo cái ghế dựa ra đặt sát tường, ngồi xuống.

Đẩy đẩy con búp bê gỗ trong tay, nhìn cái miệng mếu máo của nó một hồi rồi cuộc không nhin được nở nụ cười.

Là y tự mình khắc hay là thuê người làm? Đặt búp bê trong lòng bàn tay vuốt vuốt, thật giống như đang an ủi nó, thật giống như đêm đó.

Đó là lần đầu tiên của hắn, bởi vì cũng còn mang chút tâm lý trả thù, nên làm cho người nợ đau thật lợi hại, đến bây giờ hắn còn nhớ rõ bộ dáng hai mắt đầm lệ mông lung của y. Khi đó hắn chỉ vuốt vuốt lưng y mà an ủi như hiện tại.

Lần thứ hai hắn không khắc chế được tư vị ấy, làm cái gối đầu bị người nợ cắn cho thủng một lỗ lớn.

Sau đó hắn ôm y, mềm giọng dỗ dành cả buổi tối, đêm đó cũng lần đầu tiên hắn nói với người nợ — theo tôi đi.

Người nợ nhìn hắn lâu thật lâu, trước khi ngủ lại nói một câu: “Có ai dỗ người khác như ngươi không? Thân là người bị hại lại bị người dọa dẫm không chịu ngủ sẽ đánh chết? Ta là phải gan dạ lắm mới có thể ở cùng người bạo lực như ngươi cả đời!”

Lần thứ ba hắn còn chưa động dậy, người nợ lại không biết xấu hổ ôm lấy hắn thất thanh khóc lớn, nói một đồng linh tinh vô vị: “Đại lão gia ngươi tha tiểu nhân đi, mông của ta sắp bị ngươi đâm nát rồi, ta đau đầu đau chân cả người đều đau! Ngươi mà còn làm thêm lần nữa, ta liền thắt cổ cho ngươi xem”. Làm hắn thậm chí còn chưa cứng lên liền trở nên mất hứng. Bất quá sau nửa đêm hắn vẫn phải làm cho được.

Khi đó người nợ gắt gao ôm hắn mặc hắn phát tiết, không cự tuyệt, không phản kháng, càng không ra tay với hắn. Một khắc ấy, Cung Trường cảm thấy tâm của hắn và y chưa bao giờ gần gũi đến vậy, y hiểu được, cho nên y nhịn đau tiếp nhận hắn.

Trước đó hắn còn hơi bất mãn và kháng cự bởi vì vai trò của hai người khi làm tình, hiện tại hắn đột nhiên thấy điều này không hề to tát. Hai người yêu nhau, cần gì phải so đo?

Hai người yêu nhau. Cung Trường mỉm cười, nửa năm trước nếu có người nói cho hắn, hắn sẽ yêu một người đàn ông, tám phần hắn sẽ đánh người nợ vắt giò lên cổ chạy.

Nhưng hắn quý trọng tình cảm này, cũng quý trọng y. Nói hắn bị biến thành đồng tính cũng không phải, nhưng hắn không muốn về sau có Ứng Nhân rồi lại đi tìm một nữ nhân khác.

Cung Trường hắn có lẽ rất cổ hủ ở phương diện này, nhưng đồng dạng trong tình cảm hắn cũng có tính khiết phích. Hắn không thể thừa nhận việc mình đã trở thành đồng tính luyến ái, nhưng cũng không thể phản bội tình cảm của mình.

Ứng Nhân khác hoàn toàn so với Tiểu Hàng. Một người u buồn, một kẻ sáng sủa; một người suốt ngày không mỉm cười, một kẻ đem nụ cười của mình đi lừa người khác.

Đối với Tiểu Hàng, hắn thương hại, hắn muốn bảo hộ, muốn làm điểm tựa cho y.

Mà Ứng Nhân lại thậm chí không ngại pha trò để làm hắn vui vẻ. Hơn nữa hắn rất rõ ràng một điều y sẽ không tiếc bất cứ cái gì vì hắn!

Ứng Nhân từng hỏi hắn, nếu y và Tiểu Hàng có cơ duyên trao đổi lại linh hồn, hắn sẽ như thế nào?

Hắn không trả lời, trái lại hỏi y câu hỏi ấy.

Người nợ nhìn hắn, trong mắt chậm rãi toát ra bi thương.

“Ngươi sẽ không. . . rời khỏi ta, có đúng không.” Đây không phải là câu hỏi, mà là lời khẳng định.

“Đừng quên ta, vô luận như thế nào ta nhất định sẽ trở về.” Qua một lúc lâu, Ứng Nhân chôn đầu trước ngực hắn nói.

Cung Trường muốn hỏi y, tại sao đôi lúc người nhìn ta trong mắt lại có bi thương? Có phải người biết gì đó mà giấu ta không? Tại sao muốn hỏi ta chuyện này? Người thật sự sẽ biến mất sao?

Thật sự là không muốn nghĩ đến vấn đề này. Một là không muốn buồn lo vô cớ, thứ hai hắn căn bản tưởng tượng không ra đáp án.

Y sẽ không. . . rời bỏ hắn, y làm sao có thể rời đi?

Ứng Nhàn, người sẽ không biến ta thành một hòn vọng phu đáng buồn cười, có đúng hay không?

Đừng quên câu nghề nào cũng có trạng nguyên là do ai nói! Ta hiện tại liền ở đây chờ, chờ người từ cuộc sống của một người thừa kế không tự do trở về cùng ta làm một đôi phu phu khoái hoạt bán hoành thánh. Về sau ban ngày ta đọc sách người chơi với công ty của người, buổi tối ta mở quán còn người phụ trách rửa chén. Thật tốt! Ha ha!

Đương nhiên hẳn cũng không quên bọn họ còn một đồng phiền toái phải xử lý, từ bà nội cho đến Từ Thiên, ai cũng không dễ chọc!

Hắn cười, định không quan tâm, chờ xem lão quỷ ngàn năm ngoài mặt thì thiên chân khả ái, nội tâm lại giảo hoạt âm hiểm kia sẽ giải quyết êm đẹp như thế nào!

“Cười xấu xa như vậy là có ý gì? Có phải muốn đầu độc thức ăn của ta rồi ngầm chiếm đoạt tài sản hay không hả?”

Cái gì? Vừa nhắc đầu liền nhìn thấy mặt người nào đó đang dí sát vào.

“Cút! Tiền của cậu tôi còn chưa thấy được đồng nào, tiểu tử cậu ăn chùa của tôi bao lâu nay, tôi vậy là đã quá rộng lượng rồi!” Chưa kịp suy nghĩ gì liền một quyền đánh tới— Ai kêu dựa sát như vậy!

“Ô. Đáng thương ta ngay cả vốn liếng đều đem ra, có người rõ ràng đã cầm trên tay còn nói chưa thấy. Ta hảo oan!”

“Nói thầm cái gì? Có giỏi thì nói to lên coi!” Nhìn người nọ bụm mặt ngồi xổm trên mặt đất, Cung Trường dùng giày chơi bóng đá đá y vài cái. Giả bộ cái gì mà giả bộ! Ông đây còn chưa dùng sức!

Lý Ứng Nhàn ngồi xổm trên mặt đất che mặt nghiêng răng nghiêng lợi, “Ông chủ, nói cho người một tin bất hạnh! Về sau người đừng trông cậy ta rửa chén cho người lần nữa!”

“Vì sao?” Cung Trường thân thủ kéo y dậy bị y né đi. Thiết! Bỏ đi. Muốn thì ngồi chồm hổm trên mặt đất đi!

“Còn có thể vì sao? Bác trí đa tài như ta đây, văn võ toàn năng, hắc bạch hai phía, anh tuấn tiêu sái, sắc bén, khéo léo, trí tuệ tuyệt đỉnh, có thể xoay chuyển thế giới, bọn họ như thế nào buông tha ta!”

“Là vị trí kia của cậu rất rắc rối a?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nói cách khác. Nè, vĩ nhân, phiền cậu giúp tôi ra dựng sạp đi a!” Cung Trường quơ quơ cái chìa khóa ha hả cười.

“Có muốn ta đem một cô vợ về cho người xem hay không hả?” Nguyên lai mặt búp bê khi trở nên âm trầm cũng rất có lực uy hiếp nha.

Cung Trường lấp bắp kinh hãi, chớp chớp mắt, “Cậu muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ? Ách. Vậy thì miễn cưỡng cảm ơn nha.”

“Cảm ơn cái con khỉ mốc!”

Hai người lao vào đánh nhau, trong lòng đầy vui vẻ!

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-don-than>